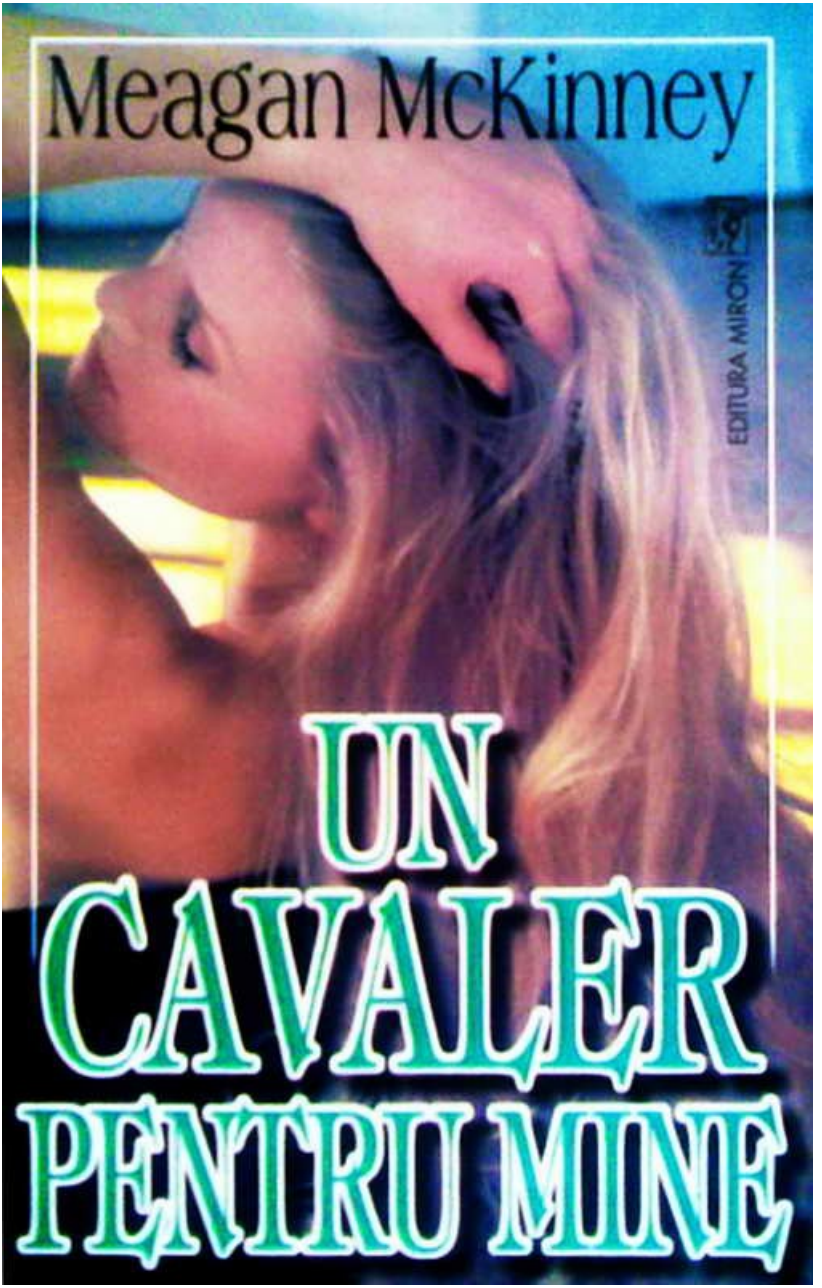
Meagan McKinney
EDITURA MIRON
UN CAVALER PENTRU MINE

Meagan McKinney
Un cavaler pentru mine

A MAN TO SLAY DRAGONS
by Meagan McKinney

Traducere de Anca Nistor

Editura Miron Bucureşti

ISBN 973 – 95062 – 0 – 9

Avocata din Manhattan, Claire Green, este şocată de asasinarea brutală a surorii ei gemene, Zoe. Este vorba despre o răzbunare care, curând, o va implica şi pe Claire. Singura ei şansă de a nu îşi periclita numele este să-l aducă singură pe asasinul surorii ei în faţa justiţiei, înainte ca alt asasin să lovească.

Dar mai este cineva care adulmecă aceleaşi urme: neobositul agent FBI Liam Jameson care a urmărit-o până la New Orleans. Deşi viaţa îi este ameninţată, Claire îşi reuneşte forţele, şovăind, cu ale enigmaticului Jameson. Neîncrederea se transformă repede în dorinţă.

Este febra sărbătorii Mardi Gras. Sunt prinşi inexorabil într-o lume ceţoasa, în care tradiţia,

respectată riguros, se împleteşte cu secrete ucigătoare şi în care nimeni – nici Claire şi nici Jameson – nu este la adăpost de şocantul adevăr.

Prolog

Existau un milion de moduri de a retrăi o copilărie. Liam Jameson o retrăia în visele lui. Vise binecuvântate, de noapte, care îndulceau sfârşitul. Vise revizioniste. Vise dureroase, dulci-amărui. Vise despre ceea ce fusese şi ce ar fi trebuit să fie. Niciodată coşmaruri legate de ceea ce era.

Întotdeauna se întorcea în Oklahoma. În mintea lui, era din nou 1969, acea vară uluitoare când Neil Armstrong a făcut primul pas pe Lună. Liam visa iar şi iar acea aselenizare. La fel ca toţi ceilalţi băieţi din America, atunci luase hotărârea de a se face astronaut.

Armstrong era un erou. Nu exista niciun aspect neclar la care să te gândeşti. Un astronaut care făcea primul pas pe Lună era un om curajos. Indiferent ce s-ar fi spus despre cheltuielile uriaşe şi despre inutilitatea acestui lucru, în analele istoriei, Neil Armstrong era de necontestat. Era ceea ce ar fi vrut să fie orice copil. Era unul din Băteţii Buni. Era un erou şi nimeni, absolut nimeni, nu ar fi putut susţine contrariul.

— Sunt un erou, Liam, spuse Joey Ableman, în vârstă de doisprezece ani, dând roată odată cu bicicleta sa Stingray nou-nouţă şi sclipitoare, după care, ca să se dea mare, făcu o figură, mergând doar pe roata din spate.

— Ah, oricine ar fi putut să-l salveze pe copilul ăla de la înec. Nu-i mare scofală. Şi eu aş fi făcut-

o, dacă aş fi fost acolo, zise Liam dând din mână pentru a îndepărta praful stârnit de bicicletă.

Îi aruncă lui Joey o privire care parcă spunea încă o dată „nu-i mare scofală”, dar era ceva fals. Joey era un erou, iar el era destul de impresionat. Cu o zi în urmă, locuitorii din Taylorville se adunaseră pentru o mică ceremonie în cinstea lui Joey, iar primarul îi dăruise băiatului o bicicletă nou-nouţă. Fotografia lui Joey era pe prima pagină a ziarului „Town Talk” din ziua aceea. Dedesubt scria: „Joey Ableman, băiatul fără tată, este acum eroul parcului de rulote Sunset”. După aceea se relata despre eroismul lui când sărise în Catmine Creek, de unde scosese o fetiţă de doi ani care se târâse afară din rulotă în timp ce mama ei dormea.

Da. Nu exista nicio îndoială. Cel mai bun prieten al lui, Joey Ableman, era un erou în toată puterea cuvântului – scria şi în ziar chiar – şi, oricât de greu i-ar fi fost lui Liam să recunoască acest lucru, era impresionat. Al naibii de impresionat. Trăia de aproape treisprezece ani şi nu văzuse niciodată un erou de aproape.

— O să mi-o dai şi mie să fac o tură? întrebă el cu o voce piţigăiată specifică pubertăţii şi se uită la bicicleta care se tot învârtea cu prietenul lui.

Era grozavă, dar Liam ştia că el nu o merita, aşa cum o merita Joey. El nu salvase pe nimeni. El nu era un erou, ci doar prietenul unuia. Dar poate că prietenia avea să fie de ajuns pentru ca Joey să-

i dea bicicleta să facă şi el o tură.

— Poţi să faci asta? întrebă Joey pornind pe drumul lung şi prăfuit care ducea spre Tulsa.

Se opri mai departe, se întoarse şi veni înapoi cu o viteză foarte mare pentru a sări peste groapa care marca intrarea în parcul de rulote Sunset.

— Poate că aş reuşi, dacă mi-ai da-o şi mie…

— Liam! Vino imediat, băiete, şi ajută-l pe taică-tău! Se pregăteşte să plece la muncă.

Liam aruncă o privire în direcţia din care se auzise vocea mamei lui. Aceasta era îmbrăcată cu o rochie de casă şi aştepta în dosul uşii cu plasă a unei rulote ruginite şi înconjurate de bălării. Pe vremuri fusese frumoasă, sau cel puţin aşa i se spusese lui Liam. Un adevărat trandafir irlandez, zicea tatăl lui, probabil amintindu-şi de tinereţe, de zilele când nu îi avea pe cei şapte copii şi nu muncea şaisprezece ore pe zi la fabrica de procesare a cărnii. Acum, Liam nu vedea nicio urmă de trandafir irlandez la mama lui. Moira Jameson arăta la fel ca majoritatea femeilor din parcul de rulote Sunset: cu o rochie de casă murdară, cu un copil mic proptit întotdeauna în şold şi cu o expresie obosită pe chip.

— Trebuie să plec, Joey. Poate după cină, dacă o să pot să ies, mergem să înotăm, da?

— Sigur, zise Joey oprind bicicleta şi uitându-se la Liam aproape ca un copil părăsit.

Liam bănui că nu era prea amuzant să ai o bicicletă Stingray nouă dacă nu aveai cui să-i o

arăţi.

Ascultător, Liam se întoarse la rulotă însoţit de vorbăria mamei lui.

— Liam! Abia ţi-am călcat cămaşa asta, băiete! De ce ai şifonat-o în halul ăsta? N-are importanţă. Voi o să mă băgaţi în mormânt. Acum du-te şi ajută-l pe taică-tău. Adu-i pachetul. Şi vezi dacă mai avem „Spam” în frigider…

În rulotă era întuneric în comparaţie cu soarele de afară. Liam aruncă o privire scurtă dincolo de uşa cu plasă. Prin dreptunghiul de lumină se vedeau lanurile verzi de porumb care se întindeau chiar în spatele parcului de rulote. Şoseaua asfaltată despărţea peisajul în două, iar în capătul ei se vedea Joey pe bicicleta lui Stingray cea nouă.

Priveliştea care se vedea prin uşa cu plasă era asemeni unei scene de film văzute din întunericul unei săli de cinema. Lui Liam i se părea ceva frumos. Mai târziu, bărbat fiind, se gândea la ea ca la o copertă a revistei „Saturday Evening Post”. Lanuri verzi, un copil, o bicicletă nouă. America.

Joey Ableman era un erou real, îşi spuse el intrând în rulota aglomerată şi curur, dată în semiîntuneric. Primise o bicicletă nou-nouţă pentru eroismul lui şi fotografia îi apăruse în ziar. Liam ar fi vrut să i se fi întâmplat lui acel lucru – ştia că ar fi salvat fetiţa, dacă s-ar fi aflat acolo – şi atunci ar fi fost şi el un erou. Dar, din moment ce nu se întâmplase aşa, era mândru de un lucru:

eroul, cel sărbătorit de întregul Taylorville, Joey Ableman, era cel mai bun prieten al lui.

— Tu eşti erou, tată? întrebă el întinzând mâna după pline.

Tatăl lui stătea în faţa unei oglinzi aburite şi se bărbierea somnoros.

— N-am fost niciodată un erou ca Joey, fiule, îmi pare rău.

Liam unse cu muştar două felii de pune, încruntându-se îngândurat. Povestea aceea cu eroii nu avea niciun sens. Bineînţeles că Patrick Jameson era erou. Doar era tatăl lui. Cel mai grozav om din câţi cunoştea. Trebuie să fi făcut ceva eroic măcar o dată în viaţă.

— N-ai salvat niciodată pe nimeni? întrebă unind cele două felii, după care le înveli în hârtia cerată.

— Nu, niciodată, băiete, spuse Jameson ştergându-se pe faţă cu un prosop, după care îşi puse cămaşa agăţată de masa de călcat care ocupa toată bucătăria.

În rulotă era o căldură sufocantă, dar tatăl lui arăta bine şi îngrijit în cămaşa aceea proaspăt scrobită.

— Dacă vrei să fii un erou ca Joey, foarte bine. Poţi să fii poliţist ca unchiul tău Kenny din Boston şi să salvezi oameni toată ziua-bună ziua.

— Unchiul Kenneth a fost poliţist?

— Da.

— Şi erou?

— Da.

Liam îi dădu pachetul cu mâncare şi, apoi, toţi copiii se aşezară în linie, aşa cum făceau de obicei când tatăl lor se pregătea să plece la serviciu pentru schimbul de noapte.

— Să fiţi cuminţi şi s-o ajutaţi pe mama voastră. Vă iubesc, spuse Jameson cu severitate, după care îi sărută pe toţi pe frunte, la urmă venind şi rândul soţiei lui. O să lucrez nişte ore în plus ca să avem bani pentru aparatul ăla de aer condiţionat, aşa că o să mă-ntorc la prânz.

Mama lui Liam încuviinţă, dar pe chip avea aceeaşi expresie de resemnare.

Prin uşa cu plasă, Liam îşi privi tatăl urcând la volanul vechii camionete Dodge. Având pe scaun lângă el pachetul cu mâncare, ieşi din parcul de rulote şi intră pe drum, lăsând un nor de praf în urmă. Apoi o luă la stânga. În partea dreaptă, Joey se plimba cu bicicleta sa Stingray, învârtindu-se în cerc iar şi iar în acea seară de vară.

Tulsa, în prezent

Agentul special Liam Jameson se trezi cu un geamăt, în sacul de dormit, pieptul îi era leoarcă de sudoare. Se ridică încet în capul oaselor, respirând repede şi nesigur.

Îşi roti privirea în jur, în interiorul colibei din pădurea aceea izolată.

Peste tot în jurul lui dormeau bărbaţi, pe paturi de campanie, în saci de dormit, unii doar

ghemuiţi cu o pernă în braţe. Locul acela semăna cu o tabără de rebuturi a Armatei Salvării şi chiar asta ar fi putut să fie, dacă n-ar fi fost tatuajele şi armele automate. Indivizii aceia erau nişte lepădături şi, Dumnezeule, se săturase să se tot afle în preajma lepădăturilor, purtându-se asemeni unei lepădături. Era bine că raidul ATF avea să aibă loc a doua zi. Încă un bolnav mintal cu idei de supravieţuire cu care avea de-a face şi era sigur că, de data aceasta, avea să-l ucidă pe ticălos.

Asta, însă, nu avea să-l facă eroul nimănui. Sigur nu al FBI-ului.

Se rezemă de perete şi simţi tencuiala crăpată şi rece. Un bărbat gemu în colţul opus al încăperii. Denny. Tipul fusese împuşcat în picior şi un lucru pe care nu-l faci atunci când te hotărăşti să re-creezi Armageddon-ul supremaţiei albe este să duci un rănit împuşcat la spital. Aşa că Denny putrezea într-un colţ, delirând din cauza febrei şi prea beat de whisky ca să-i mai pese măcar de picior. Probabil că avea să moară, dar nu-i păsa nimănui. Gunoaiele acelea îşi vedeau de treburile lor mai departe, punând la cale distrugerea oricărui negru, latin sau coreean. Era o ironie că singurul căruia îi păsa că acel individ murea era chiar cel care îl rănise.

N-ar fi trebuit să-l împuşte. Lui Liam încă îi era greu când îşi amintea incidentul. Denny scosese pistolul de calibru 45 şi i-l vârâse în faţă. Se discutase despre locul unde trebuiau duşi

copiii, în cazul în care tabăra ar fi fost atacată. Fusese doar o porcărie de orgoliu; poate că Denny nu avusese de gând să facă nimic când scosese arma şi i-o vârâse sub nas. Dar când se trezise cu ţeava pistolului în faţa ochilor, Liam văzuse roşu. Într-o clipă îi smulsese arma din mină. Denny se repezise spre el şi Liam trăsese. Doar apăsase pe trăgaci şi îl văzuse pe ticălos prăbuşindu-se la picioarele lui.

Se integra bine pentru un agent care lucra sub acoperire. Putea să se poarte ca un psihopat mai bine ca oricine şi, uneori, îl deranja faptul că era atât de liniştit în mijlocul acelor indivizi. Doar era agent FBI, ar fi trebuit să fie erou. În schimb, cel mai bine lucra întruchipând o lepădătură.

Oricum, eroismul era o aiureală, îşi spuse el ignorând gemetele de om beat ale lui Denny. Rareori te făcea să ajungi undeva. Băieţii buni sfârşeau întotdeauna ultimii. Se întoarse cu gândul la vis şi la tatăl lui. Patrick Jartleson murise în urma unui infarct cu mult înainte ca fiul său să absolve primul din seria sa Academia FBI din Quantico, dar şi acum îşi amintea ce făcuse tatăl lui ca să-şi întreţină familia: cum venea frânt de oboseală după un schimb de noapte lung, cum îşi punea hainele care miroseau a carne crudă într-un coş special pentru ca mama lui să le ducă la spălătorie fără ca ele să facă viermi sau cum făcea întotdeauna duş înainte să se culce. De asemenea, Liam mai ţinea minte cum toţi copiii se

aşezau în şir la uşa rulotei când tatăl lor se pregătea să plece la serviciu şi încă mai simţea durere când îşi aducea aminte cum Patrick Jameson le spunea în grabă, dar întotdeauna: „te iubesc” fiecăruia din copiii săi.

Liam îşi şterse fruntea de sudoare cu braţul. Avusese iarăşi visul acela. Cel cu Joey şi cu bicicleta sa Stingray. Doamne, abia aştepta să plece de acolo şi să bea o bere în localurile pe care le frecventa de obicei fără să fie nevoit să-şi facă griji din cauza vreunui nebun cu sindromul alb-înverşunat. Dacă descopereau că era infiltrat, îi zburau capul cu un M-16.

Situaţia era absurdă. Era obligat să stea într-o tabără miliţienească aşteptând zorile, când ATF şi ceilalţi din unitatea lui de la FBI aveau să atace şi el visa la anul 69 şi la bicicleta cea nouă a lui Joey Ableman.

Trase aer în piept pentru a se linişti şi îşi rezemă capul de perete, ignorând tencuiala crăpată şi plesnită. Nu putea să sufere visul acela. Întotdeauna se sfârşea acolo, cu Joey mergând pe bicicletă în depărtare, soarele apunând şi tatăl său pornind în direcţie opusă, spre fabrica de ambalare a cărnii.

Bănuia că ar fi trebuit să se bucure că nu visa niciodată despre restul acelei zile. Sau, mai degrabă, despre seara aceea. Despre sirena ambulanţei care se auzise răsunând la miezul nopţii, şi despre doamna Porter, proprietăreasa

parcului de rulote, care suspina în şorţ. Apoi despre zorii zilei următoare şi despre felul cum fuseseră scoşi sacii cei negri pentru cadavre pe uşa rulotei familiei Ableman. Joey murise, la fel şi sora lui mai mare şi mama lui, pentru că un vagabond sociopat sosise în oraş exact la timp pentru a vedea fotografia eroului în ziar. Numai pentru că în articol se menţiona unde locuia băiatul. Numai pentru că, în lume, existau indivizi cărora le plăcea să ucidă.

Liam îşi înăbuşi un geamăt. Încă mai avea acea imagine a lui Joey în minte. Se plimba cu bicicleta lui nou-nouţă până când, la un moment dat, s-a oprit în locul unde se afla un bărbat. Acesta stătea cu picioarele depărtate, având un zâmbet pe faţa murdară şi sprijinindu-se de minerul unui topor de tăietor de lemne ca şi cum ar fi fost Fred Astaire sprijinit într-un baston.

Bineînţeles că nu se întâmplase aşa. Dalton Lee Weyne folosise un pistol. Probabil că Joey şi sora lui nici nu se treziseră. Mama lui Joey fusese cel mai grav rănită.

Liam nu avea să uite niciodată acea zi de vară a lui 69 când tatăl lui mărturisise că nu era un erou „şi când Joey Ableman fusese ucis. Era limpede ca cerul din Oklahoma pe timp de secetă că a fi erou era ceva foarte complicat. Era greu de definit un erou adevărat şi, uneori, chiar imposibil de justificat – ştiuse sigur acest lucru când, copil fiind, se uitase la cele trei sicrie închise şi, la fel ca

toţi ceilalţi din Taylorville, plânsese pentru eroismul lui Joey.

Liam închise ochii. Nu putea decât să aştepte răsăritul zbarelui. Trebuia să fie nebun dacă se afla chiar în mijlocul acelei bombe cu ceas şi, câteodată, se întreba ce îl făcea să-şi asume asemenea riscuri. Cu siguranţă nu nevoia de a fi erou. După moartea lui Joey nu mai voise să fie erou. În schimb, devenise antieroul, băiatul cel rău al oraşului, punându-şi mereu la încercare propria-i mortalitate şi propria-i moralitate.

Mai aruncă o privire în jur, la indivizii care dormeau prin încăpere; Denny tăcuse, în sfârşit, răpus de băutură.

Liam se întrebă dacă nu cumva începuse să semene prea mult cu ei. Munca sub acoperire fusese întotdeauna ceva sigur, iar mediul, instinctiv, familial. Violenţă, furie, brutalitate – le înţelegea pe toate. Poate că avea o legătură cu faptul că era bărbat; poate că, până la urmă, numai testosteronul dirija sexul masculin.

Dar erau zile când se gândea că ţinea prea mult legătura cu partea întunecată a sufletului său.

Poate că, totuşi, puţin din Patrick Jameson mai era în el. Tatăl lui nu fusese un om lăudat, dar fiului său i se păruse un om impunător, la fel de mare şi de important ca poliţistul irlandez din Boston, adevăratul erou al familiei. Patrick Jameson nu era un erou, dar Liam tot se mai

gândea la el ca şi cum ar fi fost.

Zâmbi ironic. La naiba, era mai bine ca noţiunea de eroism să fie lăsată în seama filosofilor şi producătorilor de filme, nu a agenţilor federali care aveau o pasiune pentru misiunile kamikaze. Singurul lucru pe care îl ştia sigur acum când se uita în jurul său era faptul că, uneori, o filosofie putea fi redusă la o simplă formulă. Şi asta făcuse el.

Poate că, până la urmă, Patrick Jameson fusese un erou. Pentru că, poate, a fi erou însemna doar a fi sigur că nu aveai să faci parte niciodată dintre băieţii răi.

Capitolul 1

Agentul special Liam Jameson se lăsă pe spate în scaunul său de la birou şi se uită la toată acea mulţime de obiecte. Peste tot, pe dulapurile cu dosare, pe biroul lui, erau pungi de plastic închise ermetic, în care se aflau probe ce ţineau de cazul Kineson: cartuşe goale, muniţie pentru arme, manifeste ale Mişcării Separatiştilor din Utah, insigne originale emailate reprezentând zvastica. Toate acele lucruri l-ar fi încântat pe un membru al Ku-Klux-KIan-ului de altă dată.

— Hei, Jameson, de ce este nevoie de treisprezece membri ai Klan-ului ca să monteze un bec?

Jameson se întoarse spre partenerul său, McBride, care stătea lângă biroul lui îngropat până la genunchi în reviste mercenare pe care le confiscaseră din sediul lui Kineson.

— Bine. De ce e nevoie de treisprezece membri ai Klan-ului ca să pună un bec?

— Pentru că un Mare Vraci înşurubează becul şi doisprezece agenţi FBI infiltraţi iau notiţe.

Jameson se strâmbă. Asta îi mai trebuia în ziua aceea. Cu siguranţă că devenea un clişeu. FBI-ul ţinea Klan-ul sub control de mai bine de un deceniu; nimeni din cadrul Klan-ului nu făcea o mişcare fără ca obligatoriu cinci agenţi federali să-l supravegheze cu atenţie. Dar era încă necesar să se procedeze astfel. Din păcate, era încă

necesar. În fiecare zi, potenţialii adepţi ai vechiului KKK se împărţeau în sute de alte grupări: Rezistenţa Arianã Albă, Frontul de Eliberare Naţională Socialist, capete rase, punkişti nazişti şi tot felul de indivizi care îşi spuneau patrioţi şi miliţieni. Oricum şi-ar fi spus, aceşti oameni existau, sub o mie de nume şi cu o mie de metode, însă împărtăşind aceeaşi filosofie. Nu avea importanţă pe cine urau. Acum exista un grup rasist organizat pentru a distruge aproape pe oricine. Îi urau pe democraţi, pe republicani, pe cei de la Fisc, pe cei din Forţele înti-Teroriste, pe Marele Guvern, pe negri, pe Farrakhan, pe evrei, pe femei şi pe cei cu numele de Jones. Dar, deşi ţintele se schimbau uneori, îi unea faptul că toţi iubeau armele şi urau pe cineva, o combinaţie foarte urâtă.

— ia uită-te la asta… mamă, vreau şi eu una, spuse McBride care, vădit plictisit, luă o altă revistă, răsfoind-o până când ajunse la o pagină care înfăţişa o femeie cu sâni mari, pe jumătate goală, încolăcită în jurul unui AK-47.

Zâmbi.

— Domnul să-l binecuvânteze pe Kineson. Îmi plac neciopliţii ăştia. Habar n-au ce-i aia subtilitate.

— Şi eu fac parte dintre ei, ai uitat? Dă-mi voie să-ţi amintesc că de aceea mi s-a dat cazul ăsta.

— Ah, da, am uitat, zise McBride, după care adăugă: Bănuiesc că ai prefera să-l numesc pe

Kineson un non-orăşean lipsit de cultură, nu?

Jameson îşi reţinu un zâmbet.

— Să te ia naiba.

Se uită la multitudinea de obiecte din faţa lui şi ar fi fost în stare să jure că se înmulţeau din ce în ce mai mult. Erau şapte pungi cu cartuşe goale, trei puşti de vânătoare şi o „Biblie” în interiorul coperţii căreia erau trecute numele tuturor familiilor de culoare din oraş şi, în dreptul fiecărui nume, era făcută o cruciuliţă roşie.

Dumnezeu, curaj şi arme, îşi spuse el, savurând bucuria unei misiuni îndeplinite cu succes. „Biblia” aceea veche era încununarea a trei ani de muncă asiduă. Era dovada incriminatorie. Era atât de important, încât aproape că înţelegea de ce fusese Kineson atât de furios când i-o luaseră din casă. În definitiv, unde naiba avea să ajungă lumea? Dacă nici „Biblia” unei familii nu era în siguranţă faţă de FBI, nimic nu era. La naiba. Poate că, la urma urmei, era nevoie de miliţie.

— Ascultă aici, spuse McBride apropiindu-şi scaunul de biroul lui Jameson, dar acesta îl ignoră. Produsele lui Bob de aplicare a legii. „Bate străzile! Protejează-te şi echipează-te cu vestă antiglonţ, bastoane, tocuri, cuţite, obiecte necesare unei tabere în aer liber şi articole care să-ţi asigure supravieţuirea în timpul aventurilor tale în afara serviciului”.

McBride începu să râdă.

— La ce fel de aventuri în afara serviciului o fi bună vesta antiglonţ?

Jameson ridică din umeri, fără ca măcar să ridice privirea.

— I-auzi aici. „Ghidul pentru terorişti” este menit să ajute lumea să înţeleagă fenomenul terorist. Studiul include şi o schemă de atragere a publicului.

McBride lăsă revista jos.

— Atragere a publicului, ce zici, nu-ţi place? Jur că nu născocesc nimic, spuse el, după care citi cu glas tare: „acest ghid acoperă toate aspectele importante din acest domeniu complex şi primejdios”, zise el şi ridică privirea. Ce crezi că au vrut să spună când au folosit cuvântul „importante”?

Jameson aruncă în el cu o pungă plină cu cartuşe, dar McBride se lăsă în jos şi continuă să citească anunţurile.

— La naiba…

Jameson nu mai suportă.

— Termină odată cu porcăriile alea, spuse el dându-şi ochii peste cap. Ar trebui să le sortezi, nu să le citeşti.

McBride se uită fix la revistă. Rămăsese cu gura căscată, aşa încât Jameson nu mai rezistă. Se ridică de pe scaun şi îi smulse revista din mână, curios să vadă despre ce era vorba.

— Ar trebui să-l pui pe Gunnarson să citească anunţul ăsta, zise McBride. Uită-te la al cincilea

de pe coloana din stânga. Cu litere mai groase. N-are cum să-ţi scape.

Jameson îşi aruncă privirea pe anunţuri. Revista se numea „High Risk” şi era, în general, o revistă despre arme şi muniţii, situându-se cu o treaptă mai jos, probabil, decât „Soldier of Fortune”. Conţinea articole despre servirea poliţiei, dar majoritatea cititorilor nu erau poliţişti, ci paramilitari, indivizi needucaţi, obsedaţi de arme şi moarte.

Scria despre grupările miliţieneşti care susţineau că apără Constituţia şi oferea o mulţime de informaţii din „interior”, genul care îi alimenta pe paranoici. Frăţia paramilitarilor putea fi asemuită doar cu un grup de băieţi care şuşoteau în căsuţele lor din copaci despre clubul lor „secret” şi care se supuneau unor ceremonii solemne în urma cărora deveneau fraţi de sânge. Însă acei băieţi adulţi erau mult mai periculoşi decât acei copii nevinovaţi care încă mai erau la şcoală. Revistele mercenare îi făceau pe cititori să creadă că erau un grup atât de privat şi de puternic, încât puteau să vegheze asupra tuturor şi să fie judecătorul, juriul şi călăul tuturor. În esenţă, vindeau Marea Minciună. Totul era o porcărie pentru a face bani, la fel cum cel care citea „Playboy” nu era în realitate un bărbat frumos, capabil să facă amor o noapte întreagă, ci un băiat de paisprezece ani cu aşternuturi ude.

— Pricepi, Jameson? întrebă McBride.

El însă nu răspunse.

— Ce părere ai? N-ar trebui să i-l arătăm şefului? Mie mi se pare că e un anunţ prin care se caută un ucigaş plătit.

Jameson lăsă revista jos. Era uşor încruntat.

— Ei bine, ce zici?

— Cred că ar trebui să i-l arătăm, spuse el închizând revista şi trântind-o pe birou. Dar acum hai să terminăm cu aiurelile astea pentru ca Avery să le ducă în camera probelor.

— Dumnezeule, e un anunţ pentru un ucigaş plătit, am ajuns s-o văd şi pe asta. Ar fi bine ca cineva să se ocupe cineva de treaba asta, zise McBride aruncându-şi privirea şi pe celelalte reviste.

Jameson o deschise iarăşi pe cea în care se afla anunţul, care suna astfel:

„Se caută o persoană care să omoare balauri. Scrieţi pe adresa: Zoe, căsuţa poştală 5671, Grand Central Station, NY, NY 10036”.

„O persoană care să omoare balauri”. Jameson nu putea să-şi scoată acea propoziţie din minte. Ar fi putut să fie un anunţ pentru homosexuali, dar aceştia nu publicau anunţuri în reviste pentru mercenari, reprezentând aproape opusul oricărei filosofii promovate de acele publicaţii. Anunţul era codificat, era sigur de asta. Categoric suna ca un anunţ prin care se căuta un ucigaş plătit. Şeful avea să fie cel care hotăra ce să facă în privinţa lui.

Jameson se apucă să sorteze pungile şi, deocamdată, nu se mai gândi la balauri şi la Zoe.

— Ce crezi că înseamnă?

Şeful de secţie Gunnarson îl trata pe fiecare agent ca şi cum ar fi fost psiholog. Nu făcea niciodată afirmaţii dăunătoare, era întotdeauna politicos şi tot întotdeauna cerea să afle părerea agenţilor. Jameson ştia că de aceea Frederick Gunnarson era cel mai bun dintre cei buni.

— Sunt de aceeaşi părere cu McBride. Se caută un ucigaş plătit. N-am nicio îndoială în privinţa asta, spuse Jameson mişcându-se uşor pe scaun.

Întotdeauna se simţea ca un necioplit din Oklahoma când se afla în faţa lui Gunnarson. În comparaţie cu acel bărbat în vârstă de şaizeci de ani, care studiase la Harvard, el nu era decât un puşti care încerca să înveţe în preajma unei mari valori intelectuale. Nu avea importanţă că tocmai rezolvase cazul Kineson – încununarea carierei sale, nu el fusese cel care rezolvase crimele din Taylorville. Nu, Gunnarson fusese eroul în cazul acela. Gunnarson îl descoperise pe Dalton Lee Wayne, unul din cei mai renumiţi criminali în Serie ai anilor ’60.

— Dacă e vorba de un ucigaş plătit, atunci autorităţile din New York ar trebui să se ocupe de asta, spuse Gunnarson scriind ceva pe un carneţel curat cu un stilou „Mont Blanc” strălucitor.

Jameson se uită la şeful său cu foarte mare

respect, ca întotdeauna. Deosebirile dintre ei se vedeau foarte clar şi el simţi din nou acea îndoială faţă de propria capacitate care nu îi dăduse pace în perioada în care studiase la Academia FBI. iată-l în acel anturaj de elită, cu Gunnarson soarele şi toţi ceilalţi planetele care se roteau în jurul acestuia, dar, deşi Gunnarson era cu mai bine de douăzeci de ani mai mare decât el, nu vârsta îl făcea pe Liam să fie atât de conştient de diferenţele dintre ei.

Acum, privindu-şi şeful cum scria cu „Mont Blanc”-ul, Liam îşi dădu seama deodată cum se simţea în acea unitate de elită a FBI-ului. Gunnarson şi grupul său de agenţi speciali care studiaseră la Ivy League erau cu toţii nişte stilouri scumpe, în timp ce Liam Jameson, puştiul din parcul de rulote din apropiere de Tulsa, la naiba, se temea să recunoască, dar nu era decât un pix „Bic” de cincizeci şi nouă de cenţi.

Ar fi trebuit să fie şi ceva resentimente amestecate printre acele gânduri, dar nu erau. Era prea plin de respect faţă de omul din faţa lui. Jameson intrase în FBI datorită lui Gunnarson. Trei dintre crimele comise de Dalton Lee Wayne avuseseră loc în oraşul său natal; cel mai bun prieten al lui, Joey Ableman, fusese ucis. Şi, acum, în faţa lui, se afla omul care îl făcuse să se hotărască să meargă la Academie. Voia să fie exact ca Gunnarson pentru că acesta era cel care îl prinsese pe ucigaşul lui Joey.

Cavalerul Alb din Quantico – cum îl porecliseră cei din interior pe Gunnarson – îl găsise pe ticălosul care îi ucisese pe Joey Ableman, familia acestuia şi alte douăzeci şi cinci de persoane, şocând o întreagă naţiune. Succesul lui Gunnarson îl făcuse pe Liam să se hotărască. Puştiul sărac dintr-un orăşel situat la sud de Tulsa voia să ajungă exact ca el.

Acum chiar lucra pentru el, dar Jameson nu se gândea decât la faptul că nu avea să ajungă niciodată la fel ca şeful său. Indiferent câte cazuri rezolva, indiferent câţi ticăloşi trimitea în spatele gratiilor, nu avea să fie nicio dată un cavaler alb. În adâncul sufletului, nu se vedea eroul nimănui. Era prea mult întuneric în el, prea multă violenţă pe care nu o înţelegea. Faptul că îl împuşcase pe Denny Freeman în colibă, în timp ce se infiltra în tabăra lui Kineson, o dovedise. Se lupta cu binele şi cu răul, fără să poată niciodată să le delimiteze, dar Gunnarson era atât de sigur. De aceea îl privea tot ca un puşti cu ochii mari. Până şi în felul cum se îmbrăca, şeful lui dădea dovadă de încredere în sine. Purta costume „Hickey-Freeman” şi cravate de mătase. Avea părul cărunt şi întotdeauna perfect tuns.

De cealaltă parte, Jameson. Când fusese în Quantico, făcuse tot posibilul să pară elegant, dar nu îşi putea permite decât costume ieftine, iar cravatele lui nu păreau niciodată să se asorteze perfect cu haina. La unitatea din Tulsa lucrase mai

ales sub acoperire, aşa că ştia ce să poarte ca să pară un tip de la periferia societăţii. La birou, îşi strângea părul negru în coadă; alteori îl lăsa liber. Ca o ironie, avea un talent deosebit pentru munca în cadrul FBI, pe care Gunnarson nu avea să-l aibă niciodată: Liam Jameson putea să pară exact necioplitul care se temea că este.

— Ei bine, în legătură cu anunţul, o să las autorităţile să se ocupe de el. M-am gândit doar că ar trebui să aduc la cunoştinţa cuiva acest lucru, spuse Jameson ridicându-se.

Gunnarson îi făcu semn cu stiloul să se aşeze la loc.

— Trimite anunţul prin fax la New York şi spune-mi ce răspund. O să te las să te ocupi de cazul ăsta.

— O s-o fac chiar acum, zise Jameson luând revista de pe biroul lui Gunnarson.

— Deci, când o să fie nunta despre care am tot auzit anii ăştia?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Jameson şi simţi o strângere de inimă. Se mişcă din nou pe scaun.

— Nu va mai avea loc, domnule. Lui Mary Elizabeth nu i-a plăcut în Tulsa. Presupun că trei ani de aşteptare au fost prea mult.

Gunnarson îl privi ca pe propriul său fiu. Dincolo de tot acel profesionalism, exista o fiinţă omenească. Jameson îl admiră şi mai mult pentru acest lucru.

— Îmi pare rău. Ţi-ar prinde bine să ai o soţie. Cel puţin ca să te ajute să-ţi asortezi cravatele.

Jameson îşi privi cravata şi zâmbi.

— Aşa e, domnule.

— Am fi putut să te transferăm, cred că ştii.

— Ştiu. Dar ar fi trebuit să părăsesc unitatea şi era limpede că ea dorea Washingtonul mai mult decât pe mine. Oricum nu era genul meu. Cu manierele ei de Georgetown… O yankee afurisită, asta era. Călătorie sprâncenată.

Gunnarson râse.

— O să trimit chiar acum faxul acela la New York, domnule.

— Ai grijă de tine, agent Jameson. Înţeleg că ai fost promovat.

— Da, domnule.

— Ai meritat-o. Mi s-a spus că ai fost la un pas de moarte în timpul raidului. Kineson ţinea arma îndreptată chiar spre tine.

— E adevărat, domnule. „La un pas” este expresia cea mai potrivită, altfel n-aş mai fi stat de vorbă cu dumneavoastră acum. Mă bucur că mi-am reînceput lucrul.

— Tunde-te, Jameson.

El încuviinţă şi, luând revista, ieşi din biroul lui Gunnarson.

Faxul ajunse pe biroul lui Jameson cu puţin înainte, de ora şase seara. Tocmai se pregătea să plece, când îl primi.

Îi aruncă o privire scurtă. Nu conţinea nimic

neaşteptat. Poliţia din Manhattan nu auzise niciodată de nimeni sau nimic numit Zoe. Nu vedea niciun delict. Dacă vreunul era pe cale de a se comite, ei nu puteau decât să găsească un poliţist care să răspundă anunţului.

Liam puse faxul în dosar şi îl trânti pe birou. Era sfârşitul unei zile obositoare şi el abia aştepta să bea o bere şi, poate, să mănânce o friptură pentru a sărbători încheierea ultimului caz. Îşi puse haina bombănind. Nu suporta acel lucru, era o formalitate cu care nu mai era obişnuit. În zăpuşeala unei veri indiene târzii, abia putea să ajungă la maşină, unde avea să şi-o scoată iarăşi.

McBride plecase cu o oră în urmă. Avea întâlnire cu prietena lui. Astfel că, deja, clădirea era aproape pustie. Era linişte acum că povestea cu Kineson se încheiase. Jameson observă că lumina mai era aprinsă în biroul lui Gunnarson. Vârî capul pe uşă şi spuse:

— Noapte bună, domnule.

Gunnarson îşi ridică privirea de pe hârtia pe care o citea la biroul său ordonat. Stiloul „Mont Blanc” se afla lângă mâna lui.

— Ai aflat vreo veste de la New York?

— Da, domnule. Nu pot să facă nimic altceva decât, poate, să răspundă la anunţ şi să vadă ce informaţii culeg aşa.

— Înţeleg.

— Ei bine… o seară plăcută, domnule.

— Jameson?

— Da, domnule?

— Răspunde tu la anunţ. Verifică treaba. Cei care se află în spatele acestei afaceri or să fie mai puţin suspicioşi dacă primesc un răspuns din Tulsa decât dacă ar primi din Manhattan.

Jameson rămase cu gura căscată.

— Nu ştiu dacă sunt calificat pentru aşa ceva. Nu e domeniul meu. Eu sunt specializat în organizaţii care comit crime din ură. Ştiţi doar că ăsta e domeniul meu, nu ucigaşii plătiţi.

— Ţi-ai dovedit priceperea cu vârf şi-ndesat cu acest ultim caz, dar a venit vremea să mergi mai departe. Îmi cunoşti filosofia. Nu vreau ca agenţii mei să fie experţi. Vreau să fie cu toţii nişte Leonardo da Vinci ai luptei împotriva crimei. Lărgeşte-ţi orizontul, Jameson.

„O persoană care să omoare balauri”. Jameson tot nu îşi putea scoate acea expresie din minte. El nu era omul care să vâneze ceva, poate în afară de o căprioară, două când fusese mai tânăr şi, chiar şi atunci, după moartea lui Joey Ableman, nu mai găsise niciun sens vânătorii.

În plus, nu era eroul, sau, mai degrabă, antieroul, pe care îl căutau acei oameni. El nu era un asasin. Totuşi, îl chinuia gândul că nu ştia ce căuta acel grup necunoscut.

ZOE.

— Răspunde anunţului, Jameson, şi spune-mi ce-ai descoperit.

Jameson se uită la eroul, zeul său şi încuviinţă.

Capitolul 2

Claire Green închise uşa din lemn de nuc şi se duse la birou. Cu mâini tremurătoare, scoase o fotocopie dintr-un plic pe care îl pusese în servieta ei „Mark Cross”. Despăturind-o, clătină din cap a neîncredere şi puse mâna pe telefon.

— Phyllis, sunt eu, Claire. Ce-i asta din mâna mea? Ce-i cu anunţul ăsta?

Tăcu o clipă, aşteptând ca persoana de la celălalt capăt al firului să spună ceva, dar aceasta nu zise nimic.

— A sosit anonim aici la „Fassbinder Hamilton”, însă ştii că secretara mea deschide plicurile adesea, şopti Claire în receptor. Ce înseamnă asta? De ce nu mi-ai spus nimic? M-aţi lăsat intenţionat pe dinafară şi cred că ştiu de ce. Faceţi ceva ilegal, nu-i aşa?

Persoana cealaltă continua să nu spună nimic, aşa că ea şopti furioasă:

— Cer să-mi dai un răspuns!

Vocea femeii de la celălalt capăt al firului era extrem de calmă, de parcă şi-ar fi pregătit fiecare cuvânt dinainte.

— Te-am protejat, Claire. Nu vrem să fii implicată în asta, aşa că închide telefonul, aruncă hârtia pe care o ai în mână şi uită toată povestea.

— Mă protejaţi? Pentru Dumnezeu, Phyllis, sunt avocata lui Zoe. Se presupune că mă ocup de reprezentarea legală a grupului, dar cum să fac

asta când voi nu-mi spuneţi ce se petrece?

Claire luă un carneţel, dar văzu că nu mai avea foi. Frustrată, luă repede o coală de hârtie cu antetul firmei.

— Uite ce e. Spune-mi unde să ne întâlnim şi când, şi voi fi acolo. Vreau s-aud totul. Ai multe explicaţii de dat, Phyllis. Foarte multe.

Ascultă şi notă pe hârtie numele unui restaurant. După ce spuse un la revedere" în grabă, puse receptorul în furcă.

Îngândurată, Claire împături foaia cu antetul firmei „Fassbinder Hamilton". În partea stângă a acesteia, cu litere foarte mici, erau trecute alte o sută zece nume, printre care şi cel al lui Claire Green. O neînsemnată lucrătoare a prestigioasei firme de pe Wall Street.

Soneria interfonului o făcu să tresară brusc. Trase adânc aer în piept şi apăsă pe buton.

— Da?

— Depoziţia, domnişoară Green. Au sunat şi au spus că vă aşteaptă în sala de conferinţe.

Claire îşi trecu mâna peste păr ca şi cum, netezindu-l, şi-ar fi calmat şi nervii.

— Bine. Îţi mulţumesc. Plec chiar acum.

Trase aer în piept, se ridică şi strânse câteva dosare groase care se aflau pe biroul ei. Trebuia să se concentreze foarte tare pentru a urmări depoziţia, pentru că nu se putea gândi decât la Zoe.

Restaurantul „Cafe des Artistes" era

aglomerat pentru o seară de toamnă târzie în Manhattan. Claire părăsi traficul de pe Columbus Avenue şi intră în atmosfera veselă a restaurantului. Numai râsetele şi clinchetul paharelor o făcură să se mai relaxeze puţin.

Maître ci o conduse la masă. Phyllis era acolo, stând cu spatele la unul din tablourile care înfăţişau nimfe goale, pentru care era renumit restaurantul.

— Draga mea, spuse Phyllis şi, ridicându-se şi sprijinindu-se în nelipsitul ei baston, o îmbrăţişă pe Claire. Ar trebui s-o facem mai des. De când n-am mai ieşit undeva împreună?

— De mult timp, zise Claire ajutând-o să se aşeze la loc.

— Dar n-ar fi trebuit să alegem localul ăsta, spuse Phyllis aruncând o privire numeroaselor tablouri în mărime naturală. Cine ar putea să mănânce când toate frumuseţile astea tinere îşi bat joc de tine?

Claire zâmbi. Unul din tablouri semăna cu o baie romană. Ar fi putut fi intitulat „îmbăierea virginelor”.

— Ah, pulpe albe, cât de mult vă urăsc acum, zise Phyllis cu amărăciune în glas.

Chelnerul veni să le întrebe ce doreau să bea. Phyllis comandă un Martini, iar Claire un şpriţ. După ce plecă el, urmă un moment de tăcere. Secunde de încordare.

— Vorbeşte-mi despre anunţ, Phyllis, spuse

Claire neputând nici să o privească în ochi.

O iubea pe Phyllis. Se simţise trădată când văzuse anunţul dat de Zoe. Se petrecea ceva şi ea fusese lăsată pe dinafară. Intenţionat. Era ceva ce nu prevestea lucruri bune şi amenința să distrugă o prietenie nepreţuită. Femeia aceea de şaizeci şi ceva de ani, cu părul roşcat, care stătea în faţa ei la masă, îi fusese ca o mamă. Phyllis o ţinuse în braţe când plânsese. Phyllis îi vorbise la telefon în toiul nopţii când Claire se simţise singură şi speriată. În timpul întrunirilor Zoe, vorbiseră despre momentele cele mai dureroase, ca de exemplu atunci când Phyllis îşi amintise cum îşi pierduse piciorul. Se întâmplase cu o viteză înspăimântătoare. Hoţul se aflase în faţa ei, cerându-i poşeta, după care ea se trezise întinsă pe o alee din Central Park, în plină zi, cu piciorul drept distrus de ia genunchi în jos în urma unei împuşcături, ultima ei amintire legată de acel incident fiind aceea a unui bărbat care se îndepărta în fugă.

Nu era deloc uşor să fii o victimă, îşi spuse Claire, dar era şi mai cumplit să fii un criminal. Trebuia să fie aşa, altfel nimic nu ar mai fi avut sens. Şi ea nu putea să stea cu mâinile în sân să se uite cum femeile pe care le iubea se transformau în criminale.

— N-ai mai fost demult la întruniri, spuse Phyllis după ce li se aduseră băuturile. Zilele astea facem multe lucruri. Toată afacerea a luat

amploare.

— Ce vrei să spui? Au venit membri noi?

— Ei bine, înainte eram un grup care lupta pentru drepturile victimelor. Un loc unde puteai să vii şi să le împărtăşeşti celorlalte durerea ta, pentru că ele te înţelegeau şi te susţineau. Acum suntem mult mai mult, zise Phyllis, după care adăugă misterios: Mult mai puternice.

— N-am mai participat la şedinţe pentru că am fost foarte ocupată, dar încă mai sunt avocata lui Zoe, Phyllis, spuse Claire, căreia nu îi plăcea să reproşeze, dar ceva trebuia ţinut în frâu şi ea trebuia să afle ce era acel ceva. Dacă vreţi să rămân avocata lui Zoe, trebuie să mă ţineţi la curent cu tot ce se petrece. Nu pot să citesc anunţul ăsta şi să închid ochii…

— Facem progrese foarte mari. După cum ştii, ni s-a alăturat o psihiatră. A fost victima unui viol, preciză Phyllis rotind măslina în paharul cu Martini.

Părea atât de degajată, încât ai fi zis că discutau dacă să cumpere un Jaguar scump pe care pusese ochii Phyllis, nu despre faptul că grupul Zoe îşi băgase degetul în apele murdare ale justiţiarismului.

— Ni s-au mai alăturat aproape douăzeci de membre în numai patru luni. Mai ţii minte când a murit Alice Whitney? Ne-a lăsat totul. Toată averea ei. Avea un cont în bancă de te lasă cu gura căscată. Am atins bine o sumă formată din şapte

cifre.

Claire o privi uluită. Phyllis se purta ciudat, de parcă ar fi fost complet detaşată de ceea ce povestea. De parcă s-ar fi convins singură de o minciună atât de mult, încât realitatea era ceva ce nu mai părea real.

Claire sorbi din paharul cu vin, după care se întrebă de ce nu comandase ceva mai tare. Se temea că avea să aibă nevoie.

— Spune-mi ce se petrece. Trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu, altfel… altfel renunţ să mai fiu avocata grupului.

Phyllis o privi surprinsă.

— Dar tu eşti fondatoarea grupului, Claire. Ai de gând să ne abandonezi? Tocmai când suntem pe cale să reuşim ceva?

— Phyllis, n-am de gând să reprezint o organizaţie ai cărei membri nu-mi spun ce fac. Intuiţia îmi spune că s-ar putea să fie ceva ilegal, iar eu am depus un jurământ atunci când am luat examenul de barou. Şi, în plus, vreau să dorm noaptea. Nu pot să ignor ce se-ntâmplă.

Zâmbetul lui Phyllis era plin de căldură şi sinceritate. Phyllis cea de altă dată.

— Nu eşti o avocată oarecare, nu-i aşa, draga mea? Niciodată n-ai fost. Etica înseamnă foarte mult pentru tine, Claire, şi toate ştim asta. De aceea te iubim. Te respectăm.

— Povesteşte-mi despre anunţ, Phyllis.

Femeia sorbi din paharul cu Martini şi îşi feri

privirea.

— Poate că ar trebui să părăseşti grupul. Eşti singura avocată din New York care are o conştiinţă, de ce să-ţi iroseşti altruismul pe un grup de victime neputincioase care s-au hotărât să-şi recupereze o parte din putere?

Claire bătea în masă cu încheieturile degetelor. Era un tic nervos, un gest pe care îl făcea când se lupta cu o problemă.

— De ce te joci aşa cu mine, Phyl? Credeam că suntem prietene. Foarte bune prietene.

Femeia mai vârstnică sorbi încă o dată din cocktail, după care puse paharul cu grijă pe şerveţel.

— Dacă-ţi spun, o să fii implicată. Aşa că, ori pleci direct de aici şi demisionezi din funcţia de avocat al grupului, ori pregăteşte-te să fii implicată.

— Spune-mi şi o să decid după aceea.

— Dacă-ţi spun, înseamnă că s-a hotărât.

Claire oftă frustrată, dar nu plecă.

— Bine, o să-ţi spun, începu Phyllis. Ai văzut anunţul. Printre noi se află o trădătoare, care ţi-a trimis anunţul, şi poţi să fii sigură că o să aflu cine e.

— Spune-mi, insistă Claire.

— Bineînţeles că o să te duci la poliţie cu informaţia asta. Regulile sunt foarte clare în ceea ce priveşte relaţia dintre client şi avocat. Privilegiul încetează în clipa în care legea este

încălcată şi trebuie să recunosc că noi încălcăm legea, spuse Phyllis privind-o în ochi şi zâmbind, dar femeia care zâmbea acum era o persoană pe care Claire nu o cunoştea deloc.

— Membrele grupului s-au tot gândit ce să facă în privinţa fondurilor, zise Phyllis în continuare amestecându-şi băutura.

Felul în care îşi stăpânea nervii era demn de toată admiraţia.

— Toate eram de părere să facem ceva bun cu banii, dar n-am vrut să-i donăm vreunei organizaţii de binefacere care să cheltuiască trei sferturi din ei cu o petrecere pentru colectarea de fonduri şi restul pe un sistem telefonic sofisticat numit „linia fierbinte a victimelor 1.

— Înţeleg…

— Am vrut să deţinem controlul asupra banilor noştri. Cred că înţelegi. E greu să nu deţii controlul lucrurilor. Cel mai mult ne temem de pierderea controlului. Asta e definiţia victimei, spuse Phyllis privind-o fix ca o străină, înţelegi ce vreau să spun, Claire?

Ea scutură din cap, însă.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Ce, încercaţi să transformaţi Zoe într-un grup paramilitar?

— L – am transformat.

— Deoarece, ca avocat, sunt obligată…

Dar Claire închise gura brusc şi o ţintui pe Phyllis cu privirea.

— Ai spus „transformat”? Transformat?

— N-am vrut să te amestecăm în treaba asta. N-ai venit la şedinţe şi, din moment ce eşti membră a baroului, ne-am temut că o să încerci să ne împiedici. E grupul tău, Claire, dar…

— Într-adevăr, este grupul meu. Eu l-am înfiinţat. E numit după sora mea, pentru Dumnezeu! exclamă Claire furioasă.

— Ştiu asta. Dar eşti avocată. Ştiam că o să fii pusă în dilemă.

— Cu siguranţă că sunt în dilemă.

Phyllis îşi roti privirea prin restaurant. Câteva persoane întorseseră capetele când Claire ridicase glasul.

— Am votat să nu-ţi spunem nimic despre asta, spuse ea apoi întorcându-se spre Claire. Vorbindu-ţi acum încalc etica grupului, zise ea, după care dădu pe gât tot Martini-ul. Naiba s-o ia pe Caroline. Ştiu că ea ţi-a trimis anunţul. A fost singura care a votat împotrivă.

— Slavă Domnului că cineva are minte, totuşi, spuse Claire apucând paharul cu o mână tremurătoare. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred. Spune-mi tot. Pentru ce este anunţul? De când a apărut? Spune-mi. Mărturiseşte. Ce-aţi făcut?

Phyllis clătină din cap.

— Nu-i drept. N-am vrut să ştii – n-am vrut să te punem în situaţia asta, zise ea şi făcu o pauză. Înainte să-ţi spun ceva, cred că vorbesc în numele tuturor membrelor Zoe când zic că nu te-am

condamna dacă ai vrea să te rupi complet de grup. Ţi se oferă o şansă, draga mea, n-o rata. Încă nu ştii nimic. Dacă vrei să renunţi, pleacă din clipa asta. Pentru că, după ce o să-ţi spun ce se petrece, o să devii membră a noului grup Zoe.

— Dar a fost organizaţia mea, şopti Claire. Am numit-o după Zoe. Sora mea geamănă. Nu vreau să ies din grup. Vreau să ştiu doar ce faceţi. De când a apărut anunţul?

Phyllis oftă prelung.

— De patru luni, spuse ea, după care adăugă rugătoare: Ah, Claire, n-am vrut să te rănim. N-am vrut decât dreptate. Dar dreptatea e atât de îngrozitor de costisitoare şi de înşelătoare.

— Spune-mi ce se petrece, o îndemnă Claire. Dacă nu-mi spui tu, o să-mi spună Caroline, ştiu sigur.

— Bine, o să-ţi spun eu... dar nu uita că te-am prevenit. O să fii la fel de pătată ca noi, celelalte. Şi n-o să ai unde să fugi, Claire;

— Spune-mi, Phyllis. Lasă-mă pe mine să decid.

— Zoe s-a hotărât să organizeze o loterie.

— Loterie?

— Da, dar nu o loterie amuzantă, ci un fel de loterie Shirley Jackson. Dacă e extras numele tău, nu câştigi bani. Câştigi răzbunare.

Claire o privi fără să clipească atât de mult timp, încât ochii i se uscară.

— Vrei să spui ceea ce cred că vrei să spui? Că

se câştigă un fel de crimă?

— Nu, draga mea. O execuţie.

Impactul cuvintelor lui Phyllis o lăsă cu răsuflarea tăiată.

Phyllis îi făcu semn chelnerului şi, în momentul de tăcere care urmă, mai comandă un Martini. Niciuna din ele nu spuse nimic până când nu se aduse băutura. Claire observă că mâinile lui Phyllis erau foarte ferme în continuare. Se uită în ochii ei şi se întrebă dacă nu cumva femeia aceea înnebunise.

— Explică-mi, şopti ea în cele din urmă.

Phyllis sorbi liniştită, fără să se grăbească.

— Lucrurile stau aşa: n-am ştiut ce să facem cu acel cont uriaş din bancă, dar ştiam că vrem să rămână în posesia noastră, a tuturor membrelor, să le ajute pe toate în mod direct. Aşa că am hotărât să organizăm o loterie. Îi acordăm fiecărei câştigătoare un anumit procent din resursele noastre, inclusiv din contul respectiv, dar nu limitându-ne la el, şi am stabilit o perioadă de timp în care aceste resurse să fie cheltuite. Dacă putem, ajutăm pe cât e posibil în perioada respectivă. Dacă nu putem, trecem la câştigătoarea următoare.

— De fapt, ce vrei să spui prin „ajutăm”?

— Dacă ştim cine e tipul, atunci e uşor. Oacă nu ştim, facem tot ce putem ca să-l găsim în perioada respectivă de timp. Îl căutăm. Să ştii că este adevărat ce-a spus Malcolm X. Când justiţia

nu-ţi face dreptate, înseamnă că legea nu se aplică în cazul tău. Acum cred asta. Am descoperit că, fără lege, am putea să facem ce nu face şi nu vrea să facă poliţia. Rămâi şocată când vezi cât de mult se ştie pe străzi despre o crimă, lucruri despre care poliţia habar n-are.

Claire se uită la chipul pe care credea că îl cunoaşte atât de bine şi, deodată, îşi dădu seama că Phyllis cea de altă dată dispăruse, într-adevăr. Femeia cea raţională şi bună care se ţinuse tare întotdeauna dispăruse.

— Nu-mi vine să cred, murmură ea. Nu-mi vine să cred ce aud.

Întreaga încăpere se învârtea cu ea. Nimfele, care păruseră atât de frumoase când intrase în restaurant, acum păreau aproape malefice, de parcă s-ar fi aflat acolo doar pentru a-i atrage pe tineri spre moarte.

— Doriţi să comandaţi? întrebă un chelner plin de energie şi cu un zâmbet plăcut pe chip.

Claire se uită la el. Aproape că îi venea să strige la el întrebându-l dacă ştia că se află în prezenţa unor criminale.

— Nu cred că o să comandăm deocamdată, o auzi ea pe Phyllis, dar adu-ne, te rog, nişte apetitive „baby zucchini”. Îmi plac la nebunie.

— Foarte bine, spuse tânărul chelner şi îi făcu semn unui picolo să le mai pună o bucată de gheaţă în paharele de apă.

După ce plecă picolo-ul, Claire nu făcu nimic

altceva decât să o privească amorţită pe Phyllis. Nu mai ştia ce să spună. Îşi dăduse seama după anunţ că se petrecea ceva, dar adevărul o şocase.

— Malcolm X şi-a schimbat părerea, şopti ea. La fel şi Nathan Bedford Forest. Toţi şi-au dat seama că acţiunile justiţiare nu reprezintă o soluţie. Trebuie să pricepi şi tu asta.

— Ei erau bărbaţi. Au avut parte de mai multă dreptate decât am putea să avem noi.

Cinismul lui Phyllis îi era familiar lui Claire, dar n-ar fi crezut niciodată că prietena ei avea să înceapă să-l trăiască. Claire începu să discute cu ea cu prudenţă.

— Malcolm X era negru. Făcea-parte dintr-o minoritate. Ştia totul despre nedreptate.

Phyllis puse paharul jos. Femeia aceea pe care Claire nu o cunoştea lăsă furia să-i acopere trăsăturile plăcute până când chipul îi deveni aproape hidos.

— Draga mea, vrei să-mi spui că Malcolm X a cunoscut mai multă durere – durere şi abuzuri – în viaţa lui pe vremea discriminării rasiale decât femeia de culoare de rând din ziua de azi de pe Lenox Avenue care trebuie să crească cinci copii rămaşi fără tată? O femeie care curăţă toaletele publice numai ca să câştige un ban? Asta vrei să spui? E absurd. Atunci te întreb, unde e dreptatea ei? Unde e dreptul ei dăruit de Dumnezeu de a avea posibilitatea să iasă din mizerie atâta timp cât e singura care trebuie să întreţină şase vieţi?

Şi, totuşi, deşi e împovărată de problemele lumii întregi, toate statisticile arată că întreţine aceste vieţi câştigând mai puţin decât un bărbat de aceeaşi condiţie şi rasă. Nu-mi da exemple de bărbaţi, Claire. Bărbaţii primesc ceea ce merită.

Claire se strâmbă uşor. Învăţase multe din prieteniile ei cu femeile mai în vârstă. Acestea erau ori blocate în discriminarea sexuală caracteristică anilor ’50, ori înverşunate din cauza faptului că aveau minţi extraordinare şi le lipseau ocaziile. Phyllis făcea parte din această ultimă categorie. Claire se întrebă ce potenţial avea să aibă propria ei nepoată şi se trezi cuprinsă de invidie. Nepoata lui Claire Green nu avea să îndure suferinţele trăite de bunica ei.

— Zoe n-a fost creat să fie un grup de femei care urăsc bărbaţii, spuse ea în cele din urmă, alegându-şi cuvintele cu grijă. Ci ca să fie o organizaţie a drepturilor victimelor. Un forum unde să ne putem împărtăşi durerea. Aţi făcut pentru mine mai mult decât oricine altcineva. Nu aveam pe nimeni şi toate m-aţi împiedicat să rămân singură cu durerea mea. O să vă fiu veşnic recunoscătoare pentru asta. M-am gândit că ar fi bine să ne întâlnim şi să ne povestim tragediile. Credeam că o să fie bine pentru vindecarea noastră, spuse ea, şi glasul începu să i se frângă din cauza lacrimilor care ameninţau să izbucnească. Nu mi-aş fi închipuit c-o să-l transformaţi în aşa ceva.

— Dar n-ai mai venit, Claire. N-ai mai fost informată şi ţinută la curent. Ştiu, ştiu, ai fost ocupată, dar oamenii fac ceea ce vor să facă. Ai stat acasă pentru că Zoe te făcea să te simţi frustrată. Acţiunea este terapia cea mai indicată. Am ajuns să ne dăm seama de asta şi acum ne-am hotărât să o punem în aplicare.

Claire clătină din cap. Nu voia să recunoască, dar Phyllis se apropiase foarte mult de adevăr în analiza ei.

— Nu, chiar nu pot să cred aşa ceva…

— Acum doriţi să comandaţi, doamnelor? întrebă chelnerul apărând din nou lângă masa lor.

Amorţită, Claire deschise meniul şi comandă cel dintâi fel pe care îl văzu. Phyllis zăbovi puţin mai mult. Când rămaseră singure iarăşi, Claire îşi dădu seama că nu avea să poată mânca ceea ce comandase, mai ales după ce puse următoarea întrebare:

— Şi, aţi prins pe cineva?

— Asta nu pot să-ţi spun. Acest lucru e controlat de trei persoane, grup pe care-l numim treime: membra Zoe care câştigă loteria, călăul şi judecătorul.

— Acum ştiu cum alegeţi membra Zoe, spuse Claire şi făcu o pauză, după care continuă cu o voce tremurătoare: Şi cred că ştiu cum găsiţi şi călăul. Printr-un anunţ ca ăsta, nu?

Phyllis nu răspunse.

— Bine, zise Claire. Astea sunt lucruri pe care

le-am dedus. Dar cine joacă rolul judecătorului?

Phyllis se uită la nimfe fără să spună nimic.

— Tu ai fost cea mai importantă persoană din organizaţia noastră, Claire. Tu ai înfiinţat-o. Tu erai avocata ei. Dar n-ai mai venit la şedinţe. Deci nu puteam să te alegem pe tine. Nu mai erai în interior.

— Următoarea după mine erai tu. Tu eşti judecătoarea, Phyl?

— Am hotărât că, dacă voiam să facem ceva, nu puteam să permitem ca cincizeci de femei să cunoască toate amănuntele. Ar fi fost o aiureală. Cu siguranţă că una din ele s-ar fi simţit vinovată şi ar fi dat fuga la poliţie. Nu puteam acţiona decât prin anonimat şi tăcere. De aceea am ales treimea. De aceea numai victima, ucigaşul şi judecătorul ştiu ce se întâmplă în timpul fiecărei acţiuni. Este singurul mod în care putem păstra controlul.

Lui Claire nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ziua aceea începuse atât de normal – un pateu cu brânză la micul dejun, trenul numărul trei până la serviciu – dar, acum, toată viaţa i se întorsese cu susul în jos. Fusese poftită să arunce o privire în prăpastia răului şi începuse să alunece.

— Caroline mi-a trimis anunţul. Ce o să faceţi cu cei care sunt de altă părere?

— Caroline nu poate să-ţi spună mai mult decât spune anunţul ăsta. Singura din treime care cunoaşte amănuntele e judecătoarea. Eu aleg

ucigaşul, Claire. Tot ce ştie victima Zoe e faptul că i-a venit rândul la loterie şi că a avut loc o eliminare reuşită sau nereuşită. Deci, Caroline poate să se ducă la poliţie. Şi tu poţi să te duci, dar n-o să poată niciodată să aibă un caz. Trebuie să găsească trei persoane, să facă legătura între ele şi niciodată n-or să poată face toate legăturile, pentru că numai eu ştiu cine sunt cele trei persoane. Numai eu am privilegiul de a cunoaşte toate detaliile. Şi, ştii, Claire, zise Phyllis privind-o în ochi atât de intens, încât Claire putu să desluşească o scânteie de nebunie care licărea asemeni unui diamant, n-o să le spun niciodată nimic poliţiştilor. Nu mi-au fost de niciun ajutor când mi-am pierdut piciorul. Nu mi-au fost absolut de niciun ajutor.

Disperarea începu să o înghită pe Claire asemeni unor nisipuri mişcătoare. Crima în urma căreia Phyllis rămăsese fără un picior o făcuse pe aceasta să-şi piardă minţile în final. Phyllis nu mai suporta să fie victimă-şi, acum, acel lucru oribil era singura ei alinare.

— Mi-e frică, Phyl. Mi-e frică, spuse ea încet, incapabilă să găsească o modalitate de a o convinge pe femeia aceea nebună să revină la realitate.

Phyllis îi atinse mâna.

— Şi mie mi-a fost frică să mă duc la grădiniţă, deşi ştiam că e bine pentru mine. Dacă te gândeşti puţin, o să-ţi dai seama că e vorba de acelaşi gen

de frică.

Phyllis era atât de înţeleaptă, atât de puternică. Claire simţea deja durerea pierderii ei. Nu putea înţelege cum era posibil ca o asemenea persoană să se prăbuşească atât de rău.

— Ştii că trebuie să pun capăt acestui lucru. Categoric, trebuie să fac să se termine toată aiureala asta, zise ea aproape pentru sine.

— N-o să afli nimic niciodată. Eu n-o să spun niciodată, Claire, ştii asta. Şi n-ai face decât să-ţi trădezi prietenele. Prietene care ţi-au şters lacrimile când te gândeai la sora ta.

Claire îşi trase mâna dintr-a lui Phyllis. Li se aduseseră apetitivele. Nu ştia cum avea să reuşească să înghită ceva.

— Am anunţul, Phyllis, şi dă-mi voie să-ţi spun, în calitate de avocat, că nu faci decât să cauţi necazurile cu lumânarea dând asemenea anunţuri în reviste naţionale. Nu se mai dau anunţuri pentru căutarea unui ucigaş plătit. Îţi aminteşti ce s-a-ntâmplat cu „Soldier of Fortune” când au fost prinşi. De fapt, nici nu-mi vine să cred că ai reuşit să dai anunţul ăsta.

— Nimeni nu ştie ce înseamnă. În revista aceea, o să fie citit de cine trebuie. Înţelegi? Am scris numele grupului cu litere mari. Majoritatea or să creadă că e vorba de o femeie disperată şi înnebunită de dragoste care îşi caută cowboy-ul cu pălărie albă şi asta o să susţinem dacă o să fim prinse vreodată – ceea ce nu se va întâmpla

niciodată. Ai încredere în mine, Claire. Autorităţile n-or să spună nimic. Tu n-o să spui nimic.

Claire clătină din cap şi privi în tavan fără să spună nimic, nevenindu-i să creadă.

— Este foarte limpede ce se vrea din anunţul ăsta. Probabil că, în clipa asta, poliţia new-yorkeză verifică respectiva căsuţă poştală de la Grand Central să vadă dacă a venit vreun răspuns.

— Avem mai multe femei care lucrează la cazul ăsta pentru Zoe decât au ei poliţişti disponibili. Avem suficiente resurse pentru a verifica fiecare individ care o să răspundă ca să fim singure că nu e infiltrat.

— Pentru cine îl angajaţi acum? E primul, al zecelea, al câtelea? Cine a câştigat loteria de data asta?

— Claire. Ah, Claire, spuse Phyllis lăsând furculiţa jos, căci părea să-şi fi pierdut şi ea pofta de mâncare. Aş vrea să te pot convinge cât de bine e ceea ce facem. Aş vrea să nu fi fost avocată. Dacă aş putea să-ţi insuflu cum mă simt acum când ştiu că nu mai sunt o victimă care trebuie să stea neputincioasă şi să aştepte să i se facă dreptate! Nu ştiu dacă or să-l prindă vreodată pe ticălosul care m-a lăsat fără picior, dar acum nu-mi mai pasă atât de mult, pentru că ştiu că, măcar, găsesc dreptate undeva, pentru cineva.

— Cine a câştigat la loterie? o întrebă Claire fără să-i pese dacă părea furioasă.

Era furioasă şi îngrozită. Voia să afle totul

despre aiureala aceea periculoasă şi voia să afle imediat.

— Claire, spuse Phyllis oftând şi pe chipul ei se citea şovăiala.

— Cine naiba e? Numele cui a ieşit la loterie?

Phyllis îi apucă mâna din nou, privind-o cu tristeţe.

— Victima Zoe nu îl cunoaşte pe ucigaşul angajat, Claire. Numai judecătoarea cunoaşte identitatea acestuia. Şi victima este aleasă prin loterie, cu excepţia unor anumite împrejurări.

Toată lumea păru să încremenească.

— Care e următoarea câştigătoare a loteriei? întrebă Claire încet.

— Membrele s-au reunit chiar săptămâna trecută şi au hotărât că trebuie s-o onorăm pe fondatoarea noastră. De data asta n-am mai folosit loteria. Am ales-o, pur şi simplu.

— Oh, Doamne!

— Te-am ales pe tine, Claire. Tu eşti.

Capitolul 3

„Nu ştie iubirea ce a sărutat-o Nu ştie unde.

Tu eşti stafia, sora mea.

Soră albă a mea.

Sunt eu stafia, cine ştie?

A mea mână, un trandafir căzut.

Zace albă ca neaua pe omătul alb şi nici nu-mi pasă.

Algernon Charles Swinburne

Claire îşi aruncă poşeta pe un scaun, se descălţă şi se aşeză pe canapea. Cele aflate la „Cafe des Artistes” o şocaseră. Niciunul din lucrurile familiare nu i se mai părea real, nici chiar apartamentul ei simplu şi dezorganizat. Era trecut de unsprezece şi ea era frântă de oboseală, dar ştia că, în noaptea aceea, nu va putea dormi. Discuţia pe care o avusese cu Phyllis schimbase totul în lumea ei. Nu ştia cum avea să mai revină vreodată la normal.

Şi acum era paralizată de uimire. Era pur şi simplu imposibil ca organizaţia creată de ea să fie o „Dr. Jekyll şi Mr. Hyde”. Crezuse că le cunoştea foarte bine pe cele implicate, dar ajunsese la concluzia că nu le mai cunoştea. Starea aceea de derută o făcea să fie vulnerabilă şi nesigură tocmai când trebuia să acţioneze. Ar fi trebuit să se ducă la poliţie. Ar fi trebuit să pună mâna pe telefon, să formeze numărul celei mai apropiate secţii de poliţie şi să le spună totul. Dar ar fi părut la fel de nebună ca Phyllis. Chiar şi acum, în intimitatea apartamentului ei, i se părea o nebunie faptul că exista un grup format din femei între două vârste care organizau o loterie pentru a vedea care urma să-l ucidă pe cel care o transformase în victimă. Şi, în plus, nu avea ce să le dea poliţiştilor în afară de un anunţ neclar şi numele unei femei care gândise totul, o femeie căreia n-ar fi trebuit să-i placă altceva decât să ia masa în oraş şi să-şi facă manichiura. Toată

problema era lipsită de sens. Nu avea decât teoria ei. Ceea ce nu era de ajuns pentru condamnarea cuiva. Ştia acest lucru mai bine ca oricine.

Îşi îndreptă privirea spre fotografia familiară de pe poliţa căminului. Era pusă într-o ramă. Elsa Peretti" de la „Tiffany's" care o costase o avere imediat după ce absolvise facultatea de Drept. Pe atunci, se simţise ca Atlas sub povara taxelor. Facultatea de Drept Columbia nu era deloc ieftină şi nu era foarte adevărată zicala potrivit căreia toţi evreii aveau bani. Tatăl ei fusese profesor în New Orleans, iar mama ei casnică. Trebuise să-şi plătească singură facultatea, dar reuşise. Supravieţuise, ba chiar prosperase. Şi acum îşi amintea perfect fericirea pe care o simţise în ziua în care luase examenul de barou.

Ieşise la plimbare; era una din acele zile rare cu cer senin şi vânt slab în Manhattan; vechile clădiri din Cartierul de Vest se profilau în lumina soarelui. Se plimbase mult, impulsionată de fericirea aceea lăuntrică; pe lângă Lincoln Center, pe lângă Columbus Circle. Apucase pe Central Park South şi trecuse prin toate locurile ei preferate. Central Park South până la Piaza era cea mai frumoasă parte a Manhattan-ului. Era asemeni scheletului unui platou de filmare de pe vremuri: toate fantomele erau David Niven, Fred şi Ginger şi toate mişcările erau orchestrate de oameni ca Noel Coward şi Frank Capra.

Când ajunsese în faţă la Piaza, se întorsese şi,

o clipă, se uitase la turiştii care fotografiau fântâna. Locul acela îi vorbea. Era Jackie Kennedy cumpărându-şi pălării de la magazinul „Bergdorfs” de alături. Era echivalent cu un şir de maşini Studebaker negre şi mari aflate în faţă, aşteptând ca vreo vedetă de cinema într-o haină de nurcă să urce repede pentru a fi dusă la „21”.

Turiştii cu Kodak-urile lor o deprimaseră în ziua, aceea. După părerea ei, cei străini de oraş nu aveau ce căuta să se plimbe cu tricourile lor pe care scria „Eu cu inimă New York”, pângărind o instituţie ca Piaza. Aceasta reprezenta o perioadă de lux care dispăruse. Poate că fusese distrusă în urma selecţiei naturale, dar unii oameni tot mai tânjeau după bărbaţii cu pălării şi femeile care îşi puneau ciorapii de nylon şi mănuşile albe doar pentru o oră de cumpărături. Cary Grant şi Irene Dunne muriseră, dar amintirea lor încă mai dăinuia. Claire fusese de părere întotdeauna că ar fi trebuit să se acorde puţin mai mult respect.

În ziua aceea importantă, o luase pe Fifth Avenue. În sfârşit, iată-l. Altarul pe care se dusese să-l viziteze fără să-şi dea seama.

Clădirea aceea era o privelişte la fel de familiară ca Piază. „Tiffany’s „Niciodată nu îndrăznise să intre. În definitiv, ce treabă ar fi putut să aibă o studentă săracă de la Drept într-un magazin de bijuterii, şi încă într-unul atât de renumit?

Dar, în ziua aceea, Claire Green se schimbase.

Nu mai era doar o fetişcană evreică venită tocmai din New

Orléans. Nu, în ziua aceea, era împlinită şi deosebită. Nu îi era de-ajuns să-şi lipească nasul de geam şi să-şi dorească să fie Holly Golightly, un spiriduş cu ochii mari care mânca un corn în zori într-un costum „Givenchy" negru, şocant de scumpi Nu, de data aceasta, era Claire Green, avocată, şi nu avea nevoie de George Peppard ca să o salveze de la o existenţă dubioasă. Trecuse examenul de barou şi o aştepta un post de asociată la „Fassbinder Hamilton". Se salvase singură.

Îşi luase inima în dinţi şi intrase în magazin, odată cu câţiva turişti de genul celor care se holbau la fântâna Piaza. La primul etaj se aflau diamantele şi, deşi turiştilor le plăceau foarte mult, pe ea nu o interesau. Odată înăuntru, îşi dădu seama că nu putea să-şi cumpere bijuterii. Dar ştia că trebuia să cumpere ceva pentru a marca acel moment deosebit din viaţa ei. Acum vedea unicul scop al acelei plimbări. Era aproape ca şi cum o forţă cosmică ar fi tras-o într-acolo.

Se dusese în spate şi luase liftul. Coborâse la etajul la care se aflau bijuteriile şi obiectele din argint. Aurul şi diamantele nu se încadrau în bugetul ei, dar poate ceva micuţ… ceva.

Atunci o văzuse. Aşezată deasupra unor broşe, brăţări şi obiecte de scris era o ramă mare pentru o fotografie. Avea formă de inimă, dar părea atât

de expresivă, de vie chiar, încât ea nu putuse să-şi mai ia ochii de la ea.

Era scopul pelerinajului ei. O cumpărse imediat, rugându-se să-i fie de ajuns cartea de credit Visa. Preţul o lăsase fără suflare – acum, după ce absolvise, trebuia să închirieze un apartament şi să cumpere mobilier dar trebuia să o cumpere. Acela era destinul. O ramă pentru fotografii cumpărată de la „Tiffany's" era lucrul cel mai potrivit pentru marile ei realizări. Un locaş de o mie de dolari pentru o fotografie era aproape destul de bună pentru motivul care o ajutase să suporte acei ani grei în care studiase Dreptul. Trei ani de infern. Trei ani în care citise până când avusese senzaţia că aveau să-i iasă ochii din cap. În care apelase la logică până când fusese cât pe ce să-şi piardă minţile, trei ani până când ajunsese să ştie totul pe de rost şi până când absolvise Law Review cu „summa cum laude".

Nu o făcuse pentru sine. Nici măcar pentru acel salariu uluitor din primul an de lucru la „Fassbinder". Făcuse totul pentru Zoe.

Fotografia lui Zoe avea să fie pusă în rama „Elsa Perretti".

Claire se uită la fotografia de pe poliţa căminului, fascinată de amintirile legate de ziua în care cumpărase rama. În cele din urmă, se ridică de pe canapea şi luă fotografia. Din rama în formă de inimă zâmbeau două chipuri identice. Două fete de aceeaşi vârstă, care arătau exact la fel, dar

care aveau nişte personalităţi atât de diferite, încât, uneori, era greu de crezut că făceau parte din aceeaşi familie.

Atinse chipul din fotografie, nevenindu-i să creadă că tatăl ei le făcuse poza aceea ei şi lui Zoe cu numai cinci ani în urmă. Ea venise acasă pentru perioada de vară de la Bamard, iar Zoe tocmai termina colegiul. Claire se chinuia cu examenul de diplomă, în timp ce Zoe nu se gândea decât la bărbatul potrivit, frumos, bogat, dar care încă nu îşi făcuse apariţia, care avea să-i ofere o viaţă de lux cu un Mercedes Benz şi doi-trei copii.

Nu puteau fi mai diferite. Claire considerase întotdeauna că sora ei era cam superficială. Dorinţele lui Zoe păreau banale şi demodate. Pe de altă parte, Zoe spunea despre Claire că era un şoarece de bibliotecă, lipsită de orice poftă de viaţă.

Amândouă aveau dreptate şi amândouă se înşelau. Lui Claire îi plăcea foarte mult să râdă şi nimeni nu o făcea să râdă ca Zoe. Şi, dacă Zoe i se păruse lui Claire întotdeauna puţin frivolă, acest lucru se schimbase atunci când i se găsise cadavrul violat şi mutilat în acel şanţ din spatele staţiei de pompieri din Des Allemands, Louisiana.

Ceva ud şi sărat căzu pe ramă şi Claire îşi dădu seama că plângea. Adevărata durere, aşa cum ajunsese să înţeleagă, se manifesta adesea prin lacrimi neaştep, tate şi tăcute şi nu prin izbucniri zgomotoase. Aceea era tragedia. Durerea

nu se dovedea niciodată alinată cu adevărat, aşa că nu părea să dispară niciodată. Mai ales când îţi pierdeai sora geamănă. Amintirea se afla în oglindă.

Puse fotografia la loc pe poliţă. Deodată, i se păru că i-ar fi surâs ideea unei cafele, aşa că se duse la bucătărie, doar în ciorapi, şi măcină puţină cafea. Trebuia să se gândească. Grupul Zoe intrase în bucluc rău de tot şi ea trebuia să-l salveze. Nu era atât faptul că ar fi putut să fie implicată şi ea – acest lucru era de la sine înţeles din moment ce grupul purta numele surorii ei – dar nu putea să închidă ochii când avea o datorie faţă de membrele acestuia. Şi ele încălcau legea.

O lege care nu le fusese de niciun ajutor. Gândul acela îi răsuna în minte tot timpul, dar căruia nu putea să-i dea ascultare. Nu putea permite ca resentimentul şi furia unei victime să-i păteze sentimentul datoriei. Nu îl prinseseră pe cel care o ucisese pe Zoe. Şi Claire se îndoia că acel ucigaş pe care voiau să-l angajeze pentru ea şi toate resursele lui Zoe aveau să o facă. Uciderea lui Zoe era o aberaţie statistic vorbind. Majoritatea oamenilor ştiau cine îi ucisese pe cei dragi lor. Poate că nu aveau dovezile concrete necesare pentru condamnarea criminalului, dar îi cunoşteau identitatea. Câteodată era doar un instinct care devenea din ce în ce mai puternic. Sau poate că dovezile, oricât de incriminatorii ar fi fost, erau excluse din cine ştie ce motiv şi

criminalul scăpa. Claire ştia că, în cadrul grupului, existau câteva femei care erau nevoite să-şi vadă atacatorul în fiecare zi. Ce n-ar fi dat ele să câştige la loterie, jocul acela ameninţa tot ce îi era mai drag. Era problema ei.

Şi şansa ei. Sorbi din cappuccino şi negă fiorul ciudat care îi străbătu trupul. Gândul acela îi făcea greaţă şi o entuziasma, în acelaşi timp. Oricum, nu aveau să-l găsească niciodată pe individul acela. Nu aveau prea multe probe. În cazul lui Zoe, nu fusese vorba de un membru al familiei sau de un prieten care o omorâse. Crima aceea părea foarte mult opera unui criminal în serie, chiar dacă poliţia nu izbutise să mai descopere altele.

Îşi amintea cum trecuse în revistă toate probele de nenumărate ori împreună cu detectivul care se ocupa de caz. Reprezentând familia, se silise să suporte ea totul pentru a-şi scuti părinţii de o asemenea durere. Autorităţile chemaseră FBI-ul, dar nu se mai descoperise nicio altă crimă care să fi semănat cu aceea. Claire auzea şi acum, parcă, frustrarea şi cinismul din glasul detectivului care îi spusese că Zoe părea să fi fost ucisă de singurul criminal în serie monogam existent.

Acum, numele ei ieşise la loterie.

Se dezmetici brusc. Nu îşi putea permite să cadă în abisul actelor justiţiare. În cel mai bun caz, ar fi fost exclusă din barou, în cel mai rău ar fi

ajuns la închisoare. Trebuia să existe o modalitate de a le face pe membrele Zoe să priceapă cât de periculos devenise noul lor mod de a gândi. Cât de greşit era. Femeile acelea erau prietenele ei, nu doar nişte chipuri anonime dintr-o mulţime. Ar fi putut să le vorbească. Ele o ţinuseră de mână atunci când avusese impresia că atinsese, sufleteşte, abisul şi că nu avea să mai iasă niciodată la suprafaţă. Şi ea le ţinuse mâinile la rândul ei. Acum era datoria ei de avocată şi de prietenă să le facă să-şi dea seama de consecinţe, să le forţeze să vadă că nu acţionau deloc bine. Dacă refuza câştigul ei la loterie, dădea un exemplu, cu siguranţă. De asemenea, dacă le explica faptul că era imposibil să găsească un criminal pe care poliţia nu reuşise să-l descopere, poate că unele din ele aveau să fie descurajate. Unele din ele.

Dar erau multe altele care fuseseră mutilate şi împuşcate, cărora le fuseseră ucise persoane dragi, care ştiau exact cine le provocase durerea. Acestea nu aveau să renunţe la ideea loteriei; nu aveau să dea atenţie rugăminţii lui Claire Green de a fi raţionale. Se întrebă dacă ea ar fi renunţat, în locul lor. Răzbunarea era un lucru prea rar obţinut de victimele din ziua de azi. Greu se putea renunţa la ea.

Se aşează din nou pe canapea, deprimată. Cafeaua era fierbinte, scorţişoara dulce, dar aceste lucruri nu reuşeau să-i alunge

amărăciunea. Nici culoarea bej a livingroom-ului ei nu reuşea. Zoe ar fi spus că era monotonă, Claire ştia acest lucru. Parcă o vedea pe sora ei insistând să pună nişte stambă „Mario Buatta” pentru a înviora atmosfera, pentru că asta făcea Zoe. Făcea lucrurile să prindă viaţă. Făcea oamenii să râdă şi pe sora ei să vrea să ia masa cu ea şi să audă ce mai făcuse în ziua respectivă, deşi Zoe nu făcea nimic „important”; nu era o directoare de companie sau vreo parteneră la o mare firmă de avocatură din New York. Era doar una din puţinele persoane care făceau lucrurile să prindă viaţă şi cineva o omorâse.

Şi acum nu se putea face dreptate. În niciun fel.

Se încruntă şi sorbi din cappuccino. Poate că apartamentul ei era puţin monoton. Ar fi trebuit să pună nişte stambă pe ici pe colo, numai pentru că ştia că ar fi bucurat-o pe sora ei.

Ziarul încă se mai afla pe perne, unde îl lăsase de dimineaţă când se grăbise să plece. Îl luă şi îşi aruncă privirea peste titluri. Cu siguranţă că acolo nu avea să găsească nimic optimist. În Africa se întâmplau tot felul de orori. Undeva, în fosta Uniune Sovietică, o ţărişoară cu un nume atât de lung şi de complicat încât ea nici măcar nu putea să-l pronunţe practica purificarea etnică.

Răsfoi ziarul, în speranţa că avea să dea peste vreun articol care să o facă să nu se mai gândească la Zoe. Dar peste tot era acelaşi lucru.

Turcii erau ucişi de neo-nazişti în Berlin, copiii erau ucişi de copii înarmaţi.

Deodată, zări ceva ciudat şi simţi un fior rece pe şira spinării. Luă ziarul şi citi numele iar şi iar. Halbert Washington. Cunoştea un Halbert Washington. O tânără, Earnestine Darby, se afla în grupul Zoe pentru că mama ei fusese ucisă cu brutalitate de către propriul iubit în timp ce Earnestine dormea în camera alăturată împreună cu fratele şi sora ei. Earnestine avea opt ani pe atunci, iar fratele şi sora ei patru şi, respectiv, cinci ani. Halbert Washington, iubitul fusese arestat, judecat şi condamnat pentru crimă. Deoarece copiii erau încă mici şi mărturiile lor nu se puteau lua în discuţie, Halbert Washington făcuse cinci ani de închisoare pentru ceea ce fusese considerat un conflict de familie care se încheiase cu o crimă neintenţionată.

Dar Earnestine ştiuse mai bine. Poate că nu fusese suficient de mare pentru a depune mărturie la tribunal, dar fusese destul de mare pentru a şti ce i se făcuse, de fapt, mamei ei. Şi, la doisprezece ani, îl văzuse pe cel care comisese cârma apărând din nou în cartierul ei. Putea să o privească în ochi fără nicio mustrare de conştiinţă, pentru că Halbert Washington se achitase de datoria sa faţă de societate. „Cum s-a achitat, însă, de datoria faţă de cei trei copii ai lui Grace”, şoptise Earnestine printre lacrimi la una din întrunirile grupului.

O amorţeală ciudată pusese stăpânire pe Claire. Probabil că existau mai mulţi indivizi cu numele de Halbert Washington în New York, îşi spuse ea citind articolul acela mic şi lipsit de importanţă, în care scria că un anume Halbert Washington fusese găsit măcelărit într-o ladă de gunoi. Poate că era o simplă coincidenţă faptul că Grace Darby murise tot din cauza unor răni făcute de cuţit şi poate că era un ciudat joc al destinului faptul că bărbatul despre care scria în articol se întâmpla să fie acelaşi Halbert Washington care o ucisese pe Grace Darby. Un personaj negativ care avusese parte de un sfârşit pe măsură. Claire se întrebă de ce se îndoia în această privinţă. Poate că se făcuse dreptate fără ca grupul să fi fost implicat. Era posibil. Desigur.

Tremurând, Claire îşi luă agenda. Găsi numărul şi îl formă, tot timpul murmurând o rugăciune.

— Earnestine? Sunt eu, Clairg.

— Bună, scumpo, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, spuse Claire ghemuindu-se pe canapea şi făcând eforturi ca să-şi păstreze calmul. Te-am sunat pentru că am văzut un articol ciudat în ziar şi m-am gândit că ar trebui să-ţi spun şi ţie, Pare prea frumos ca să fie adevărat. A fost găsit cadavrul unui anume Halbert Washington…

— Da, scumpo, ştiu. El era.

— Da? Hei, grozav. Deci, s-a terminat pentru

tine.

Presupun că s-a băgat în nişte treburi care l-au depăşit, nu?

— Exact.

Cuvântul acela era ca un bulgăre de gheaţă şi Claire simţi că i se face rău.

— Ştii cumva ce s-a întâmplat? Adică, făcea trafic de droguri, ceva? I s-a înfundat? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Ascultă, Claire, nu ştiu nimic. Aş… aş vrea doar să simţi şi tu la fel, scumpo. Sunt liberă, în sfârşit, înţelegi ce vreau să spun? Liberă, în sfârşit.

Claire simţi deodată că i se umplu ochii de lacrimi. Vocea îi semăna cu a unei fetiţe.

— Spune-mi, Earnestine, ai câştigat la loterie?

La celălalt capăt al firului se făcu linişte. Earnestine nu păru capabilă să-şi ascundă tremurul vocii şi nici nu putu să nu-şi tragă nasul când începu să plângă.

— Scumpo, trebuie să simţi ceea ce simt eu acum ca să-ţi dai seama cât de dulce e sentimentul ăsta. Mama zâmbeşte azi, fata mea. Zâmbeşte.

— Oh, Doamne.

O amorţeală îi cuprinse trupul lui Claire, după care realitatea se revărsă asupra ei asemeni unei găleţi de antigel. Nu putea să-şi dea seama ce se petrecea cu ea. Cina pe care o luase cu Phyllis i se păruse ca un vis şi avea impresia că, dacă s-ar fi trezit, totul ar fi fost mai bine. Acum, însă, ştia că

nu era vorba de niciun vis. Se întâmplase, Zoe – sau, mai degrabă, cea, mai bună prietenă a ei, Phyllis Zuckermann – pusese pe cineva să-l execute pe Halbert Washington.

— Trebuie să ştiu adevărul, Zoe a fost numit după sora mea, Earnestine. Sora mea geamănă. Îmi dau seama ce simţi, l-am văzut cadavrul lui Zoe la morgă. Am văzut ce i-au făcut şi, uneori, am senzaţia că mi s-a făcut şi mie acelaşi lucru. Vreau doar să ştiu ce se petrece. Spune-mi asta doar, zise ea ştergându-şi lacrimile care îi şiroiau pe obraji.

— Nimeni nu-ţi înţelege durerea mai bine ca mine, scumpa mea.

— Ştiu asta. Ştiu. Spune-mi, deci. Dă-mi un răspuns sincer. Ai câştigat la loterie? întrebă Claire printre suspine.

— Trebuie să-ţi fie foarte greu, iubito. Eşti prinsă la mijloc şi mi-e tare milă de tine. Dar nu ştiu decât că, acum, mama mea zâmbeşte.

— Ai câştigat la loterie, Earnestine? Ai fost prima sau au mai fost şi altele? Trebui să-mi spui. Trebuie, zise Claire cu disperare în glas.

— Zâmbeşte acum, scumpa mea. În sfârşit, am făcut-o pe mama să zâmbească.

— Trebuie să-mi spui. Trebuie să ştiu – spune-mi – spune-mi, ai câştigat la loterie?

Earnestine închise.

Capitolul 4

Jameson stătea la birou şi se gândea cum să formuleze un raport.

Utah. Idaho. Acelea erau statele unde rasismul era foarte accentuat acum. Altă dată era Sudul. Missisippi fusese în flăcări, dar focul era pe cale să se stingă. Sudul făcuse progrese serioase în douăzeci de ani. Probabil că era mai multă armonie rasială acolo decât în majoritatea oraşelor de pe Coasta de Est, cu siguranţă mai multă decât în Los Angeles sau Bronx. Era mai mult ca sigur că luptătorii pentru supremaţia albilor stăteau cu arsenalul adunat în Tribbley, Idaho, în loc să ia masa într-un local din Selma, Alabama.

Tocmai când se întorsese acasă, în Tulsa, ei se gândeau să-l transfere din nou în Vest. Desigur, acolo era nevoie de el; totuşi, nu voia să se ducă. Nu-i plăcuse la Quantico şi D.C. Nu erau genul lui de oameni. El era un tip din zona oraşului Tulsa. Nu-i plăcea să-l asculte pe Chris LeDoux şi să bea bere ieftină.

La naiba. Dar poate că era suficient de mocofan ca să trăiască în Tribbley, Idaho.

Mototoli hârtia pe care o scria şi o aruncă în coş, dar, în clipa aceea, îl văzu pe McBride în prag, cu un zâmbet enervat pe faţă.

— Ai primit o scrisorică de amor, fermierule, spuse el fluturând un plic destul de gros. De la prietena ta Zoe. Bănuiesc că s-a decis să-ţi trimită o scrisoare cu „dragă asasinule”.

Jameson i-o luă din mână. Pe marginile plicului se vedeau urmele unui praf negru.

— Nicio amprentă?

— Nu. Nici pe plic, nici pe scrisoare.

Când Jameson întoarse plicul, o scrisoare şi un bilet de avion căzură pe masă. Jameson se rezemă de spătarul scaunului.

— Ai verificat?

— Da. Biletul a fost plătit, în bancnote mici. Nimeni nu-şi aminteşte cine l-a cumpărat. Funcţionara nu-şi aminteşte nici măcar dacă a fost un bărbat sau o femeie.

Jameson despături scrisoarea. Era tipărită cu laser pe o hârtie de xerox. Nimic scris de mână. Doar câteva cuvinte tipărite:

«Dacă vrei să fii intervievat, vino la raionul de parfumerie al magazinului „Bloomingdale’s”, în ultima sâmbătă din lună, la ora două după-amiaza”.

ZOE»

Deodată, începu să râdă.

— Cei de la laborator au citit asta?

— Da. Îţi dai seama ce gânduri criminale se ascund în cuvintele astea? Hai să fixăm o întâlnire cu Charles Manson la raionul de parfumerie de la „Bloomie’s”. «Vai, Chuckie, ador parfumul „Giorgio”!»

Jameson râse în hohote. Râse cu atâta poftă, încât îl durea burta şi, în colţurile ochilor, îi apărură lacrimi.

O femeie vârî capul pe uşă. Amândoi ridicară privirile şi Jameson o recunoscu pe agentul Wynn. Aceasta fusese în clasa lui la Quantico. Acum se specializa în munca sub acoperire şi era cunoscută ca fiind unul din cei mai buni agenţi. Jameson o consulta adesea, mai ales când avea nevoie de punctul de vedere al unei femei…

— De ce râdeţi, băieţi? întrebă ea rezemându-se de tocul uşii şi încrucişându-şi braţele.

Întotdeauna, când se afla în preajma ei, Jameson avea senzaţia că nu îi considera pe bărbaţi decât nişte puşti beţi care făceau parte dintr-o frăţie.

— Jameson a prins de veste că o să aibă loc o întâlnire la raionul de chiloţi de la „Bloomie's" în legătură cu angajarea unui ucigaş, zise McBride.

Jameson aruncă în el cu un cocoloş de hârtie.

McBride pufni în râs.

Wynn se întoarse spre Jameson înălţându-şi sprâncenele, iar expresia de pe chipul ei era puţin dispreţuitoare.

El îi aruncă un zâmbet. Hei, poate că nu erau cu toţii decât nişte puşti aiuriţi.

— Am găsit un anunţ care părea suspect şi eu am răspuns. Se pare că femeia asta vrea să-şi întâlnească asasinul la raionul de parfumerie, zise el şi începu să râdă uşor.

Ideea în sine era extrem de caraghioasă.

— Ce scria în anunţ? întrebă ea.

— O femeie căuta… cum îi spunea? Ah, da. Un

bărbat care să poată vâna balauri, spuse McBride trăgându-l de coadă pe Jameson. Arată tipul ăsta a individ care ar putea să omoare un balaur?

— Eşti un idiot. Mai lasă-mă în pace, zise Jameson uitându-se la Wynn şi dându-şi ochii peste cap.

— E vreo tipă care-şi caută iubiţi unde nu trebuie. Nu este vorba de niciun ucigaş plătit, spuse McBride petrecându-şi braţul pe după mijlocul lui Wynn. Tu n-ai da anunţuri semnându-te Zoe, nu-i aşa, Wynn? Căutând un bărbat puternic. Tu nu te simţi cam singură, Wynn? Adică atâta muncă şi distracţie deloc…

— Face o femeie să recunoască o balegă de vacă de cum o vede.

McBride zâmbi şi îşi retrase braţul.

— Bănuiesc că acum o să strigi că te hărţuiesc sexual.

— N-ai nici jumătate din autoritatea mea. Te rog. Dacă cineva o să hărţuiască sexual pe altcineva, aceea o să fiu eu.

— Atunci, oh, Doamne, Wynn, hărţuieşte-mă sexual! spuse McBride lăsându-se în genunchi. Te implor. Fă-mi viaţa un infern.

— Îmi pare foarte rău, dar nu sunt pregătită pentru o relaţie.

Jameson nu mai suportă. Se duse spre McBride în timp ce acesta ieşea târându-se în genunchi. Încă o mai implora când Jameson închise uşa în urma lui.

— Ce idiot, zise Wynn trântindu-se pe scaunul din faţa biroului. Păcat că e drăguţ.

— Da. Păcat.

— Hei, Jameson, zise Wynn privindu-l cu ochii ei mari, albaştri şi frumoşi. Nu-l lăsa să te facă să te răzgândeşti în legătură cu Zoe. Adică, de ce nu poţi să te-ntâlneşti cu un ucigaş la raionul de parfumerie? Poate că femeia asta vrea să-şi omoare bărbatul.

— Bănuiesc că trebuie să fie ceva de genul ăsta, zise el.

Din când în când se simţea atras de Wynn, dar, nevrând să pară la fel de ridicol ca McBride, îşi înăbuşea sentimentele. Totuşi, instinctele nu puteau fi înăbuşite.

Dacă ar fi avut ocazia, probabil că s-ar fi culcat cu ea. Chiar dacă îi era colegă.

— Trebuie să înţelegi. Femeile nu gândesc ca bărbaţii.

Nu-şi dau întâlnire pe şantiere, ci la cafenele sau în magazine.

„Femeile nu gândesc ca bărbaţii”. De câte ori auzise acest lucru? Doamne, era adevărat, totuşi. Mary Elizabeth îl pusese să sară, pentru că el fusese atât de aiurit tot timpul, şi nu se gândise decât să întrebe cât de sus. Şi nici atunci nu reuşise să-i facă pe plac. Nu putuse să se ridice ia nivelul aşteptărilor ei. Bănuia că, în mintea ei, se gândise că nu putea fi învinuită că ajunsese în patul altui bărbat. De vină era numai el, pentru că

nu o înţelegea.

Dar el o condamna. Chiar şi acum clocotea de furie când se gândea la asta.

— Bine, deci femeile nu gândesc ca bărbaţii, spuse el. Şi? Majoritatea nici nu-i omoară. Mai ţii minte cursul de statistică din Quantico? Dacă se înregistrează un procent de douăzeci la sută sau mai puţin, e o imposibilitate. Deci, este aproape imposibil ca o femeie să fie autoarea unei crime.

— Statisticile cresc în fiecare an.

— Da, cu fiecare an, voi, femeile, deveniţi şi mai mult egalele noastre, replică el privind-o.

Wynn păru aproape stânjenită, de parcă ar fi fost acuzată de ceva.

— Ce zice Gunnarson de scrisoare? întrebă ea încet.

— Nu i-am arătat-o.

— Ar trebui să te duci. La New York, vreau să spun. Să te întâlneşti cu această Zoe. Dacă e doar o femeie singură, poate nu e periculoasă.

— Nu e specialitatea mea. Eu mă ocup de crime comise din ură. E nevoie de mine în Idaho, sau poate că, acum, or să mă trimită la Berlin…

— Dar ar trebui să răspunzi la scrisoare. Eşti exact omul la care se aşteaptă…

— Adică? întrebă el înălţându-şi o sprânceană.

Wynn tăcu, dar, apoi, un zâmbet slab îi apăru pe buze.

— Păi… ştii tu…

— Vrei să spui că tu, cu coafura ta şi cu diploma de la Princeton, ai prea multă clasă ca să joci rolul unui ucigaş plătit?

— Ai clasă, Liam. Cu siguranţă ai mai multă clasă decât McBride.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Wynn.

— Eh, acum să nu te umfli în pene. Sunt agenţi şi agenţi. În definitiv, nu orice femeie poate fi agent special. Oricât de mult aş fi de părere că asta ar face lumea mai bună, îmi dau seama, totuşi, că n-ar fi practic.

— Doamne, eşti grozavă, Wynn. Bănuiesc că te-ai gândit la asta în timp ce rescriai varianta regelui James a „Bibliei”, nu?

Fu rândul ei să arunce cu un cocoloş de hârtie, care aterizã la câţiva centimetri de ţintă. Wynn arunca exact ca o fată, îşi spuse el îngâmfat.

— Trebuie să plec. Am pe birou un dosar excelent, gros de vreo cinci centimetri, plin cu fotografii oribile, pe care abia aştept să le răsfoiesc, zise ea oftând, dar, înainte să iasă, se întoarse spre Liam. Ar trebui să te duci la New York. Să nu subestimezi niciodată o femeie, Liam.

El o privi atent. În ochii ei era un misticism feminin ciudat. Un fel de avertisment inexplicabil, care părea să vină din acel loc profund unde numai femeile aveau acces şi la care bărbaţii încercau să ajungă, dar se distrugeau între timp.

— Mulţumesc, agent Wynn, mulţumesc pentru această bijuterie nedezvăluită până acum.

Wynn îşi înălţă sprâncenele doar. Recunoscând sarcasmul, ieşi închizând uşa încet.

Fără să vrea, Jameson se uită la biletul de avion.

Capitolul 5

— Ai dat anunţul doar pentru că era rândul meu sau au mai existat şi alte asemenea anunţuri?

— N-o să-ţi spun nimic, Claire. Aşa am hotărât. Eu sunt judecătoarea, eu conduc lucrurile, eu mă ocup de detaliile neplăcute şi toate celelalte răsuflă uşurate.

— Anunţul din „Hlgh Risk” e recent, nu? o întrebă Claire pe Phyllis, privind-o ţintă.

— Poţi să vezi data pe coperta revistei, E clar că e recent, zise Phyllis.

Cele două femei se aflau la „Waldorfs Peccock Alley”, unde beau câte ceva. În hotel era linişte în seara aceea de miercuri şi acesta era locul cel mai potrivit, deoarece era situat între casa din East Side a lui Phyllis şi „Fassbinder Hamilton”. Dar Claire şi-ar fi dorit ca, în loc să stea de vorbă despre Zoe, să fi fost ca pe vremuri. Şi-ar fi dorit să se afle în barul elegant decorat şi să-l asculte pe Harry Connick Jr. la pian. Şi-ar fi dorit să râdă şi să bea cu plăcere paharul pe care îl avea în faţă. Tânjea după zilele când ieşea cu celelalte în oraş şi se distrau.

— Ai primit vreun răspuns? o întrebă Claire răsucind paharul în mână.

— Ei, ei. Ştii doar că n-o să-ţi spun nimic.

Claire închise ochii pentru o clipă. Faptul că stăteau amândouă acolo şi beau părea aproape ireal, dacă stătea să se gândească la discuţia pe care o purtau.

— Am vorbit cu Earnestine. Ştia despre Halbert Washington.

— Ce-i de ştiut? A dus o viaţă nenorocită; a avut parte de o moarte pe măsură.

— Fără niciun fel de ajutor, sunt convinsă, zise Claire aplecându-se mai mult spre marginea mesei. S-a gândit cineva vreodată că vreunul din oamenii ăştia ar putea să fie nevinovat? Unii au avut parte de procese corecte, ştii bine…

— Şi au scăpat datorită unor legi proaste.

— Unii din ei. Dar, chiar aşa, unii ar fi putut să fie nevinovaţi. Gândeşte-te la cazul lui Andrey. A fost, pur şi simplu, un concurs de împrejurări. Poate că un criminal în serie era în libertate în Rochester acum zece ani. Poate că tatăl ei vitreg chiar a fost cel are a violat-o şi a strangulat-o, aşa cum a spus ea, dar a fost achitat. Poate că omul cu masca de schi era Jeffrey Dahmer. Sau poate era un individ pe care nu l-am găsit încă.

— Ştii doar că majoritatea crimelor de acest gen nu sunt comise la întâmplare. Victima îşi cunoaşte agresorul aproape întotdeauna.

Phyllis bătea darabana în masă cu unghiile ei cu o manichiură perfectă. Culoarea lor era Vermillion din gama „Lancôme”. Claire ştia acest

lucru pentru că Phyllis folosea întotdeauna nuanţa aceea. Era atât de apropiată de Phyllis, încât cunoştea şi denumirea ojei de unghii pe care o folosea, însă acea apropiere nu era reciprocă. Claire nu reuşea să uite de furia şi sentimentul de trădare pe care le simţise când aflase că atâtea lucruri se petrecuseră în cadrul grupului şi că Phyllis nu-i spusese nimic.

— Povesteşte-mi despre cei care au răspuns la anunţ, zise Claire nevrând să renunţe.

Avea să închidă acea cutie a Pandorei chiar dacă avea să fie nevoie de toată forţa ei.

— Nu eşti avocata mea, Claire. Nu beneficiem de niciun privilegiu. N-o să-ţi spun absolut nimic, draga mea.

— Cel care o să răspundă o să fie, probabil, un poliţist sub acoperire. Nu ştiu cum de au lăsat acest anunţ să fie publicat după ceea ce s-a întâmplat la „Soldier of Fortune”.

— Publică anunţuri ale unor agenţii care oferă soţii asiatice unor indivizi masivi şi proşti, aşa că de ce să nu publice unul al unei femei care îşi caută bărbatul potrivit? De ce să aibă cineva vreo îndoială? întrebă Phyllis şi căută într-una din cele câteva sacoşe „Henri Bendel” care se aflau pe banchetă lângă ea. Ah, unde o fi? Am uitat că ţi-am cumpărat ceva.

— Nu ţi-a trecut prin cap că vreunul din cei care răspund la anunţ şi-o închipui că face rost de o iubită, nu că e pus să comită o crimă? S-ar putea

să-şi verse năduful asupra ta când o să dai cărţile pe faţă.

— N-o să facă asta.

În vocea lui Phyllis era o răceală care o făcu pe Claire să simtă un fior pe şira spinării. Pur şi simplu, nu îşi dădea seama cum se schimbaseră lucrurile. Cum de femeia aceea iubitoare şi plină de căldură pe care toată lumea de la „Bendel's" o întâmpina zâmbind, se transformase în acea criminală cu sânge rece?

— Ce le cereţi candidaţilor? Curriculum vitae sau ce? întrebă Claire, după care făcu o pauză. Nu ştiu de ce te-ai apucat să cauţi un asemenea tip. Chiar dacă aş fi vrut să-l folosesc, n-aş fi putut. Habar n-am cine a ucis-o pe Zoe. Mi-e inutil, aşa că descotoroseşte-te de el. De toţi. Fă ceea ce trebuie.

— Şi cu următoarea câştigătoare a loteriei ce facem? Să o dezamăgesc doar ca să-ţi fac ţie pe plac? întrebă Phyllis apucându-se din nou să scotocească prin sacoşe după care adăugă absentă: Am discutat mult despre asta în ultimele săptămâni. Avem nevoie de un profesionist.

— Cum l-aţi omorât pe Washington, fără un profesionist?

Phyllis îi aruncă o privire mustrătoare.

— Hai să vorbim despre Halbert Washington. A fost o afacere neaşteptată şi aiurită şi n-am de gând să las să se repete. Singurul lucru pe care o să-l spun despre asta e că a trăit şi a murit la fel

ca atâţia alţii din ghetouri. A făcut trafic de droguri; şi-a făcut prea mulţi duşmani.

— Ca Zoe?

— În sfârşit! exclamă Phyllis, care căuta prin poşeta ei „Hermes”, după care puse pe masă o punguţă cu dungi

cafenii. Sper să-ţi placă. Nu mi-a venit să cred. La „Bendel” sunt atâtea lucruri neobişnuite, nu crezi?

Claire se uită la pachet şi se simţi vlăguită. Poate că avea prea mult whisky în pahar, dar, cel mai probabil, era din cauza acelei situaţii de coşmar…Arsenic şi dantelă veche” în direct la „Waldorf – Astoria”.

— N-am nevoie de un cadou de la tine, Phyllis, am nevoie doar să-mi fii prietenă şi să încetezi toată povestea ăsta. Vreau să redevii cea care ai fost. Vreau să ne simţim bine. Nu vreau să văd că prietenele mele suferă sau că ajung la închisoare.

— Ştiu, dar, ce să spun, am văzut ăsta şi mi-am zis că trebuie să-l ai.

Claire o privi uluită. Phyllis îşi pierduse minţile complet. Avea senzaţia că se uită la o tablă goală, nu la chipul drag şi familiar al lui Phyllis. Vorbeau despre crimă şi femeia aceea nu se gândea decât la mica surpriză pe care o avea în poşetă.

Încet-încet, Claire se uită în punguţa cu dungi maronii, din care venea mireasma caracteristică raionului de cosmetice. Despături foiţa şi văzu un

batic de mătase cu roşu, albastru şi maron.

— Nu-ţi place? Vezi? E un suvenir din anii ’40. Pe baticul ăsta de mătase e harta oraşului New Orleans.

Claire desfăcu baticul, întinzându-l pe speteaza banchetei. Într-adevăr, pe el se desluşea conturul Oraşului Semilună.

— E foarte neobişnuit, spuse Claire neputând, însă, să se arate entuziasmată.

Phyllis făcea întotdeauna cadouri minunate, dar acum nu era nici momentul, nici locul potrivite.

— L-am luat de la „Bendel’s”. Acum fac Hollywood-ul, zise Phyllis mângâind baticul. Bucăţica asta de istorie a aparţinut pe vremuri lui Janet Gaynor. Adrian i l-a dăruit în timpul unei călătorii la New Orleans. A costat o avere, dar trebuia să fie al tău, Claire.

Aceasta se uită uluită la batic.

— Ştiu că, dacă o avocată ocupată ca tine are vreo pasiune, aceasta e pentru filmele vechi alb-negru. Anii ’30 şi 40 îţi vorbesc, pur şi simplu. Câteodată sunt în stare să jur că eşti reîncarnarea unei vedete a anilor ’40.

— Îţi mulţumesc… zău… spuse Claire continuând să privească baticul.

Era ceva atât de deosebit de ceea ce discutau, încât nici nu mai ştia ce să spună. Pătratul acela de mătase viu colorat era o dovadă a nebuniei lui Phyllis. Deodată; Claire nu putu să nu se

gândească la cât de înfricoşătoare erau zâmbetele şi cadourile dacă erau oferite în momentul nepotrivit.

— Nu-ţi plac desenele? Sunt grozave, spuse Phyllis plimbându-şi unghia roşie pe hartă.

Claire o urmări cu privirea. Pe hartă erau nişte personaje nostime care semănau cu cele din desene animate şi care marcau fiecare punct de atracţie turistică. Un beţiv stătea rezemat de un felinar de pe Bourbon Street, nişte soldaţi erau înşiraţi în dreptul cazărmii Jackson, o femeie asemănătoare cu Esther Williams, cu cască şi costum de baie, înota de-a lungul fostului parc de distracţii de pe plaja Pontehartrain.

— Parcă a fost făcut special pentru tine, scumpa mea, şopti Phyllis. Nu vezi? Nu vezi? întrebă ea oprindu-şi unghia în partea de sud-est a oraşului.

Groaza o făcu pe Claire să simtă că i se face părul măciucă. Se uită la harta de pe batic, abia reuşind să se concentreze din cauza spaimei.

— Aici a fost ucisă Zoe, nu-i aşa? întrebă Phyllis în şoaptă. A aruncat-o pe sora ta ca pe un şerveţel murdar.

Claire simţi un nod în stomac. Se uită la cei doi copii de pe hartă, care semănau cu nişte, figurine ale lui Hummel cu găleţile lor cu lapte şi îmbrăcaţi în costume bavareze. Pe hartă era trecut micul orăşel Des Allemands, deoarece în anii ’40, în perioada discriminărilor rasiale, cel care făcuse

harta aceea îşi închipuise că nişte copii albi, ca nişte îngeri, aveau să imprime oraşului New Orleans gustul pâinii albe. Cei doi copii din Des Allemands contrastau puternic cu negrii care dansau un dans specific magiei negre în Piaţa Franceză.

— incredibil, murmură Claire.

Phyllis îi acoperi mâna cu a ei.

— Acolo a fost găsită, nu? în Des Allemands?

— Da, şopti Claire neputând să-şi ia ochii de la cei doi copii.

— Pot să-l duc înapoi, dacă nu-ţi place…

— Şa nu, îmi place, spuse Claire privind-o.

Deodată, îşi dădu seama unde voia Phyllis să ajungă.

Voia ca ea să cedeze. Voia ca ea să simtă din nou vechea ură şi neputinţă şi să uite ce era bine şi rău, legal şi ilegal. Phyllis voia să o facă să se înverşuneze atât de tare, încât să fie bucuroasă că numele ei fusese ales de Zoe. Baticul era un dar morbid, dar, uneori, morbiditatea era necesară. Câteodată, lucrurile morbide dădeau forţă pentru atingerea unui scop. Indiferent cât de greşit ar fi fost acesta…

— N-o să meargă, Phyllis. N-o să meargă, zise Claire, dar Phyllis începu să pălăvrăgească despre vizita pe care o făcuse la magazinul „Bendel”.

Claire se uită din nou la batic. Aproape că şi-o închipuia pe Janet Gaynor într-o decapotabilă galbenă mergând cu viteză pe autostrada 90, cu

părul vârât cu grijă sub baticul acela şocant gen Thelma şi Louise.

— Acum, să revenim la anunţ, spuse Claire la un moment dat, reuşind să o privească pe Phyllis în ochi. Cine a răspuns? A răspuns cineva?

— Nu pot să-ţi spun, zise Phyllis părând neliniştită dintr-odată.

Aruncă o privire poşetei care se afla deschisă pe masă şi, înainte să apuce să o atingă, Claire o luă repede.

— Ai fost la cutia poştală astăzi? Corespondezi cu cineva? întrebă ea şi, fără niciun fel de ceremonie, începu să cotrobăie prin poşetă.

I se părea ciudat să violeze astfel intimitatea prietenei sale, dar viaţa devenea din ce în ce mai ciudată cu fiecare clipă care trecea.

— Ce-i asta? întrebă ea când văzu un plic cu ştampila din Tulsa.

Un plic alb, simplu, pe care nu era trecută adresa expeditorului.

— Ai cumva vreun iubit cu care corespondezi şi eu nu ştiu, Phyl?

Phyllis strânse din buze dezaprobator.

Claire însă îşi feri privirea. Nu putea să se gândească la vinovăţie, intimitate şi bunele maniere. Nu când încerca să-şi salveze prietena. Toate prietenele.

— Ştii foarte bine să nu pot să stau să mă uit cum o să ajungeţi toate la închisoare. Aţi însemnat totul pentru mine. Vă iubesc prea mult.

— Nimeni n-o să ajungă la închisoare.

— Povesteşte-mi despre el. Cine e tipul? o întrebă Claire fluturând scrisoarea.

— Dumnezeule, toţi avocaţii sunteţi la fel. Întrebaţi, întrebaţi, întrebaţi, spuse Phyllis începând să se bosumfle. Foarte bine. Pot să-ţi spun, pentru că nu e cine ştie ce. A răspuns la anunţ. Scrisoarea asta e al doilea „interviu" al lui. E din Tulsa. Oklahoma. E un individ care are un coeficient de inteligenţă minim, probabil, dar e foarte ingenios în ceea ce priveşte tacticile de luptă, susţine că a luptat în Nicaragua, Panamá şi Filipine în timpul lui Reagan şi Bush şi e suficient de paranoic ca să-şi ţină gură. Zice că poate să îndeplinească orice misiune într-o manieră profesionistă şi discretă, deşi habar n-are să scrie corect cuvântul „discret".

— Dumnezeule, zise Claire încet. Uite ce e, Phyllis, sper că n-ai stabilit să te întâlneşti cu tipul ăsta. Cineva din grup ar putea fi ucis vreodată de unul din tipii ăştia aşa-zişi soldaţi, spuse ea, după care făcu o pauză şi studie expresia de pe chipul lui Phyllis. Oh, Doamne, n-ai fixat o întâlnire, nu-i aşa?

Phyllis nu spuse nimic.

Claire deschise repede plicul. Nu erau decât câteva cuvinte. Ora şi locul întâlnirii erau confirmate, de asemenea, şi un bilet de avion. Lăsă plicul încet în poală.

— Îmi răcesc gura degeaba, zise ea în sfârşit.

Ca avocată, trebuie să-ţi spun că e ceva nebunesc primejdios…

— Nu eşti avocata mea, Claire, eşti clienta mea şi am de gând să-ţi îndeplinesc dorinţa cea mai arzătoare, spuse Phyllis arătând din nou spre batic. Intenţionez să încerc să-l găsesc, chiar dacă nu eşti de acord.

— Şi cum ai de gând să întreţii legătura? O să-l suni pe pager ori de câte ori ai câte o treabă de făcut sau e ca un animal sălbatic şi va trebui ţinut într-o cuşcă undeva unde se va pregăti pentru crimele pe care va trebui să le comită? întrebă Claire golindu-şi paharul. Trebuie să încetezi orice legătură cu el. Ascultă-mă, Phyllis, o să ai numai necazuri.

— E rândul tău, Claire. Profită de ocazie, spuse Phyllis privind-o în acel fel matern caracteristic femeilor în vârstă, după care îi făcu semn chelnerului şi mai ceru un Martini. De ce să nu-l găseşti pe ucigaşul lui Zoe şi să-l distrugi?

Claire scutură din cap.

— Aşa. Pentru că nu e o soluţie bună. Chiar dacă aş putea să trec cu vederea peste implicaţiile morale, etice şi legale ale unui asemenea gest, cum aş putea să mă folosesc de şansa asta? Poliţia nu l-a găsit, nu? Aşa că o să intru frumos în scenă după câţiva ani de la comiterea crimei şi, iată, descopăr identitatea criminalului la timp pentru ca un ucigaş plătit să-l omoare? Nu cred.

— S-ar putea să-l găseşti, Claire., Nu uita că,

ultima dată, ai procedat corect. Poliţia şi tribunalul au mâinile legate. Uită-te la toţi cei care comit crime cu premeditare şi scapă datorită unor anumite circumstanţe. Eşti avocată, Claire, ştii mai bine ca oricine că tribunalele nu vor să afle adevărul, ci doar să facă dreptate, ceea ce nu e deloc acelaşi lucru. În sistemuj ăsta, justiţia ţine cont de drepturile tuturor, numai de ale victimei nu.

Claire îşi înăbuşi furia.

— Şi ce dacă, de data asta, nu mai procedez corect? Poate că mă duc la New Orleans. După asta ce fac? Cum o să pot găsi dovezi care le-au scăpat poliţiştilor?

— Când ne-am decis să facem asta, am ştiut că nu putem promite nimănui rezultate, ci doar o şansă. Întotdeauna am fost de părere că a avea resurse şi, cel puţin, posibilitatea de a pedepsi ar putea fi extrem de important, spuse Phyllis aplecându-se în faţă şi, după aceea, continuă în şoaptă: Profită de ocazie, Claire. Ai o şansă şi eu aş zice să o apuci cu ambele mâini.

Claire se uită la gheaţa din pahar, care se topea. Chelnerul se întoarse cu un Martini şi cu un alt whisky. Tocmai voia să-i spună că nu mai ceruse altul, dar se răzgândi.

— O să mă-ntâlnesc cu tipul ăsta, zise ea uitându-se la scrisoare din nou.

— Ce-ţi trece prin minte aia strălucită? Crezi că o să te întâlneşti cu el şi o să-l faci să renunţe?

— Va trebui să mă laşi să fac ce cred eu de cuviinţă, în definitiv, e rândul meu. Pot să fac ce vreau cu şansa mea.

— Nu ne poţi opri, să ştii. Oricât de mult ţi-aş înţelege sentimentele contradictorii, noi o să continuăm. Cu sau fără tine.

— Mai vedem noi. De obicei sunt foarte convingătoare. Dar, până urji alta, mama s-a întors acasă şi veau ca toate pisicile să intre la loc în pălărie.

— Asta e mai important decât dr. Seuss, Claire. În plus, pisicile nu mai au loc şi, chiar dacă ar mai avea, nu uita că pisica din pălărie se întoarce întotdeauna.

Claire roti whisky-ul în pahar şi se uită la el. Avea senzaţia că fusese prinsă într-un război civil; cowboy-ii contra indienilor. Era ca punctul de vedere al revizioniştilor cu privire la Little Bighorn, unde fiecare avea o părere şi un singur lucru era cert. Aveau să fie mai multe victime. De ambele părţi, Zoe avea să aibă grijă de acest lucru.

Vişina din paharul ei se învârtea ameţitor.

Ca sângele care dispărea prin scurgere.

Capitolul 6

„Bloomingdale’s” era asemeni unui peron de metrou din Times Square la o oră de vârf. Acele, minunate şi, în acelaşi timp, îngrozitoare zile dintre Ziua Recunoştinţei şi Crăciun sosiseră şi

toată lumea din New York – gâsculiţe care căutau o poziţie în societate, indivizi plictisiţi, bunici înveşmântate în blănuri şi turişti curioşi – părea să vrea să intre în magazin. Cei care aşteptau în faţa scării rulante erau separaţi de ceilalţi printr-un cordon şi de cei care asigurau securitatea magazinului. Mulţimea aceea de oameni era gata oricând să facă scandal, dacă era să te iei după expresia încordată şi plictisită de pe chipul paznicului. Dacă n-ar fi fost ornamentele specifice, verzi şi roşii, ai fi zis că era premiera unui film de Spielberg, nu un magazin.

Raionul de parfumerie era lângă intrarea de pe Lexington Avenue. Claire ajunse mai devreme. Se gândi să mănânce un croissant şi să bea o cafea în cafeneaua de la etaj, după care să studieze liniştită, poate chiar să-l spioneze pe neobservate pe cel care răspunsese. În urma anunţului, pe cel care îşi închipuia prosteşte că putea să vâneze balauri.

Cel care răspunsese anunţului dat de nişte femei care credeau prosteşte că balaurii puteau fi vânaţi.

Phyllis avea dreptate, bineînţeles. Claire acceptase să-l întâlnească numai pentru că avea de gând să-l sperie. Probabil că era mai prudent să nu-i spună nimic lui şi să-l lase să-şi vadă de drum, dar se temea că ar fi putut să ia legătura cu Zoe din nou, prin intermediul anunţurilor din reviste şi, a doua oară, ea să nu mai poată să evite

necazurile. Nu exista tratament mai bun ca acela preventiv, spunea mereu mama ei.

Magazinul era un loc absurd unde să te întâlneşti cu un ucigaş plătit. O casieră care avea buzele creionate prea tare cu maron era extrem de ocupată, în timp ce managerii şi alţi angajaţi îşi făceau de lucru cu ornamentele de Crăciun. Claire îşi spuse să nu uite să felicite persoana care se gândise să-i dea întâlnire acelui bărbat acolo. Era un loc excelent; deloc periculos pentru o femeie şi uşor de ignorat de către un bărbat.

— Doriţi ceva? întrebă o vânzătoare cu o voce plictisită.

Claire o privi pe tânăra brunetă, după care se uită la ceas. Mai erau câteva minute până la ora întâlnirii. Dacă avea să vină, el urma să fie acolo peste puţin timp.

— Doriţi ceva? o întrebă din nou tânăra cu exasperare în glas, de parcă, stând în dreptul vitrinei ei, Claire i-ar fi răpit din timpul preţios.

— Poate. Adică, da, cred că da, spuse Claire rotindu-şi privirea în jur.

Erau puţini bărbaţi. La raionul de parfumerie se aflau numai doi decoratori de vitrine care discutau despre ornamente cu altul care se plângea de faptul că direcţia nu-i asculta niciodată sugestia de a decora magazinul în culorile lişiţei şi curcubeului.

Era mai bine dacă îşi făcea de lucru, îşi spuse ea, întorcându-se spre vânzătoare. Aşa avea să nu

bată la ochi. Mai bine îl zărea şi îl cântărea ea întâi.

— Aş vrea să văd ce aveţi din gama „Christian Dior”, vă rog, spuse ea punându-şi poşeta pe tejghea şi căutând în ea cartea de credit American Express.

Era aproape sigură că lui Phyllis îi plăcea „Poison” şi, din cauza problemelor de sfârşit de an, se gândise la cadourile de Crăciun. Aşa putea să-şi facă şi cumpărăturile şi să ferească oamenii de închisoare, în acelaşi timp.

Vânzătoarea aşează câteva cutiuţe pe tejghea şi aşteptă ca ea să aleagă bătând nerăbdătoare pe geam cu un unghiile acoperite de un strat prea gros de ojă. Claire o întrebă care era mai bună, apa de colonie sau parfumul cu pulverizator, neştiind ce ar fi preferat Phyllis. Tânăra îi răspunse cu minimum de cuvinte şi fără să privească în ochi. În stil tipic new-yorkez, femeia se purta ca şi cum ar fi avut lucruri mult mai importante de făcut decât să le servească pe burghezele care intrau de pe Lexington Avenue.

Dumnezeule, probabil că trebuia să se ducă să lucreze la diploma de ştiinţe în domeniul rachetelor, îşi spuse Claire cu puţină răutate.

— Cred că o să iau spray-ul, spuse Claire, simţindu-se la fel de neinformată ca înainte.

Nu obişnuia să se dea cu parfum, iar gama era extrem de variată.

— Apa de colonie se vinde împachetată special

pentru sărbători împreună cu săpun şi accesorii pentru călătorie.

Claire îşi înăbuşi dorinţa de a da ochii peste cap şi de a întreba:.Atunci de ce naiba n-ai zis aşa când te-am întrebat?”

— În cazul ăsta, cred c-o să iau apă de colonie, spuse ea dându-i cartea de credit şi se duse la coadă la casă.

În clipa aceea îl văzu.

Stătea rezemat de tejghea în capătul îndepărtat al acesteia, arătând la fel de normal ca un păianjen pe o ciocolată „Twinkie”. Dacă se încadra în vreo categorie, era genul de bărbat cu care n-ai fi vrut să te întâlneşti singură şi pe întuneric. Care le făcea pe femeile care treceau pe lângă el să-şi strângă poşetele la piept.

Avea hainele murdare şi faţa îi era mânjită de praf şi sudoare. Pe cap purta o căciulă veche de armată, iar expresia de pe chip avea o expresie rece. Era posibil ca, pe stradă, oamenii să-i arunce o monedă, două de douăzeci şi cinci de cenţi, luându-l drept un individ fără adăpost, dar Claire ştiu instinctiv că nimeni nu făcuse acest luci cu vreodată. Faptul că avea peste un metru optzeci înălţime, căci îi întrecea pe majoritatea bărbaţilor, îi împiedica pe cei mai milostivi să facă un asemenea gest. Majoritatea oamenilor trebuiau să fie îndeajuns de înţelepţi, încât să nu-i ofere ceva de pomană acelui individ. El lua, nu primea. Licărul din ochii lui confirmă acest lucru; când se

aţinteau asupra unui subiect, trădau inteligenţa întunecată a unui animal de pradă.

Şi acei ochi erau aţintiţi asupra ei acum.

Când îşi dădu seama de acest lucru, Claire simţi un gol în stomac îşi feri privirea repede şi se uită la casieră.

— Mulţumesc foarte mult, zise ea, iar femeia îi trânti cartea de credit şi bonul pe tejghea, fără să-i arunce măcar o privire.

Claire scoase stiloul nervoasă şi se semnă. Nu îndrăzni să se mai uite în direcţia bărbatului. Din nebunie sau din instinct, ştia că el trebuia să-şi fi dat seama că ea era cea de la Zoe. Casiera puse bonul în pungă, după care i-o dădu. Claire o luă, dar paraliză deodată, neştiind dacă să aleagă confruntarea sau fuga.

Fusese de acord cu întâlnirea aceea pentru a-l face pe respectivul individ să renunţe. Avusese de gând să-l ameninţe că îl va da pe mâna autorităţilor dacă se uita măcar la o revistă mercenară. Poate marile ei planuri cu ajutorul cărora voise să le împiedice pe membrele Zoe să dea de necazuri păreau acum incredibil de naive. Omul acela era mult prea departe de lumea ei. Era genul de fiinţă cu care nu putea să trateze şi nici n-ar fi vrut să o facă.

O înspăimânta numai prin felul cum arăta, iar gândul că ar fi putut să fie chiar un criminal o făcu să-i tremure mâna pe pungă. I se spusese odată că relaţia dintre criminal şi victimă era, în unele

privinţe, una dintre cele mai intime. Se rugă să nu cunoască niciodată o asemenea intimitate.

Luă punga şi porni încet spre ieşirea spre Lexington Avenue. Reprimarea dorinţei de a se uita în spate era aproape dureroasă. Se spunea „niciodată să nu întorci spatele duşmanului”, dar ea trebuia s-o facă. Trebuia să părăsească magazinul fără nicio confirmare, fără niciun incident. Îşi promise în sinea ei să se ducă acasă să o sune pe Phyllis şi să le spună tuturor membrelor Zoe care aveau s-o asculte că erau nebune dacă voiau să aibă de-a face cu cei de teapa celui pe care îl văzuse ea în ziua aceea.

— Doamnă! Doamnă!

Vocea deja familiară a vânzătoarei o zgârie pe creier asemeni unor unghii pe o tablă.

Se întoarse automat.

— V-aţi uitat cartea de credit, spuse femeia fluturând dreptunghiul de plastic între unghiile lungi şi excesiv de lăcuite.

— Ah, mulţumesc, zise Claire luându-şi cartea de credit şi vârând-o în poşetă, fără să mai stea să o pună în portmoneu.

Apoi, pentru că era atât de agitată, îşi pierdu controlul pentru moment şi aruncă o privire spre locul unde se aflase bărbatul. Acesta nu mai era acolo.

Poate că nici nu fusese vreodată. Poate că fusese doar rodul imaginaţiei ei, al groazei ei.

Strânse la piept punga pe care abia o cumpărase şi porni spre ieşirea care dădea spre Lexington Avenue.

Dar, iată-l, de data aceasta stând rezemat de vitrina cu articole din gama „Guerlain”. Păianjenul se întorsese pe „Twinkie”.

Când el o ţintui cu privirea, ea ştiu un singur lucru. Dacă se întorcea, el şi-ar fi dat seama că îi era frică. Şi, dacă, era, într-adevăr, un ucigaş plătit, avea să-şi dea seama că ea era cea cu care trebuia să se întâlnească. Aşadar, avea două soluţii: ori să-l înfrunte, ori să treacă pe lângă el. Văzu că el atrăsese atenţia paznicilor şi din stânga şi din dreapta. Unul îşi luă privirea de la cei care foloseau scara rulantă şi vorbi agitat într-un walkie-talkie. Într-o clipă, individul avea să fie înconjurat de paznici şi luat la întrebări cu privire la dorinţa lui de a face cumpărături de la „Bloomingdale’s”. După care ea avea, să plece acasă liniştită.

În sfârşit, se îndreptă spre uşile turnante. Însă tot timpul simţea privirea bărbatului aţintită asupra ei, sfredelind-o asemeni unui laser invizibil.

Nu trebuia să se uite la el. Ştia acest lucru, dar, câteodată, gesturile de autoapărare se făceau instinctiv.

O privire fixă era asemeni unei bătăi pe umăr; instinctiv ridicai privirea.

Se uită la el. Privirea lui era asemeni unei forţe cosmice şi, odată captată, nu mai scăpai. Ea

nu putu să se uite în altă parte. Deşi continua să meargă spre ieşirea dinspre Lexington Avenue, ochii lui păreau să o poarte într-o altă lume. O lume de întuneric şi spaimă. Lumea care exista în ea încă de când Zoe fusese găsită moartă în şanţul din Des Allemands.

Îşi feri privirea brusc. Atinse clanţa de alamă a uşilor turnante şi, cu coada ochiului, îl văzu desprinzându-se de vitrină.

Îi atrăsese atenţia şi acum, oh, Doamne, avea să o urmărească.

I se taie respiraţia. Aerul pe care nu-l mai lăsa să iasă îi apăsa cutia toracică asemeni unei greutăţi de plumb. Spaima îi lăsa în gură un gust de sânge. Nu putea să-l lase s-o urmărească. Nimeni de pe stradă nu i-ar fi sărit în ajutor. Ar fi putut s-o tragă pe o scară pustie de metrou sau ar fi putut să încerce să-i vorbească înainte ca ea ar fi ajuns acasă. Şi, aşa, ar fi aflat unde locuia.

Dar poate că nici nu era acela bărbatul cu pricina, îşi spuse ea deodată. Poate că era doar isterică şi îi atrăsese atenţia vreunui nenorocit fără adăpost care avea să o atace pentru nişte mărunţiş. Poate. Poate.

Deodată, simţi o mână pe umăr. Pe jumătate gemând, pe jumătate ţipând, se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu el, dar în tot acest timp continua să meargă cu spatele spre uşă.

— Vă putem ajuta cu ceva, domnule? Aveţi ceva de cumpărat de aici?

Ea se uita mută de uşurare cum doi paznici îl flancară pe individ, luându-l evident prin surprindere. El ezita şi Claire nu mai avu nevoie de altceva. Merse cu spatele până când ieşi pe uşă, fiind cât pe ce să cadă pe trotuar. O rupse la fugă după un taxi, refuzând să mai privească înapoi până când nu se află pe bancheta din spate a maşinii. Atunci aruncă o privire pe fereastră. Numele magazinului scris cu litere negre deveni din ce în ce mai mic. Dedesubt, uşile turnante se învârteau încă. Dar nu ieşea nimeni.

În clipa aceea văzu picătura de sânge de pe mână şi îşi dădu seama că îşi muşcase buzele.

Capitolul 7

— Pleacă, spuse un paznic pe al cărui ecuson scria numele „Robinson” şi care îi dădu lui Jameson portmoneul şi legitimaţia. Alţi patru se aflau în jurul mesei şi se uitau uluiţi. Jameson avea senzaţia că era studiat la microscop.

— Dar, daţi-mi voie să vă previn, şi pe dumneavoastră şi pe ceilalţi agenţi, domnule. Dacă FBI-ul vrea să-mi folosească magazinul pentru misiunile sale de supraveghere trebuie să mă anunţe mai întâi, zise Robinson aruncându-i o privire lui Jameson, după care scrise ceva pe o foaie de hârtie. Nu puteţi să vă desfăşuraţi operaţiunile secrete pe teritoriul meu crezând că n-o să pun întrebări.

„Operaţiuni secrete?", se întrebă Jameson, dar nu făcu niciun comentariu. Doar încuviinţă şi îşi muşcă obrazul pe dinăuntru. Era încă furios. Fusese atât de aproape, ar fi putut chiar să o atingă pe femeia aceea. Dar trebuise să apară Barney Fife şi să-l ducă la biroul pazei.

— Fac un raport, da poţi să fii sigur că o să fie confidenţial. Nimic din toată treaba asta n-o să se afle dincolo de biroul meu... totuşi, trebuie să înregistrez fiecare incident, spuse Robinson continuând să scrie;

Ghemuit pe un scaun pliant metalic, Jameson continuă să încuviinţeze, în timp ce ceilalţi paznici se holbau în continuare.

La naiba, probabil că era cel mai palpitant eveniment pe care îl văzuseră tot anul, îşi spuse el mişcându-se uşor pe scaun. Parcă nu văzuseră în viaţa lor un agent FBI.

În cele din urmă, Robinson lăsă mapa jos.

— Poţi să pleci, agent Jameson. Aşa cum am mai spus, data viitoare anunţă-mă dinainte. Vream să cooperăm cu Biroul.

„Vrem să cooperăm cu Biroul”. Jameson fu cât pe ce să izbucnească în râs. De parcă ar fi putut face cineva altceva.

Se ridică şi îi întinse mâna lui Robinson. Nu avea niciun sens să-l supere degeaba. Era bucuros că Robinson conducea biroul pazei într-un magazin, nu o ţară din lumea a treia.

— Biroul apreciază acest lucru, domnule Robinson. Data viitoare când o să se mai desfăşoare o „operaţiune secretă” în magazinul dumitale, o să fii primul pe care o să-l anunţăm.

Robinson încuviinţă grav.

— Înainte să plec, aş dori o informaţie, însă. Aş putea să văd bonurile de la casă de la raionul de parfumerie?

Robinson îl privi pătrunzător. Parcă i-ar fi fost greu să se decidă dacă să coopereze sau nu. Iarăşi, de parcă ar fi avut de ales, îşi spuse Jameson.

— Bine. Bănuiesc că se poate. Harold, spuse Robinson întorcându-se spre un paznic tânăr, căruia abia îi mijise mustaţa.

Probabil că nici nu terminase primul semestru la John Jay.

— ia-l pe agentul Jameson jos şi lasă-l să vadă bonurile. După aceea vino şi raportează-mi.

Bineînţeles, îşi spuse Jameson mascându-şi dispreţul cu un mormăit.

Walkie-talkie-ul lui Robinson făcu paraziţi, dar imediat după aceea se auzi o voce.

— Avem un incident la raionul pentru copii, şefule. Am impresia că o puştoaică a strecurat o eşarfă în geantă.

— Vin imediat, zise Robinson cu aerul unuia care întârziase la o întâlnire la nivel înalt de la Geneva.

— Eu o să termin repede şi să te scutesc de prezenţa mea„.şefule”, spuse Jameson adăugând în gând ultimul cuvânt.

După aceea se uită la puştiul, Harold, care trebuia să-l însoţească până la casă.

Dar, înainte să iasă, Robinson îl opri.

— Mai e ceva, agent Jameson, spuse el uitându-se la oamenii săi. Ştiu că Biroul ţine secrete, de obicei, lucrurile astea, dar nouă puteţi să ne spuneţi. Pe cine urmăreaţi acolo jos? Tipa aia era vreo traficantă de droguri sau ce altceva? Care-i treaba?

Jameson deschise gura, dar nu ştia cum să-i spună că nu era în misiune. Probabil că incidentul nu avea să se soldeze cu vreun rezultat, aşa cum se întâmpla de multe ori în activitatea poliţiştilor

şi a FBI-ului. Nu ştia decât că bruneta de jos îi atrăsese atenţia, dar habar nu avea dacă acest lucru se întâmplase datorită felului cum îl studiase cu coada ochiului sau a privirii ei aproape speriate. S-ar fi putut ca nici să nu se afle în spatele lui Zoe, la urma urmei. Ar fi putut să fie o simplă clientă pe care el o speriase. De asemenea se cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că îşi putea concentra atenţia asupra unei femei, fără să-şi dea seama, numai pentru că o găsea atrăgătoare. Şi, da, pe cea de jos o găsise deosebit de atrăgătoare cu părul ei negru şi bogat şi cu acea teamă din privire care îl făcuse să se simtă ciudat. Dar nu putea să-i spună acest lucru lui Robinson fără să-şi petreacă restul zilei răspunzând la întrebări.

— Cred că ne-aţi prins. Avem motive să credem că are legături cu cartelul „Cartagena”. Iubitul ei e Anuncio Estaban. Sigur că aţi auzit de el.

Robinson încuviinţă. El întotdeauna încuviinţa. Ori dispreţuitor şi neîncrezător, ori simulând un fel de legătură între doi oameni care luptau împotriva crimei.

— Un tip îngrozitor. Am auzit tot felul de lucruri despre el. Sper să-l prindeţi.

— Mulţumesc, spuse Jameson zâmbind.

Nu putea să nu o facă. Născocise totul. Anuncio Estaban era îngrijitorul de la sediul din Tulsa. Şi, în plus, ce treabă ar fi putut să aibă FBI-

ul în Columbia?

— Bine, data viitoare să mă anunţaţi.

— Am înţeles, zise Jameson urmându-l pe Harold.

Îi fu uşor să găsească bonul achitat cu cartea de credit American Express. Nu se făcuseră prea multe încasări cu Amex în ultima oră şi pe bon era trecută şi ora. Jameson îl trimise pe Harold în biroul pazei să facă o copie după un bon şi, între timp, el stătu lângă vitrina cu parfumuri, flirtând cu vânzătoarele. Atitudinea acestora se schimbase simţitor după ce Harold deschisese registrul şi le spusese că lucra cu FBI-ul acum. Puţin îi păsa că Robinson spusese că totul era confidenţial.

Harold se întoarse cu copia şi Jameson coborî la subsol cu scara rulantă, pentru a lua metroul. Se gândise să ia un taxi până la hotel, dar, ţinând cont de felul cum era îmbrăcat, îşi dădu seama că, mai degrabă, exista o şansă pentru Robinson să devină preşedintele lui „Federal Departament Stores, inc”. decât pentru el să oprească un taxi.

Tot timpul cât merse cu metroul, se uită la bon. Femeia se numea Claire Green. Având numărul cărţii ei de credit, putea să afle o mulţime de lucruri despre ea înainte să se însereze. Probabil că nu se ţinea după cea care trebuia, dar exista o şansă interesantă ca acea Claire Green să fie un personaj captivant.

Modemul era deja montat la computerul său portabil pe care îl avea în cameră. Introduse

numărul cărţii de credit şi îl trimise la sediu. Gândindu-se că avea să treacă ceva timp până când primea un răspuns, făcu un duş, îşi puse o pereche de pantaloni scurţi, după care cotrobăi prin micul frigider. Preţurile erau uluitoare, dar, cu toate acestea, luă o bere „Heineken”. Printre înghiţituri, rosti jurământul de loialitate. Era singurul mod în care îi putea mulţumi gazdei.

Deodată faxul începu să zumzăie şi scoase un raport de la TRW. Numărul cărţii de credit Amex era pe el. Numele era Claire Green. Firma la care lucra era „Fassbinder Hamilton”. Adresa era Wall Street.

Era în stare să parieze pe toate berile „Heineken” din frigider că era avocată. O carte cu numerele de telefon din Manhattan se afla în sertarul noptierei. O răsfoi până la secţiunea avocaţilor şi o găsi pe Claire Green. Adresa era aceeaşi cu cea din raport. Numărul de acasă nu era trecut şi, când sună să se intereseze, i se spuse ea avea un număr care nu figura, însă, în carte.

— Deşteaptă fată, şopti el închizând telefonul.

După aceea studie raportul. Nu conţinea nimic neobişnuit. Câteva cărţi de credit achitate. Două puncte negre din partea unor agenţii de colectare supărate că nu recuperau o sumă de o sută de dolari. Deoarece era vorba de o sumă mică, probabil că ea refuza să plătească din principiu. „Fu amuzat când văzu că ambele agenţii

reprezentau doi medici. Până şi avocaţii erau nemulţumiţi de felul cum funcţiona Ministerul sănătăţii.

Sună telefonul. Afară, soarele tocmai cobora în spatele clădirii Chrysler.

— Gunnarson la telefon. Ce-ai aflat astăzi?

Jameson îşi drese glasul.

— Nu prea multe. Nu m-am întâlnit cu nimeni din partea lui ZOE.

— Cine e Claire Green?

— O avocată care a cumpărat un parfum. M-a privit cam ciudat în timp ce aşteptam şi m-am gândit s-o verific.

La celălalt capăt al firului se făcu linişte.

— Aţi aflat ceva? întrebă Jameson aşezându-se pe marginea patului.

Un muşchi îi zvâcni în maxilar. De fiecare dată când îl îngrijora sau îl intriga ceva strângea din dinţi. Acest lucru îl enerva teribil pe dentistul lui.

— Computerul a scos ceva interesant. Aşa, într-o doară, Wynn i-a trecut numele prin PTCV – Programul Temerii de Crime Violente. Acum că putem să căutăm informaţii despre criminalii în serie, putem să descoperim nişte legături interesante. Wynn a nimerit direct la ţintă. A apărut numele lui Claire Green. Se pare că Biroul şi ea sunt prieteni vechi. Sora ei geamănă a fost ucisă în New Orleans. Biroul s-a ocupat de caz, crezând că era o crimă care semăna cu alta. Totuşi, nu s-a descoperit nimic de acest gen.

Jameson se gândi din nou la ochii lui Claire Green. Acum ştia ce văzuse în ei. Era aceeaşi expresie din ochii lui când, copil fiind, trebuise să-şi îngroape cel mai bun prieten.

— Mai eşti pe fir, Jameson?

— Da, domnule, zise el aplecându-se şi luând altă bere.

— Mai e ceva demn de luat în seamă în legătură cu femeia asta.

— Spuneţi, zise Jameson destupând sticla.

— Sora ei geamănă se numea Zoe.

Jameson rămase nemişcat, dar, la un moment dat, îşi dădu seama că spuma dăduse pe dinafară.

— Fir-ar să fie! exclamă el şi luă repede un prosop ca să-şi şteargă pantalonii.

— Cred că e clar ce se petrece, nu?

— Da. E vorba de un ucigaş plătit, cu siguranţă, zise el frecându-şi maxilarul, în timp ce muşchii îl dureau de cât de tare strângea din dinţi. Probabil că ştie cine i-a omorât sora.

— Trebuie să afli mai mult, Jameson. Potrivit informaţiilor noastre, nimeni nu l-a descoperit pe cel care a ucis-o pe Zoe Green. Aş fi înţeles, dacă l-ar fi avut pe individ şi n-ar fi reuşit să-l bage după gratii. Atunci aş mai fi înţeles ce ce l-ar fi căutat. Dar, din dosarele noastre, reiese că individul n-a fost găsit. Nu s-a descoperit nimic.

— Poate că ea ştie mai multe ca noi.

— Verifică, Jameson. Ne vedem peste câteva zile.

— Da, domnule. Dacă mai aflaţi ceva, sunaţi-mă.

— Sigur, zise Gunnarson şi închise.

Jameson se uită la sticla de bere goală. Din instinct ştiuse că era ceva în neregulă cu femeia de la magazin, că acea Claire Green făcea mai mult decât să cumpere un parfum, dar era aproape tulburător faptul că acest lucru se confirmase atât de repede. Şi expresia din ochii ei îl tulbura mai mult acum, de când o recunoscuse. Era prea aproape de ţintă.

— Ce urmăreşti, Claire Green? şopti el, uitându-se la raportul TRW. Apoi, pipăind bonul, zise: Bănuiesc că nu-mi dai de ales şi va trebui să aflu singur.

Capitolul 8

Rafturile din lemn de mahon fuseseră construite pentru cărţile de medicină ale tatălui său, dar, când acesta murise, Everard le transformase în vitrine. Cu uşi de sticlă şi lumini interioare, putea acum să-şi expună suvenirurile dragi dobândite în cursul vieţii, de la boneţica de copil mic croşetată de „mămica” lui până la încununarea triumfurilor lui sociale, costumul Rex.

Aprinse luminile din vitrine. Regele era acolo. Rex, un manechin în mărime naturală, era îmbrăcat în costumul lui din satin alb. Mantaua se întindea pe lungimea a patru rafturi; era presărată cu paiete aurii şi strasuri cusute în formă de crin. Everard reuşise chiar să facă rost şi de costumele pajilor săi, care erau expuse şi ele, două costume micuţe din satin alb şi pălărioare pe care le cumpărase de la raionul pentru copii de la „Krauss”.

Rex, Regele Carnavalului, 1988. Triumful său. Culmea succesului său. Exact la ora prânzului, în acea zi de Mardi Gras, alaiul lui Rex oprise lângă Asociaţia 555 de pe Canal Street, pe unde treceau toate parăzile. Primarul oraşului New Orleans îl aştepta lângă podium. I se dăduseră cheile oraşului şi Rex îşi ridicase sceptrul auriu pe deasupra maselor de oameni, binecuvântând ziua aceea.

Everard se apropie mai mult de costumul

expus în vitrină. Tatăl lui n-ar fi putut să o facă. Cărţile acelea groase de medicină nu făcuseră din doctorul Laborde un rege. Rex. Fiul său, însă, reuşise. Cel care şchiopăta şi avea un coeficient de inteligenţă care era prea slab pentru a putea să intre la medicină.

Trase adânc aer în piept şi se duse la vitrina următoare. Din aceasta nu se scoseseră rafturile, dar se puseseră becuri. În acel compartiment se aflau o mulţime de obiecte, fără să pară a avea o legătură între ete, cu excepţia plăcuţelor de alamă bătute pe muchia raftului, pe care era trecut câte un număr de la unu la zece, dedesubt fiind loc şi pentru altele.

De mai bine de zece ani avea onoarea să fie preşedintele Asociaţiei 555, venerabilul club ai cărui membri îi umiliseră tatăl cu mult timp în urmă. Acela era un alt triumf de care ar fi vrut să ştie doctorul Laborde. Vitrina adăpostea suveniruri de la 555 dintr-o perioadă de nouă ani, cadouri de la petreceri, invitaţii, măşti. Apoi, în dreptul anumitor numere, era pus câte un obiect ciudat – la numărul doi era p verighetă cu diamante, la cinci, un set de chei ale unui îngrijitor, la şase, o pereche de pantofi roşii „Ferragamo” fără toc. Everard era mândru că, în cei cinci ani care trecuseră, fundiţa lor nu fusese acoperită de praf.

Se uită la ziarul din ziua aceea pe care îl ţinea mână. Un articol mic din josul paginii era intitulat:

„Cadavru descoperit, o crimă veche de zece ani nerezolvată”.

Puse ziarul deoparte şi se duse la birou, de unde scoase o cutie din catifea albastră. Dacă era de la „Harry Winston”, ar fi trebuit să conţină un colier cu smaralde, dar acum o folosea Everard. Şi era încântat de conţinutul ei, de parcă ar fi fost bijuterii înăuntru.

Însă, în locul bijuteriilor, erau zece unghii vopsite artistic, pe fiecare fiind câte o mască de carnaval aproape microscopică în culorile specifice zilei de Mardi Gras, verde, auriu şi purpuriu. Aproape cu zece ani în urmă fuseseră curăţate de urmele proprietarei – pielea maronie de pe care fuseseră smulse – şi apoi prinse de catifea cu Krazy Glue.

După aceea, Everard le pusese deoparte. Nu avea niciun sens să le pună la vedere, până când fata nu era găsită. În vitrinele lui, lucrurile trebuiau să fie puse în ordine şi cu grijă. Până când nu exista o victimă, nu exista crimă şi, prin urmare, nimic de expus.

Târziu, cu o seară în urmă, descoperiseră capul fetei – mai precis craniul ei, pe care se vedeau urmele muşcăturilor de aligatori. Everard îşi amintea de chelneriţă pentru că fusese prima. Moartea ei fusese un fel de incident intenţionat. Citise undeva că oamenii de genul lui nu voiau să facă rău nimănui niciodată, dar, la un moment dat, instinctul punea stăpânire pe ei şi se petreceau

ororile. După aceea urma panica – şi-o amintea foarte bine: curăţatul în grabă, drumul spre mlaştina de la Ruddock. Mai târziu aflase că locul acela de pe autostrada unde aruncase cadavrul femeii era botezat de poliţişti „Groapa”. Se părea că Everard nu era singurul care se gândise la acea porţiune de şosea izolată din preajma mlaştinilor din Louisiana. Tot timpul erau găsiţi morţi acolo, dar femeia lui, chelneriţă, care îi spusese „puiule” când el se aşezase la masa ei şi care îi dăduse încă o porţie de fasole, nu fusese descoperită mai bine de nouă ani.

Acum nu mai intra în panică după ce comitea crima. Plănuia lucrurile.

Ca aşezarea cutiei cu unghii în vitrină în ziua în care fusese descoperit cadavrul fetei lui.

Adăugă acele unghii artificiale şi vopsite pentru sărbătoare mulţimii de suveniruri în spaţiul din dreptul numărului unu. După aceea se dădu înapoi şi îşi privi opera. Încântat, lustrui cu mâneca plăcuţa cu numărul zece.

Spaţiul acela era gol.

Dar, după Mardi Gras, avea să fie ocupat.

Biroul de avocatură „Fassbinder” era exact aşa cum se putea aştepta o persoană de la o firmă de acest gen de pe Wall Street. Era aproape cât ultimul etaj al clădirii Armestead, iar peisajul, care includea Statuia Libertăţii şi Staten Island, era legendar. Panourile din lemn de nuc care acopereau pereţii se aflau în armonie cu pielea de

un verde-închis a fotoliilor. Se spunea că biroul lui Fassbinder era cel pe care îl folosise Roosevelt în perioada în care practicase avocatura, înainte să ajungă la Casa Albă.

Claire nu fusese chemată prea des în biroul lui Fassbinder. Asociaţii mărunţi nu prea aveau contact cu partenerii principali, aşa ca atunci când i se spuse că domnul Fassbinder dorea s-o vadă, simţi cum îi creşte tensiunea. Viaţa îi era destul de complicată din cauza afacerilor lui Zoe şi a drumului îngrozitor pe care îl făcuse cu o sâmbătă în urmă la „Bloomingdale’s”. Acum nu mai lipsea decât să fie criticată la serviciu de către Fassbinder în persoană.

Secretara o conduse, în timp ce inima îi bătea cu putere. Femeia deschise uşa magnificului birou, iar Fassbinder se ridică de pe fotoliu, făcându-i semn din cap să ia loc în faţa lui. Claire se aşeză, întrebându-se dacă, la şaptezeci de ani, avea să aibă şi ea un asemenea birou superb. Fusese o vreme când crezuse acest lucru. Cel puţin, înainte să fie chemată acolo.

— Am auzit multe lucruri despre dumneata, domnişoară Green.

Claire încercă să zâmbească. Era prea agitată ca să vorbească. Gândul că ar fi putut avea probleme la serviciu o îngrozea. Munca era toată viaţa ei. Era încă tânără, poate că ar fi trebuit să aibă un iubit care să o împiedice să se gândească la tot felul de lucruri, dar relaţiile cu bărbaţii erau

dificile. Sora ei fusese violată şi ucisă. I se părea că ucigaşul ar fi putut să fie orice Bărbat. Chiar şi în timpul facultăţii îi fusese greu să meargă la întâlniri şi făcuse acest lucru numai când avusese timp. Acum „Fassbinder Hamilton" era lumea ei. În afară de firmă nu avea nimic altceva decât amintiri în legătură cu Zoe şi cu durerea ei.

Secretara puse lângă ea o ceaşcă „Limoges" cu cafea fierbinte, după care aşează frişca şi zahărul şi ieşi la fel de discret ca o menajeră din secolul al nouăsprezecelea.

— Am fost informat că lucrezi la cazul. AHegra versus Weddel", spuse Fassbinder deschizând un dosar şi mâinile pătate îi tremurau în timp ce citea...

Claire nu putea să-şi dea seama despre ce era vorba. După părerea ei„ AHegra versus Weddeir era unul din dosarele pe care le rezolvase cel mai bine. Logica şi formulările fuseseră perfecte. Dar poate că nu chiar aşa.

Fassbinder închise dosarul şi o privi peste birou. Era tipicul avocat bătrân. Ochelari, păr cărunt, costum negru. Dar, bineînţeles, acesta era confecţionat de comanda pe Bond Street şi se auzea că suma cheltuită la „Van Cleef and Arpels" era puţin mai mare decât cea pe care o plătise pentru cadourile făcute soţiei sale. Chiar şi la şaptezeci şi ceva de ani, se părea că bătrânul Fassbinder era într-o formă destul de bună.

— Am fost destul de încântată de felul cum a

fost rezolvat cazul Allegra. A apărut vreo problemă şi eu nu ştiu? întrebă ea vrând să bea din cafea, dar realiză că i-ar fi tremurat mâinile şi, dacă ar fi vărsat cafea pe covorul oriental, ar fi înnebunit de supărare.

— Ai lucrat excelent. Johnson, doamna Duncan şi domnul Klein chiar mi-au recomandat să grăbim avansarea dumitale spre parteneriat şi eu sunt înclinat să fiu de acord cu ei, spuse Fassbinder zâmbind.

Claire avu impresia că i se opreşte inima în loc. Nici măcar nu se gândise că vestea ar fi putut fi bună, cu atât mai puţin atât de bună. Îl privi mută de uimire.

— Eşti o avocată foarte bună, domnişoară Green. Aş vrea ca toată lumea de la „Fassbinder Hamilton" să ştie că apreciem lucrurile făcute bine şi că răsplătim acest lucru în mod adecvat. Felicitări.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea cu un glas stins, dar nu ştia ce altceva ar fi putut să zică.

Bucuria provocată de recunoaşterea realizărilor el fu înăbuşită deodată, când îşi dădu seama ce ar fi costat-o comportamentul lui Zoe.

Totuşi, oricât de devotată ar fi fost slujbei pe care o avea, aceasta nu era chiar totul. Mai erau sora ei şi criminalul care acum probabil că se plimba liber. Nu era pregătită să părăsească grupul, indiferent cât de mult i-ar fi ameninţat acesta cariera, pentru ca adevărata Zoe nu îşi

găsise criminalul. Dreptatea nu jucase niciun rol în moartea lui Zoe, iar golul lăsat de absenţa ei era ca un abis în sufletul ei, atât de adânc şi de întunecat, încât se întreba dacă avea să mai iasă vreodată din el.

Nu voia să abandoneze grupul, dar numele Halbert Washington dădea roată subconştientului ei asemeni unui vultur, gata să se înfrupte din stârvul carierei ei distruse.

— Aăă, cred că e momentul potrivit ca să vă vorbesc despre asta… zise Claire privindu-l în ochi şi se întrebă dacă nu cumva i se citea sentimentul de vinovăţie în privire. Vedeţi dumneavoastră, mi-e teamă să vă spun, dar am unele probleme personale şi… ei bine, dacă firma este atât de mulţumită de mine cum spuneţi, mă gândesc să-mi iau un mic concediu. Cred că ar trebui să mă duc acasă, în New Orleans, pentru câteva zile. Trebuie să rezolv unele lucruri acolo. N-aş fi îndrăznit să vă rog acest lucru, dar, dacă sunteţi atât de mulţumit de rezultatul cazului Allegra, m-am gândit că…

— Bineînţeles. După atâta muncă, ai nevoie de o vacanţă, domnişoară Green, o întrerupse Fassbinder. Numărul orelor pe care ţi le petreci la serviciu e fenomenal. Nu vrem să te distrugi înainte să ne devii parteneră, ia-ţi cât concediu doreşti. O.să ne găseşti tot aici la întoarcere.

Claire îşi dădu seama că el terminase ce avusese de spus, aşa că se ridică şi îi strânse

mâna.

— Vă mulţumesc, domnule, vă mulţumesc foarte mult. La întoarcere o să-mi iau revanşa pentru timpul pierdut. Vă promit.

— Ai câştigat deja acest timp. Fă o pauză. Aşteptăm să te vedem înviorat peste câteva săptămâni.

— Vă mulţumesc, domnule. Vă mulţumesc din suflet.

Exact în clipa aceea, de parcă ar fi avut interfonul deschis, secretara apăru în prag şi o conduse pe Claire afară din birou. Aceasta luă liftul până la etajul cincizeci şi aproape că se prăbuşi la biroul ei. Nervii ei erau extrem de încordaţi.

Deodată, puse mâna pe telefon. Până în clipa aceea, ideea de a se duce acasă fusese cam neclară. Nu ştia ce avea să rezolve la New Orleans, dar instinctul o îndruma într-acolo. Acolo trebuia să pună lucrurile la punct. Înainte să se întoarcă la New York, trebuia să se hotărască să abandoneze grupul Zoe şi să se dedice în exclusivitate muncii. Nu putea face acest lucru decât ducându-se înapoi acasă. Poate că avea să mai facă o încercare de a-l găsi pe ucigaşul lui Zoe însăşi şi, dacă reuşea să rezolve totul, în sufletul ei, ştia că avea să uite. Ba, mai mult, ar fi putut să ignore oribila tentaţie de a căuta să facă dreptate acceptând şansa oferită de loterie.

— Mama? spuse ea când i se răspunse.

— Claire? Ce mai faci, draga mea?

— Grozav, mama, spuse ea scoţându-şi pantofii şi punându-şi picioarele pe birou. Tata ce face?

— Ah, bine. Mai ţii minte mica problemă pe care o avea cu prostata? Ei, acum când totul e în regulă, e morocănos ca un urs din cauza faptului că trebuie să stea în casă până se mai pune pe picioare.

— Îi stă în fire. Sărută-l din partea mea, da?

— Da, draga mea.

Claire făcu o pauză. Îşi muşcă buzele, neştiind cum să aducă în discuţie următorul subiect.

— Mama? Ştii… mă gândeam să vin acasă de sărbători. Am putea să mergem toţi trei la festivităţile de la Sinagoga Touro, să facem cumpărături în Cartier.

— Ar fi… ar fi minunat, scumpo.

Ezitarea mamei sale o duru, dar, bineînţeles, nu era decât vina lui Claire. Toţi trei trăiseră timp de cinci ani cu durerea pierderii lui Zoe, dar numai Claire trebuia să trăiască cu chipul ei. Când o vedeau pe ea, părinţii ei o vedeau pe Zoe. Când nu mai suportă să îşi chinuiască părinţii, Claire părăsi New Orleans-ul pentru totdeauna, obligând fantoma lui Zoe la o săptămână de lucru de optzeci de ore la „Fassbinder” şi să locuiască într-un apartament de pe Strada 86. Niciodată nu se mai dusese acasă. Întotdeauna găsise o scuză, chiar şi de sărbători. Ucigaşul lui Zoe era liber, dar Claire era la închisoare, întemniţată de

înfăţişarea, teama şi sentimentele ei.

— O să stau la o prietenă, minţi ea. Ei pleacă din oraş şi o să am grijă de casa…

— Ah, dar trebuie să stai cu noi…

— Nu, mama! Cei de la firmă mi-au dat liber pentru buna purtare, aşa că s-ar putea să stau vreo lună. Nu vreau să fiu povară. Voi doi v-aţi instalat în noua locuinţă. N-aveţi loc pentru un musafir care să stea atât de mult. Dar o să ne vedem destul de des. În plus, aşa o să am o casă a mea. Pot să plec şi să vin când vreau, fără să vă deranjez. Prefer aşa.

— Dacă insişti, draga mea.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Dezamăgirea mamei ei era prost mascată şi ea nu o putea condamna. Nu era uşor să ai două fete gemene. În ultimii cinci ani, una murise şi cealaltă se autoexilase. Dar, acum, acest lucru avea să se schimbe. Claire nu ar fi putut să o imite niciodată pe Zoe şi se săturase să se gândească la faptul că nu era decât o fantomă vie.

— Te iubesc, mama. O să te sun să-ţi dau amănunte când o să rezolv totul în legătură cu plecarea.

— Şi eu te iubesc, scumpa mea…

Pe fir se făcu linişte şi Claire auzi cum mama ei îşi trase nasul uşor.

— Ştii foarte bine că te iubim. Eşti fetiţa noastră şi întotdeauna o să fii.

— Ştiu, spuse Claire a cărei voce începu să

tremure, dar, de dragul mamei sale, nu putea să-i arate că plângea şi ea.

Lucrurile era destul de dificile şi aşa.

— Eraţi atât de diferite una de cealaltă. Ca ziua şi noaptea. Amândouă eraţi unice. Nu semeni deloc cu Zoe… spuse mama ei, dar, imediat, glasul i se frânse şi, în cele din urmă, izbucni în plâns.

Un sentiment de vinovăţie străbătu trupul lui Claire asemeni unui şoc electric. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar se sili să se arate puternică.

— O să depăşim toate astea, mama, spuse ea ştergându-şi faţa cu dosul mâinii. Doar că o să cam dureze şi acum avem timp. O să vin acasă. Într-o bună zi, Zoe n-o să mai pară atât de aproape.

— Ştiu, ştiu. Dar mi se pare că doar ieri vă îmbrăcam pe amândouă cu rochiţele alea roz superbe şi vă duceam să vă arăt celor de la club. Oare e posibil să se fi întâmplat acum douăzeci de ani? Nu se poate. Pur şi simplu, nu se poate.

— Te iubesc, mama. Ne vedem peste câteva zile.

— Ah, dar ar trebui să stai la noi…

— Nu, e-n regulă. Zău. S-ar putea să am şi ceva de lucru şi o să am nevoie de spaţiu pentru asta, spuse Claire coborându-şi picioarele de pe birou şi îndreptându-se în scaun.

Deja se gândea la ce avea să facă. Trebuia să găsească repede un apartament. Slavă Domnului că mai era până la Mardi Gras, altfel n-ar fi găsit

absolut nimic.

— Vreau doar să ştiţi că vă iubesc, zise ea, după care ezită, neştiind cât de mult ar fi putut să spună. Uneori dimineaţa, când sunt pe jumătate adormită, mă uit în oglinda de la baie şi… şi… ei bine, o văd pe ea.

— Ah, scumpa ea. Ce groaznic… spuse mama ei continuând să plângă.

— Pe curând, mama. Sărută-l pe tata.

— Bine, zise mama ei şi închise telefonul încet.

Claire se şterse la ochi cu un şerveţel, enervându-se din cauza rimelului care cursese. Categoric era un mod de a le spune tuturor din birou că plânsese. Ca să se mai liniştească, citi vreo două înştiinţări şi scrise câteva pentru a-i anunţa pe ceilalţi de absenţa ei. Secretarele începură să râdă în micile spaţii rezervate lor, pregătindu-se să plece acasă.

Puse două dosare în servietă. Nu mai era atât de mult de lucru în preajma sărbătorilor. Nu aveau să-i simtă lipsa a doua zi. Dacă ar fi găsit un apartament pentru scurt timp, spera să fie la New Orleans peste două zile.

Străbătu holul şi intră în biroul de primire. Suzi, secretara, încă mai răspundea la telefoane. Stătea la biroul ei şi în spate se vedeau numele Fassbinder, Hamilton, Villere, Roberson, Grimsi şi Smith în interiorul unei frunze aurii.

— O să lipsesc câteva zile. Transferă-i lui Pam telefoanele mele. Ea o să-mi ţină locul.

— Domnişoară Green, aş putea să vă vorbesc o clipă? o întrebă Suzi în şoaptă şi aruncă o privire în spatele lui Claire. Ştiţi ceva despre o întâlnire a domnului Hamilton cu cineva de la „Babcock and Williams”?

Claire se uita la cutia ei de mesaje, clătinând din cap.

— Toată lumea ştie că domnul Hamilton pleacă în Insulele Cayman în perioada asta a anului. Cum ar putea cineva de la „Babcock” să aranjeze…

— Asta m-am întrebat şi eu. Dar domnul acesta aşteaptă de mai bine de o oră, insistând că domnul Hamilton o să vină la întâlnire, spuse Suzi aruncând încă o privire peste umărul lui Claire, dar uimirea de pe chipul ei o făcu pe aceasta să se întoarcă.

În spate nu era nimeni. De fapt, în tot biroul de primire nu erau decât ele.

— Nu e nimeni, spuse Claire uitându-se la Suzi.

Aceasta ridică din umeri.

— Foarte ciudat. Tipul insistă că domnul Hamilton o să vină la întâlnire. Mi s-a părut ceva ciudat, după felul cum era îmbrăcat. Nici pe departe „Giorgio Armani”, ci de stradă, dar şic. Aşa că am sunat-o pe secretara domnului Hamilton, care mi-a spus că acesta tocmai sunase şi el; era tot în insule. Ea a sunat apoi la „Babcock and Williams”, iar cei de acolo mi-au spus că nici măcar nu au vreun avocat pe nume Jameson. Şi,

acum, tipul a plecat, pur şi simplu, zise Suzi ridicând mâinile. Nicio explicaţie, nimic.

Claire îşi roti privirea în jur. Nu se vedea absolut nimeni. Dincolo de uşile de sticlă văzu că liftul cobora.

— Poate că era vreun tip gen cei de a Armata Salvării care căuta ceva de pomană. Sau poate era vreun mesager de la „Babcock” şi şi-a dat seama că a greşit firma. Ştii doar cum sunt bărbaţii uneori când îşi dau seama că au făcut o greşeală, dau bir cu fugiţii. Nu vor să suporte umilinţa, spuse Claire şi îi făcu semn cu mâna. Pa. O să te sun să-ţi dau numărul la care mă poţi găsi imediat cum o să-l am.

— Vacanţă plăcută, domnişoară Green, îi ură Suzi zâmbind şi apoi apăsă pe unul din butoanele aprinse de pe consolă. „Fassbinder Hamilton”.

Claire luă liftul şi, tot timpul cât dură coborârea, bătu cu degetele în servietă. Îşi aduse aminte că mama uneia dintre fostele ei colege de liceu era agent imobiliar. Numele de familie era Hale. „Hale Realty”, Trebuia să o sune în seara aceea să vadă dacă nu putea să-i găsească un apartament mobilat pentru vreo două săptămâni.

Strângându-şi paltonul negru în jurul trupului, aproape că alergă până la staţia de metrou. Ceasul ei arăta 5: 12. Dacă avea noroc, putea să prindă expresul Numărul 3. Coborî repede scara aglomerată, arătând ca orice femeie care venea de la serviciu.

Dar şi bărbatul cu privire pătrunzătoare intră la metrou, fără să o piardă nicio clipă din ochi.

Era trecut de şapte când Claire ajunse la blocul în care locuia. Parcul Riverside era cufundat în întuneric, dar, pe sub cele câteva becuri, văzu oameni care îşi plimbau câinii. Traficanţii de droguri şi prostituatele rareori ieşeau înainte de şapte.

Un sentiment ciudat şi imprudent, aproape o speranţă, o cuprinsese în metrou, astfel că şi se gândise la întoarcerea ei la New Orleans. Era atât de emoţionată, încât se hotărâse să coboare la Strada 72 şi să se ducă la „Zabar’s”. De acolo cumpărase pateuri proaspete pentru micul dejun, o salată pentru cină şi desertul care era specialitatea casei, un profiterol uriaş umplut cu cremă de ciocolată. Nu avea să regrete niciun minut din acel festin.

Julio, paznicul care avea un fel de aranjament financiar cu proprietarul clădirii constând în sticle de „Thunderbird” pe oră, bineînţeles că nu era la locul lui în hol. Claire descuie uşa de la intrare cu cheia şi intră în hol, după care se duse să verifice cutia de scrisori. În spatele ei, mai intrară câteva persoane cu sticle în mâini, evident ducându-se la o petrecere.

În cutia de scrisori nu găsi nimic în afară de o notă de plată veche. Din cauza acelui sentiment de deprimare care o cuprindea când vedea cutia de scrisori goală nu o verifica mai des şi acum îi

părea rău că o făcuse. Incitarea pe care o simţise când se dusese la „Zabar’s” păru din nou umbrită de realitate – note de plată, crime care nu erau rezolvate, pentru ca adevărul era ca multe crime nu era rezolvate niciodată.

Puse nota de plată în punga de la „Zabar’s”. Prin uşile vestibulului văzu că grupul de cheflii luaseră liftul, astfel ca holul era mare şi pustiu. Dacă n-ar fi fost scaunul fix din colţ, care îi simţea lipsa lui Julio, la fel cum o băncuţă de lângă foc îi simţea lipsa micuţului Tim, nimeni n-ar fi ştiut că acolo ar fi trebuit să fie un paznic de noapte.

La început, senzaţia că nu era singură fu pa un gâdilat de pană al subconştientului ei – supărător, dar nu exagerat de enervant. Nu s-ar fi uitat în spate dacă părul fin de pe ceafă nu i s-ar fi zbârlit în mod inexplicabil. Dacă ar fi fost câine, i i-ar fi zburlit toată blana de pe spate.

Încet, strângând punga de la „Zabar’s” la piept, se întoarse spre uşă. Un sunet înăbuşit îi ieşi din gâtlej. Era un fel de geamăt pe care îl scoteau animalele când erau încolţite de altele de pradă.

— Vreţi să vă ajut la bagaje, doamnă?

Claire se chinui să respire. Fără să-şi dea seama, se lipi de cutiile de scrisori. Bărbatul pe care îl văzuse la „Bloomingdale’s” era acum în vestibul cu ea, stând rezemat de uşă, cu braţele încrucişate. Se mai curăţase puţin de când îl

văzuse ultima oară, dar tot avea ceva înspăimântător în comportare. O îngrozea gândul că era închisă cu el în vestibul.

— Cum ai intrat? îl întrebă ea cu o voce tremurătoare, dar el îşi înălţă o sprânceană.

N-ar fi trebuit să se ostenească să întrebe. Era limpede că intrase odată cu grupul de cheflii. O urmărise până la bloc şi, acum, acel ucigaş plătit şi nebun ştia unde locuieşte.

— Ce vrei? întrebă ea uitându-se dincolo de uşă la cei care treceaţi pe trotuar şi rugându-se ca unul din ei să vadă în ce situaţie era sau să fie cineva care locuia acolo şi să-l sperie.

— Ne-am mai văzut, nu-i aşa? întrebă el desprinzându-se de uşă şi făcând un pas spre ea.

Dacă ar fi putut să se strecoare într-o cutie de scrisori, ar fi făcut-o. Bătăile puternice al inimii o sufocau. Spaima o orbea. Îi spusese lui Phyllis că anunţul acela avea să aducă numai necazuri, dar habar nu avusese că ea avea să fie închisă în vestibulul unui bloc cu ucigaşul.

— Te rog, şopti ea. N-am nimic să-ţi dau. Pleacă.

El zâmbi şi mai făcu un pas spre ea.

Ea aproape că nu mai avea aer.

Deodată, auzi un „ding” şi văzu un bărbat şi o femeie ieşind din lift. Aceştia veneau spre vestibul discutând aprins, crezând, evident, că nu era nimeni în jur. Vorbele acelea aspre ar fi făcut-o pe Claire să se simtă prost cu altă ocazie, dar acum i

se păreau cât se putea de dulci.

Deschise repede uşa şi dădu fuga în hol, gata să-i răstoarne pe cei doi. Punga de la „Zabar's" îi căzu de pe încheietura mâinii, oprindu-se la picioarele individului.

— Vă rog să mă scuzaţi, aproape că strigă ea.

Cei doi probabil că îi văzuseră teama din ochi, pentru că se uitară spre vestibul.

Prin uşa holului, Claire îl văzu pe individ ridicând punga şi găsind înăuntru profiterolul. Îi susţinu privirea şi ea fu în stare să jure că el mimase cuvintele „Pe mai târziu, Claire" înainte să muşte cu poftă din prăjitură. Fără să mai arunce vreo privire înapoi, ieşi în stradă după aceea şi uşa se închise în urma lui.

— V-a supărat ceva? întrebă femeia uitând de cearta pe care o avea cu iubitul ei şi strângându-l de braţ pe acesta, căci şi ea se speriase de necunoscutul din vestibul.

— N-am păţit nimic. A intrat odată cu alte persoane. Cred că e un individ fără adăpost. O să-mi revin. Acum nu vreau decât să mă duc acasă, zise Claire apăsând pe butonul liftului cu o mină tremurătoare.

— Sunteţi sigură că vă simţiţi bine? Nu vreţi ca Doug să cheme poliţia mai bine?

Claire se făcu albă ca varul. Nu îi trecuse prin cap că poliţia ar fi putut s-o ajute în caz că acel individ ar fi supărat-o din nou. Dar în niciun caz nu putea să cheme poliţia. În definitiv, ea îl

chemase pe acel om în mod indirect; ea ceruse toată acea aiureală. Cu siguranţă că poliţiştii n-ar fi rezolvat nimic fără o declaraţie completă din partea ei.

Ameţită, apăsă pe butonul cu numărul nouă murmurând nişte asigurări şi scuze vagi. Uşile se închiseră şi nu îi mai văzu pe cei doi. Singura ei alinare era faptul că, poate, criza ei salvase o căsnicie.

După ce intră în apartament, aruncă o mulţime de haine într-o valiză şi sună la „Delta”. Era un avion care zbura spre New Orleans prin Atlanta la ora unsprezece şi jumătate în seara aceea. Avea să-l ia pe acela. Fiind cu nervii la pământ, răsturnă tot dulăpiorul cu medicamente într-o geantă de mână şi vârî înăuntru şi impermeabilul ei roşu. Dacă era nevoie, avea să stea la un hotel din Bâton Rouge, numai să plece din oraş în seara aceea. Individul de jos şti unde locuieşte şi era în stare să jure că el îi rostise numele înainte să iasă. Trebuia să se depărteze de el cât mai repede. Cu puţin noroc, până când se întorcea ea în Manhattan tipul avea să fie înapoi sub o piatră în Oklahoma.

Numai că mai avea ceva de rezolvat.

Puse mâna pe telefon şi formă numărul lui Phillis, însă îi răspunse robotul.

— Phyl, sunt eu Claire. Plec la New Orleans. Individul pe care l-a angajat Zoe a apărut la mine în bloc şi vreau să dispar pentru o vreme. Mă duc

acasă şi bănuiesc că îmi va prinde bine să mă gândesc puţin. S-ar... s-ar putea chiar să reiau cazul surorii mele, încă o dată, spuse ea, după care adăugă repede: Dar tot n-o să accept şansa oferită de loterie, aşa că încetează cu anunţurile. Tipul ăsta e înspăimântător. Fă-l să se ducă acasă şi ai grijă ca Zoe să nu dea de necazuri. O să te sun când mă întorc la New York.

După aceea închise şi îşi luă bagajele.

— Te rog, te rog, te rog să nu fii jos, şopti ea scoţând valizele pe hol şi punându-şi poşeta pe umăr.

Măcar dacă ar fi putut să oprească un taxi fără alte incidente.

Câteodată nu se înţelegea pe sine. Jameson stătea pe patul de hotel cu mâinile sub cap, uitându-se în tavan. Cutia în care se aflase salata şi hârtia de la pateu erau aproape goale lângă faxul care piuia întruna. Se strânsese o grămadă de faxuri şi încă mai veneau. Majoritatea erau de la departamentul de criminalistică al poliţiei din New Orleans.

Aproape că-i plăcuse să o sperie. Pe de o parte, îl supăra acel gând, dar, pe de alta, îi plăcuse urmărirea. Era în stare să pună pariu că ea nici nu ştia ce aşteptase în anticamera de la serviciu. Străbătuse holul bine dispusă, cu părul şaten şi cârlionţat strâns la ceafă, cu o agrafă frumoasă, catifelată, şi cu servieta „Mark Cross” în mână, dar nici nu-l observase. Abia când

secretara începuse să-i şoptească ceva, el se hotărâse să se facă nevăzut. Nu era cazul să se facă agitaţie la ea la serviciu. Şi el ştia că, dacă îl revedea, avea să se sperie îngrozitor.

Gemu şi îşi frecă abdomenul. Era ceva categoric sexual în jocul acela de-a şoarecele şi pisica cu o femeie de care se simţea atras, iar Claire Green era o femeie foarte frumoasă. Abia aştepta clipa în care avea să-i arate legitimaţia... şi să o sperie cu adevărat.

Dar o merita, îşi spuse el, o merita cu vârf şi-ndesat. Se încruntă. Nu trebuia să se încurce cu tipi ca aceia din categoria din care credea că face şi el parte. Oricât de tulburat ar fi fost de comportamentul lui din seara aceea, măcar el încerca să fie de ajutor în lumea aceea oribilă în care trăiau. Capetele rase care citeau „W.A.R". erau exact cei care răspundeau anunţurilor de genul celui care îl dăduse ea în „High Risk". Dacă Claire Green se temea de el, cum i-ar fi plăcut să aibă de-a face cu un rasist care se distra deser;înd zvastici cu spray şi citind cântecele tineretului hitlerist?

Oh, da, se gândi el întinzându-se să ia ultima bucăţică de pateu. Şi faptul că era evreică ar fi făcut din ea o ţintă pentru cei care spuneau „Iisus mi-a zis să-l omor pe tipul ăla".

Se ridică şi deschise frigiderul. Peştera minunilor. În fiecare zi părea să fie altceva înăuntru. În seara aceea era „St. Pauli Girl". Nu

era deloc rău. Cei de la sediu nici măcar nu puteau să se plângă fiindcă cina fusese gratuită, oferită chiar de suspectă.

Deschise sticla de bere şi se apucă să citească faxurile. Toate conţineau articole din ziare despre uciderea lui Zoe Green. De asemenea, Wynn îi mai trimisese şi un bileţel: „Ţi-am spus eu”, scrisese ea.

Jameson zâmbi. Femeile. Nu puteai să nu le iubeşti.

Citi vreo două ore. Articolele, rapoartele celor de la criminalistică, raportul medicului legist. Era curios, pentru că nu era deloc familiarizat cu cazul respectiv. Dacă săpa în continuare, poate că avea să-i sară ceva în ochi, la un moment dat. Poate că Wynn avea să descopere ceva.

Sună telefonul. Şi el apăsă pe un buton.

— Jameson?

— Da, eu sunt, zise el ridicându-se în capul oaselor.

— Sunt Ray Gorgonzo de la poliţia din New York. Mă mai ţii minte? Am fost trimis să supraveghez apartamentul tipei, ştii, nu?

— Da. A plecat?

— Exact. Acum vreo oră. Sun de la aeroport. Tocmai s-a urcat într-un avion spre Atlanta. Va trebui să-i iei urma de acolo.

— Am înţeles. Hei, îţi mulţumesc mult.

— Înainte să plece, am înregistrat un mesaj telefonic pe care i l-a lăsat unei anume Phyllis

Zuckerman. Stenografa i-l transmite chiar acum computerului tău.

— Grozav. Grozav.

— Toate într-o seară.

Liam închise şi se duse la computer, transmiţând un mesaj sediului din Tulsa, după care căută informaţia stenografei. O citi şi îşi frecă maxilarul. Indiferent ce ar fi însemnat cuvântul „loterie", el era sigur că era vorba de ceva mult mai mult decât „Joe câştiga o grămadă de bani şi se duce la Vegas unde îi cheltuieşte în cinci zile".

Se întinse iarăşi în pat. Trebuia să-i anunţe pe cei de la poliţia din New Orleans de faptul că ea avea să sosească. În cinci minute apăru şi mesajul din Tulsa: Claire Green, American Express nr. 3756 – 800009 – 30019 a rezervat loc pentru New Orleans la bordul zborului 1086 Delta.

Scoase faxul din priză şi puse mâna pe telefon.

Avionul decolă la timp, o minune datorată, probabil, orei târzii. Claire închise ochii şi îşi rezemă capul de pernă. Lumina era slabă. Stewardul oferea tăcut cafele şi pateuri.

Când oprise taxiul, nu îl văzuse nicăieri pe bărbatul care răspunsese anunţului. Uşurarea pe care o simţise era uluitoare. Plecase din oraş exact la timp. Dacă ea nu mai era acolo, el avea să se întoarcă acasă.

Dar continua să-l vadă aşa cum îl văzuse ultima oară. Înainte să muşte din prăjitură. „Pe mai târziu, Claire". Claire. Claire. Îi rostise

numele, putea să jure pe orice. Dar era imposibil să ştie cine era. Imposibil, îşi zise ea instalându-se mai comod. Probabil că el spusese altceva, dar, din cauza spaimei, ea bănuise că era numele ei.

Se forţă să nu se mai gândească la acel individ, ci la faptul că se ducea acasă. Trebuia să spere că doamna Hale putea să facă o minune pentru ea şi să-i găsească un loc unde să stea. Până atunci, hotărî să înnopteze la „Moisant Hilton”. Hotelul era chiar lângă aeroport şi era prea târziu ca să mai caute o cameră la unul din centru. Localitatea Kenner, unde se afla aeroportul, nu era strălucită, dar, de obicei, erai în siguranţă acolo. Şi o femeie a cărei soră fusese ucisă se gândea foarte mult la siguranţă.

Se lăsă furată de somn, căci avea să-i prindă bine. De fapt, nu se mai odihnise cu adevărat de la moartea lui Zoe.

Ca întotdeauna, ultimul gând conştient se îndreptă către el. Ucigaşul lui Zoe. Nu avea nici chip, nici trup, nu era nici măcar o prezenţă, dar apărea în visele ei în fiecare noapte. În fiecare seară, înainte să se culce, se întreba cine era acel individ, unde era şi ce făcea, oare, chiar în clipa aceea, când pe ea o aştepta încă o noapte de nesomn.

Era la închisoare, îşi spunea ea. Criminalii erau închişi în mod inevitabil pentru vreun delict minor care nu avea nicio legătură cu adevărata violenţă din firile lor.

Putrezea în vreo celulă chiar în clipa aceea, când ea se îndrepta spre Atlanta. Poate că nu avea să-l găsească niciodată, dar se consola cu gândul că, undeva, cumva, criminalul fusese închis pentru o altă crimă şi cheia celulei fusese aruncată.

Capitolul 9

J. Everard Laborde era considerat un om de cultură. Era un expert în cei doi Strauss, Johann şi Richard, şi spunea cu mândrie despre sine că adusese cea mai mare contribuţie la înfiinţarea frumoasei „L'Opera Nouvelle-Orleans". Unii spuneau că, dacă n-ar fi fost Everard, n-ar fi existat nicio operă. În fiecare toamnă, la deschiderea stagiunii, lui Laborde i se dădea balconul din stânga scenei, de unde putea să-i privească pe toţi de parcă ar fi fost un rege care îşi admira regatul.

Şi chiar fusese rege. Ea Rex; 1988, Regele Carnavalului şi, la New Orleans, dacă erai încoronat ca rege o dată, rege rămâneai. Tatăl lui Laborde, doctorul, dacă ar mai fi trăit, în sfârşit, n-ar mai fi avut de ce să-şi critice fiul acum.

Din fericire, erau puţini care priveau dincolo de costumele specifice sărbătorii de Mardi Gras şi de statutul de membri ai unor cluburi „numai pentru bărbaţi albi". În New Orleans, secolul al nouăsprezecelea se conservase şi un om ca J. Everard Laboole prospera.

Adevărul era că, dacă ar fi fost cercetat mai îndeaproape, unii ar fi zis că nu era decât fiul ratat al unui doctor, ce realizase foarte puţin în cei cincizeci şi patru de ani de viaţă, cu excepţia faptului că se folosise de poziţia socială a tatălui său pentru a-şi forma un stil mult mai luxos, ce

avea un caracter la fel de demn de încredere ca semnătura unui contractor şi că nu avea deloc un caracter demn de încredere.

Adevărul era ca J. Everard Laborde excela în prefăcătorie şi falsitate, dar acestea alcătuiau materialul din care era creat muntele societăţii şi erau ustensilele necesare celui care urca acest munte. În 1988, Laborde cucerise metaforicul Everest, când devenise Rex. Acum era singurul care hotăra cine putea să devină membru sau să urce în ierarhia Asociaţiei 555, cel mai vechi şi mai exclusiv club din New Orleans, alcătuit numai din bărbaţi, pentru că era preşedintele acestuia. Se zvonea că, în 1986, Herman Steinberg de la „Steinberg Auction House" se împuşcase în cap nu pentru că ar fi fost tulburat din cauza falimentului situaţiei financiare, ci pentru că nu fusese acceptat ca membru al lui 555. Cei din oraş spuneau că Steinberg nu părea să priceapă că nu făceai cerere să devii membru al unui astfel de club, ci erai invitat să fii membru, dacă erai alb, creştin, cu o anumită poziţie socială, dacă nu chiar foarte importantă şi să ai un nume vechi în New Orleans, de preferat unul legat de plantaţiile abandonate din apropierea rafinăriilor de petrol de pe River Road – un loc cu un nume idilic ca de exemplu Rosemere sau Reverie, ceea ce nu era valabil decât pentru un procent din populaţia oraşului.

Pur şi simplu, Steinberg nu pricepuse, zicea

lumea. Baluri de Mardi Gras, cluburi exclusive şi cluburi simple care nu ţineau cont de rasă sau religie, ci de dreptul de a te asocia cu semenii tăi. Cluburi care doreau ca totul să fie ca altă dată. Doreau să păstreze tradiţia. Şi tradiţia lor interzicea accesul negrilor sau al evreilor, ba chiar mai mult decât atât. În definitiv, Asociaţia 555 nu respinsese nişte medici şi avocaţi foarte renumiţi numai pentru că nu făceau parte din familii destul de vechi? Bineînţeles că o făcuse. Nici nu trebuia să te gândeşti să devii membru, dacă ai tăi nu existau de o generaţie sau două şi dacă nu aveai relaţii sus-puse în New Orleans. Aşa că acelora care nu erau de acord cu aceste lucruri li se spunea cu frumosul să-şi ţină părerile pentru ei. Până şi primarul de culoare închidea ochii uneori, pentru că n-ar fi existat niciun Carnaval de Mardi Gras fără cluburile respective şi fără parăzile pentru colectarea de fonduri. Acestea făceau ca petrecerile să fie pline de viaţă şi, mai presus de toate, gratuite. Deci cine avea să-şi asume responsabilitatea de a aduce moartea carnavalului, cea mai importantă sursă de venit a oraşului? Cu siguranţă, nu primarul. Altfel n-ar mai fi fost niciodată primar.

Astfel că J. Everard Laborde era, practic, şomer, trăind pe banii familiei în vechea vilă a tatălui sau de pe Exposition Boulevard, dar acest lucru nu deranja pe nimeni, cu atât mai puţin pe el. În complexul furnicar al vieţii, el era apreciator,

nu producător. Fusese lăsat pe pământ să judece, nu să fie judecat. Prefăcătorii, falsităţi şi minciuni, acestea erau talentele lui. Dar, în minciuni, era un adevărat geniu.

Ştia de fiecare dată când poliţia trecea cu vederea încă una din „fetele" lui.

Claire ieşi la soare. În spatele ei, firma agenţiei „Hale Realty" se legăna uşor în adierea vântului. Încă nu venise Crăciunul, dar cameliile roşii şi roz era înflorite şi, până şi bobocii de azalee începuseră să se deschidă. Oraşul New Orleans avea să arate ca o expoziţie floralã până la Mardi Gras.

— Asta e. Nu uita că apartamentul e la etajul doi, îi spuse o femeie mai în vârstă din prag, dându-i un set de chei. Astea sunt cheile, codul de intrare va fi data naşterii tale. I-am spus deja proprietarului să introducă datele în computer, zise ea zâmbind cu căldură. Mă bucur să te revăd, Claire. Acum ai numărul lui Ellen. Ştiu că i-ar face mare plăcere să te vadă. Poate că o să vă întâlniţi amândouă fetele să luaţi masa la „Commander's".

Claire îi zâmbi la rândul ei. Ajunsese la vârsta când îi plăcea să i se spună „fata". Trebuia să fie în contextul potrivit, bineînţeles, dar când i se spunea „lady" sau „fata" simţea că venise acasă. Nu îşi dăduse seama cât de mult dusese dorul Sudului şi al casei.

— O s-o sun imediat cum mă instalez. Abia aştept să văd ce fac cei doi băieţi ai ei.

Mary Hale zâmbi. Acel zâmbet slab, caracteristic unei frumoase a Sudului.

— O să-i spun că te-am văzut.

Claire îi făcu cu mâna, după care se uită la cheile pe carele. Ţinea în mână. Asta era. Ultima ei şansă. Avea să părăsească spaţiul în care trăia şi, ori avea să-l găsească pe ucigaşul lui Zoe, ori avea să-şi ia adio de la sora ei pentru totdeauna. Cale de mijloc nu exista.

Urcă la volanul unui BMW decapotabil închiriat şi porni spre Garden District. Apartamentul se afla într-o clădire veche, construită înainte de războiul civil, care în timpul anilor ’80 fusese transformat într-un complex de apartamente. Mary îi spusese că proprietarii îşi petreceau fiecare Crăciun în Vai!; îi promisese lui Claire că avea să-i placă.

St. Charles Avenue era decorată pentru Crăciun, până şi vechile tramvaie verzi erau gătite cu panglici roşii. Datorită soarelui care strălucea şi cerului de limpezimea cristalului, Claire se simţi cuprinsă de un optimism extra ordinar. Poate că destinul voise ca ea să se întoarcă acolo. Îi fusese dor de oraşul acela. Îi fusese foarte dor.

Luând-o pe o stradă laterală, opri în faţa băcăniei lui Lockstein, gândindu-se să cumpere câte ceva înainte să se instaleze. Magazinul era exact aşa cum îl ţinea minte, deloc diferit de băcăniile din Upper West Side, dar, totuşi, deosebit. În perioada marilor supermarket-uri, la

Lockstein se găsea pâine proaspăt scoasă din cuptor, languste fierte zilnic şi cea mai bună îngheţată din oraş. Soţia fondatorului, acum decedată, era originară din Italia şi arătase oraşului New Orleans ce însemnă un „gelato”. Deja, Claire avea poftă de o îngheţată cu, pistacchio” şi „mocha”, preferata ei din copilărie.

Cumpără tot ce voise şi, înainte să iasă, îl salută pe bătrânul domn Lockstein. Acesta stătea ca o statuie lângă uşa de la intrare, fixându-şi clienţii cu privirea ca şi cum aceştia l-ar fi furat. Din când în când se supăra şi îşi agita bastonul, astfel încât unul din tinerii negri care lucrau în magazin trebuia să vină să-l liniştească. Domnul Lockstein nu fusese niciodată un om foarte de treabă. Claire îşi amintea cum ea, Zoe şi majoritatea copiilor se temeau de el. Îi trebuiseră mulţi ani până să priceapă că era originar din Polonia şi că cifrele tatuate pe braţ aveau mult de-a face cu faptul că era mereu suspicios şi neprietenos.

Ieşi la soare, fără să ducă deloc dorul gerului şi zăpezii din New York. Strângând la piept cele două pungi de hârtie maron pline cu alimente, aruncă o privire în susul străzii. Totul era în regulă. Casa părinţilor ei se afla la numai două blocuri distanţă şi ea se rugă să nu-i întâlnească. Nu era pregătită pentru acest lucru încă. Voia să se instaleze în apartament, poate să aibă vreo două nopţi la dispoziţie pentru a-şi pune planurile

la punct, înainte ca părinţii ei să o invite la o masă festivă şi să o descoasă cu privire la vizita aceea. Ar fi vrut răspunsuri clare şi ea nu avea niciunul. Nu ştia ce face şi nici nu se hotărâse cât de mult să le spună despre adevăratul motiv pentru care venise acasă.

Ieşi cu BMW-ul din parcare. În oglinda retrovizoare zări o casă veche şi dărăpănată care se afla lângă cimitirul Porţile Rugăciunii şi care era gata să se năruie. Pe scânduri nu se mai vedea nici pic de vopsea, dar câinii continuau să latre. Claire nu ştiuse niciodată cine locuia acolo, dar întotdeauna fuseseră câini care lătrau. Pustnicul ori iubea câinii, ori îi mânca şi copiii din cartier spuneau tot felul de poveşti despre el de Halloween.

Cimitirul era în stânga ei când intră pe Prytania. Era ciudat sentimentul întoarcerii acasă; să vadă vechile privelişti care, în copilărie, avuseseră o explicaţie şi reprezentau ceva, iar acum, aveau altă explicaţie şi reprezentau altceva. Vechiul cimitir evreiesc pe lângă care tocmai trecea făcea parte din aceste lucruri. Pe vremuri îi era frică de el. Toate acele şiruri de stele, ale lui David, toate buruienile care ieşeau prin crăpăturile cimentului, uneori lăsând ca lumina zilei să pătrundă puţin în criptă, erau, de obicei, prea mult pentru imaginaţia de copil a lui Claire. Îşi amintea că îi spunea mamei ei că mergea cu ea la băcănie doar dacă o luau pe partea cealaltă a

străzii, ca să nu vadă cimitirul. De Halloween, copiii din cartier îmbrăcau în hârtie igienică mirţii care creşteau în preajma cimitirului; îşi amintea furia şi spaima din alţi ani, când vedea obişnuitele zvastici pictate cu spray de vandali pe porţi. Erau atâtea motive pentru care se temea de cimitir, dar, acum, teama aceea nu mai exista. Acum era casa lui Zoe. Claire nu avea de gând să-i facă o vizită, încă, dar, când trecu pe lângă Porţile Rugăciunii cu maşina, simţi o dragoste faţă de acel loc pe care, în copilărie, n-ar fi putut să o simtă niciodată. Îi era dor de Zoe.

Casa se afla pe Seventh Street, o vilă în stil italian care se întindea pe o suprafaţă de vreo trei mii de metri pătraţi. Era înconjurată de un gard de fier caracteristic oraşului New Orleans, dar acesta avea nişte stâlpi în formă de butuci de vie, ceea ce-i conferea proprietăţii unicitate.

Claire înainta pe aleea circulară până în faţa clădirii, dar parcă BMW-ul în spate, unde se mai aflau trei maşini. Luându-şi bagajele şi pungile cu cumpărături, se duse la uşa din faţă şi o descuie.

Holul de la intrare era spectaculos. Nişte îngeraşi pluteau pe tavanul presărat cu nori, iar câteva oglinzi cu rame aurii, înalte din podea până în tavan încadrau stâlpii, în timp ce o lucrare complicată în ipos decora scara din lemn de mahon în formă de spiralăDincolo de uşile care altă dată dădeau într-un superb salon dublu, văzu o plăcuţă de alamă pe care scria. Apartamentul

Ung”. Ea închiriase numărul Trei.

La etaj o aşteptau alte minunăţii. Urcă scara cu pungile de la băcănie în braţe, amintindu-şi eu groază de numeroasele trepte pe care le avusese de urcat în casa de pe Riverside Drive, când studia la Facultatea de drept. Avea să dureze o zi, două până când se obişnuia iarăşi cu asta. Încăperile înalte de cinci metri şi ceva necesitau o mulţime de trepte.

Numărul Trei se afla în capătul unui coridor spaţios şi aerisit, lângă vechea scară a servitorilor, unde ea zări un lift, din cele cu uşa din fier, cum avea în blocul de la New York. Ar fi putut să-i prindă bine, îşi spuse ea lăsând pungile jos şi scoţând cheile.

Descuie uşa şi târî bagajele înăuntru. Apartamentul era chiar mai impresionant decât îi spusese doamna Hale. Camera cea mare avea o înălţime de vreo cinci metri, cu medalioane din ipsos şi uşa-fereastră care dădea pe o terasă umbrită de crengile unui stejar uriaş. Mobilierul, o combinaţie de bun-gust de obiecte vechi şi piese tapiţate cu pluş, părea să fi coborât direct din paginile revistei. Arhitectural Digest”. Un dormitor mare decorat în damasc auriu şi pânzeturi gri completa imaginea. Îi amintea lui Claire de apartamentele de lux pe care le văzuse la Paris, unde stătuse în vara dinaintea ultimului an de facultate. Apartamentele acelea aveau întotdeauna un balcon, uneori cu vedere spre

Tuileries sau Montmartre, aşa cum acesta avea vedere spre bătrânul stejar şi curtea din cărămidă. Cel mai modern apartament parizian era luxos, dar micuţ, potrivit doar pentru două persoane. Un loc făcut parcă pentru romantism. Exact ca acela în care se afla ea acum.

Lăsă pungile cu alimente în bucătărioara din oţel inoxidabil şi granit, îşi puse o Coca-Cola dietetică şi se trânti pe canapeaua cu perne umplute cu puf. Venise vremea să-şi facă strategia. În avion ajunsese la concluzia că trebuia să înceapă cu sfârşitul. Scoase din servietă ceva învelit într-un batic. Ea însăşi îi dăruise acel batic „Chanel” lui Zoe. În primul an de studiu la Barnard, Claire lucrase la „Bergdorf Goodman” numai pentru a simţi ce înseamnă viaţa bună, astfel că putuse să aibă lucruri pe care, altfel, n-ar fi putut să şi le permită niciodată.

Nodul era foarte strâns, răsucit de lacrimi şi timp, dar ea reuşi să-l desfacă. O carte îmbrăcată în piele vişinie îi căzu în poală. Era agenda lui Zoe. Aceasta fusese întotdeauna meticuloasă în a-şi pune programul pe hârtie, de parcă ar fi fost cine ştie ce mare doamnă care trebuia să vadă cum putea să mai strecoare încă un bal de caritate.

Totuşi, eforturile ei de a nota totul nu fuseseră de niciun ajutor. Poliţia nu descoperise nimic, în ciuda informaţiilor din agendă şi, după un an, rudele făcuseră cerere să li se înapoieze lucrurile lui Zoe care fuseseră reţinute ca probe. Claire

încă mai ţinea minte punga maro, mototolită, de la supermarketul „Schwegmann” pe care poliţistul i-o dăduse mamei ei. Înăuntru erau agenda, servietă „Coach” goală şi ţeapănă, din cauză că stătuse într-o ladă de gunoi în ploaie timp de trei săptămâni înainte să o găsească cineva, şi o pereche de cercei micuţi cu diamant. Medicul legist ceruse să-i fie scoşi în timpul autopsiei. Asta fusese tot. Hainele lui Zoe erau zdrenţuite şi păstrate ca probe. Pantofii ei nu fuseseră găsiţi niciodată. Lucrurile bunicii ei fuseseră predate în acelaşi mod. Fără ceremonie, într-o pungă mototolită de băcănie. Rudele tocmai plecau de la spital, pregătindu-se să se ducă la capelă, când una din asistente îi dăduse lui Claire lucrurile bunicii ei adunate grămadă într-o pungă de hârtie maro. Clare se întreba cum ar fi reacţionat majoritatea oamenilor dacă ar fi ştiut ce se întâmpla după ce mureau.

Sorbi din Coca-Cola şi răsfoi agenda ale cărei pagini erau acoperite de scrisul pe care îl cunoştea atât de bine. Era trecută fiecare vizită pe care Zoe o făcuse la coafor ca să se tundă sau să se vopsească într-o nuanţă de blond mai deschisă decât îi stătea bine, probabil, fiecare vizită la manichiuristă, la epilat. Dar, mai spre sfârşitul anului, erau însemnări care începuseră să le depăşească pe cele legate de petrecerile, ceaiurile şi dejunurile la care mergea cu prietenele ei. Prin septembrie, Zoe se hotărâse să-şi caute de lucru.

Munca era ceva străin pentru Zoe, dar oaza aspiraţiilor ei sociale începuse să cam sece. Nu avusese niciun iubit cu care să se mărite în cercul din New Orleans pe care îl admira atât de mult şi nici nu reuşise să facă parte din el. Încă mai întreţinea relaţii cu fostele ei colege din liceu, dar cleiul social al şcolii se dezintegra în lumea reală. Prietenele lui Zoe îşi petreceau timpul acum la „Town and Country Club" din Old Metairie, nu mai chicoteau cu Zoe lângă dulapul acesteia şi nici nu se mai plângeau taţilor lor pentru că „Krewe of Romus" nu o primea pe Zoe să fie cameristă pentru că era evreică. Să se ducă la „Bacchus" sau „Endymion", li se spunea, acolo e locul evreilor, împreună cu alţi doctori şi avocaţi bogaţi. Dar tatăl lui Zoe era Un profesor sărac. „Bacchus" şi „Endymion" erau la fel de intangibile pentru Daniel Hezekiah Green cum era „Mystik Krewe of Romus" pentru fiica lui.

Aşa că, în timp ce sora ei, Claire, se pregătea să termine colegiul Barnard, Zoe îşi căuta de lucru.

Claire simţi că i se face greaţă din nou. Paginile erau pline de însemnări despre lucrurile pe care Zoe ar fi vrut să le îmbrace în ziua aceea, despre drumurile pe care le făcuse la Canal Place pentru a cumpăra ciorapi sau eşarfe, exclamaţii legate de anumiţi, bărbaţi pe care îi găsise atrăgători la anumite petreceri de caritate în Garden District.

Apoi, exact după 15 martie, însemnările se opreau. Zoe murise. Totuşi, paginile continuau şi Claire nu ştia ce era mai dureros, imaginea acelor pagini albe care ar fi trebuit să conţină programul lui Zoe sau cele câteva întâlniri pe care le programase pentru viitor, întâlniri la care nu mai ajunsese niciodată...?

Claire îşi petrecu cinci minute citind doar ce era scris la luna martie. Totuşi, se întorcea iar şi iar la data de 15. Aceea era ziua importantă. Ziua în care Zoe dispăruse. Fusese găsită abia după cinci zile.

Claire se forţa să facă din nou acelaşi lucru pe care îl mai făcuse în trecut. Luă o foaie de hârtie şi un stilou şi scrise din nou programul lui Zoe din ultima zi a vieţii ei.

8: 15 – „Cafe du Monde" cu Erica (Rex). Geanta DKNY, costum din bucle roşu (nu mânca gogoşi!!!).

9: 45 – Royal Street – să iau un cadou pentru doamna Ware pentru că găzduieşte, Zoo-to-Do" (Romus)

11: 30 – masa de prânz cu mama (s-o conving să-şi schimbe tunsoarea)

3: 00 – interviu, ajut, adm. Asociaţia 555

6: 00 cocktail, March of Dimes, Audubon Place (Rex).

Abţinându-se să nu plângă, Claire îşi notă toate locurile în care fusese Zoe în ziua aceea. Cei care o cunoşteau spuneau că nu ajunsese la

petrecerea din Audubon Place, ceea ce era foarte obişnuit. Audubon Place era una din zonele cele mai prestigioase din oraş şi se întâmpla foarte rar să fii invitat la una din petrecerile pentru colectare de fonduri la una din vile. Zoe n-ar fi lipsit nici în ruptul capului dacă n-ar fi fost obligată. Dorea atât de mult să facă parte din cerc, încât scrisese în paranteze cine în ce comitete era.

Toate erau nişte prostii, îşi spuse Claire, Mardi Gras, comitete, cluburi exclusive. Cine era înăuntru şi cine era afară ar fi trebuit să fie specific Hollywood-ului, ca şi Lista Celor Mai Bine îmbrăcaţi, iar acest lucru nu mai ţinea de secolul douăzeci. Dar încă mai exista în înapoiatul New Orleans. Ierarhia socială a oraşului nu era decât o aiureală lipsită de sens, pentru că pe nimeni din afara oraşului nu interesa cine ce era în New Orleans, numai că nu îi puteai spune aşa ceva unui locuitor din vechea gardă a New Orleans-ului sau lui Zoe. Sora ei se îmbolnăvise de febra avansării în societate. Acum, Claire îşi dădea seama că, să se învârtă printre sudiştii de familiile vechi şi să vorbească despre cine era tatăl unuia sau altuia trebuia să fi fost un triumf extraordinar pentru o evreică ce fusese exclusă de la debuturile prietenelor ei din liceu pentru că tatăl ei fusese un nimeni şi, mai mult, un nimeni evreu. Lui Claire, aspiraţiile lui Zoe i se păruseră întotdeauna banale şi lipsite de importanţă, dar inima ei nu

fusese la fel de frântă ca a lui Zoe de fiecare dată când mult aşteptata invitaţie nu sosise. Să fii un fluture social era o dorinţă măruntă, mai ales pentru o fată moartă, şi Claire clocotea de furie acum, când se gândea la visurile lui Zoe care nu deveniseră realitate.

Îşi coborî privirea şi se surprinse scriind un şir lung de 5-uri. Asociaţia 555 se afla pe Canal Street. Era cel mai vechi club exclusiv, mai vechi decât Boston Club, mai vechi chiar şi decât Pickwick. Era atât de exclusiv, încât se spunea că, dacă membrii de la 555 dădeau o petrecere, ar fi fost bucuroşi să nu vină nimeni. Rex, Regele Carnavalului, era încoronat în dimineaţa de Mardi Gras în fiecare an în faţa Asociaţiei 555. Tribunele de pe partea aceea a străzii erau pline până la refuz de debutante, mamele debutantelor, bunicii debutantelor. Negrii de pe Rampart Street şi câţiva turişti din Iowa se înghesuiau pe trotuarul de dedesubt încercând cu disperare să prindă mărgelele care erau aruncate de cei aflaţi în care, dar era zadarnic, căci mărgelele ajungeau la cei de la peluză, pentru că aceia care manevrau carele erau fraţii debutantelor, taţii debutantelor şi posibilii soţi ai debutantelor.

„5555555555555555”.

Ultima oară când Zoe fusese văzută în viaţă fusese la interviul de la 555. Poliţia îi interogase pe cei din administraţia clubului. Zoe fusese una din cele cinci candidate la post. Singurele cerinţe

erau să răspundă la telefoane, să ştie să dactilografieze, să se îmbrace bine, iar educaţia ei o făcea să fie mai mult decât potrivită pentru slujba aceea. Fusese intervievată mai întâi de secretara preşedintelui, după care preşedintele însuşi discutase cu ea cu uşile închise. Poliţiştilor li se spusese că ea plecase după aceea, dar că avusese cele mai mari şanse să fie angajată. Mai târziu, în cursul acelei zile, secretara preşedintelui îi lăsase un mesaj pe robot spunându-i că primise postul.

l-ar fi plăcut foarte mult slujba aceea, îşi spuse Claire, reţinându-şi lacrimile şi scriind tot timpul cifra 5. Zoe s-ar fi aflat destul de aproape de ilustrul cerc din care dorea atât de mult să facă parte şi Claire îşi dorea ca sora ei să fi ştiut măcar că primise postul, căci ar fi fost extrem de fericită, dar Zoe nu se întorsese acasă să se schimbe pentru petrecerea din Audubon Place. Nu mai fusese văzută din nou decât atunci când nişte vânători dăduseră peste un şanţ de scurgere din Des Allemands şi se albiseră la faţă când văzuseră ce plutea acolo.

555…

Claire ştia că trebuia să înceapă de la club. Spera numai că aveau să o lase să intre ca să stea de vorbă cu cineva.

Capitolul 10

La 555 era seara doamnelor.

Lui Laborde îi plăcea la nebunie seara aceea. Stătea la masa preşedintelui, avându-i de o parte şi de alta pe vicepreşedinte şi pe director, şi le privea pe invitate cu aerul unei adevărate gazde. Membrii erau întotdeauna mai însufleţiţi în seara aceea; acest lucru îl amuza de fiecare dată. Ca preşedinte al organizaţiei, Laborde era întrebat adesea cum justifica asociaţia excluderea femeilor – mai ales a soţiilor membrilor. Răspunsul era întotdeauna că bărbaţii voiau să fie libert să scoată o înjurătură dacă era nevoie şi nu ar fi putut să o facă în prezenţa femeilor. Era de neconceput!

Dar, bineînţeles că răspunsul acela era pură ipocrizie şi Everard ştia acest lucru. Era un obicei ca, în timpul drumului pe St. Charles Avenue, bărbaţii să urineze într-o pungă de mărgele goală în faţa soţiilor membrilor. Atunci nu se mai gândea nimeni la sensibilitatea femeilor.

Adevăratul motiv pentru care soţiile nu aveau acces în saloanele asociaţiei decât o dată pe lună era legat mai mult de sufrageriile private de la etaj decât de faptul că aveau nevoie de libertate pentru a înjura în sufrageriile de jos. Membrii aveau voie să ducă pe oricine – chiar şi femei de care nu erau legaţi prin căsătorie – sus, pentru un dejun intim, dar acele încăperi erau un secret ascuns cu grijă soţiilor. Cu siguranţă, nicio soţie nu fusese dusă sus de la fondarea clubului în 1832. Traficul era intens sus şi încăperile erau

privite ca homosexualitatea în armată: „nu întreba, nu spune”. Totuşi, printre membrii clubului se ştia cine pe cine ducea sus. Câteodată, membrii aduceau chiar şi prostituate de pe Airline Highway, dar altă dată se duceau în camere cu alţi membri ai asociaţiei. Dacă familia era destul de veche, aventurile de sus cu alţi bărbaţi puteau fi trecute cu vederea, justificate, uitate, iertate. Poate că, în definitiv, nu era decât un dejun de afaceri, în anumite privinţe, îşi spunea Laborde, asociaţia era greşit înţeleasă. Era cunoscută ca fiind una din ultimele adepte ale liberei asocieri şi, ţinând cont de numărul de chelneri negri duşi sus, era o organizaţie la fel de liberală ca ACLU.

— Eu zic să omorâm un contractor anul ăsta, Everard. Toată lumea îi urăşte.

Laborde nu îşi ridică privirea, nici măcar ca să-l privească pe director cu obişnuitul dezgust.

— Toată lumea îi urăşte pe avocaţi, Abbott, nu pe contractori. Bagă-ţi treaba asta în cap, idiotule.

— Ei bine, nu prea sunt sigur, spuse Hockney Abbott. Casa cea nouă de la English Turn mă face să mă gândesc ia crimă. Incendiul a fost picătura care a umplut paharul. După câţi bani am băgat în ea şi, totuşi, apa pătrunde prin acoperiş. Sunt gata să plătesc numai să-l văd pe nenorocitul ăla în şţreang.

— Hock, se mai întâmplă şi lucruri din astea. Eşti exact la fel ca toţi ceilalţi clienţi ai mei imposibili. Nu înţelegi procesul de construcţie. E

fluid; e imperfect. E o artă, spuse Fred Lelaune, vicepreşedintele asociaţiei şi renumit decorator de interioare din New Orleans, sorbind din paharul de coniac.

Lelaune, renumit pentru decoraţiunile sale curate, manierismul insipid şi faptul că era gata să plângă atunci când lucrurile nu ieşeau aşa cum voia el, era întruchiparea unui homosexual, numai că nu era homosexual. Laborde era uimit şi acum, dar era adevărat. Fred nu era homosexual. Se însurase cu o pictoriţă de portrete cât se poate de feminină şi, după toate aparenţele, trăiau fericiţi într-o căsuţă de pe Bayou St. John.

— La naiba cu arta, la naiba cu imperfecţiunile. Eu n-am plătit să fie imperfectă. Haideţi să omorâm un contractor anul ăsta. Ar fi o plăcere pentru mine, probabil pentru toată lumea, spuse Hockey dând tot whisky-ul pe gât.

Făcea pe tipul dur, dar nu era decât o mască. Hockney Abbott fusese prea prost ca să intre într-un colegiu măcar mediocru, aşa că părinţii lui îl expediaseră la un colegiu obscur din Maine. După ce se întorsese acasă lenevise până pe la treizeci de ani, când tatăl lui murise şi el moştenise şcoala de băieţi particulară de pe Jackson Avenue. Conducea acea instituţie spre faliment de câţiva ani din cauza proastei administraţii şi a gusturilor lui scumpe, dar şcoala continua să şchiopăteze, datorită faptului că membrii Asociaţiei 555 îşi trimiteau fiii acolo. Ceea ce era o prostie. În afară

de faptul că şcoala lui Abbott nu producea niciodată candidaţi pentru Harvard, până şi Laborde vedea că Hockney Abbott nu era genul de om care să aibă grijă de nişte băieţi. Se zvonea că Hockney ar fi tânjit după Fred şi camerele de sus. Cert era ca aluziile lui erau destul de clare, dar fie că Fred îl refuzase şi îi spusese că îşi iubea soţia, fie că, mai mult ca sigur, nu pricepuse sugestiile, nimeni nu ştia precis.

Nu se ştia decât că Hockney lua masa cu Fred în sufrageria principală în fiecare miercuri şi că Fred era obsesia lui. Potrivit teoriei lui Laborde, obsesia era ori o ură intensă, ori o dragoste sexuală profundă, ori, aşa cum ştia el, ambele. În ceea ce îl privea pe Fred, Hockney le dovedea că ultima variantă era valabilă.

— Ah, da, haideţi, să omorâm un contractor. O să ne plictisim de moarte, spuse Fred pufnind în râs.

Hockney roşi puternic.

— Şi ce ar fi mai bine? Un decorator?

Everard. Se uita la ei. Hockney şi Fred se ciondăneau ca doi oameni de multă vreme căsătoriţi. Dacă erau lăsaţi de capul lor, în curând, unul din ei avea să plângă şi, oricât de mult ar fi stânjenit acest lucru pe oricine altcineva, lui Everard îi plăcea. Îi plăceau conflictele, oricât de mărunte ar fi fost. În plus, îi cunoştea foarte bine pe cei doi şi le ştia perfect micile neînţelegeri. Erau vicepreşedintele şi directorul lui încă de

când se afla el în funcţie. Îi dispreţuia foarte mult – la fel ca majoritatea oamenilor –, dar se dovedise a fi utili. Extrem de utili. Mai întâi şi mai întâi, deoarece, ca nişte lingăi ce erau, făceau exact ce It se spunea.

Fred oftă adânc.

— Viaţa mea e un adevărat proces pentru că lucrez cu nişte oameni lipsiţi de gust ca tine, Hockney Abbott.

— Proces, proces? Eşti decorator de interioare, pentru Dumnezeu. O carieră pentru un tip care a suferit o lobotomie. Viaţa ta e a dracului de inutilă!

— Ajunge, spuse Laborde luând o înghiţitură de. Absolut”.

Trezindu-se întrerupţi, cei doi se uitară imediat la Laborde, cu un fel de teamă în ochi care îi făcea să semene cu nişte căprioare încremenite în faţa unor faruri.

Laborde se întoarse spre Fred.

— Şi să nu mai repetăm cuvântul „proces”, da? în seara asta trebuie să discutăm despre o crimă, aşa că haideţi să nu sărim direct la proces. Cei doi râseră cu puţină nervozitate.

În ochii lui Fred se citea o admiraţie nemărginită.

— Eşti atât de înţelept, Everard. Ar trebui să te faci om de litere. Un scriitor, poate; dar, uite, iar am început să te împovărez cu vorbărie excesivă.

Laborde îl privi fix pe Fred până când acesta înclină capul întrebător. Existase o vreme când Laborde dorise extrem de mult să-i explice lui Fred ce idiot era. Expresii ca „te împovărez cu vorbărie excesivă” îi ieşeau tot timpul din gură. Vomă mintală, asta era, dar vremea criticilor de acel gen trecuse demult. În plus, l-ar fi făcut pe Fred să plângă.

— Domnilor, avem alte lucruri de discutat în seara asta, aşa că haideţi să ne punem pe treabă, spuse Laborde mototolindu-şi şerveţelul pe masă.

Imediat fu luat de un chelner negru îmbrăcat într-o haină albă.

— Eu tot Cred că victima de anul ăsta ar trebui să fie un contractor.

— Alegerea victimei nu se supune la vot, ştiţi asta foarte bine, zise Laborde aruncându-i privirea aceea fixă lui Hockney, de data aceasta, dar cel puţin, acesta nu înclina capul ca un animal tâmpit.

După cât de palid se făcuse deodată înţelesese foarte bine privirea.

— Bineînţeles, Everard, zise el împăciuitor. Tu alegi victima întotdeauna. În definitiv, e distracţia ta.

Cei doi bărbaţi încuviinţară la unison.

— Pur şi simplu, facem conversaţie, continuă Hockney cu linguşelile. Nimeni nu încearcă să-ţi ia locul. Noaptea Crimei Misterioase este cea mai mare petrecere pentru colectare de fonduri din oraş, chiar mai mare decât cea organizată de

grădina zoologică. Nimeni nu vrea să se pună în calea succesului. Cu atât mai puţin noi.

Laborde încuviinţă. Îi plăcea când Hockney era spăsit. Mişca din mustaţa aceea auriu-cenuşie şi arata ca şi cum ar fi fost gata să i-o frece dacă asta ar fi făcut ca totul să fie bine iarăşi.

— Voi doi sunteţi singurii care ştiţi toate amănuntele cu mult timp înainte, spuse Laborde privindu-i cu atenţie. Voi înţelegeţi mai bine decât ceilalţi câte planuri trebuie făcute pentru această petrecere a misterelor, aşa că haideţi să ne apucăm de treabă. În alţi ani, făceam asta până acum. Ciudăţeniile sunt acolo, domnilor, şi numai de voi depinde să le găsiţi. Veţi merge cu mine şi vă voi arăta dovezile. Dacă, după aceea, o să puteţi alege ucigaşul, eu o să ştiu că acea crimă pe care o pregătim pentru oaspeţii noştri e prea uşor de rezolvat. Dar, dacă n-o să puteţi, o să mergem înainte cu planurile, spuse Laborde uitându-se la vechiul ceas Boston care domina sufrageria.

Era aproape zece; venise vremea ca doamnele să plece la casele lor.

Se ridica de la masă, iar chelnerul de culoare îi trase scaunul şi îi dădu bastonul negru cu argintiu.

— În general, este o crimă ca de obicei, domnilor. Este al zecelea an când organizam această petrecere pentru 555. Aveţi vreo întrebare înainte să mă duc în salon să le trimit acasă pe

doamne?

Hockney şi Fred scuturară din cap la unison.

Laborde îşi luă paharul de Absolut” în salon şi rămase nemişcat lângă uşă. Salonul era decorat superb, cu catifea rubinie şi rămurele de ilice pentru sărbătoarea de Crăciun, dar nimeni nu observase. Singurele culori care le plăceau membrilor erau auriu, verde şi purpuriu – culorile specifice zilei de Mardi Gras – şi niciuna din acelea nu putea fi scoasă la vedere înainte de 6 ianuarie, a douăsprezecea noapte, începutul oficial al perioadei lăsatului de sec.

Lui Laborde îi plăcea să fie preşedinte datorită pompei şi ceremonialului. Simţea o emoţie extraordinară să fie atât de important, încât să stea în respectatul salon al Asociaţiei 555 de pe Canal Street şi să salute pe cine voia. Tatăl lui nu s-ar fi plâns dacă l-ar fi văzut acum, un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, distins, cu părul cărunt, salutând crema societăţii din New Orleans. Ba ar fi fost chiar mândru de el. Un salut de bun venit sau de plecare din partea preşedintelui însemna că erai cineva în cadrul Asociaţiei; nu toţi membrii beneficiau de aşa ceva. Exista o anumită ierarhie chiar şi în rândul membrilor.

Acum, în sfârşit, un Laborde se afla în vârful ierarhiei. Oricât de extraordinar ar fi fost acest lucru, încă îl mai supăra faptul că, în copilărie, fusese exclus de la petrecerile aniversare ale colegilor săi, pentru că, deşi tatăl lui reuşise, până

la urmă, să ajungă membru al clubului. Doctorul nu se situase destul de sus în cadrul ierarhiei pentru a obţine o invitaţie şi pentru fiul său. Everard trebuise să rămână acasă şi să se joace în curte, în timp ce colegii lui erau duşi la Clubul de iahting unde erau amuzaţi de clovni şi de cântăreţi cu chipuri negre.

Acum, însă, lucrurile se schimbaseră. Nu-i mai aruncau în faţă nici măcar machiajul strident şi poşetele ieftine ale mamei lui. Fusese Rex. Îşi câştigase titlul de preşedinte.

— Haide, nesuferitule, dă-ne un indiciu… spuse doamna Sanford, moştenitoarea unei companii maritime uriaşe, venind lângă el şi ciupindu-l de obraz.

Ameţită de băutură, se înfăşură în blana de cincilă ţinută de soţul ei şi se clătină pe picioare, admonestându-l cu degetul.

— O să-ţi pară rău dacă n-o să mă ajuţi să ghicesc criminalul anul ăsta. S-ar putea să organizez şi eu o petrecere cu o crimă misterioasă la Liga Juniorilor şi o să aleg ca victimă pe unul din bărbaţi. Aşa că, ai grijă.

— Hai să mergem, Héloïse… murmură soţul ei, după care cei doi dispărură în Rolls-ul care aştepta în faţa uşii.

Doamna Sanford fu cât pe ce să cadă în timp ce soţul ei şi şoferul o instalau pe bancheta din spate.

— Întotdeauna m-am întrebat cum o fi să te

ploconeşti în faţa atâtor bani, spuse Fred apărând lângă Laborde împreună cu Hockney, apoi îşi ţuguie buzele, un obicei supărător, mai ales pentru un aşa-zis heterosexual, îşi spuse Laborde. Sanford pare din ce în ce mai puţin tolerant.

— Se bucură de ce e mai bun. Héloïse Sanford e atât de beată, de obicei, încât nici nu mai vede cum trebuie, ceea ce este bine, din moment ce Sanford a fost văzut prin oraş cu frumuseţea aia de crainică ciocolatie, zise Hockney. Sigur aţi văzut-o, nu? E pe Channel 5. Camille Trelangne. E de familie veche. Se zice că stră-străbunica ei ar fi condus sistemul creol de blocare pe Rampart Street înainte de războiul civil.

— Glumeşti, îngăimă Fred şi un muşchi din jurul gurii îi zvâcni din cauza şocului. Dar Sanford mi-e prieten. Nu mi-a spus absolut nimic.

Laborde îi ignoră şi le spuse la revedere altui membru şi soţiei acestuia, care locuia într-o vilă superbă în Audubon Place. Averea familiei Bordelon se evaporase demult, dar reuşiseră să se repună pe picioare construind centre de reabilitare a dependenţilor de droguri. Cu ceva timp în urmă, avusese loc o investigaţie federală cu privire la folosirea în alte scopuri a banilor destinaţi centrelor de reabilitare, dar nu se făcuse prea mare vâlvă. Nimeni de la 555 nu întreba despre acest lucru.

— Ne vedem de Mardi Gras, Everard. Nici în ruptul capului n-am vrea să ratăm crima, spuse

doamna Randolph Bordelon, o blondă de douăzeci şi ceva de ani, care era a cincea soţie a lui Randolph Bordelon, luându-şi soţul de braţ şi dispărând într-un Jaguar argintiu.

— Everard, ţi-a spus cineva vreodată cât de deştept eşti? îl întrebă Hockney când Jaguar-ul intra pe bulevardul St. Charles.

Laborde îi aruncă o privire.

— La ce te referi?

— Tu ne-ai salvat organizaţia. Ne-ai salvat stilul de viaţă, nu-i aşa, Fred?

Acesta încuviinţă, amintindu-i lui Laborde de un căţel care dădea din cap în partea din spate a unui Latino’s Camaro.

— Acum zece ani, Everard, dacă n-ai fi venit cu ideea unei petreceri cu o crimă misterioasă şi dacă petrecerea nu s-ar fi bucurat de atâta succes, 555 s-ar fi desfiinţat, spuse Hockney privindu-l cu sinceritate acum, de parcă ar fi vorbit despre ceva de o importanţă mondială. Începuserăm să ne pierdem membrii, mai ţii minte? Dar tu ai schimbat totul şi chiar cu o idee genială. Creând o petrecere anuală la care să se ghicească un criminal care ar fi comis o crimă, ne-ai făcut să revenim la viaţă. Şi, mai nostim, te-ai folosit de femei pentru asta. Implorau să primească invitaţii.

— Femeilor le place o crimă bună. Citesc toate cărţile poliţiste, nu ştiai? zise Fred.

— Zău? întrebă Laborde înălţându-şi o sprânceană.

— Ah, trebuie să fi ştiut asta, Ev, spuse Hockney

Cum altfel ai fi putut să vii cu un asemenea plan?

„Cum altfel?” îşi spuse Laborde zâmbind. După toate aparenţele, Noaptea Crimei Misterioase era plănuită şi calculată în scopul obţinerii de bani pentru club şi pentru ca 555 să pară Bunul Samaritean când dona sume uriaşe pentru copiii din oraş. Nu avea nicio legătură cu faptul că, în urmă cu zece ani, Everard invitase o chelneriţă la el acasă gen Hugh Grant. Nu avea nicio legătură cu faptul că se lăsase luat de val şi o ucisese pentru că era de culoare şi pentru că avea acelaşi ruj de un portocaliu strident ca al mamei lui.

Nu avea nicio legătură cu faptul că, acum, îşi punea la cale crimele înainte şi discuta toate amănuntele cu Hockney şi Fred, sub pretextul că făceau planuri pentru petrecere.

Hockney şi Fred fuseseră complici la crimă de nouă ori fără să ştie, fără ca vreunul din ei să bănuiască vreodată. Everard aştepta întotdeauna să se întâmple acest lucru. În fiecare an, la un moment dat, crima pe care ei o puseseră la cale teoretic devenea un articol mic şi neînsemnat în ziar. Dar Fred şi Hockney nu citeau ziarul niciodată sau nu îşi dădeau seama. Dispariţia unei chelneriţe de culoare nu atrăgea niciodată atenţia unui membru al Asociaţiei 555. Aceea era puterea

lui Everard. Satana îl ajuta prin intermediul lui Fred şi Hockney, dar nici femeile nu erau nevinovate. jNJumărul mare de femei care luau parte la petrecere făcea ca aceasta să se bucure de un succes financiar atât de mare. Poate să se potrivea. Femeile trebuiau să ia parte pentru că noaptea aceea era despre ele. Căci în opt din cei nouă ani în care se organizase petrecerea, pretinsa „victimă" fusese o femeie! Singurul bărbat fusese un îngrijitor beat care dispăruse de la 555 după ce văzuse un bărbat vârând un cadavru în maşina sa, dar, după aceea, fuse seră atât de multe comentarii din partea membrilor că se putea citi în ziar despre atâţia bărbaţi de culoare morţi, încât Laborde, cu deosebitul lui simţ al ironiei, fusese încântat să le îndeplinească dorinţele. Anul următor le dăduse mult de furcă implicând o tânără evreică şi crima aceea îi încântase pe toţi. Astfel că era firesc ca soţiile şi prietenii lor să fie implicaţi în jocuri.

„Chiar şi mamei i-ar fi plăcut ideea petrecerii", îşi spuse Laborde luând un alt pahar de. Absolut" şi salutând-o din cap pe o altă doamnă din înalta societate. Mai ales dacă pretinsa „victimă" era medic.

— Niciodată nu ne spui de unde îţi vin toate ideile astea fantastice pentru crimă, Ev, zise Fred ţuguindu-şi buzele iarăşi şi Laborde ar fi vrut să i le desprindă de pe faţă.

— Nu spun nimănui. N-o să vă spun decât că

ştiţi că am nevoie de luni de zile ca să plănuiesc totul şi niciodată n-am supus la vot alegerea victimei, aşa cum n-o s-o fac vreodată.

— Pentru că trebuie să fie ca un puzzle, nu? întrebă Hockney. Îmi închipui că, întâi, trebuie să te gândeşti cine e criminalul. La urma urmei, el e cel care alege victima, modul în care comite crima şi locul, nu noi, nu-i aşa?

— Exact, spuse Laborde, începând să se sature de atâtea adulaţii.

Fred şi Hockney îl călcau pe nervi uneori. Erau cei mai idioţi oameni pe care îi cunoscuse vreodată; nimic nu i-ar fi putut scoate din ignoranţa amorţită în care trăiau.

Dar erau directorul şi vicepreşedintele lui şi făceau orice pentru el, până la a-i acoperi urmele. Şi cel mai bun lucru era că nici măcar nu ştiau.

Le aruncă amândurora o privire plină de afecţiune.

Ar fi trebuit să facă un efort pentru a fi mai bun cu ei. Dacă prima lor calitate era de a satisface orice dorinţă a preşedintelui, a doua era de a linguşi. Pur şi simplu, nu înţelegeau lumea reală. Deocamdată, ajutaseră la plănuirea a noua crime, aproape zece, şi nici măcar o dată nu voiseră să discute despre cine avea să fie următorul Rex. Ferească sfântul să li se aprindă beculeţele vreodată! Atunci, Fred şi Hockney ar fi putut să-şi dea seama că lumea lor imaginară nu exista.

Amândoi îi răspunseră cu o privire asemănătoare şi, timp de o clipă, între cei trei bărbaţi, fu o atmosferă plină de căldură. Înainte ca Laborde să se întoarcă pentru a alege membrii pe care să-i onoreze cu salutul său, ultima privire aruncată de Fred fu de idolatrizare şi cea a lui Hockney, de recunoştinţă. Echilibrul se instalase din nou; totul era în regulă cu lumea lor.

— Laborde ar fi vrut să râdă, dar nu îndrăznea. Judecând după capacităţile lor mentale, Hockney Abbott şi Fred Lelaune nu erau un dar al lui Dumnezeu pentru omenire.

Ah, dar pentru J. Everard Laborde…

Erau cu siguranţă un dar al Domnului pentru el.

Capitolul 11

Claire muşcă din gogoaşa fierbinte şi zahărul pudră îi căzu pe bluza de mătase bleumarin, făcând-o să se enerveze. Curăţându-se, sorbi din cafeaua cu cicoare, savurând-o de parcă ar fi fost o licoare a zeilor. Nicio altă cafea din lume nu se putea compara cu cafeaua cu lapte servită pe acel trotuar al Pieţei Franceze din New Orleans veche de secole.

O chelneriţă vietnameză o întrebă dacă mai dorea o cafea. Ea, însă, scutură din cap şi îi dădu un bacşiş generos, după care se rezemă de spătarul scaunului sub tenda cu dungi verzi şi albe şi se bucură de privelişte. „Cafe du Monde" era plină de turişti în acea dimineaţă de decembrie, ca şi întregul bulevard Decatur. Unii fotografiau Piaţa Jackson, în timp ce artiştii şi cei cu care trase de catâri îşi vedeau de treburile lor. Niciodată nu dădeau greş, îşi spuse Claire uitându-se la un grup de turişti care se strânseseră în jurul unui artist, scoţând tot soiul de exclamaţii în faţa picturilor în ulei ale acestuia care reprezentau o măslină. Cu cât opera era mai oribilă, cu atât turiştilor le plăcea mai mult. Câteva picturi cu Elvis prin muşchiul spaniol şi toţi ar fi dat năvală, probabil.

Răsturnă conţinutul unui pacheţel de „Equal" în cafea şi amestecă, în timp ce îşi spunea să se poarte şi ea la fel ca o turistă. Dacă memoria nu o înşela, lângă vechiul „U.S. Mint" era un chioşc

grozav cu măşti pentru Mardi Gras. Voia să-i ducă una cu pene lui Pam, secretara ei, înainte să fie cumpărate toate.

Îşi făcuse deja programul pentru ziua aceea. Trebuia să facă nişte cumpărături şi poate să cumpere o sticlă de şampanie pentru ziua în care avea să-şi facă, în sfârşit, curaj, pentru a se duce acasă la cină. Dar, înainte să facă vreunul din aceste lucruri, avea să-l caute pe detectivul criminalist care se ocupase de cazul surorii ei. Probabil că lucra tot la secţia de pe Broad Street. Apoi avea să se ducă la Asociaţia 555. Fără îndoială că aceştia aveau să refuze să stea de vorbă cu ea, dar avea de gând să meargă pe urmele surorii ei cât putea de mult.

Mulţimea de turişti se mai răsfiră, astfel că ea putu să vadă până la Catedrala St. Louis, pe ale cărei trepte, jongleri şi clovni îşi făceau numerele în faţa trecătorilor. La un moment dat, văzu un bărbat înalt şi bine clădit, de vreo treizeci de ani, ridicându-se de pe una din băncile din parc şi îndreptându-se hotărât spre cafenea.

În mod normal, nu obişnuia să se holbeze la bărbaţi. Desigur că, în colegiu, se dusese şi ea prin baruri şi unii din bărbaţii cunoscuţi atunci se aflau încă la New York şi o sunau din când în când; nu se dovediseră a fi criminali în serie. Dar, după moartea surorii ei, devenise mult mai prudentă. Începuse chiar să se teamă puţin de bărbaţi. Acum nici nu se mai punea problema să se lase agăţată.

Trebuia să-l cunoască foarte bine pe respectivul bărbat înainte să accepte să fie singură cu el şi o asemenea comportare era destul de supărătoare. Cei câţiva avocaţi de la „Fassbinder” cu care se întâlnise se plictisiseră repede de întâlnirile în locuri curate şi bine luminate. De asemenea, se saturaseră de întrebările ei legate de familiile lor. Acum simţea că trebuie să verifice fiecare candidat, să se asigure că acela la care se gândea să-l aducă în patul ei era genul de cetăţean corect pe care îl voia ea. Dar bărbaţilor nu le plăcea să vorbească despre mamele lor şi celor cărora le plăcea vorbeau prea mult. Viaţa ei sexuală era aproape inexistentă, pentru a nu spune mai mult, dar părea să nu existe nicio modalitate prin care să se elibereze din nou. Învăţase o lecţie despre oameni într-un mod prea brutal.

Aşa că nu-i stătea deloc în fire să se uite la bărbaţi, însă cel care traversa Decatur era genul de bărbat la care s-ar fi uitat orice femeie. Era mai înalt decât turiştii; umerii lui acoperiţi de tricoul alb şi mulat pe corp erau laţi şi puternici, iar şoldurile plăcut de înguste erau strânse de o pereche de blugi decoloraţi. O curea simplă din piele şi o pereche de cizme de cowboy maro îi completau ţinuta. Sub braţ ţinea un dosar asemeni celor cu care lucrau avocaţii.

Era îmbrăcat prea simplu pentru a fi avocat sau om de afaceri şi, totuşi, era îngrijit şi proaspăt ras şi avea un mers leneş pe care ea îl găsea

extrem de atrăgător. Avea părul negru şi dat pe spate, ca şi cum abia ar fi ieşit de la duş, iar când se întoarse puţin pentru a trece printre maşinile parcate, ea văzu deodată că nu avea deloc părul scurt, ci prins în coadă.

Categoric era genul ei. Putea chiar să aibă fantezii sexuale în legătură cu un asemenea bărbat, îşi spuse ea.

El traversă strada prin faţa ei, şoldurile lui atrăgându-i privirea fără să vrea cu legănarea lor încrezătoare. Aşa cum citise odată într-o revistă victoriană, privindu-l, avea acel sentiment de singurătate. Deodată, tânji să aibă un prieten. Sau cel puţin o viaţă sexuală.

Bărbatul urcă pe trotuarul pe care se afla cafeneaua. Ea îşi feri repede privirea, temându-se să nu o vadă că se uita la el. Dar faptul că arăta bine nu era o garanţia că era un tip de treabă sau chiar cu mintea întreagă, îşi aminti ea. Nu avea niciun sens să atragă nebuni cu privirea. Era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie.

Dosarul ateriză pe masa ei.

La început, crezu că era o greşeală. Dar apoi îşi ridică privirea.

Era de nerecunoscut fără praful de pe faţă. Nimic din înfăţişarea lui nu-i amintise de individul de la„ Bloomingdale’s” sau de cel care o speriase în vestibulul blocului ei, dar el era. Bărbatul la care ea tocmai se holbase. El era, cu siguranţă, pentru că, acum, când stătea lângă masa ei, putea

să-i vadă ochii foarte bine. Pentru prima oară, ea observă că nu erau numai albaştri, ci de un albastru intens, electrizant, şi aveau acea licărire ca a unui animal de pradă pe care teama i-o întipărise în memorie.

Ea se ridică deodată şi farfuria cu gogoşi căzu, spărgându-se şi acoperindu-i pantofii cu zahăr pudră.

— Trebuie să stăm de vorbă, Claire. Ai fost o fată foarte rea, spuse bărbatul şi duse mâna la buzunarul din spate, de unde scoase un portofel negru.

Îl deschise cu o mişcare scurtă. Ei nu-i trebui mult să citească cele trei iniţiale: FBI.

Simţi cum, faţa i se goleşte de sânge. Turiştii începură să se uite curioşi; nu se întâmpla prea des ca o femeie să fie abordată de un individ care să-i arate o legitimaţie, însă ei nu îi pasa de părerea lor. În clipa aceea, nu se gândea decât la închisoare şi la excluderea din barou.

El puse portofelul la loc şi o chemă pe chelneriţa vietnameză. După ce comandă o cafea, se aşeză în faţa lui Claire şi se apucă să deschidă dosarul.

— la loc, domnişoară Green. Să facem cunoştinţă, spuse el ridicându-şi privirea. Sau vrei să-ţi chemi avocatul?

Ea scutură din cap amuţită. Nu îi plăcea deloc faptul că el o tachina, dar avea elementul-surpriză de partea lui, pe când ea nu avea nimic.

Se aşează înapoi pe scaun. Încetul cu încetul, turiştii şi ceilalţi clienţi de la mese se reîntoarseră la discuţiile lor.

El trânti câteva fotografii pe masă. Ea n-ar fi vrut să le privească, dar era nevoită. Reprezentau povestea vieţii ei din ultimii cinci ani. Prima era poza din liceu a lui Zoe, cea pe care poliţia o publicase în ziarul „Times-Picayune” când se anunţase dispariţia ei. După aceea, erau fotografii de la locul crimei în Des Allemands, după ce cadavrul fusese transportat la morgă. Pe lângă acestea, se afla cea mai înspăimântătoare surpriză. O fotografie veche de-a lui Halbert Washington.

— Cum ar trebui să mă adresez? îl întrebă ea încet. Să-ţi spun „domnule” sau „agent special”?

El zâmbi. Era în avantaj şi ştia acest lucru.

— Deocamdată e bine dacă-mi spui „agent special Jameson”, zise el şi indică mâna prefăcându-se că avea o obiecţie. Dar nu te osteni să te prezinţi, Claire, pentru că, după cum poţi să-ţi dai seama după fotografii, te cunosc deja foarte bine.

Ea se uită întâi la poze şi apoi la el.

— Să ştii că, imediat cum o să găsesc un telefon, o să te verific. Ar fi bine să lucrezi pentru FBI, altfel pun să te aresteze pentru că m-ai urmărit.

Chelneriţa aduse cafeaua. El îi dădu o bancnotă de cinci dolari şi îi aruncă lui Claire o

monedă de douăzeci şi cinci de cenţi din restul primit.

— E un telefon public lângă tejghea. Mi-aş face o părere mai proastă despre tine dacă n-ai da telefon, aşa că, dă-i drumul. Verifică-mă. După aceea, o să putem discuta. Avem foarte multe de vorbit.

Ea nu se atinse de monedă. Nu era nevoie. Ştia că era agent FBI. Aşa, totul avea sens.

— Ce fel de informaţie speri să obţii hărţuindu-mă?

Nu-mi place să fiu urmărită, mai ales prin ţară, zise ea coborând vocea şi făcând tot posibilul să pară stăpână pe sine. Sunt o femeie foarte ocupată şi acum sunt în concediu. N-am niciun chef să mi-l petrec cu un agent federal…

— Mmm… spuse el privind-o şi căutând în dosar, prin teancul de faxuri.

Găsi ceea ce căuta. Îşi aruncă privirea pe hârtie, după care spuse:

— Aşa e, Claire. Eşti o femeie foarte ocupată. Anul trecut ai lucrat două mii patru sute de ore pentru „Fassbinder”. O cifră incredibilă. E vorba de şaizeci de ore de lucru pe săptămână, cel puţin, spuse el, după care îşi ridică privirea şi un zâmbet leneş îi apăru pe buze. Ştiu multe despre tine. Numai muncă şi distracţie deloc, domnişoară Avocată Importantă de pe Wall Street?

Apoi se uită pe o altă hârtie.

— Ah, dar văd că te şi distrezi după orele de

program. Am văzut un anunţ publicat în revista „High Risk” în care e folosit tocmai numele surorii tale decedate. De asemenea, am cerut companiei de telefoane să ne pună la dispoziţie toate înregistrările convorbirilor tale din ultima lună, ia să vedem… zise el şi scoase o altă hârtie din dosar. Aha, cu câteva zile înainte să pleci spre New Orleans, ai sunat-o pe o anume domnişoară Earnestine Darby. Eh, asta da coincidenţă, pentru că autorităţile new-yorkeze mi-au spus că au stat de vorbă cu domnişoara Darby încercând să obţină informaţii în legătură cu uciderea unui anume Halbert Washington. Ştiai că se presupune că mama ei a fost omorâtă de domnul Washington? o întrebă el trântind dosarul din nou, pe masă. Lumea e al naibii de mică, domnişoară Green, îţi spun eu.

— Am studiat la Colegiul Barnard, agent special Jameson. Am cunoscut-o pe Earnestine cu mult timp în urmă în Morningside Heights. Trebuie să dau socoteală şi de acţiunile prietenei mele pe lângă ale mele? întrebă ea împreunându-şi mâinile în poală.

Voia să se arate netulburată, dar îi era greu să o facă dacă mâinile îi tremurau.

— Ştiu ce faci.

— Habar n-am la ce te referi, spuse ea privindu-l în ochi.

Zâmbetul leneş se ivi din nou.

— Nu pot să dovedesc, altfel n-aş mai sta

acum la o cafea cu tine, ci te-aş aresta imediat.

Ea nu spuse nime. Era un lucru pe care îl învăţase la facultate. Să nu ţi-o ia niciodată gura pe dinainte, mai ales în prezenţa duşmanului…

El o privi cu atenţie înregistrând totul: zahărul pudră de pe pantofi, croiala fustei drepte, C-ul din aur care îi orna funda „Chanel” de culoare bleumarin cu care îşi prinsese părul la ceafă. Ea văzu în ochii lui ce părere îşi făcuse. Desluşi un dispreţ vag care parcă spunea că nu era decât o nesuferită de avocată bogată.

— Cine a dat anunţul, domnişoară Green? Dumneata sau această… întrebă el căutând din nou în dosar… această Phyllis Zuckermann pe care ai sunat-o să-i spui că vii încoace?

Îi puseseră telefonul sub urmărire. Oh, Doamne, erau atât de aproape! încercă să-şi alunge panica.

— Despre ce anunţ vorbeşti?

— Cel din „High Risk”. Cel în care se spune că se caută un bărbat care să vâneze balauri. Cel la care am răspuns eu, completă el sfredelind-o cu privirea.

— Există vreo lege care interzice publicarea de anunţuri în reviste? Dacă da…

— La ce te-ai referit când i-ai spus lui Zuckermann despre „individul pe care l-a angajat Zoe”? Ce ai vrut să spui cu „ai grijă ca Zoe să nu dea de necazuri”? Cine e Zoe? Sora ta e moartă.

— Chiar nu ştiu cum să răspund.

El se aplecă peste masă. Întrebările lui veneau ca nişte gloanţe.

— De ce nu accepţi şansa oferită de loterie – şi ce anume e loteria – şi cine o conduce? Zuckermann? Tu? Sau cineva pe care nu l-am cunoscut încă?

Ea se lăsă pe spate. Trebui să facă un efort teribil ca să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Mi-e imposibil să-ţi răspund până nu-mi oferi mai multe informaţii.

— Sora ta e moartă, spuse el împingând fotografiile spre ea. Uită-te, domnişoară Green. Zoe a fost găsită ucisă acum cinci ani într-un orăşel la sud de aici. Nu e implicată în jocurile pe care le joci dumneata, atunci de ce îi foloseşti numele? Ce ascunzi?

Ea privi doar, incapabilă să vorbească, incapabilă să se uite la fotografii, incapabilă să facă altceva decât să încerce să înăbuşe disperarea din sufletul ei.

Cuvintele aproape blânde pe care el i le spuse apoi o surprinseră.

— Eşti implicată într-o poveste urâtă, Claire Green. Ai o carieră frumoasă, zise el arătând spre dosar. „Fassbinder Hamilton”. Până şi eu, un necioplit din Tulsa, îmi dau seama că asta înseamnă foarte mult, zise el şi făcu o pauză, ca şi cum ar fi ştiut că ei avea să-i placă ceea ce avea să adauge: Dă-mi voie să-ţi spun că, dacă o să-ţi distrugi viaţa, n-o să-ţi aduci sora înapoi.

Un val de furie neaşteptat o cuprinse brusc. Simţi deodată o poftă teribilă să ţipe, să lovească, să răstoarne obiecte de pe masă. El nu avea niciun drept să-i dea sfaturi. Habar nu avea cum era să iubeşti pe cineva care era descoperit mort într-un şanţ plin cu apă murdară de ulei. Nu era decât un agent federal căruia îi făcea plăcere să-şi chinuiască victimele. Ucigaşi de copii circulau liberi prin ţară şi acel poliţist fusese instruit să urmărească nişte amărâte de femei pe care statutul de victimă le făcuse să-şi piardă cumpătul.

Se ridică. Acum nu-i mai păsa dacă el îi vedea mâinile şi buzele care îi tremurau. Puţin îi păsa ce părere îşi făcea. Nu avea niciun fel de mandat. Nu avea niciun drept să-i vorbească. Putea să se ducă naibii.

— Îmi pare rău, dar am o întâlnire. Discuţia noastră trebuie să ia sfârşit.

— N-am terminat.

Ea îşi luă poşeta de pe spătarul scaunului.

— Ah, ba da. Du-te naibii la Washington sau la Tulsa, sau de unde ai venit, şi spune-i şefului dumitale că aici nu se petrece nimic care să intereseze FBI-ul.

— Nu Halbert Washington a ucis-o pe Grace Darby.

Claire deschise gura să mai spună ceva, dar se opri la timp. Nu trebuia să arate că ştia ceva despre cazul Washington/ Darby. Cu siguranţă nu ar fi ajutat-o cu nimic.

— Nu vrei să ştii cine a făcut-o? o întrebă el ridicându-se şi privind-o de sus.

Ea nu zise nimic.

— Domnişoara Earnestine Darby n-a primit tocmai bine vestea, ţinând cont că, în sfârşit, a aflat cine i-a ucis mama. În viaţa mea n-am auzit asemenea urlete.

— Zău nu ştiu la ce te referi.

— Halbert Washington a fost nevinovat. Sigur, a făcut închisoare pentru faptul că a ucis-o pe Grace Darby, dar acum se ştie că a fost nevinovat. Nu el a omorât-o. A fost condamnat pentru că n-a avut un cont în bancă destul de mare şi nişte avocaţi strălucitori; a avut unul din oficiu şi a fost presat să mărturisească, aşa că a beneficiat de o înţelegere. Ce altceva ar fi putut să facă? El şi Grace obişnuiau să se certe, uneori cu violenţă, de aceea copiii – şi toată lumea – a crezut că bărbatul care ţipa la mama lor când a fost înjunghiată era Washington. Dar ştii ceva? N-a fost el. A fost Kareen Darby, fostul ei soţ şi tatăl copiilor ei. Se pare că venise în seara aia după nişte bani. S-a luat la ceartă cu Grace şi a înjunghiat-o cu un cuţit de bucătărie. A fost în Angole tot timpul, ăsta, fiind condamnat la moarte pentru o crimă pe care a comis-o la puţin timp, după uciderea lui Grace. I-am făcut injecţia în noiembrie, dar, înainte să moară, i-a spus preotului că al a ucis-o pe Grace Darby. A zis că voia să lămurească lucrurile şi să se căiască. Ultimele lui cuvinte au fost „spune-i lui

Halbert Washington că îmi pare rău”.

Făcu o pauză şi se aplecă spre ea.

— Dar, ştii, Claire, când autorităţile în drept au primit vestea, nu mai aveau cui să-i transmită scuzele, din moment ce cadavrul lui Halbert a fost găsit într-o ladă de gunoi.

Lui Claire i se făcu greaţă dintr-odată. Era îngreţoşată, speriată şi dezgustată în acelaşi timp. În adâncul sufletului, ar fi vrut să spună tot. Ar fi vrut să se descarce şi să-i spună tot ce ştia despre ZOE. Apoi ar fi dorit să plece şi să-şi lase prietenele pradă destinului.

Pe de altă parte, însă, nu ştia cum să le trădeze. Prietenele ei apucaseră pe o cale greşită şi aveau ne1 voie de ajutor. Dacă acel individ îi spusese adevărul în privinţa lui Halbert Washington, atunci greşeala morţii lui trebuia să fie de-ajuns pentru a le face să-şi dea seama că nu procedau deloc bine. De asemenea, dacă i-ar fi spus acum tot ce ştia acelui agent FBI, toate ar fi dat de necaz şi ea se îndoia că ar fi putut scăpa destul de curată pentru a mai lucra la „Fassbinder Hamilton” sau a mai face parte din baroul new-yorkez.

În sufletul ei, se înjura pentru slăbiciunea şi vulnerabilitatea ei. Dacă, într-adevăr, Darby mărturisise că a ucis-o pe mama lui Earnestine, atunci cele mai groaznice bănuieli ale ei se confirmau. Nu numai că Zoe recursese pentru prima oară la răzbunare, dar murise un om

nevinovat; sărmanul om fusese pedepsit de două ori pentru crima pe care o comisese.

— la loc, domnişoară Green. Nu arăţi prea bine. Sper că nu din cauza celor pe care ţi le-am spus, zise el oferindu-i un scaun.

Ea se dădu înapoi, însă. Turiştii se uitau din nou, dar ei nu-i păsa. Se simţea ca un iepure prins în capcană şi nu voia decât să scape. Toate planurile pentru ziua aceea se duseseră pe apa sâmbetei, fiind înlocuite de nevoia acută de a.o suna pe Phyllis. Dacă Earnestine ştia de mărturisirea lui Darby, atunci şi Phyllis ştia şi, în clipa aceea, Claire nu-şi dorea decât s-o audă spunând că Zoe nu avea să se mai implice vreodată în asemenea lucruri.

— Unde pleci, Claire? Mai avem încă multe lucruri de discutat, spuse el zâmbind şi făcând un pas spre ea.

Ea se feri, aproape împiedicându-se de un scaun liber.

— Stau la „Orléans”. Când o să fii pregătită să vorbeşti, sună-mă. Până atunci, o să lucrez la mandatul ăla, dacă ţii neapărat.

Ea se întoarse brusc şi ieşi în stradă fugind. Strângându-şi poşeta la piept, opri un taxi.

— Bine, atunci, nu ne suna tu, te sunăm noi, îl auzi ea strigând în urma taxiului.

Apoi îl auzi râzând.

Capitolul 12

— Phyllis, spuse Claire suspinând la telefon. Răspunde, Phyllis.

— Claire?

— Phyllis, am auzit de mărturisirea lui Darby. Ştiu. Toată lumea ştie, până şi FBI-ul. Ei mi-au spus.

— Linişteşte-te, Claire, scumpo. De unde mă suni?

— Sunt la un telefon public în Metairie Mall. Probabil că ascultă toate celelalte telefoane. N-am îndrăznit să sun din apartament, spuse ea ştergându-şi lacrimile care îi şiroiau pe obraji. Phyllis, nu Halbert Washington a făcut-o. A fost pedepsit degeaba. Oh, Doamne, ce-aţi făcut?

— Calmează-te, Claire. Cine ţi-a spus toate astea?

Claire ezită o clipă, după care mărturisi:

— Un agent m-a urmărit de la New York. Nu mă slăbeşte deloc. El e cel care a răspuns la anunţ, Phyl. E un agent FBI.

La celălalt capăt al firului se făcu linişte câteva clipe, după care Phyllis spuse:

— Ţine-te departe de el, Claire. O să ne facă să dăm de necazuri.

— Necazuri? Am dat deja de necazuri, şopti Claire cu gura aproape lipită de receptor. Ascultă-mă, Phyllis, îţi spun ca prietenă şi ca avocată, Zoe a întrecut măsura. Mult prea mult. N-ar mai trebui

să-mi fac griji din cauza agenţilor federali care mă urmăresc dacă tu ai renunţa la actele astea justiţiare.

— Nu pot să-ţi promit nimic, iubito.

Claire dădu ochii peste cap a disperare.

— Nu? întrebă ea în şoaptă, dar destul de tare. Ei bine, am auzit că Earnestine n-a primit deloc bine vestea.

— Am stat de vorbă cu ea. A fost foarte tulburată o vreme, dar acum se simte mai bine. A zis şi ceva de o Sinucidere, dar am convins-o să nu se mai gândească la aşa ceva.

Claire scutură din cap, de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească. Era în stare să jure că Phyllis se transformă. Într-o schizofrenică.

— Aţi greşit omul, Phyllis. Aţi greşit omul, mă auzi? Ştii ce înseamnă asta?

— S-a terminat totul acum. N-are sens să o pedepsim pe Earnestine şi mai mult. Nu l-am aduce pe Washington înapoi.

— Îţi dai seama ce spui? Vorbeşti exact ca ei, ca aceia care se împotrivesc pedepsei cu moartea – cei care spun că, executând criminalul, nu poţi aduce victima înapoi –, numai că, în cazul nostru, executând victima, nu poţi aduce criminalul înapoi. Oh, Doamne, ce de nu mă asculţi?

— Claire, îmi pare rău că te întrerup, dar dă-mi voie să-ţi aduc aminte cum stau lucrurile. Poate că Halbert Washington a murit degeaba, dar era la fel de ticălos ca Darby. Era renumit ca traficant de

droguri pe Strada 126. Cineva tot l-ar fi omorât până la urmă.

— Vreau să ştiu toate amănuntele. Pe cine a angajat Zoe, unde s-a petrecut totul, cum s-a procedat. O să aveţi nevoie de o echipă formată din cei mai buni avocaţi.

— De ce?

— Ca să vă apere la proces.

— Care proces? Nu este şi nici nu va fi nici, un proces. Recunosc că Earnestine suportă greu totul, dar nu-şi face griji de genul ăsta, pentru că n-a vorbit. Ei n-au nicio dovadă.

— FBI-ul cercetează cazul. N-or avea dovezi, dar sigur or să încerce s-o facă pe Earnestine să vorbească, spuse Claire acoperind receptorul cu o mână tremurătoare. Ascultă-mă, Phyllis, prea mulţi ştiu de Zoe. Trebuie să renunţaţi, Zoe are un defect, nu poţi pune la cale o răzbunare de mari proporţii şi să obligi o mulţime de oameni să-şi ţină gura. N-o să meargă. Renunţă cât mai eşti în frunte, te implor. O să ajungi la închisoare, dacă n-o s-o faci.

— Secretele lui Zoe sunt păstrate cu străşnicie.

— Zău? Cu câtă străşnicie? La urma urmei, eu ştiu şi e clar că nu trebuia să aflu.

— Nu ştii absolut nimic, Claire. Eu sunt judecătoarea, ai uitat? N-ai absolut nicio informaţie despre care să vorbeşti şi ai face bine să-ţi aminteşti asta dacă o să te împrieteneşti cu

FBI-ul.

— E cumva o ameninţare, Phyllis? întrebă Claire înăbuşindu-şi isteria care stătea să izbucnească. Sunt considerată element periculos acum? Renegata imprevizibilă? Ar trebui să-mi fac griji? îmi recomanzi să fiu atentă, aşa cum ar fi trebuit să fie sărmanul Halbert?

— Te rog, Claire, nu vorbi aşa. Eşti ridicolă. Nimeni din grup nu ţi-ar face rău vreodată. Te iubim. O să te ajutăm. O să fii fericită într-o bună zi, şi bucuroasă, atât de bucuroasă.

Claire simţi un fior rece pe şira spinări şi pielea i se făcu de găină pe braţe.

— Nu pricepi, Phyllis? întrebă ea rar. De aceea e greşit totul. Unde se opreşte? Puteţi scuza moartea lui Washington, de ce nu şi pe a mea? De ce nu pe a oricui care se împotriveşte planurilor voastre?

— Noi nu suntem aşa, Claire. Nu suntem criminale, ci victime. Nu uita, suntem exact ea ţine.

— Nu, nu ca mine. Eu n-aş fi putut s-o fac. N-aş fi putut să fac ce-a făcut Earnestine.

— Ah, nu? Dar acum eşti în New Orleans, draga mea. De ce nu încerci să vezi dacă e adevărat ce spui? Găseşte-l pe ucigaşul lui Zoe. Vreau să-l priveşti în faţă şi, pe urmă, să spui ce spui acum.

— N-aş putea s-o fac, Phyllis. Nu sunt capabilă de aşa ceva.

— Du-te şi găseşte-ţi criminalul, Claire. Pe urmă îi să mai vedem de ce eşti capabilă.

Legătura se întrerupse şi liniştea fu înlocuită de ton. Claire puse receptorul în furcă.

Oamenii treceau pe lângă ea. Vlăguită şi zdruncinată, încercă să-şi ascundă ochii cu ajutorul ochelarilor de soare. Îşi suflă nasul într-o batistă de hârtie, după care strânse cheile în mână şi pomi spre parcare unde îşi lăsase maşina.

Vorbele lui Phyllis o răneau, răsunau şi o răneau din nou. Voise asigurări ca totul să fie în regulă, însă nu primise niciuna, spunându-i-se că Earnestine avea să treacă oarecum peste ce se întâmplase.

Zoe continua să se răzbune.

Trebuia să le facă să se oprească. Avea toate motivele legale, etice şi morale să o facă, în ciuda tuturor lucrurilor care aveau să o coste pe ea însăşi, şi ştia că avea să o facă. Avea să facă tot ceea ce trebuia. Să spună FBI-ului tot ce ştia. Dar încă nu venise momentul. Ezita, pentru că, în adâncul sufletului, ştia că Phyllis avea puţină dreptate. Întâi, trebuia să se uite în oglindă şi să înfrunte diavolul din ea. Trebuia să vadă dacă putea să întoarcă spatele propriei ei şanse de a se răzbuna, fiindcă numai atunci ar fi putut să le facă pe celelalte să apuce pe drumul cel bun.

Până când era pregătită să facă acest lucru, până când izbutea să se împace cât de cât cu ce i se întâmplase surorii ei, trebuia să accepte că o

mare parte din sufletul ei era exact ca ale lor. Simţea aceeaşi dorinţă, aceeaşi furie primitivă. Fusese o victimă. În adâncul sufletului ei, oricât de mult ar fi vrut să nege acest lucru, voia să se răzbune. În secret, visa că este Pandora. Şi ea ar fi vrut să-i trimită o cutie frumos împachetată şi legată cu o panglică roz ucigaşului surorii ei şi să se uite la el cum o deschide.

— Hei, Wynn, aş, vrea să te întreb ceva, spuse Jameson mutând receptorul la urechea cealaltă şi răsfoindu-şi însemnările. Ce crezi că ar face o femeie să vorbească despre ucigaşul surorii ei?

— De ce mă suni la ora asta, Liam? mormăi Wynn, după care se auzi o mişcare – şi o înjurătură. Dumnezeule, e două noaptea…

— Iartă-mă, credeam că e unu. Am uitat că aici e altă oră, spuse Jameson scoţându-şi cizmele de cowboy şi instalându-se în fotoliu. M-am gândit la tot felul de lucruri. După părerea mea, Claire Green a venit încoace pentru o ultimă încercare de a-l găsi pe cel care i-a ucis sora. Mai rău e faptul că, acum, că această Zoe l-a omorât aiurea pe Washington, nu putem fi siguri că n-o s-o facă din nou. S-ar putea ca Green să se afle greşit pe urmele unui bărbat care e un tip muncitor şi tată a patru copii. Dacă îl arată cu degetul, e terminat.

— Ai aflat cine e Zoe?

Liam îşi scărpină bărbia.

— M-am gândit mult la asta. Cred că e un nume în dosul căruia se ascund ea, Zuckermann,

şi probabil alţii. S-ar putea să fie un fel de reţea sau cabală. Am început să fac nişte săpături.

— Bine.

— Mai eşti pe fir, Wynn?

— Da. Deci vrei s-o faci pe Claire Green să vorbească? Află pe cine se gândeşte să caute.

— Bine.

El auzi foşnet de aşternuturi, apoi un scârţâit slab, dar nu fu sigur dacă erau arcurile patului sau chiar ea.

— Ascultă, Jameson, îmi dai un timp de gândire? Este atât de târziu. Singurul lucru pe care poţi să-l faci e, poate, să te împrieteneşti cu ea. Dă-i o informaţie despre sora ei pe care ea nu o deţine. Aşa o să-i câştigi încrederea. Pe urmă, poate o să vorbească.

— Bine, dar crezi…?

— Închide odată afurisitul ăsta de telefon, omule. E toiul nopţii.

— McBride? zise Liam îndreptându-se în fotoliu.

— Liam? spuse Wynn revenind la telefon.

— McBride era?

— Oh, Doamne, acum o să ştie toată lumea, spuse ea gemând. De vină a fost numai acea ultimă Mărgăritã, i-am spus că nu vreau.

— McBride e cu tine acum? întrebă Liam clătinând din cap.

— Nu poţi să mă urăşti mai mult decât mă urăsc eu însămi.

— Nu te lăsa amăgit, fermierule, m-a implorat, inter veni McBride pe fir. Se auzi un zgomot înfundat şi Liam se întrebă dacă nu cumva Wynn îl lovise cu receptorul.

— Ascultă, Jameson, te sun imediat cum ajung ia serviciu mâine dimineaţă. Şi uită că s-a întâmplat asta. O să mă port mai bine, jur.

Liam zâmbi.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată aşa ceva despre tine, Wynn. Vreau să spun, cu McBride?

Se auzi un geamăt de disperare.

— Mi-am pierdut minţile, dar o să le regăsesc mâine dimineaţă.

— Un Mardi Gras fericit, fermierule, strigă McBride de departe.

— Aţi început petrecerea mult prea devreme. Mai sunt câteva săptămâni până atunci, zise Liam râzând uşor.

Alt geamăt…

— Îţi jur că a fost o greşeală.

— Mardi Gras fericit, Wynn. Mardi Gras fericit, McBride. O să te sun mâine, dacă n-o să găsesc singur soluţia.

— Îţi mulţumesc, Liam. Noapte bună.

Urmă un alt moment de tăcere pe fir. Liam crezu că ea închisese, dar o auzi mormăind:

— Doamne, n-o să uit niciodată ruşinea asta. Eşti atât de idiot, McBride.

Deodată se făcu linişte, dar apoi se auzi sunetul distinctiv al unui sărut.

Liam se înfioră şi umerii îi tresăltară, căci râdea pe înfundate. Puse receptorul în furcă foarte încet.

Şi el ar fi făcut la fel. În anumite privinţe, era aproape gelos. Wynn îl atrăsese întotdeauna, dar el nu putuse să depăşească niciodată bariera colegialităţii care îi despărţea.

Acum era bucuros că nu avea parte de complicaţiile unei relaţii cu o colegă de serviciu. Se bucura mai ales pentru că, în ultima vreme, în loc să se gândească la picioarele lungi şi frumoase ale lui Wynn, se gândise la nişte bucle şi nişte ochi care erau oglinda unui suflet pe care i se părea că îl cunoaşte deja.

Nu încetase să se gândească la Claire Green încă de când o văzuse la „Bloomingdale’s”. Deja ardea de nerăbdare să-i urmeze sfatul lui Wynn.

Răsfoind prin mulţimea de însemnări, căută acea informaţie despre Zoe care i-ar fi câştigat încrederea lui Claire Green. Probabil că avea să stea toată ziua următoare să se familiarizeze cu cazul lui Zoe Green, dar nu avea să regrete. Întotdeauna găsea răspunsul.

Era toiul nopţii şi el era epuizat într-o cameră de hotel dintr-un alt oraş străin, dar abia aştepta să se apuce de treabă. Îşi dădu seama că ardea de nerăbdare să-i câştige încrederea lui Claire Green. Nu numai că avea să împiedice vreun act de răzbunare, dar avea să privească în ochii aceia şi, poate, pentru un moment întunecat, avea să vadă

ce era încă în el însuşi.

Capitolul 13

„Ai mei mă fac să ţin legătura cu cine sunt în realitate”.

Orenthal James Simpson (interviu în revista „Parents”)

Zoe o privea din fotografie.

Claire se uita la ea din partea cealaltă a încăperii, scăldată în lumina care pătrundea de afară. Rama „Elsa Peretti” se afla pe poliţa din marmură a căminului stil rococo. O piesă era modernă, alta veche, dar, în mod remarcabil, formele erau aceleaşi. Unele lucruri nu se schimbau.

Altele, însă, da.

Se ridică în capul oaselor în pat şi îşi puse pernele la spate. Nu putea să doarmă. O adiere uşoară pătrunse pe uşa-fereastră şi auzi de afară un miorlăit de pisică, probabil motanul gri de la Numărul Unu. Trebuia să doarmă măcar puţin. Avea o mulţime de lucruri de făcut. A doua zi voia să se ducă la Asociaţia 555 şi nimeni, nici măcar FBI-ul, nu avea să o împiedice.

Se uită la fotografie. Claire îşi ţinea mâinile pe umerii lui Zoe; feţele lor erau apropiate şi zâmbeau, numai ca unul era zâmbetul unei tinere încrezătoare, care ştia ce vrea de la viaţă, în timp ce celălalt era al unei Cenuşărese naive care aştepta ca prinţul să-i apară în prag.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Ah, dar altele, da.

Zoe îl privea din fotografii.

Liam le prinsese pe peretele camerei de hotel. Acum, toate erau înşirate în ordine cronologică, în mod ironic, douăsprezece. Un juriu format dintr-o singură persoană. Fără niciun criminal de condamnat.

Semăna perfect cu sora ei. Erau gemene identice, numai că Zoe avea o linie a gurii pe care el nu o văzuse la Claire Green. Nici expresia ochilor nu era aceeaşi, dar el nu avea cum să o califice, din moment ce nu o cunoştea bine pe niciuna din ele.

De asemenea, Zoe avea părul scurt, în timp ce Claire avea un păr bogat şi ondulat care i se unduia pe spate.

Bău din cafeaua călduţă pe care i-o adusese serviciul la cameră şi se uită la fotografii. Ultima era cea mai groaznică. Era ca şi cum s-ar fi uitat la Claire Green, care avea buzele date cu un ruj portocaliu şi ai cărei ochi erau îngheţaţi şi măriţi de groază, iar obrajii frumoşi îi erau murdari de noroi.

Trebuise să dea jos fotografiile care îi înfăţişau trupul gol. Îi era destul de greu să se uite la chipul ei. În momentul acela, nu avea nevoie de toate detaliile oribile oferite de fotografiile mari şi lucioase.

Acum nu se uita decât la un chip. Chipul lui Claire Green care îl privea pe el, pe marele

poliţist, pe autointitulatul erou, cel care era plătit de contribuabili ca să scape lumea de ticăloşii care făceau aşa ceva femeilor.

Zoe îl privea. Acuzându-l că nu îşi făcea datoria.

Everard Laborde stătea întins în patul din lemn de mahon şi se uita la acoperişul tapiţat baldachinului. Cumpărase patul la licitaţie după ce fusese făcut Rex. Era o piesă Prudent Mallard şi aparţinuse pe vremuri lui Valsin Montparnasse, cel care construise Ascension Alley, ai cărei stejari bătrâni de trei sute cincizeci de ani făceau din ea zona cea mai fotografiată din Sud.

Probabil că Montparnasse îşi plănuise construirea imperiului în acelaşi fel, îşi spuse Laborde stând sprijinit de perne şi aţintindu-şi privirea asupra rozetei de mătase din mijlocul baldachinului. Valsin făcuse avere de pe urma zahărului. Emigrase din Germania în 1830 cu puţini bani pe care îi transformase într-o plantaţie uriaşă şi profitabilă de şase sute de acri. Everard nu putea să nu-l admire. Da, pe vremea aceea, existau cruzimi, dar nu îl învinuia pe Montparnasse pentru situaţia aceea. În anumite privinţe, viaţa era mai bună pentru toată lumea pe atunci. Nimeni, sclav sau stăpân, nu avea voie să moară de foame pe Ascension Alley şi, dacă munceai pe plantaţiile de trestie de zahăr, erai hrănit. Iar dacă refuzai…

Ei bine, circula o poveste în legătură cu un

băiat de casă de vreo paisprezece ani pe care Montparnasse îl cumpărase din New Orleans. Acesta susţinea că era prea bun ca să muncească pe câmp ca sclav, aşa că Montparnasse l-a pus să sape o groapă adâncă şi l-a împuşcat chiar în locul unde se afla.

Totuşi, i se făcea o nedreptate lui Valsin Montparnasse, îşi spuse Everard. Nimeni nu vorbea niciodată de contribuţiile pe care şi-o adusese acesta la dezvoltarea economiei şi nici despre gustul lui pentru frumos, datorită căruia rămăsese în urma lui una din cele mai frumoase case din Statele Unite. Nu, toată lumea povestea numai despre incidentul cu băiatul de paisprezece ani. Auzise că povestea se afla chiar şi în broşura care se oferea turiştilor când făceau turul casei şi acest lucru îl înfuriase, aşa cum îi înfuria pe majoritatea membrilor lui 555. Nu era nevoie de o asemenea vulgaritate, îşi spunea el chiar şi acum, strâmbând din gură dispreţuitor. Pe vremuri, în Sud, nu se pomenea nimic despre astfel de lucruri. Nu erau neapărat negate, dar nu erau nici strigăte în gura mare. În schimb, lumea vorbea despre măreţia bătrânului Sud, despre eroismul din timpul războiului dintre state. Vorbeau despre frumuseţe, nobleţe şi farmec.

Îşi amintea din tinereţe de o scriitoare care locuia în Garden District şi care aspira să ajungă o a doua Tennessee Williams; scria despre caracterul sufocant al bunelor maniere sudiste,

despre ciudăţenia îmbrăcatului pentru cină şi absurditatea saloanelor oficiale. Scriitoarea câştigase un premiu pentru opera ei, iar, acum, după ani de zile, era o bunică bogată şi beţivă care îşi petrecuse mai mult timp în Barbados decât în casa ei din New Orleans. Criticii încă o mai lăudau, el, însă, nu. Nu J. Everard Laborde. El era un adevărat sudist şi să o citeşti pe Eulaleigh Rockwell era o blasfemie. Ea simţise nevoia să se scuze, el nu. Cine se scuza pentru Sud, nu îl înţelegea. Locul acelei persoane nu era acolo.

Numai sudiştii înţelegeau că se plătise un preţ imens pentru o imensă frumuseţe.

Şi că, după ce Cauza era pierdută, uneori, imensa frumuseţe era silită să plătească un preţ imens.

Dar oamenii nu înţelegeau. Sudul nu era numai nedreptate rasială şi supremaţia albilor. La fel ca în majoritatea cazurilor, lucrurile erau mai complicate decât atât, dar stereotipul perceput nu se schimba niciodată.

Laborde se gândi la el însuşi. Mulţi l-ar fi considerat bigot, dar acest lucru era, hilar. El nu era rasist. Singura femeie care îl iubise vreodată cu adevărat fusese menajera de culoare a tatălui său, „mami” a lui, cum se referea el la ea acum. Murise de cancer când el avea paisprezece ani şi, după aceea, nu mai existase dragoste pentru el.

Alb sau negru, puţin îi păsa de culoarea pielii. Dar, categoric, tatălui său îi păsase şi pe acesta

încercase Everard o viaţă întreagă să-l impresioneze. Celor dinafară le era greu să priceapă, dar viaţa lui J. Everard Laborde nu era caracterizată de evitarea negrilor, ci de eforturile lui de a impresiona un mic grup de albi care îl impresionaseră atât de mult pe tatăl lui.

Everard se gândi apoi la Fred şi la Hockney şi la faptul că, în urmă cu cinci ani, cei doi se aflaseră într-un comitet care milita pentru păstrarea lui Ascension Valley. Publicul fusese indignat de faptul că acea casă superbă era ameninţată de oameni de afaceri. Toată lumea – îndeosebi Fred – se ridicase furioasă împotriva distrugerii încă unui palat în favoarea fanatismului. În cele din urmă, prin multă muncă şi cu multe eforturi, se formase o organizaţie care izbutise să strângă peste două milioane de dolari pentru întreţinerea casei.

Dar oamenii se uneau la fel, oare, de fiecare dată când dispărea câte una din fetele lor?

Nu.

Masele de oameni ridicau pumnii furioşi în faţa irosirii vieţii încă unei tinere?

Nu.

Dacă era un membru al familiei care vărsa câteva lacrimi, un necrolog în „Times-Picayune” şi o plângere la sediul poliţiei din New Orleans. Apoi, linişte. O linişte atât de profundă, încât până şi lui Everard îi era greu să nu o ia drept aprobare.

Se uită la magnificul său pat şi se gândi la

toate chipurile frumoase din trecut. Cât de nestatornici erau oamenii dacă preţuiau o casă şi viaţa unei tinere, nu. Cât de ciudaţi şi de iraţionali erau. Deloc caracteristici Sudului. Altă dovadă că vechiul dispăruse. Acum nu mai era decât o relicvă, ca şi patul în care dormea el şi pe care îl îndrăgea atât de mult. Lucrurile specifice Sudului – casele de pe plantaţii şi paturile din lemn de mahon – puteau fi salvate, dar nu erau decât nişte lemne bune de pus pe foc fără ideile din spatele lor.

Iar acele idei dispăruseră. Erau păstrate doar de cei ca el, cei care luau în serios funcţia de preşedinte al Asociaţiei 555.

Era o mare onoare să prezideze unde prezida, se gândi Laborde, simţindu-se cuprins de o căldură din ce în ce mai mare. El şi cei asemeni lui menţineau viu echivalentul metaforic al condorului californian. Abia după ce aveau să dispară, avea să li se simtă lipsa. Sarcina lui era de a avea grijă să nu dispară niciodată.

Petrecerea din Noaptea Crimei Misterioase îi dusese departe de ruina financiară, dar tot îl mai deranja faptul că fetelor lui nu le simţea nimeni lipsa. Dacă frumuseţea plătea un preţ mare, atunci fiecare din ele era un sacrificiu adus pe altarul vechiului Sud. Fiecare din ele fusese atât de frumoasă. Încă le mai vedea aşa cum le văzuse prima oară, cu zâmbetele lor precaute şi tremurătoare, răsuflând uşurate când îşi dădeau

seama că el era un gentleman. Nedumerirea din ochii lor plini de groază când se răspunsese la toate întrebările în afară de una: „de ce”.

Îngrozitorul de ce. De ce a ars Atlanta, de ce l-a împuşcat Valsin Montparnasse pe băiatul acela de paisprezece ani? Dumnezeule, de ce a cumpărat de la bun început un blestemat copil de casă?

De parcă J. Everard Laborde ar fi putut să răspundă la vreuna din întrebările acelea. Atracţia era în parte destin, în parte hormoni, în parte soarta. Nu putea să spună de ce le omorâse pe fete, nu ştia decât că, atunci când le găsea, le voia. Şi, după ce le voia, ştia că trebuia să le omoare.

De ce-ul. Era marele abis neînţeles la care fiecare bărbat se holba în drumul său spre mormânt. Everard nu îl înţelegea pe tatăl său nici acum. Îl uimea faptul că se însurase cu mama lui. Cummings Laborde era un chirurg renumit şi respectat care n-ar fi trebuit să se însoare cu o fată de pe scenele teatrelor de revistă din New Orleans. Erau momente când Everard aproape că înţelegea furia tatălui său faţă de lipsa de clasă şi de gust a mamei lui. Machiajul strident, hainele lipsite de gust erau de ajuns pentru a face pe orice bărbat să se înfioare. Dar, atunci, de ce o alesese? Şi de ce o bătuse?

Anabel Laborde era ceea ce era. Oricine putea să vadă acest lucru. Cummings nu avea să o

schimbe, nici măcar cu bătaia, o altg ironie, pentru că tatăl lui era considerat şi, cu siguranţă, ar fi trebuit să fie un vindecător. Era medic şi, totuşi, probabil că îi provocase mai multe răni mamei lui Everard decât vedea într-o seară obişnuită la secţia de urgenţă a spitalului „Hotel Dieu”. Însă, bineînţeles, toată lumea tăcea. Tatăl său era un om respectabil. Nimeni n-ar fi crezut, oricum, că el îi învineţise ochii lui Anabel. Societatea nu o plăcea. Păstrau politicoşi distanţa pe cât le stătea în putinţă, ceea ce îl înfuria şi mai mult pe soţul ei.

De ce-ul era chinuitor, îşi spuse Laborde când amintirea mamei lui deveni mai clară în semiîntunericul dintre somn şi trezie. Niciodată nu avea să priceapă de ce se încurcase tatăl lui cu ea, de ce stătuse cu ea, de ce o bătuse. Dar, pentru un băiat, şi mai inexplicabil era faptul că Anabel suportase totul. Şi suportase. Şi suportase, îl lăsase pe fiul ei să vadă cum soţul ei o trata ca pe un ştergător de picioare şi cum era bătută în fiecare zi ca un câine vagabond. Totuşi, stătuse cu el. Ba, mai rău, dăduse naştere unui băiat care trebuia să înţeleagă şi” care probabil că nu reuşise, pentru că îl supăra teribil de mult faptul că ea stătuse şi îndurase, îndurase, îndurase.

Laborde era destul de conştient ca să-şi dea seama ce ar fi spus lumea despre el dacă ar fi fost prins. Ar fi dat vina pe tatăl său crud şi autoritar care îl împinsese să omoare, dar nu era el de vină.

În mare parte, Everard credea că îşi înţelege tatăl îi era, pur şi simplu, ruşine cu cea de care se simţea atras în mod inexplicabil şi, astfel, chinuit de acel conflict lăuntric, îşi vărsa năduful asupra feţei mamei lui.

Ceea ce lumea nu ştia, însă, era faptul că mama lui crease monstrul. Nu merita sentimentele profunde pe care fiul ei le nutrea pentru ea, altfel n-ar fi lăsat pe nimeni să o trateze aşa. Tăcerile ei spuneau că era corect ceea ce i se făcea, că, într-un fel, o merita. El nu putuse să-şi arate indignarea faţă de acel tratament, când era, evident, ceea ce voia ea, ba chiar ceea ce merita.

Everard se gândi mult şi îndelung la ce fel de monstru era. Se gândi la toate acele chipuri frumoase şi la toate acele morminte tăcute. În mintea lui, imaginile fetelor apăreau foarte clare, cu zâmbetele lor senine; cu sângele şiroind; nişte fotografii cumplite prinse de mintea lui, dar erau o companie plăcută. Le iubea în felul lui.

Câteodată, se plătea un preţ mare pentru frumuseţe; şi, uneori, frumuseţea îl plătea.

Îşi aminti de evreica aceea care venise la el pentru o slujbă cu cinci ani în urmă. O găsise extrem de atrăgătoare, numai că avea un singur defect: în timpul interviului, chiar ea recunoscuse că era evreică.

Zoe Green era complet nepotrivită pentru el. În anumite privinţe era exact ca acea chelneriţă cu unghiile vopsite în culorile lui Mardi Gras. Era

la fel de nepotrivită pentru el cum fusese Anabel pentru tatăl lui. Atunci o zărise pe Zoe Green. Nu meritase sentimentele care îl copleşiseră în timpul interviului.

Închise ochii şi, încet-încet, se forţă să se lase furat de somn, ca un om cu conştiinţa curată. Nu el era cauza tuturor monstruozităţilor pe care le comisese şi nu avea nevoie de un psihiatru care să-i spună asta. Plângea împreună cu familiile fetelor lui, indiferent dacă familiile ştiau sau nu. Nimeni nu dispreţuia distrugerea unei femei mai mult ca J. Everard Laborde.

Ochii i se deschiseră în mod inexplicabil şi văzu din nou tapiţeria aceea frumoasă ca a unui sicriu. Un chip păru să se formeze în rozeta din mijloc, un chip pe care îl vedea adesea şi îl cunoştea bine.

Zoe Green ajunsese să-l obsedeze cel mai mult, poate pentru că ea îl atrăsese cel mai mult. Ea, spre deosebire de restul – chiar şi de mama lui – fusese singura care păruse să încerce sincer să se schimbe. Pantofii roşii „Ferragamo” şi rochia „St. John” tricotată erau acolo pentru a dovedi că era o conservatoare. Cu părul ei vopsit, Zoe Green voia să spună că era o protestantă anglo-saxonă albă, dar acea faţadă nu se potrivea deloc cu înclinaţia semită a sprâncenelor, cu pometii înalţi, cu ochii negri, cu gura cu buze groase şi, la urma urmei, tragic de sinceră, pentru că spusese tot felul de lucruri pe care ar fi fost mai bine să le ţină

pentru ea.

Poate că fusese o credincioasă în sufletul ei, dar adevărul era că, prin naştere şi credinţă, era o ucigaşă a lui Cristos şi faptul că fusese aproape atins de ea încă îl mai umplea de furie.

Zoe Green îl privea din locul unde şi-o imagina el pe rozetă. Nu era o privire acuzatoare; niciodată nu era. El nu era bigot. El era David Duke, un nazist, porno-comerciant. În cele din urmă, dacă aveau să-l prindă vreodată

— ceea ce nu avea să se întâmple – aveau să înţeleagă ce era.

Şi aveau să deplângă faptul că Anabel nu ripostase nici măcar o dată.

Capitolul 14

Nişte ciocănituri puternice în uşă o treziră pe Claire. La început, crezu că era perforatorul pneumatic pe care îl foloseau pe şantierul de vizavi, dar când deschise ochii, fu dezorientată. Nu se afla la New York. Prin uşa-fereastră se vedeau razele soarelui strecurându-se printre tufele de magnolie. Nişte gaiţe albăstrui se întorceau mereu pe balustrada balconului după ce zburau şi ciuguleau ceva din curte.

Atacau motanul de la Numărul Unu. Îşi aminti deodată. Acum ştia unde se afla. Era la New Orleans; era acasă.

Şi cineva bătea la uşă.

— Imediat, spuse ea luându-şi repede halatul de baie şi uitându-se la ceas.

— Fără să vrea, scoase o înjurătură când văzu cât era ceasul. Şase şi cinci.

Punându-şi halatul peste pijama, se duse împleticindu-se la uşă.

— Da. Ce este? spuse ea deschizând uşa, dar fără să scoată lanţul.

— Domnişoară.

Ea scoase un geamăt surd. Nu era nevoie de o lecţie de geografie ca să recunoască acel accent de Tulsa; în timpul nopţii avusese coşmaruri din cauza lui.

— Dacă ai venit să mă arestezi, vreau să văd mandatul. Dacă nu…

— Să te arestez? Cine a vorbit de arestare? spuse el zâmbind şi se sprijini de tocul uşii.

Ea abia se abţinu să nu-i trântească uşa peste mână.

— Agent Jameson, nu e cam devreme pentru o vizită?

— La naiba, nu. La mine acasă ne trezeam încă de acum câteva ore, hrăneam găinile, le dădeam să mănânce la porci, strângeam finul… zise el luându-şi mâna de pe toc şi punând-o pe marginea uşii.

Acum, ea nu mai putea să o închidă fără luptă, una în urma căreia ar fi fost înfrântă, dacă se ţinea cont de forţa fizică.

Se uită la el, impunându-şi să fie calmă. În definitiv, era avocată. Îşi cunoştea drepturile mai bine decât majoritatea oamenilor. Nu putea să o facă să spună sau să facă un lucru ce ea considera a fi imprudent. Nu avea să o ia prin surprindere, nici chiar la şase dimineaţa.

Dar era atât de al naibii de înalt! încăperile aveau cinci metri înălţime şi el tot părea să o domine, chiar şi cu uşa între ei.

— Ce naiba ai putea să doreşti la o asemenea oră? întrebă ea aproape în şoaptă.

— Trebuie să stau mult de vorbă cu dumneata, domnişoară. În legătură cu Zoe, spuse el încleştându-şi mâna pe uşă mai tare, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să i-o trântească în nas.

— Eşti agent FBI. Poţi să afli tot ce vrei despre

sora mea de la departamentul de poliţie din New Orleans. Cât despre orice altceva, îmi pare rău, dar…

— Nu, nu invoca Amendamentul Cinci. Am mai auzit treaba asta. N-am venit aici să vorbim despre „High Risk” sau despre grupul acela dubios de femei pe care l-ai fondat. Da, am sursele mele, care mi-au spus de acest grup pentru drepturile victimelor pe care l-ai fondat la Columbia după ce a murit sora dumitale. Dar, acum, nu vreau să vorbim despre toate astea, ci despre sora dumitale. Şi despre cine a omorât-o.

— Nu ştiu cine a omorât-o. Nimeni nu ştie. Doar ştii asta foarte bine.

El o privi cu atenţie. Ceva de pe chipul lui – sau din ochii lui – păru să se înmoaie, de parcă ar fi simpatizat cu ea oarecum, însă acest lucru era imposibil. Trebuia să se poarte cu ea cu mai multă consideraţie şi cu mai mult respect. Faptul că apăruse la uşa ei în zori nu dovedea înţelegere, ci că intenţiona să o intimideze.

Încercă să închidă uşa, nerăbdătoare să pună capăt cât mai repede acelei discuţii, dar mâna de pe marginea uşii era foarte puternică, aşa cum se temuse ea. Uşa nici nu se clinti.

Ea îl privi furioasă.

— Mai e ceva?

— Ai observat că Zoe avea ceva ciudat când a fost descoperită?

Claire tăcu. Credea că ştie ce avea să spună.

Comentariile ei insistente se aflau, probabil, în toate dosarele poliţiei, chiar dacă celor de la Criminalistică nu le plăcuseră niciodată.

— Da, zise ea în cele din urmă.

— Criminalul a purtat mănuşi, dar acestea erau vechi de prin anii ’50. Cauciucul era tocit şi crăpat. De aceea părul ei arăta atât de ciudat în fotografiile făcute de poliţie. Bucăţele mici din mănuşi îi rămăseseră lipite de păr.

Claire încerca să-şi ascundă surprinderea, dar îi fu greu. Se părea că el nici nu ştia acel lucru despre care ea crezuse că avea să vorbească. Chestiunea legată de mănuşi era absolut nouă pentru ea. În rapoartele şi fotografiile poliţiei pe care le văzuse, nu se menţiona nimic despre acest lucru.

— Presupun că n-ai văzut raportul autopsiei, spuse el făcând ochii mici. Nu, bineînţeles că nu l-ai văzut, pentru că poliţiştii nu arată oamenilor aceste lucruri până nu se ajunge la proces. Nu le arată nici măcar rudelor, pentru că, după părerea lor, criminalul ar putea fi chiar cineva din familie.

— Ne-au spus care a fost cauza morţii.

— Da? V-au spus şi despre firele de păr care s-au găsit? Despre vârful degetului mănuşii de cauciuc găsit în gura ei cu o amprentă parţială pe ea?

Ea avu senzaţia că se sufoca. Ştia că erau lucruri pe care poliţiştii le ascunseseră – lumea crimei nu era ca o emisiune televizată săptămânal,

unde rudele conlucrau cu poliţia până când criminalul era prins. În realitate, faptul că nu se cunoştea identitatea acestuia era încă un chin pe care rudele trebuiau să-l suporte. Poliţia nu le spunea decât foarte puţin sau nimic; grosul probelor erau păstrate pentru proces, când şi dacă exista un proces. Ucigaşul lui Zoe nu ajunsese niciodată să fie judecat.

— Mai e ceva, spuse el zâmbind. Mă laşi să intru sau plec?

Ea trase adânc aer în piept.

— De ce-mi spui toate astea? Pot să-mi închipui că e o înscenare…

— Nu, nu-i nicio înscenare. O avocată inteligentă ca tine îşi dă seama că n-ar avea nicio valoare la tribunal, dacă ar fi o înscenare.

— Atunci, de ce?

Era o prostie să fie tentată de informaţia aceea. El era agent FBI, pentru Dumnezeu, iar ea voia ceea ce el putea să obţină cu atâta uşurinţă. Dorea informaţia aceea atât de mult, încât simţea o durere în fundul gâtlejului.

— Nu-mi oferi toate Informaţiile astea degeaba, aşa că, spune-mi, care-i preţul? întrebă ea recăpătându-şi stăpânirea de sine.

— Preţul este simplu, domnişoară Green. Preţul e cooperarea. Dar nu-i nevoie să vorbim despre asta chiar acum. Am venit să-ţi spun despre sora dumitale şi, deocamdată, o s-o fac pe credit, zise el şi accentul de Tulsa era asemeni

untului cald picurat pe biscuiţi.

Ei îi fu foarte greu să rămână detaşată.

„Gândeşte-te la asta, Claire! se preveni ea. Omul ăsta e periculos”, îşi.i repeta ea în gând iar şi iar, privindu-l. Dar avertismentele erau inutile. Ceea ce avea el de oferit era prea tentant. Ea dorea prea mult să afle acele informaţii. Era o prostie să-i dea drumul în casă şi, în plus, să poarte o conversaţie prelungită cu el, dar cedă, în final, pentru că ştia că, oricum, tentaţia de a afla informaţia avea să fie mai puternică.

„Un avocat care se reprezintă singur are un client nebun”, îşi spuse ea închizând uşa, scoţând lanţul şi poftindu-l înăuntru.

— Frumos apartament, zise el aşezându-se pe canapea cu dosarul pe genunchi.

— Raportul autopsiei e acolo? întrebă ea arătând spre dosar.

— Poate, spuse el privind-o din cap până în picioare.

Acest lucru dură poate o fracţiune de secundă, dar ei i se păru o veşnicie. Nu era obişnuită cu privirile lacome ale bărbaţilor. Era genul de privire pe care o femeie o obţinea din partea muncitorilor din construcţii de pe Staten-lsland şi, tocmai de aceea, ea locuia în Manhattan.

Dar, dacă privirea o tulbura, mai rău fu ceea ce urmă. Jameson îşi juca rolul perfect. Acum părea al naibii de încrezut în legătură cu ceea ce vedea.

Ea îşi apropie reverele halatului şi îşi trecu mâna prin părul încâlcit. El o speria. Poate că nu era acel degenerat care păruse a fi când îl văzuse prima oară la „Bloomingdale’s”, dar era capabil să fie un asemenea om, chiar şi numai pentru că putea să joace rolul atât de bine.

— Aaa… trebuie să mă îmbrac. Poate mergem să mâncăm ceva în timp ce stăm de vorbă. Ştiu o cafenea micuţă la intersecţia lui Prytania cu Washington.

Spera că îşi mascase bine încântarea când el încuviinţă.

— Nu durează mult.

Cu o fascinaţie plină de groază, ea îi urmări privirea care i se oprise asupra picioarelor ei goale. El părea să le studieze cu foarte mare atenţie, lungimea labei, lacul incolor de pe unghii, faptul că gleznele şi o parte din gambe care ieşeau de sub halat erau netede şi albe.

Se îndepărtă cu spatele şi intră în dormitor, închizând uşa încet. La fel de încet o încuie.

Aceea era, probabil, partea din viaţa ei pe care o ura cel mai mult. Teama. Aproape orice bărbat o făcea să o simtă; o privire mai încărcată de dorinţă sexuală şi se bloca asemeni unui motor fără ulei.

Dar era şi mai rău faptul că era vorba de el. Stătea acolo pe canapeaua ei, prezenţa lui violându-i apartamentul plăcut la fel ca un urs care dădea buzna într-un muzeu. Cu siguranţă că

era pe urmele justiţiarilor şi, acum, căuta să pună mâna şi pe ea. Era înalt şi puternic şi deţinea toate cărţile. În ceea ce privea legea, poate că ar fi putut să-l învingă, dar, fizic, n-ar fi putut să o facă niciodată. Era un bărbat solid şi, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-i facă orice fără ca ea să-l poată împiedica. Ea nu avea decât mintea ca armă de apărare şi convingerea că era genul de om care susţinea că este.

Dar ar fi putut să se înşele. Putea să se înşele în privinţa oricărui bărbat. Zoe se înşelase. Îl căutase pe Făt-Frumos şi fusese trădată.

— Vin imediat.

Oare în vocea ei se desluşea teama? Spera că nu. El deţinea informaţii care i-ar fi putut fi de mare folos. Dacă puteau să ajungă la o înţelegere, merita să suporte acea tensiune. Ar fi putut să o ajute să se apropie mai mult de ucigaşul lui Zoe.

Îşi puse articolele de lenjerie şi o pereche de pantaloni de in După ce îşi încheie bluza neagră, asortată, îşi dădu cu puţină apă rece pe faţă, îşi prinse părul la spate şi se încălţă cu o pereche de pantofi fără toc.

— Încă un minut, spuse ea frângându-şi mâinile, de parcă asta le-ar fi împiedicat să mai tremure.

Se uită în poşetă să vadă dacă avea bani, după care o puse pe braţ împreună cu o jachetă şi descuie uşa încet.

El stătea cu spatele la ea şi privea dincolo de

uşa-fereastră, în curte. Gaiţele albăstrui continuau să necăjească motanul; frunzele magnoliei foşneau în adierea vântului. Probabil că, într-o seară de vară, mulţimea de flori trebuiau să înmiresmeze tot apartamentul, îşi spuse ea.

Îi privi spatele o clipă, întrebându-se dacă ştia cât de speriată este. Faptul că era singură cu el era şi mai înspăimântător, pentru că el era agent FBI şi ea avea atâta de pierdut şi, în plus, îl mai găsea şi atrăgător din punct de vedere fizic. Aceasta o îngrijora în mod deosebit. Nu puteai să fii atras de cineva fără să cobori garda. Sexualitatea necesita încredere şi abandon de sine, iar ea avea probleme cu ambele. Acel conflict veşnic era blestemul ei.

Spatele lui lat şi puternic era ca o fortăreaţă. Părea invincibil. Se întreba dacă ştia că ea încuiase uşa când se schimbase.

El se întoarse în clipa aceea. Privirile li se întâlni şi ea avu toate răspunsurile. Poate era doar imaginaţia ei, dar era în stare să jure că văzuse din nou acea simpatie ciudată în ochii lui. O studie din cap până în picioare, dar, de data aceasta, privirea îi era mai blândă. Prudentă. Aşa cum te uiţi la o căprioară pe care ai surprins-o într-un luminiş…

El se duse apoi la uşă şi i-o deschise, făcându-i semn să treacă pe sub braţul lui întins. Ea ezită, dar apoi se simţi ridicolă. Dispreţuindu-se, trecu pe sub braţul lui şi coborî scara. El venea în

spatele ei, fluierând.

„Cui i-e frică de lupul cel rău? Lupul cel rău, lupul cel rău…”

Ea se întoarse şi se uită la el.

El zâmbi.

— Am văzut în rapoarte că ai familie aici, domnişoară Green. De ce ai închiriat aşa ceva, când ai fi putut să stai acasă?

Afară, trotuarele vechi din cărămidă erau intersectate de rădăcini de copaci, ceea ce îi oferi o scuză lui Claire de a privi în jos.

— S-ar putea să stau mai mult timp aici. Casa părinţilor… Locuinţa părinţilor mei e mică. Nu vreau să se împiedice tot timpul de mine.

— Da. Am văzut că ţi-ai luat un concediu destul de lung de la firmă. Cum or să se descurce cei de la „Fassbinder Hamilton" fără avocata lor minune? spuse el înălţându-şi o sprânceană.

Ea îşi aruncă privirea peste bulevardul Prytania.

— Nu sunt avocata lor minune şi au oameni foarte buni. Dacă tot ţi-ai băgat nasul pe acolo, sunt sigură că ai observat nivelul ridicat al secretarei mele. N-am insomnii din cauza grijii pentru „Fassbinder”.

— Dar din ce cauză ai insomnii, domnişoară Green?

Ea nu răspunse.

— Din cauza drogurilor? o întrebă el în şoaptă, exact când ajunseră la uşa cafenelei.

Ea nu răspunse nici de data aceasta. Dar, după privirea lui, îşi dădu seama că nici nu era nevoie.

— Deci ce înseamnă mănuşa de cauciuc? întrebă ea după ce terminară de băut cafeaua cu lapte şi de mâncat pateurile.

Nervoasă, ea tot aduna firimiturile şi bucăţelele din plicul de zahăr şi le punea în ceaşca goală.

— Au o amprentă parţială, spuse el. S-ar putea să fie suficient pentru a-l prinde pe individ.

— Pe care individ? Cine este acest individ care mi-a ucis sora?

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— E alb, până în şaizeci şi cinci de ani, criminal în serie. Mănuşa dovedeşte că a fost vorba de premeditare. Criminalul lui Zoe Green n-a violat-o şi n-a omorât-o doar pe ea. Tot mănuşa a dovedit că se gândise la crimă. O mai făcuse înainte.

Ea continuă să adune firimiturile…

— Materialul mănuşii era crăpat din cauza vechimii, dar de ce a folosit o mănuşă veche, când ar fi putut să ia una nouă? Şi de unde a luat, mănuşa aceea veche?

— Habar n-am. E o bună parte din mister. Dezleagă-l, aşa poate o să-l găseşti pe tip pentru ca Zoe să-l poate elimina.

Ea deveni rigidă. Apoi, îşi recăpătă prudenţa. Nu putea să o ducă pe drumul pierzaniei dacă ea nu-l lăsa.

— Asta ţi-e specialitatea, agent Jameson?

— Care? Actele justiţiare? o întrebă el aplecându-se peste masă ameninţător. Dacă vrei să ştii cu adevărat, specialitatea mea sunt crimele comise din ură, dar actele justiţiare, separatismul, cultele… toate sunt rodul aceleiaşi nebunii.

— Mă refeream la felul în care pui întrebările. Mă mir că majoritatea probelor nu-ţi sunt excluse din sala de judecată, ţinând cont de felul cum îţi desfăşori interogatoriile.

El îi acoperi mâna cu a lui, în locul de unde ea aduna firimiturile. Vârfurile degetelor aproape că li se atinseră. Îl simţea lângă ea la fel cum îşi simţea inima bătând mai tare. Iarăşi acea înspăimântătoare atracţie.

— Ăsta nu-i un interogatoriu, Claire, spuse el cu o voce scăzută şi răguşită. Îţi vorbesc acum din cauza surorii tale. Vrei să-l găseşti pe tipul ăsta, nu-i aşa, într-un fel sau altul? Dacă-i aşa, aş putea să te ajut.

Oferta lui păru atât de sinceră, încât ea fu cât pe ce să accepte. Dar apoi îşi aminti cine era acel om, cine era ea şi îşi recăpătă răceala.

— Hai să lămurim ceva. Nu vrei decât să mă prinzi în capcană.

Spaţiul dintre vârfurile degetelor se micşora. Se părea că le despărţea un strat extrem de subţire de aer. Ea era în stare să jure că îl simţea. Că îi simţea căldura.

Faţa păru să i se îngusteze, să i se

înăsprească, iar expresia din ochi părea mai distantă.

— Poate nu crezi, dar mi-ar plăcea să-l prind pe individ. La naiba, asta mi-e misiunea…

— Nu, misiunea dumitale, acum, e să mă prinzi pe mine, iar eu nu sunt o justiţiară, spuse ea, şi nu-i plăcu deloc felul cum emoţia îi pătrunsese în glas.

— Sunt expert în multe lucruri, Claire.

Ea îşi coborî privirea asupra mesei, dar nu mai erau nici firimituri, nici bucăţele de hârtie albastră de adunat. Trebuia să-şi ţină mâinile în continuare acolo unde erau sau să şi le retragă, numai că, astfel, i-ar fi arătat că îi era frică. – Dacă eşti un tip atât de renascentist, de ce ai răspuns la anunţul din „High Risk”? Şi, mai ales, de ce te afli aici, acum? De ce nu i-ai lăsat pe agenţii FBI de aici, din New Orleans, să stea de vorbă cu mine?

El trase aer în piept exasperat.

— Şeful meu direct e Frederick Gunnarson. Ai auzit de el?

— Nu.

— Ei bine, e un tip mare în domeniul nostru. A prins câţiva dintre cei mai mari ticăloşi ai vremilor noastre – Dalton Lee Wayne, Cecil Baron, Les Schneli. Ba a inventat chiar o teorie a cifrelor cu privire la cum să dai de urma criminalilor în serie pe care o folosim şi astăzi.

— Tot nu pricep, spuse ea. De ce lucrează un expert în crime din ură sub comanda unui tip cu

experienţa lui Gunnarson?

El zâmbi. Leneş. Sexy… Ea ar fi vrut cu disperare să nu se uite la el, dar acel zâmbet o fascina.

— Gunnarson are o teorie şi cu privire la agenţi. Insistă să ne specializăm în toate domeniile. Ar vrea să aflăm totul. Gunnarson susţine că o crimă nu e pură. Rata lui de condamnări e de două ori mai mare decât a majorităţii celorlalţi agenţi pentru că atacă criminalul din toate unghiurile.

Probabil că părea nedumerită, pentru că el se mişcă pe scaun şi se încruntă.

— Dă-mi voie să-ţi explic asta, zise el, fără să-şi mişte degetele nici cu un milimetru mai aproape de ale ei.

Dacă nu poţi să-l închizi pe Al Capone pentru extorcare şi crimă, îl bagi pentru evaziune fiscală. Dacă nu poţi să condamni un grup de albi din Mississippi pentru linşarea unui tip, muţi afacerea de la tribunalul de stat la cel federal cu intenţia de a-i condamna pe aceiaşi tipi albi pentru violarea drepturilor civile ale sărmanului ticălos. Dar trebuie să ai o vedere în perspectivă, de aceea Gunnarson vrea să ne pricepem la toate. Majoritatea criminalilor fac afaceri murdare în multe domenii, aşa că, într-un fel sau altul, tot trebuie să punem mâna pe el.

— Dumneata îmi spui acum că, la sediul din Tulsa, un specialist în crime din ură poate să

urmărească pe cine vrea, spuse ea uitându-se la degetele lor care aproape că se atingeau.

Cu un gest de sfidare, îşi retrase mâna.

— Pot să urmăresc un criminal. Pe ucigaşul lui Zoe.

— N-o să-l prinzi. N-ai ce să afli aici. Până şi eu trebuie să accept ideea că ucigaşul lui Zoe a dispărut demult, probabil. Întoarce-te la Tulsa, agent Jameson! Crimele în serie nu sunt specialitatea dumitale.

— Liam, numele meu e Liam.

Ea îl privi miratã.

— Liam, zise apoi încet şi scurta

El schiţă un zâmbet.

— Nu uita un lucru, Claire. Ştiu mai multe despre criminali decât poţi să-ţi închipui. Criminalii sunt de multe feluri. Uneori se nasc din ură rasială, profit sau lăcomie; alteori, sunt creaţi din pură prostie. Cunosc tot soiul de criminali. Cei care poartă veşminte albe şi dau foc crucilor sunt, câteodată, nişte oameni, de treabă care vor să se distreze. De obicei, sunt foarte proşti şi, atunci când se întâmplă o prostie, cineva e ucis, uneori. Dar mai ştiu şi că unii dintre criminali se pot ascunde în dosul veşmintelor albe sau al uniformelor de armată şi armelor.

Aceştia nu sunt discipoli, ci lideri. Pot să trăncănească despre Constituţie şi să facă o treabă grozavă la camera de comerţ din Vai! dar dă-mi voie să-ţi spun ceva. Genul ăsta de indivizi

sunt criminalii în serie. Sunt exact ca Jeffrey Dahmer, numai că au serviete. Doctrina pe care o susţin le serveşte drept scuză pentru a ucide şi, de fapt, nu contează ce doctrină e. Asta n-are importanţă. Aşa că, dacă un tip e îmbrăcat în alb, altul are zvastici şi altul trăncăneşte despre Iisus şi Armageddon stând închişi împreună cu un grup de ostatici, în interior sunt acelaşi gen de tipi. Acum înţelegi? Uneori, sado-masochiştii ard cruci pe peluze alături de prietenii lor care îi urăsc pe negri. Aşa că, ascultă-mă, Claire, ştiu multe despre criminali! Am fost foarte bine pregătit.

Ea îşi privi mâinile împreunate.

— Discuţia asta a fost foarte interesantă, dar nu mi-ai răspuns la cea mai importantă întrebare: De ce m-ai ajuta? Ce ai de câştigat în afară de şansa de a-ţi confirma teoria că aş face parte dintr-un grup de justiţiari?

— Şi nu-i aşa? Nu de aceea i-ai dat grupului numele de ZOE? După sora ta, al cărei ucigaş n-a fost găsit niciodată?

Ea nu răspunse.

El se rezemă de spătarul scaunului şi îşi întinse picioarele.

Nişte picioare care nu se mai terminau…

— Hai să vorbim deschis, Claire! S-ar putea să crezi că nu faci nimic rău cu grupul ăsta de femei de la New York, dar eu ştiu altceva. Moartea lui Halbert Washington n-a fost neapărat o tragedie, dar n-a fost niciun simplu accident. Grupul ăsta al

tău e periculos, spuse el, şi se aplecă în faţă, iar ochii – ochii aceia care o înspăimântau cu privirea lor sălbatică – deveniră ameninţători. Nu uita, draga mea, ceea ce ai încălzit la sân s-ar putea întoarce împotriva ta.

Ea simţi o răceală cuprinzându-i trupul. Cu o seară în urmă, când o sunase pe Phyllis de la magazin, îi trecuse prin cap ceva imposibil: Dar se înşela. Şi el se înşelă, Zoe nu s-ar fi întors împotriva ei. Luptau una pentru alta, nu una împotriva alteia. Exceptând chestiunea morţii lui. Halbert Washington, Zoe nu avea să-şi irosească timpul ţinând-o la locul ei. Nu când era organizaţia ei. Şi, în plus, Phyllis avea dreptate. O iubeau. Erau prietenele ei, victime ca şi ea. O întoarcere împotriva ei ar fi fost contra tuturor convingerilor lor.

Dar ea era avocată. Şi ele încercaseră să-i ascundă ceea ce făceau.

Deodată, se înfurie în mod inexplicabil. Îl privi furioasă şi se ridică.

— Trebuie să plec. Am nişte treburi de rezolvat în dimineaţa asta…

— Nu vrei să vezi raportul autopsiei? o întrebă el arătându-i dosarul, care stătea pe masă asemeni unui şarpe cu clopoţei. Ea se aşeză la loc, întrebându-se dacă i se citea pe chip greaţa care i se făcuse deodată.

— Ba vreau să-l văd… dar numai pentru asta am timp, aşa că, dacă vrei să mi-l arăţi…

El împinse dosarul spre ea. Cu mâini tremurătoare, ea îl deschise şi scoase foile de hârtie.

Îşi luă inima în dinţi pentru a-l citi, dar ştia că, dacă ezita, însemna să dea înapoi şi nu avea să facă aşa ceva. Trebuia să citească totul, indiferent cât ar fi fost de dureros, de dragul lui Zoe.

Privirea ei se aţinti asupra primei pagini. Autopsia era datată cu cinci ani în urmă. Minnefield era reprezentantul parchetului. Toată lumea îl cunoştea. Era politician de câţiva ani. Un politician, chiar şi unul cu diplomă de medic, era, cu siguranţă, cea mai neinspirată alegere pentru efectuarea unei autopsii. Cel mai bun medic legist, dar nu era niciunul în New Orleans. Toată lumea trebuia să se bazeze pe Minnefield.

Raportul era cultivat şi complet; limbajul tehnic era aproape o alinare pentru ea. Rece şi concise, cuvintele lui Minnefield o detaşară de obiectul cercetării lui. Raportul era legat de un cadavru, nu de sora ei geamănă, nu de fiica iubită a părinţilor ei. Era mai uşor de citit decât se aştepta.

Citi repede despre rănile superficiale până când ajunse la partea despre machiajul lui Zoe. În raport nu scria ce fusese în neregulă în fotografia pe care o văzuse Claire. Machiajul lui Zoe era un simplu machiaj pentru Minnefield, reprezentantul parchetului. Nu era nimic neobişnuit care să merite menţionat, după părerea lui Minnefield.

Continua să se uite pe pagini! Autopsia fusese efectuată pe straturi, asemeni straturilor de hârtie care alcătuiau raportul. Descrierea traumei sexuale era cel mai greu de suportat. Claire se sili să nu zăbovească prea mult asupra ei, dar când, în sfârşit, dădu pagina, lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nici măcar nu ştiuse că plângea.

În cele din urmă, dădu raportul deoparte. Nu putea să şi-o închipuie pe sora ei întinsă pe o placă şi disecată asemeni unui cobai. Nu era Zoe Green, nu putea să fie ea. Era doar un cadavru pe care orice student la medicină l-ar fi găsit interesant datorită traumei suferite. Aşa trebuia să înceapă să gândească, se mustra ea, altfel nu avea să suporte investigaţia şi nu rezolva nimic.

— Nu arăţi prea bine, Claire.

Ea îl privi surprinsă de îngrijorarea din glasul lui. Ştergându-şi lacrimile cu mâna, spuse doar:

— Era sora mea.

— Groaznică lectură.

— Da, spuse ea uitându-se la ştampila lui Minnefield care se afla pe fiecare pagină împreună cu numele Zoe Melissa Green care era dactilografiat frumos în partea de sus.

Împinse raportul spre el.

— Îţi mulţumesc că mi l-ai arătat. Cel puţin acum ştiu tot ce i s-a întâmplat.

— În raportul poliţiei sunt mai multe, spuse el fluturându-i câteva pagini prin faţă. Dintre care unele s-ar putea să ţi se pară interesante.

Ea întinse mâna să le ia, dar el le trase înapoi.

— Nu încă. Întâi, povesteşte-mi despre ea. Cum era?

— Zoe? întrebă ea încruntându-se e. Era sora mea geamănă.

— Identică?

— Sunt sigură că ai văzut fotografiile poliţiei. Ce părere ai? îl întrebă ea privindu-l direct.

El schiţă un zâmbet ironic.

— Identice, cu excepţia buzelor, spuse el, şi privirea lui păru să-i sfredelească trăsăturile. Buzele lui Zoe erau foarte puţin asimetrice… zise el ridicând privirea. Şi ochii, ei bine, ochii ei…

— La ochi nu contează decât expresia, zise ea simţind un nod în gât. E imposibil ca ochii lui Zoe să fi arătat că ai mei în fotografiile pe care le-ai văzut.

— Nu erau că ai tăi. În ai tăi nu se vede groaza pe care trebuie s-o fi simţit ea. Totuşi… şi în ochii tăi e groază.

Ea îşi pierdu din nou stăpânirea de sine şi clipi des.

— Nimic din treaba asta n-are legătură cu mine, spuse ea nervoasă. Zoe şi cu mine… între mine şi Zoe era o diferenţă foarte mare. Arătam la fel, dar gândeam cu totul diferit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun… ei bine, vreau să spun că eu voiam să am doctoratul în drept, iar ea voia să facă parte din înalta societate a oraşului, dar nu

văd ce legătură ar putea să aibă asta cu…

— Ca să găseşti criminalul, trebuie să cunoşti victima.

— Chiar ai de gând să cauţi criminalul?

El luă o înghiţitură de cafea. Liniştea deveni apăsătoare.

— Aş putea să încerc să găsesc noi probe pentru redeschiderea dosarului. Asta aş putea să fac.

— Vrei?

Nu îi plăcu deloc că acel cuvânt sunase slab şi rugător, dar venise la New Orleans pentru a-l căuta pe cel care îi omorâse sora şi nu avea acces nici măcar la raportul autopsiei. În timp ce el avea.

— O să mă ocup de cazul morţii surorii tale, spuse el lăsând ceaşca jos şi mişcându-se uşor pe scaun. Totuşi, hai să facem o înţelegere, eu îţi spun despre Zoe şi tu îmi spui despre Zoe. Primul lucru pe care aş vrea să-l ştiu este care e rolul lui Phyllis Zuckermann în treaba asta. Înţeleg că e o văduvă bogată care a fost jefuită într-o vară în Central Park. Şi ea vrea să se răzbune? Ce e? Un fel de conducătoare?

Şocul fu înlocuit acum de dezgust. Claire se dezmetici, mirându-se cum de putuse să coboare garda atât de mult. El era un tip extrem de viclean.

— Doar mi-ai pus telefonul sub urmărire, deci ştii deja că Phyllis Zuckermann mi-e prietenă.

Altceva nu mai am ce să-ţi spun.

— Ştim că amândouă o cunoaşteţi pe Earnestine Darby. Totul e o coincidenţă acum, dar dacă putem afla mai multe…

— N-o să aflaţi, ripostă ea luându-şi repede poşeta.

Realitatea, rece şi udă, o izbi în faţă. El nu avea să o ajute să-l găsească pe ucigaşul lui Zoe, de fapt. Nu voia decât să o facă să se incrimineze pe sine şi să le incrimineze pe membrele grupului.

— A fost distractiv, agent Jameson, dar trebuie să plec. De-acum încolo o să dau telefoane numai de la telefoane publice.

— Nici măcar nu ţi-ai sunat părinţii.

— Aveam de gând s-o fac astăzi, se răsti ea, dar se opri brusc.

Uluită, îşi dădu seama că răspunsese înainte să se gândească la întrebare. El îi cunoştea şi punctele slabe.

Îl privi cu răceală, întrebându-se cum putea să-i intre atât de uşor pe sub piele.

— La revedere, agent Jameson. Cred că relaţia noastră o să se încheie aici. Poţi să ţii dosarele poliţiei pentru dumneata, de la mine n-o să afli nimic.

— Nu poţi să faci nimic fără ajutor din partea autorităţilor. Vrei ajutorul meu sau te bazezi numai pe ce binevoiesc să-ţi ofere cei de la poliţia din New Orleans? Au rata cea mai mare de crime din ţară şi sunt sigur că abia aşteaptă să caute

probe noi pentru o crimă comisă acum cinci ani! zise el zâmbind. Dacă eşti deşteaptă, îmi accepţi ajutorul, domnişoară Green.

— Şi ce fel de ajutor e acesta? Un bilet dus până la condamnarea la închisoare? îl întrebă ea şi ridicându-se se duse la uşa cafenelei.

Deodată, rămase şocată când îi simţi mâna pe braţ.

— Vrei să-l găseşti pe tipul ăsta?

Blândeţea cu care îi pusese întrebarea aceea contrasta puternic cu furia din ochii lui.

— N-auzi? Vreau să te ajut! Vreau s-o ajut pe sora ta!

Ea se uită cu dispreţ la mâna de pe braţul ei.

— Tacticile dumitale grosolane nu mă impresionează.

El îşi retrase mâna.

— Ucigaşul ei ar trebui găsit, Claire.

— Ce-ţi pasă dumitale?

Chipul lui se mai înmuie.

— Când văd un bărbat că tratează o femeie aşa cum a fost tratată Zoe, îmi vine să omor pe cineva, spuse el apropiindu-se de ea şi privind-o în ochi. Şi mă face să fiu şi mai protector faţă de femeile din jurul meu.

Poate că de vină fu glasul lui răguşit, tandreţea de pe chip; nu ştia, dar cuvintele lui o dădură gata. Aproape că îl crezu. Dar, chiar dacă ar fi fost total sincer, tot n-ar fi fost de folos, pentru că ea nu putea să se încurce cu el. Era un

agent FBI, unul pe care îl găsea atrăgător din punct de vedere sexual. Periculos din două puncte de vedere. Nu avea să i-l dea niciodată pe ucigaşul lui Zoe; nu avea să-i dea decât o inimă zdrobită.

— Aş vrea ca asta să fi avut importanţă, şopti ea uitându-se în altă parte, însă. Totuşi, nici toate fotografiile poliţiei din lume n-or să-ţi spună cum e să-ţi pierzi sora geamănă. E ca şi cum ţi s-ar tăia braţul… spuse ea şi ochii i se umplură deodată de lacrimi. Aş vrea să poţi să mă ajuţi… Cred că aş vrea chiar să existe cineva care să vâneze acest balaur… numai că nu e. Nu poţi s-o faci!

Imediat după aceea ieşi. Traversă strada în fugă, strecurându-se printre maşini, şi alergă până acasă. Instinctul îi spunea că el nu o urmărise, dar, înainte să dea colţul, mai aruncă o privire în spate. El stătea în pragul cafenelei şi se uita, după ea. Aerul lui perplex nu era surprinzător, dar rigiditatea maxilarului său era ameninţătoare. Ştia că, dacă ar fi fost mai aproape de el, i-ar fi văzut acel licăr din ochi. Îi spusese să stea departe, ceea ce era ca şi cum ai fi luat un rottweiler de lângă o friptură. Acum avea să aibă necazuri.

Capitolul 15

Claire se afla în faţa clădirii de la numărul 555 de pe Canal. În afară de adresă, nu mai scria nimic. Majoritatea oamenilor de pe Canal habar nu aveau că, în spatele uşilor duble din lemn de nuc de deasupra unei scări în spirală din granit, se afla renumita şi ilustra Asociaţie 555…

Nişte negri stăteau rezemaţi de gardul din fier forjat al clubului, uitându-se la mulţimea de trecători. Câteva femei mai în vârstă, probabil servitoare în casele mari de pe St. Charles Avenue, stăteau la coadă în aşteptarea autobuzului. Turiştii se ghiceau imediat, după aparatele de fotografiat şi îmbrăcămintea lejeră. Claire îi ignoră pe toţi. Atenţia îi fu atrasă, însă, de doi tineri albi, amândoi chipeşi, îmbrăcaţi în costume de culoare închisă. Eleganţi şi încrezători, îi ignorară pe negrii care stăteau sprijiniţi de gard şi urcară scara din granit.

Avocaţi, îşi spuse ea urcând în urma lor. Fără îndoială că îşi putea permite să meargă la acel club pentru că lucrau pentru „tăticul”, care era un membru fondator al vreunei firme vechi. Chiar şi numai ideea aceea o făcea să se bucure că exista New York-ul. În acel oraş mare şi anonim îţi era uşor să te pierzi. Dar nepotismul era în floare la New Orleans. Şi, mai rău decât atât, erau acele costume îngrozitoare pe care le purtau avocaţii în timpul verii umede din Sud. New York-ul o scutea

şi de acest lucru.

— Vă rog să mă scuzaţi, murmură ea când cei doi tineri o ignorară. Aş vrea să stau de vorbă cu unul din directorii asociaţiei, dacă se poate, cineva care să fi fost aici şi acum cinci ani. Ştiţi cumva dacă e posibil?

Cei doi părură puţin surprinşi când o văzură în spatele lor. Unul din ei, chipeş, cu păr negru şi ochi de un albastru-deschis, zâmbi uşor.

— Acesta este un club privat.

— Ştiu.

Ei o priviră cu atenţie. Poate datorită costumului negru cu pantaloni, sau poşetei „Mark Cross”, nu ştia, dar bănuia că este destul de prezentabilă pentru ca ei să se hotărască să o ajute.

— Intră. Poţi să vorbeşti cu secretarul, spuse cel chipeş ţinându-i uşa deschisă, în timp ce celălalt o măsura din cap până în picioare, aşa cum fac adesea bărbaţii când evaluează o eventuală iubită.

Ea intră în hol. Pereţii de la intrarea în sufragerie erau zugrăviţi în aşa fel, încât să semene cu marmura şi draperiile din satin de mătase gri. Un maître d'hotel stătea în dosul unei estrade din lemn de mahon şi părea absorbit de ceea ce făcea, probabil rescria lista rezervărilor din ziua aceea.

Era ciudat, dar Claire se simţi puţin dezamăgită de interiorul acela de bun gust. Auzise

atâtea despre 555, mai ales de la evreii care se simţeau excluşi, încât se aşteptase la un mediu mai sinistru. Îşi amintea de un fost coleg de la Columbia care se întorsese acasă, în New Orleans, ca să-şi ajute tatăl să conducă lanţul de magazine de corpuri de iluminat al familiei. Jordan nu suporta niciodată gândul că nu putea fi admis printre membrii clubului. Tatăl său îi spusese să nu se mai gândească la acest lucru, dar ei nu putea, şi obişnuia să i se plângă lui Claire. Era absurd că ea era obligată să simtă compătimire pentru el, pentru că era evreu şi nu putea să devină membru al unui club stupid, când Jordan nu părea să priceapă că Asociaţia 555 n-ar fi acceptat-o pe ea nici dacă n-ar fi fost evreică, pentru că era femeie. Nu putuse să-l facă pe Jordan să nu se mai plângă, aşa că, până la urmă, luase totul drept o lecţie bună în ceea ce privea egocentrismul masculin.

— Domnule Boudreaux, această tânără ar dori să stea de vorbă cu secretarul, zise cel mai chipeş dintre cei doi, zâmbindu-i iarăşi.

Zâmbi şi ea, având senzaţia că îi mai lipseau o fundă mare şi roz în creştetul capului şi o acadea.

— Mulţumesc, murmură apoi, făcând tot posibilul să pară sinceră.

Domnul Boudreaux ieşi din spatele estradei şi îi făcu semn să-l urmeze. Ea îi lăsă pe cei doi bărbaţi în urmă, având întipărită pe chip o expresie de vagă recunoştinţă.

— Acesta este biroul preşedintelui. Aşteptaţi aici până îl chem pe secretarul său, domnul D'Hemecourt.

Ea se aşează pe canapeaua de două persoane din faţa biroului. Nici încăperea aceea nu ascundea niciun secret: un computer Apple, un Rolodex şi un teanc de foi albe cu sigla asociaţiei, un pelican. Biroul arăta ca al oricărei secretare, excluzând, probabil, superbul aranjament de anturium roz pal care se afla pe dulap.

— Mă bucur să vă cunosc. Eu sunt Gerald D'Hemecourt, domnişoară…? spuse un tânăr de vreo douăzeci şi ceva de ani, intrând împreună cu domnul Boudreaux din dosul unei uşi-fereastră.

Purta o pereche de pantaloni gri şi un sacou bleumarin. Ea observă că, pe cravata de mătase a tânărului, era pelicanul care reprezenta sigla Asociaţiei 555.

— Domnişoara Green. Claire Green, spuse ea strângându-i mâna.

Degetele lui erau reci şi ea se întrebă de ce se mai ostenea, oare, cu prezentările.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Green?

Manierismele lui, ca, de exemplu, felul cum îşi ţuguia buzele dezgustat când îi acordă atenţie, o făcură pe Claire să-şi spună că individul acela era un dobitoc plin de sine.

Domnul Boudreaux îi lăsă singuri în birou.

— N-aş vrea să vă deranjez, începu ea, dar am venit să încerc să obţin unele informaţii cu privire

la o crimă care a fost comisă acum cinci ani.

Făcu o pauză şi se uită la el, neştiind cum să continue.

— Nu pot să nu remarc vârsta dumneavoastră. Speram să stau de vorbă cu cineva mai în vârstă, care să lucreze în cadrul asociaţiei de cel puţin cinci ani.

— Sunt aici exact de cinci ani, spuse D'Hemecourt pe un ton care îi confirmă lui Claire că era un dobitoc plin de sine.

Claire se trase mai în faţă pe scaun.

— Sora mea a venit aici acum cinci ani căutând să se angajeze. S-ar putea ca, încă, să se mai vorbească despre ea. Se numea Zoe şi acesta a fost ultimul loc unde a fost văzută înainte să fie ucisă.

Expresia plăcută de pe chipul lui D'Hemecourt nu se schimbă.

— Am auzit de ea. Nu eram aici în perioada aceea, dar ştiu că solicitase postul pe care îl am eu acum.

Ea îl privi rugător. Poate că tipul era omenos.

— Sper ca poliţia să redeschidă dosarul. Cazul a rămas neelucidat în toţi aceşti ani, şi m-am gândit că, venind aici, o să pot afla o cât de mică informaţie care să le fi scăpat din vedere poliţiştilor atunci şi să-i conving pe cei de la Criminalistică să reia investigaţia.

— N-am nimic de adăugat în plus faţă de ceea ce poliţia ştie deja. Am auzit despre sora

dumneavoastră de la unul, de la altul.

— Puteţi să-mi spuneţi măcar cum decurge interviul? N-am acces la dosarele poliţiei. Nu ştiu nici măcar cu cine a vorbit aici.

— Eu am susţinut interviul cu domnul Laborde în persoană, zise D’Hemecourt cu acelaşi ton dispreţuitor.

— Cine e domnul Laborde?

D’Hemecourt atuncă o privire spre cele două uşi-ferestre care dădeau în biroul domnului Laborde.

— J. Everard Laborde este preşedintele Asociaţiei 555 de mulţi ani. Cred că sora dumneavoastră a susţinut interviul pentru postul de secretară cu dânsul. Adică postul pe care îl deţin eu acum.

— Cred că sora mea a vorbit cu el.

— Mai mult ca sigur.

— Aş putea să stau şi eu de vorbă cu domnul Laborde? Să mă înscriu în audienţă?

El aruncă din nou o privire spre uşa-fereastră.

— Îi voi spune că aţi trecut pe aici. Domnul Laborde este foarte ocupat.

— Să vă las numele şi numărul de telefon. Dacă va accepta să stea de vorbă cu mine, puteţi să mă anunţaţi şi voi fi aici, spuse ea, după care se ridică şi căută stiloul în poşetă.

D’Hemecourt îi dădu o carte de vizită cu "555” tipărit cu auriu în partea de sus şi ea îşi trecu numele, adresa şi numărul de telefon.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, zise ea apoi privindu-l în ochi. Ştiu că o să faceţi tot ce vă stă în putinţă.

D’Hemecourt o conduse până la uşă. În clipa aceea, se auzi o voce aspră în interfon, întrerupând liniştea.

— Dem, vino încoace! Nu mi-ai curăţat biroul astăzi!

D’Hemecourt dădu fuga la telefon şi apăsă pe un buton.

— Imediat, domnule Laborde.

— Mă descurc şi singură, zise ea.

D’Hemecourt nici nu sesiză că ea spusese ceva. Se duse repede la sertarele cu dosare de sub dulap şi căută înnebunit o sticlă cu soluţie de curăţat geamuri, după care dădu fuga spre uşile duble, îşi îndreptă cravata şi intră în sanctuarul marelui J. Everard Laborde.

Îl zări puţin prin uşa deschisă. Stătea la un birou imens din sticlă pe care D’Hemecourt, probabil, trebuia să-l cureţe din oră în oră cu Windex. Abia apucă să vadă un profil comun şi un păr aproape încărunţit înainte ca D'Hemecourt să închidă uşa şi să o lase singură în biroul lui.

Ea puse mâna pe clanţă, gata să plece, dar, deodată, aruncă o privire sertarelor cu dosare din spatele biroului lui D’Hemecourt.

Era puţin probabil să mai fi rămas dosarul cu interviul surorii ei. La fel de puţin probabil ca acel preşedinte plin de sine al Asociaţiei 555, să

accepte să stea de vorbă cu ea.

Se duse încet spre sertare. Prin uşă îl auzi pe Laborde spunând:

— Şi acolo… şi acolo… de câte ori trebuie să-ţi spun? La prima oră, dimineaţa, şi imediat după ce plec să iau masa de prânz, trebuie să vii să-l ştergi…

Poate că era mai bine că Zoe nu obţinuse postul, îşi zise ea. După cum se comporta D'Hemecourt, Laborde era un tiran. Zoe, cu spiritul ei libertin şi lipsită de talent în ceea ce privea orice soluţie de curăţat, ar fi ajuns la cuţite cu un şef atât de exigent.

— Da, domnule Laborde. Bineînţeles, arată groaznic dacă nu este întreţinut! îmi pare nespus de rău… murmură D'Hemecourt printre cuvintele răstite ale şefului său.

Ea nu avea prea mult timp, dar merita să încerce. Deschise încet sertarul de la litera „G" şi căută numele de Green. Nu găsi nimic, însă. NU era de mirare. Dar erau dosare despre aproape toate familiile vechi din oraş. Ce n-ar fi dat să le poată răsfoi, îşi spuse ea împingând sertarul la loc.

D'Hemecourt încă mai curăţa, dacă era să se ia după invectivele lui Laborde. Aproape că izbucni în râs când îi strigă secretarului că izbutise să dea cu Windex şi pe un teanc de invitaţii la balurile de Mardi Gras.

Se lăsă pe vine lângă sertarul cu litera „Z".

Acolo se aflau foarte puţine dosare. Numai nume vechi din Louisiana: Zeringue, Zatarain, Zachary. În spate era un dosar misterios pe care se vedeau iniţialele SZG. Aruncă o privire înăuntru şi imediat numele lui Zoe Green îi sări în ochi. Tocmai voia să-l răsfoiască puţin, când îşi dădu seama deodată că Laborde îi spunea lui D'Hemecourt să iasă din birou.

Cuprinsă de panică, înşfăcă repede dosarul. Uşa începu să se deschidă, aşa că ieşi repede. Pe hol, se lipi cu spatele de perete şi ascultă. Era sigură că D'Hemecourt avea să vină după ea dintr-o clipă în alta. Avea să strige cât îl ţinea gura şi ea avea să fie arestată pentru furt.

Fu linişte, însă. Când îl auzi vorbind la telefon şi confirmând o invitaţie la o petrecere pentru şeful său, ea ştiu că nu o văzuse. Răsuflă extrem de uşurată şi se uită la dosarul furat cu un amestec de triumf şi dispreţ faţă de sine. Era avocată, pentru Dumnezeu! Ar fi trebuit să respecte legea, nu să o încalce. Dar acum avea dosarul surorii ei, un lucru pe care nu îl avusese cu numai câteva ore în urmă.

Împături dosarul şi îl strecură în poşetă, după care se îndreptă spre domnul Boudreaux care o conduse până la ieşire, închizând uşa în urma ei. Ajungând pe trotuar, porni repede spre locul unde oprise maşina. Avea să se ducă repede acasă şi, acolo, îşi promise ea, urma să examineze dosarul cu cea mai mare atenţie. Fu o lectură foarte

uşoară. Cererea lui Zoe pentru postul de secretară era scrisă de mâna ei: cu cerculeţe în loc de puncte, cu înfloriturі la sfârşitul cuvintelor. Zoe scria că era potrivită pentru postul respectiv, pentru că trăise toată viaţa în New Orleans, era foarte familiarizată cu societatea şi îi plăcea la nebunie să lucreze cu publicul. Lucruri foarte adevărate. Nu era nimic mai deosebit în legătură cu conţinutul dosarului. Înăuntru, erau fotografia lui Zoe şi un curriculum vitae dactilografiat. Mai erau, de asemenea, şi vreo două recomandări din partea unor cunoştinţe de-ale ei, doamne din înalta societate ai căror soţi erau membri ai Asociaţiei, dar nimic din toate acestea nu dezvăluiau ceva deosebit. Conţinea numai lucruri obişnuite. Ce prietenă bună era Zoe, ce multă clasă avea, ce achiziţie bună ar fi fost pentru asociaţie!

Micile semne cu roşu pe care le făcuse pe margine cel care îi luase interviul nu erau nici deosebit de lămuritoare, nici acuzatoare. Steaua lui David era frumos desenată în colţul din dreapta. Cifra şase era trecută în colţul din stânga, probabil reprezentând ordinea în care avuseseră loc interviurile şi iniţialele – sau cuvântul – Rio erau scrise de-a lungul părţii de jos a paginii.

Rio. Râu. Ce o fi însemnat? Zoe nu fusese găsită într-un râu, ci într-un şanţ. Probabil că erau nişte iniţiale în limbajul celor care luau interviuri.

Respins-lntervievat Ocupaţie, sau ceva de acest gen. Probabil că nu însemna nimic.

Dar literele acelea îi rămaseră în minte, nedându-i pace, rio

Puse mâna pe telefon, rămânând cu privirea aţintită asupra dosarului.

— Alo, mama? Da, tocmai am ajuns, spuse ea bucurându-se că mama ei nu putea să-i vadă vinovăţia din ochi. La cină? Ar fi grozav, zise ea şi zâmbetul i se stinse brusc. Ce surpriză? Bine, dar spune-mi ceva. Da, da, atunci n-ar mai fi o surpriză. Bine. O să vin pe la patru. O să mai stăm de vorbă şi o să te ajut să pregăteşti masa. Şi eu te iubesc. Pa.

Închise şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra dosarului. Chipul frumos al lui Zoe îi zâmbea din fotografie, conţinând toate speranţele, visurile şi posibilităţile. Atingând semnele acelea ciudate şi roşii, trasa conturul literelor, rio „Rest in Oblivion” (Odihneşte-te în uitare), „Rest in Occlusion” (Odihneşte-te în izolare). Se întrebă de ce era păstrat dosarul, dar ar fi putut să fie şi uitat acolo. Cineva îl pusese în sertarul acela şi uitase de el. Mai mult, se întrebă al cui era scrisul de pe margine. Şi cum ar fi putut să afle.

Trebuia să-l facă pe Everard Laborde să-i scrie.

Dar n-ar fi aflat prea multe. Chiar dacă ar fi fost scrisul lui, tot nu însemna nimic. O catalogase pe Zoe ca fiind evreică, dar acest lucru nici măcar

nu era o dovadă de discriminare pentru a nu primi postul; primise postul, numai că tiu trăise suficient de mult ca să afle că fusese angajată. Steaua lui David nu însemna decât că acela care o intervievase făcuse acea constatare. Relevant sau nu, faptul că Zoe era evreică fusese menţionat în timpul interviului.

Nu prea surprinzător pentru un loc ca „555”, îşi spuse ea, împingând dosarul la o parte. Simţindu-se frustrată pentru că nu avea cu ce să continue, se duse în baie şi dădu drumul la apă în cadă. Voia să facă o baie relaxantă înainte să se ducă acasă. Ziua aceea fusese deja stresantă şi, acum, mama ei îi rezerva o surpriză. Abia aştepta să ajungă. Ultima oară când mama ei îi spusese acest lucru, îi cumpărase o rochie de mătase de un galben ca lămâia şi ciclam, genul despre care se spunea „pentru rochia asta cauţi pantofi potriviţi o săptămână”. Era, de asemenea, dovadă, faptul că aceea care purtase o asemenea rochie, avea, într-adevăr, la dispoziţie o săptămână pentru a cumpăra o pereche de pantofi. Unei tinere care urmase Junior League i-ar fi plăcut la nebunie. Era o rochie Zoe. Categoric nu una Claire.

— Sper că nu e ceva de îmbrăcat, şopti ea intrând în apa caldă şi înspumată.

Capitolul 16

Claire păşi pe veranda casei părinţilor ei şi îşi luă inima în dinţi pentru acel moment oribil. În mintea ei era mai rău decât putea să fie în realitate; totuşi, deja se înfiora gândindu-se cum aveau să o întâmpine părinţii ei. Aveau să o privească şi zâmbetele aveau să le rămână întipărite pe feţe o fracţiune de secundă. Şocul care urma să le umbrească expresiile era de scurtă durată, dar vizibil, ca atunci când vezi o fantomă din trecut. Dar, după aceea, totul se termina. O vedeau din nou pe ea, pe Claire, o îmbrăţişau, plângea.u şi lucrurile erau în regulă pentru o vreme. Îşi tot repeta acest lucru.

Apăsă pe butonul soneriei. O cină în familie era chiar ţentantă în momentul acela. Între Phyllis, Halbert Washington şi afurisitul acela de agent FBI, era gata să cedeze nervos. Puiul fript cu usturoi al mamei ei şi vreo două pahare de ceai cu gheaţă erau exact lucrurile pe care şi le dorea.

— Scumpa mea! Scumpa mea! exclamă mama ei după ce îi deschise şi, imediat, se aruncă de gâtul ei. Ah, ce dor mi-a fost de tine!

Când îşi văzu mama, Claire simţi cum ochii i se umplură de lacrimi. Părul scurt al lui Rachel Green era mai cărunt decât ultima oară când o văzuse, şi era mai slabă, dar chipul îi exprima o însufleţire pe care Claire nu o mai văzuse niciodată. Poate că amintirea lui Zoe avea să fie

îngropată, în sfârşit.

— Ai venit acasă, scumpa mea, zise mama ei conducând-o înăuntru.

Claire râse printre lacrimi. De ani de zile nu îşi mai văzuse mama atât de plină de însufleţire; faptul că nu era abătută şi tristă era aproape un şoc. Felul cum o îmbrăţişa o făcu să se simtă ca pe vremuri, când venea acasă în vacanţe. Pe atunci, era întâmpinată numai cu bucurie. Niciodată cu tristeţe.

— Casa arată minunat! Ah, aveţi o canapea nouă! exclamă Claire ajungând în sufragerie, după care trase aer în piept şi adăugă: Şi mirosul… mirosul caracteristic… a trecut prea mult timp.

Mama ei zâmbi.

— Ţi-am preparat mâncarea ta preferată, pui cu sos, legume cu unt şi, ca desert, prăjitura cu cremă de banane. Seara asta ar putea să-l omoare pe tatăl tău, pentru că ştii că încă stă foarte prost cu colesterolul, dar ăsta e preţul pe care-l plăteşti când trăieşti în Sud. Din când în când, trebuie să găteşti şi lucruri din astea.

Ea îşi îmbrăţişă mama din nou, încurajată de faptul că aceasta arată extrem de bine. Mama ei fusese întotdeauna slăbuţă şi putea să poarte culorile cele mai vii. În pantaloni de un verde crud şi cu puloverul de aceeaşi culoare tricotat de mână, părea chiar tânără în ciuda celor şaizeci de ani pe care îi avea. Claire spera să arate măcar pe jumătate la fel de bine când avea să aibă aceeaşi

vârstă.

— Unde-i tata?

— E în biroul lui cu surpriza.

Claire zâmbi.

— Bun, spune tot. Ce-i cu surpriza asta?

Chipul mamei ei era extrem de luminos, de parcă Hezekiah Green ar fi fost în bibliotecă şi tocmai ar fi descoperit un remediu împotriva cancerului.

— S-a-ntâmplat chiar ieri. Tatăl tău şi cu mine ne pierduserăm orice speranţă că o să mai aflăm vreodată ce s-a-ntâmplat cu Zoe. Şi, atunci, ei bine, o nouă rază de speranţă a intrat în vieţile noastre.

— Poliţia a descoperit ceva? întrebă Claire nevenindu-i să creadă.

Ce noroc că se întorsese acasă exact când se descoperise o nouă probă.

Rachel îi zâmbi cuiva de pe hol, în spatele lui Claire.

— Uite-l şi pe tata. Hezy, fetiţa ta a venit acasă! Te las pe tine să-i dai vestea.

Claire se trezi într-o îmbrăţişare ca de urs. Se simţea atât de bine în braţele tatălui ei. Bătrânul profesor mirosea la fel ca întotdeauna: a cărţi, radiere roz şi colonia ieftină pe care a folosea încă de când Dumnezeu despărţise Marea Roşie. Era cel mai grozav miros din lume.

— Fata mea! exclamă el, îmbrăţişând-o de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Doamne, ce

surpriză avem pentru tine!

— Trebuie să-mi spui odată, spuse ea râzând.

Dar, în clipa următoare, râsul îi rămase în gât, fiind înlocuit de un icnet imperceptibil.

În capătul holului era un bărbat. Sufocată de îmbrăţişarea tatălui ei, Claire clipi ca să alunge acea vedenie, însă aceasta nu voia să dispară. Bărbatul era acolo în carne şi oase. Liam Jameson. Stătea rezemat de peretele pe care se aflau o mulţime de fotografii cu ea şi Zoe la şcoală, urmărind scena revederii ca un prieten vechi de familie. Avea un pahar în mână – unul vechi pe care era Păsărică Tweety. Ea şi Zoe luaseră paharele acelea de la „Burger King” când aveau şase ani şi mama ei încă le mai folosea. Iar, acum, acel individ ţinea unul în mână, sorbind ceai din el de parcă ar fi fost la el acasă.

— Ce… cine?… îngăimă ea.

Tatăl ei îi dădu drumul, dar ea îl simţi luând-o de mână.

— Dânsul e agentul special Jameson, Claire, spuse Hezekiah a cărui voce tremura de emoţie. A venit la noi ieri sau alaltăieri punându-ne câteva întrebări în legătură cu Zoe, iar astăzi ne-a anunţat că FBI-ul redeschide dosarul.

Claire se uită la Liam, incapabilă să ia o decizie. Dacă reuşea să nu se dea de gol, merita premiul Academiei, dacă nu, avea să tulbure prima fărâmă de fericire pe care părinţii ei o cunoscuseră după câţiva ani buni. Dacă le spunea

adevărul, şi anume că Jameson se afla în casa lor probabil ca să o cerceteze pe ea, n-ar fi suportat consecinţele. Indiferent cât de nebunească era ideea de a intra în acel joc, nu credea că ar fi fost capabilă să distrugă speranţa care reînviase în – sufletele părinţilor ei.

Întinse mâna fără niciun pic de vlagă.

Zâmbind, Jameson i-o strânse îndelung.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară. Părinţii dumitale mi-au povestit multe lucruri despre dumneata.

Ea ar fi vrut să-i smulgă zâmbetul de pe chip chiar în clipa aceea.

— Asemeni, murmură ea, uitându-se când la chipul lui arogant, când la cele luminoase ale lui Rachel şi Heze.

— Agentul Jameson a venit tocmai din Oklahoma, spuse tatăl ei. Se pare că şeful lui e expert în ceea ce-i priveşte pe criminalii în serie.

Claire se întoarse spre el. Nu observase cât de fragil devenise tatăl ei în timpul care trecuse. Arăta încă bine cu părul lui grizonant şi cu zâmbetul lui plăcut, dar cutele care îi brăzdau faţa îl făceau să pară vulnerabil. Era un tată care suferise suprema durere; nu putuse să-şi apere fiica. Deodată, ar fi vrut să-l îmbrăţişeze şi să plângă la pieptul lui.

— Tati, spuse ea cu blândeţe, n-a constatat nimeni că ar fi vorba de un criminal în serie, nu?

— Ăsta e unul din lucrurile pe care agentul

Jamesori le va investiga. Ştii doar că, acum, au computere la dispoziţie şi pot realiza nişte comparaţii fantastice cu alte cazuri, pe care nu le-au putut face acum cinci ani.

Lumina de pe chipul lui era orbitoare şi Claire simţi un gol în stomac.

Se uită cu răceală la Jameson. Era un om îngrozitor. Să le dea false speranţe acelor oameni copleşiţi de durere era o cruzime extraordinară. Privirea ei ar fi putut face un vierme să se târască înapoi în pământ, însă el nici nu se clinti măcar.

— Ce ziceţi, ne aşezăm la masă? spuse Rachel şi porni spre sufragerie, continuând să vorbească. Agentul Jameson a venit aici în ziua lui liberă ca să ne dea vestea asta minunată, aşa că ne-am gândit că, măcar, am putea să-l invităm la cină.

Claire îşi turnă puţin ceai cu gheaţă din carafă, dorindu-şi să fi avut şi puţină vodcă să pună în el. Avea impresia că era singurul lucru care ar fi ajutat-o să suporte masa aceea.

Se aşeză în faţa lui Jameson la masa „Duncan Phyfe" din anii '50 a familiei. Era unul din lucrurile pe care Rachel şi Heze le primiseră ca dar de nuntă. Era o blasfemie să-l vadă pe Jameson stând la masa aceea. El luă o înghiţitură din ceaiul cu gheaţă preparat de mama ei din paharul de carton şi resentimentele se învolburau în sufletul ei. Era paharul Păsărică Tweety al ei şi al lui Zoe şi aparţinea familiei pentru a fi dat spre folosinţă oaspeţilor bineveniţi. Puţin îi păsa că se

purta asemeni unui copil de şase ani, dar nu suporta ca el să se folosească de lucrurile lor vechi şi dragi.

— Mama dumitale mi-a spus că eşti avocată, domnişoară Green, zise el cu nonşalanţă, dând puiul mai departe, după ce luase trei bucăţi.

„Porcul!” îşi spuse ea, uitându-se fix ia farfuria lui plină.

— Da, agent Jameson, sunt avocată. Am absolvit şefă de promoţie şi mă pricep foarte bine la înţelegerea tuturor nuanţelor legii, spuse ea sperând că el sesizase ameninţarea.

Ar fi fost interesant de văzut ce avea de spus şeful lui cu privire la faptul că venise să cineze acasă la părinţii suspectei.

— Spune-mi Liam, te rog, zise el şi ochii îi licăriră pe sub genele plecate.

Ea putea să jure că lui îi plăcea teribil acel joc de-a şoarecele cu pisica.

— Claire, asta te-a învăţat New York-ul? Cum să te lauzi? o mustră tatăl ei.

Ea se uită la el. Abia trecuseră cinci minute de când îşi revăzuse tatăl şi acesta o certa deja. „Mulţumesc, agent special Liam Jameson!”

— Nu ştiu ce m-a făcut să spun asta, murmură ea, dând legumele mai departe, fără să-şi pună în farfurie.

Fără acestea nu era nici pe departe plină, iar pofta de mâncare pe care o avusese la gândul că avea să fie acasă dispăruse.

— Spune-mi, Liam, ştiu că trebuie să fii prudent cu informaţiile pe care mi le dai, dar s-a întâmplat ceva care a convins FBI-ul să redeschidă dosarul? îl întrebă tatăl ei punându-şi o porţie de piure şi sos.

— Redeschidem dosare de câte ori e necesar. Nimănui nu-i place un caz nerezolvat, spuse Liam mâncând din pui ca un om flămând.

Nu era corect să-i placă felul cum gătea mama ei, îşi spuse Claire furioasă.

— Dar, ia spune-mi, Liam, interveni ea, dacă este adevărat, de ce nu redeschide dosarul poliţia din New Orleans? De ce FBI-ul? Aproape că nici nu s-au implicat la început.

— Draga mea, pari de-a dreptul ostilă! spuse mama ei privind-o uimită.

— Nu... nu-i vorba de asta, zise ea uitându-se la Jameson şi observând îngrozită că lui îi făcea plăcere să o pună într-o asemenea postură. Sunt doar curioasă, asta-i tot. De ce acum?

— Poate că, folosind computerele astea sofisticate, aleg la întâmplare cazurile pe care să le redeschidă. Un fel de loterie, zise Rachel.

Ai ales cuvântul cel mai potrivit, mamă!” în clipa aceea, Claire nici nu putea să-l privească pe Jameson în ochi.

— Se poate spune că e un fel de loterie. Dar în cazul lui Zoe Green a mai contribuit ceva la redeschiderea dosarului, spuse Liam devorând piureul.

— Poţi să ne spui ce anume? întrebă Heze cu răsuflarea tăiată.

— Îmi pare rău, dar nu pot, zise Liam uitându-se la Claire.

Ea îi susţinu privirea, vrând şi să sară peste masă ca să-l strângă de gât, şi să se ascundă sub masă şi să nu-şi mai vadă părinţii niciodată. Numele de Halbert Washington i se plimbă prin subconştient împreună cu cuvântul Justiţiar" şi fu copleşită de un sentiment de vinovăţie îngrozitor. Deodată, mâncarea pe care o aşteptase cu atâta nerăbdare părea să-i întoarcă stomacul pe dos.

— Sunt sigură că agentul Jameson nu poate să ne dea amănunte, murmură ea, învârtindu-şi furculiţa prin piure. O să aflăm destul de curând dacă teoriile lui au vreo substanţă.

— Aşa e, zise el zâmbind uşor.

Era un zâmbet sexy; un zâmbet periculos; un zâmbet ascuns, doar pentru ea.

Un val de adrenalină îi ţâşni prin vene. Între o senzaţie de greaţă şi una de ameţeală, ceru o a doua porţie, încercând să pară cât mai relaxată cu putinţă. Mama ei îi mai puse o bucată de pui în farfurie şi spuse că abia se atinsese de ceea ce îşi pusese prima oară, dar ea nu făcu niciun comentariu. Nu voia decât să se poarte normal. Mai târziu avea să se răfuiască, desigur, cu Jameson; acum, însă, trebuia să se gândească numai la părinţii ei. Nu putea să dea în vileag ceea ce era între ea şi Jameson. Nu putea să le dea

motiv să-şi facă griji şi pentru ea.

— Eşti originar din Tulsa, Liam? întrebă Heze rupând tăcerea.

Claire fu extrem de recunoscătoare pentru întorsătura pe care o luase conversaţia. Nu voia să vorbească despre Zoe şi FBI. Până şi să-l audă pe 2 cel nesuferit vorbind despre viaţa lui de acasă era mai bine.

— Da. Născut şi crescut într-un orăşel de la marginea oraşului Taylorville. Aţi auzit de el?

Heze se rezemă de spătarul scaunului, sătul.

— Ciudat. Numele îmi sună cunoscut, dar nu-mi dau seama cum aş fi putut să aud de el. Are vreo importanţă în afară de faptul că se află în apropiere de Tulsa?

— da, spuse Jameson încet, atât de încet, încât până şi Claire fu nevoită să se uite la el.

— Şi anume? întrebă Heze.

Deodată, Liam zâmbi.

— Ei, la naiba, domnule Green, doar e oraşul unde m-am născut eu. Jameson Avenue trece chiar prin faţa parcului de rulote.

Heze şi Rachel începură să râdă.

Claire se trezi zâmbind. Totuşi, o umbră încă îi mai întuneca faţa lui Jameson şi, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Taylorville însemna mai mult decât spunea el.

Mai discutară despre tot felul de lucruri mărunte: Heze spuse că îi plăcuse foarte mult Tulsa când fusese în armată, Liam povesti despre

locurile din New Orleans pe care le văzuse în timpul scurtei lui şederi. În cele din urmă, termină de mâncat şi Rachel se ridică să strângă masa.

— Ce ziceţi, mâncăm desertul pe verandă? întrebă ea, încruntându-se când văzu farfuria aproape neatinsă a lui Claire.

— Îl aduc eu, se oferi Claire, bucuroasă să scape de privirea cercetătoare a lui Liam Jameson.

În bucătărie, niciuna din femei nu spuse nimic. Claire tăie prăjitura, în timp ce mama ei puse în funcţiune filtrul de cafea.

— Nu ştii care-i treaba cu felul cum găteşti, dar, dacă aş avea de ales între a mânca la „Four Seasons" sau aici, în bucătărie, aş veni încoace imediat.

Rachel veni în spatele ei şi o îmbrăţişa.

— E vorba de emoţie, draga mea, spuse ea râzând când îşi văzu fiica lingând lingura. Niciun om în toate minţile n-ar spune că nişte napolitane cu cremă de vanilie şi nişte bucăţele de banane sunt ceva deosebit.

— Ah, dar astea înseamnă copilărie. Copilăria mea, zise Claire. E atât de bine să fii acasă!

— Zău? Am senzaţia că te facem să stai încordată. Abia dacă te-ai atins de mâncare. Şi ai fost foarte rece cu agentul Jameson, adăugă Rachel, dar, ca şi cum ar fi sesizat că fiica ei avea nevoie de intimitate, se întoarse spre dulap şi umplu la loc borcanul de zahăr. E un bărbat care arată bine, adăugă ea într-o doară.

— N-am observat.

O minciună. Toate erau numai minciuni. Şi era o proastă dacă îşi închipuise că mama ei nu sesiza acest lucru.

— Da, bănuiesc că un metru optzeci şi ceva, nişte ochi de un albastru intens şi un chip care-mi aminteşte vag de Burt Lancaster – ah, ştiu, Burt Lancaster nu mai e demult, dar te rog să mă crezi că, pe vremea mea, Burt era idolul femeilor – da, bănuiesc că genul ăsta de combinaţie n-ar impresiona prea mult o tânără necăsătorită.

— Probabil că e însurat şi are cinci copii. Ştii cum sunt mârlanii ăştia din orăşele, mamă, se însoară de la şaptesprezece ani.

— Nu e un mârlan. Poate se poartă aşa, dar e prea deştept ca să fie. Tatăl tău l-a verificat la Criminalistică, ştiai? Nu le-a venit să creadă că se implica în cazul lui Zoe. Tata a aflat că secţia din Tulsa e elita FBI-ului. L-au implorat pe cel care o conduce să se mute la Quantico, dar el nu vrea. Zice că partea cea mai bună a biroului e acolo, în Oklahoma, şi o mare importanţă în decizia lui o are faptul că Liam Jameson e acolo.

Rachel se întoarse spre ea cu ochii plini de speranţă.

— Asta trebuie să fie ziua noastră norocoasă, Claire, dacă un om ca el a venit aici şi s-a implicat în cazul lui Zoe. S-ar putea să fie eroul nostru, nu-i aşa, draga mea?

Claire înghiţi în sec. I se făcuse greaţă. Reuşi

să spună:

— Sper, mamă. Nici nu-ţi închipui cât de mult sper.

Ar fi vrut să şi creadă acest lucru.

O furtună neobişnuită pentru perioada aceea se abătu asupra oraşului exact când Claire îşi luă la revedere de la părinţii ei. Stabili cu mama ei să meargă la cumpărături vinerea următoare şi îi spuse că avea să o sune pentru a fixa ora. Jameson îşi luă şi el la revedere, având mare grijă să o laude pe Rachel cu privire la talentul ei culinar.

Lui Claire i se păru prea mult. Seara aceea se dovedise a fi una din ocaziile sociale cele mai slab mascate din câte trăise vreodată. Toate emoţiile acelea o epuizaseră. Urcând la volanul BMW-ului, nu dorea decât să-şi pună pijamaua şi să se culce.

Dar seara abia începuse.

Un fulger brăzda cerul negru deasupra stejarilor de pe St. Charles şi picături mari de ploaie udară şoseaua. Era o vreme îngrozitoare pentru a porni spre Cartierul Francez, dar ea într-acolo se îndrepta. După ce îi spuse un „la revedere” în grabă lui Jameson, se urcase în maşină dând impresia că pornea spre casă. Numai că nu se ducea acasă, ci la hotelul lui Jameson pentru a-i spune acestuia să înceteze şarada.

Le dădea părinţilor ei atâtea speranţe şi ea nu suporta gândul că ar fi putut fi dezamăgiţi. Şi totul numai pentru ca el să poată să o hărţuiască în continuare. Să o condamne.

Furia pe care o simţise toată seara ieşi la suprafaţă, în sfârşit. O făcu să roşească şi simţi cum inima îi bătea mai tare. Era un ticălos. Şi ea avea de gând să-l facă să stea departe de părinţii ei chiar dacă era nevoie de un ordin judecătoresc.

Hotelul lui – „Orléans”, dacă îşi amintea bine – era unul din cele mai puţin dărăpănate din apropiere de Bienville. De fapt, era o casă de oaspeţi cu preţuri moderate, confortabilă, din genul celor care închiriau camere în partea destinată servitorilor, spre fundul curţii. Era, categoric, genul de casă unde te puteai aştepta ca un angajat al guvernului să ia o cameră, mai ales dacă avea de gând să stea în oraş mai mult.

Opri BMW-ul lângă bordură cât mai aproape de hotel cu putinţă. Cerul îşi dezlănţuia furia şi ea avea să fie udată până la piele înainte să ajungă în hol, dar nu avea niciun sens să aştepte în maşină. Doar se afla în New Orleans; ar fi putut să plouă ore în şir. Nu putea să-şi petreacă toată noaptea în maşină.

Deschise portiera şi o rupse la fugă prin ploaie până când ajunse sub balconul de deasupra intrării. De fiecare parte a ei, Bienville dispărea sub rafalele de ploaie; nu se mai vedea nimeni în jur. În seara aceea Cartierul Francez, vechi şi cuprins de ruină, se ridica la nivelul reputaţiei sale.

În stânga intrării era o cutie şi o sonerie pentru cei care veneau la ore târzii. Apăsă pe

buton şi imediat se auzi o voce:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Îl caut pe Liam Jameson. Puteţi să-mi spuneţi numărul camerei lui? strigă ea pentru a se face auzită pe deasupra zgomotului făcut de ploaia care cădea pe fierul balconului de deasupra.

În dosul grilajului se deschise o uşă şi apăru un tânăr răvăşit După părerea ei, abia terminase şcoala. Se uită la părul ei ud şi se scarpină în cap.

— Urâtă seară.

— Îngrozitoare, spuse ea ştergându-şi apa de pe nas. Am venit să-l văd pe Liam Jameson. Îmi poţi spune unde stă?

Puştiul deschise grilajul şi ea îl urmă înăuntru. Holul era mic, plin de tot felul de antichităţi şi, totuşi, într-un colţ, ca un omagiu adus secolului douăzeci, ecranul unui computer arunca o lumină albăstruie pe tapetul trandafiriu.

El se uită pe ecran şi apoi puse mâna pe telefon.

— Nu poţi să-mi spui doar numărul camerei? îl întrebă ea aproape în şoaptă.

Nu voia să fie anunţată. Dispărea complet elementul-surpriză.

— Regret. Astea sunt regulile casei. Proprietarii nu-şi pot permite să-i dea cineva în judecată. Ştiţi cum e, suntem cu toţii la mâna avocaţilor.

"Aiurea…” îşi spuse ea.

El îşi îndreptă atenţia asupra telefonului din

nou. Acesta sună mult. Ea stătea în faţa biroului şi apa din bluză îi şiroia prin decolteul sutienului, dar telefonul continua să sune. Jameson, ticălosul, o păcălise iarăşi! Nu se întorsese la hotel.

Chipul tânărului se însufleţi deodată.

— Domnule Jameson, a venit o femeie care vrea să vă vadă, spuse el în receptor. Numele…? zise el şi se uită la ea, aşteptând să-l ajute.

— Green, spuse ea încet, dezumflată deja.

Furia şi indignarea ei nu puteau ascunde evidenta inutilitate a acelei vizite. Jameson era pregătit acum să o întâmpine. Era prevenit. Nu mai putea să-l ia prin surprindere, aşa cum o luase el acasă la părinţii ei.

— Camera 305, spuse tânărul închizând telefonul, după care zâmbi puţin timid. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar 305 e în partea din spate a clădirii, în vechea aripă a servitorilor. Va trebui să ieşiţi iarăşi în ploaie, pentru că treceţi prin curte.

— Înţeleg, zise ea încuviinţând şi îşi dădu seama ce jalnic trebuia să arate, cu părul creţ şi ud, cu hainele şifonate şi ude.

Dumnezeule, avea să-i arate ea lui Jameson! îşi spuse furioasă.

Ieşi pe o uşă-fereastră şi stătu un minut sub balcon. Cea mai logică idee era de a se duce acasă. Nu avea să poată fi categorică aşa cum era, udă leoarcă şi furioasă, în cel mai bun caz, avea să-i dea de înţeles că nu era o adversară de temut.

Furia ei creştea. Dar, dacă s-ar fi dus acasă după ce fusese anunţată, ar fi părut laşă. Şi în niciun caz nu avea să-i lase impresia asta.

Trase adânc aer în piept şi se uită spre capătul celălalt al curţii. Camera 305 trebuia să se afle la etajul trei. Un bărbat înalt şi bine clădit ieşi pe uşa unui balcon şi, chiar prin perdeaua de ploaie, ea îşi dădu seama că era Jameson. El se rezemă de balustrada de lemn, uitându-se în curte.

Deodată, trupul îi deveni rigid. Se uita la ea. În clipa aceea, Claire traversă curtea. Ploaia se revărsa asupra ei, dar i se părea umilitor să fugă. Şi, în plus, n-ar mai fi avut niciun sens. Nu avea cum să se ude mai mult decât atât.

Urcă cele două şiruri de scări şi, când ajunse la etajul al treilea, îl văzu stând în capătul celălalt al balconului, în lumina slabă a lămpilor cu gaz din curte. În spatele lui se vedea o fâşie subţire de lumină gălbuie care venea din camera lui.

Ea se apropie încet de punctul în care ajungea umbra lui. Lungă şi ameninţătoare, aceasta căzu asupra ei, dar teama ei se transformă în barieră. El o intimida. Şi, totuşi, nu era pregătită să se întoarcă şi să o ia la fugă. Mintea îi era plină de toate lucrurile pe care avea de gând să i le spună şi cu care intenţiona să-l ameninţe.

În cele din urmă, îşi forţă picioarele, să înainteze.

În sfârşit, ajunse suficient de aproape pentru a-i vedea bine. Ochii, aţintiţi asupra ei, licăreau în

lumina slabă. Spre dezamăgirea ei, observă că era desculţ. Părul îi era la fel de ud ca al ei şi dat pe spate. Era îmbrăcat doaf-cu un tricou alb şi o pereche de blugi, dar şi-i pusese în grabă, pentru că era descheiat la nasture. Probabil că era la duş când sunase tânărul de la recepţie.

— Te aşteptam, Claire, dar nu chiar atât de curând. Eram sigur că ploaia te va ţine acasă în seara asta. Numai că m-am înşelat.

— Lasă-mi părinţii în pace, spuse ea încet, dar cu asprime în glas, însă mult mai slab faţă de răpăitul ploii. E oribil din partea dumitale să-i foloseşti pe ei pentru a mă ataca pe mine. Nu vezi că încă mai suferă de pe urma pierderii fiicei lor ucise?

— Ba văd foarte bine, spuse el cu compasiune în glas.

Dacă acele cuvinte ar fi fost rostite de oricare alt bărbat, ea ar fi simţit un pic de căldură străbătându-i trupul, dar fuseseră rostite de un agent FBI şi ea tremura de frig.

— Dacă nu încetezi să mai iei legătura cu ei, mă voi vedea obligată să depun o plângere. De asemenea, cred că există o penalizare pentru afirmaţia mincinoasă de a redeschide un dosar când, de fapt, nu încerci decât să întinzi o capcană.

— Chiar redeschidem dosarul, Claire. Nu e o minciună. E cât se poate de adevărat.

Ea îl privi în întuneric timp de aproape un

minut, încercând cu disperare să-i cântărească sinceritatea.

— Nu pot să cred. Ai venit aici să pui mâna pe mine, nu să-l găseşti pe ucigaşul surorii mele.

— Faptul că reevaluăm probele existente în cazul uciderii lui Zoe nu are nicio legătură cu tine. Cazul Zoe Green era nerezolvat şi ar trebui redeschis, prin urmare. Facem treaba asta destul de des. Cei de la secţie au găsit de cuviinţă că, dacă tot sunt aici…

— Dar cum ai putea să lucrezi la două cazuri în acelaşi timp? Nu poţi să găseşti ucigaşul şi să descoperi probe în ceea ce priveşte justiţiarii în acelaşi timp.

— A fost uşor să ajung pe urma ta, Claire. Ştim şi cine sunt unele din femeile de la New York. Ştim multe despre Phyllis Zuckermann şi tribunalul ei. Nu-mi place că trebuie să-ţi spun, dar e numai o chestiune de timp până când ele – sau tu – or să facă o mişcare greşită şi or să fie prinse. Sigur, o să dureze ceva până or să se adune probele, întotdeauna durează, dar poţi să fii sigură că, dacă sunteţi amestecate cu adevărat în povestea asta cu ucigaşii plătiţi, o să fiţi prinse toate. Şi o să fiţi judecate.

Cuvintele acelea erau asemeni unui vânt rece care trecea prin, ea.

— Sunt avocată, îngăimă ea. Nu fi atât de sigur de rezultat.

El se apropie de ea. Silueta lui părea imensă,

până când dădu impresia că avea să o înghită. Era o scenă ca dintr-un film de Orson Welles, parcă.

— De ce nu cooperezi, Claire? şopti el. Am pytea să-ţi acordăm imunitate. Ajută-ne să trimitem în judecată grupul ZOE şi vei fi liberă. Liberă să ne ajuţi în investigarea cazului surorii tale.

— Orice om e nevinovat până la constatarea vinovăţiei sale, Jameson. Poate că femeile despre care vorbeşti n-au făcut nimic rău.

— Nu vrei să descoperim cine a ucis-o pe sora ta? Dacă n-ar trebui să-mi pierd atâta timp făcând pe poliţistul bun/poliţistul rău cu tine, aş putea să folosesc timpul căutându-l pe individul respectiv.

— Dar, nici măcar n-ai cunoscut-o pe Zoe. De ce ai fi eroul ei?

El zâmbi slab.

— Poate că merită un proces. Poate că merită să i se facă dreptate. Nu-i nevoie de un erou pentru asta.

— Da, sigur, spuse ea cu o voce tremurătoare, după care făcu o pauză şi îşi recăpătă stăpânirea de sine. Dar lucrurile astea se întâmplă – cazurile rămân nerezolvate, nu se face dreptate – tot timpul, din păcate. Atunci, de ce ai ales-o pe sora mea? De ce?

— Nu ştiu de ce. Poate... poate pentru că seamănă atât de mult cu tine.

Se apropie şi mai mult de ea. Ploaia răpăia. El era atât de aproape, încât ea îi simţea mirosul.

Mirosul de bumbac curat al tricoului şi cel al săpunului de la hotel se combinau cu o esenţă masculină care părea alcătuită doar din praf şi sudoare de cowboy din Oklahoma.

El ridică mâna. Ochii îi erau pe jumătate închişi, astfel încât ea nu îi putea desluşi expresia. Deodată, îi atinse obrazul ud.

Mintea ei ţipă să se dea înapoi, dar, dintr-un motiv neştiut, nu putu să se clintească. Stătea nemişcată şi se uita la el, lăsându-i degetul mare să-i lase o dâră de foc pe obraz…

Atingerea era atât de blândă. Atât de liniştită şi de tandră. Ca o răsuflare. O mângâiere a unui iubit. O mângâiere generată de dorinţă. Era un preludiu, iar groaza şi emoţia stârnite de ea o mistuiau pe dinăuntru ca o otravă.

— Vreau să te ajut, Claire.

Ea închise ochii. Deodată, simţi frigul serii şi umezeala hainelor ei şi începu să tremure. El o luă de braţ şi o trase mai aproape. Pieptul lui era atât de ispititor. Chiar şi în tricou, părea imposibil de cald şi de protector. Şi asta era important la un bărbat. Unul putea să te arunce în şanţ; altul putea să te protejeze ca o armură.

— Ai îngheţat, şopti el. Vino înăuntru.

Pieptul i se apropie şi mai mult. Cavalerul îmbrăcat în blugi.

Ea dădu aerul afară şi abia atunci realiză că îşi ţinuse respiraţia. Scutură din cap amorţită.

— Nu pot. Eşti agent.

— Uită asta. Nu sunt asta tot timpul.

— Dar eu sunt o suspectă.

— Da… aşa e… şi eu sunt un om, spuse el apucându-i bărbia, după care încet-încet, se aplecă şi şopti; Nu uita asta, nu uita că sunt un om.

Un suspin slab ieşi de pe buzele ei înainte ca el să i le acopere cu ale lui. O săruta; ea îl lăsă să o facă; şi ea voia ca el să facă asta. Iar ploaia răpăia în continuare, zgomotul acela pulsându-i în vene, ca şi căldura atingerii lui.

„E o nebunie”, răsună o voce slabă din ameţeala provocată de hormoni. Gura lui era la fel de senzuală la sărutat cum era la privit; aspră şi, totuşi, sensibilă, solicitantă, dar nu provocatoare de durere şi, totuşi, să se sărute cu un necunoscut aproape după ce se întâmplase cu sora ei nu era deloc înţelept. Să se sărute cu un agent FBI când ea era una din persoanele suspectate de el era o pură nebunie. Dar faptul că se simţea atrasă de el era o slăbiciune care îi pătrunsese până la oase. Chiar în clipa aceea îşi dădu seama că era rezemată de el, moale şi doritoare, agăţându-se de tricoul lui într-un gest jalnic de nevoie. Atracţia pe care o simţea faţă de el o făcea să fie slabă şi era accentuată numai de singurătatea ei îndelungată care, acum, răbufnea asemeni unei explozii.

— Vino înăuntru, şopti el în părul ei când se desprinseră unul de celălalt.

Ea închise ochii şi îşi lipi capul de pieptul lui.

Bătăile inimii îi erau puternice şi sigure şi, cu siguranţă, înteţite, La urma urmei, era om, nu un fel de Dudley Do-right din oţel. Nu, era chiar om şi mult prea bărbat. Trebuia să se ţină departe de el, altfel avea să ajungă nu numai în puşcărie, ci într-o celulă, cu inima frântă.

— Trebuie să mă duc acasă, zise ea repede, încercând cu disperare să se dezmeticească. Te rog, chiar trebuie să plec. Voiam să-ţi spun numai să nu te joci cu părinţii mei. N-ar rezista. E prea crud, spuse ea ridicând privirea.

Privirea lui înfierbântată şi arogantă o făcu să se simtă stânjenită. Ce naiba făcea, oricum, sărutându-l? îi trebuia o cămaşă de forţă.

— N-am vrut să fac asta. Trebuie să mă crezi. Doar că… ei bine… te găsesc… zise el înălţându-şi sprâncenele.

Ochii i se întunecară într-un fel cum numai o femeie putea să înţeleagă. Spusese destul.

Ea se depărtă de el nervoasă.

— Trebuie să plec, zise apoi mergând cu spatele, prea umilită ca să-l privească în ochi.

Părul îi era ud şi lipit de cap. Picioarele îi erau reci ca gheaţa în pantofii uzi. Tremurând deodată, îşi încrucişă braţele peste piept. O îngrozea gândul acela, dar probabil că el vedea fiecare bucăţică din sutienul ei crem prin bluza udă. Mai rău, poate reuşise să vadă chiar mai mult decât atât.

— Sună ca un clişeu, dar aş vrea să ştii că nu-

mi stă în obicei să fac asta, spuse el fără să se apropie de ea.

Stătea complet nemişcat.

— Înţeleg, minţi ea, ţinându-se de balustradă.

— Nu m-ai oprit.

Ea se opri. Abia îndrăznea să respire.

— De ce?

Ea îi surprinse privirea şi apoi jură în sinea ei că nu avea să se mai uite la el decât dacă erau forţaţi să se vadă într-o sală de judecată. Era un bărbat atrăgător. Ei i se părea chiar al naibii de atrăgător. Dar, Doamne, era extrem de periculos. Şi ea era nebună.

— Credeam c-o să mă opreşti, spuse el cu o voce răguşită şi şoptită. Ştiu că tot ce i s-a întâmplat lui Zoe te-a făcut să te temi.

Ea stătea încremenită pe scară. Era primul bărbat din câţi cunoscuse care văzuseră prin ea. Datorită profesiei lui, bineînţeles; trebuia să cunoască foarte bine fobiile unei victime, dar o şoca faptul că emoţiile ei erau atât de transparente pentru el. În general „nu avusese noroc cu bărbaţii, deoarece rezerva ei era luată drept răceală; un sărut într-un moment nepotrivit şi ea dispărea. Dar o făcea numai pentru că îi era frică. Avea toate motivele să-i fie.

— Sexul nu e un act blând, spuse el. Prin natura sa e violent. Nu judecăm bărbaţii cât de bărbaţi sunt după cât de violenţi sunt.

Ea îşi dădu la o parte din ochi şuviţa de păr

ud. Mâna îi tremura. În spatele ei, ploaia cădea neîncetat. Ardea de dorinţa de a-i fi cald şi a fi uscată. De a se afla într-un loc sigur, departe de acel bărbat care o înspăimânta.

— Nu te condamn, Claire. Nu te condamn deloc. A fost numai vina mea.

— Atunci lasă-mă-n pace.

— Mă simt atras de tine. Vreau să fiu cel care-ţi alungă temerile.

— Nu. Nu. Lasă-mă! izbucni ea, după care se întoarse, nesuportând să-l vadă cum stătea rezemat de balcon, dispreţuind mirosul de bumbac curat şi cel de bărbat abia ieşit de sub duş.

Era capabil de violenţă. Ştia acest lucru pentru că îl vedea în privirea lui, în felul în care părea să privească lumea, în lucrurile pe care le făcuse şi, mai mult ca sigur, în cele pe care le văzuse. Poate pentru că ştia că acest lucru se vedea, el se abţinea. Poate că mai periculoşi erau cei care nu ştiau că posedă acest lucru. Dar ei îi era teamă să afle. Sexul era, într-adevăr, un act violent, indiferent cât de pline de dragoste şi de blândeţe ar fi fost intenţiile. Şi, chiar dacă era o femeie disperat de singură, chiar dacă avea necesităţi şi putea să se uite la el, să-l miroasă, să-l atingă şi să-şi înţeleagă dorinţele, prăpastia era atât de îngustă.

Abisul, atât de adânc.

Îl privi îndelung. Frustrarea se citea pe chipul lui, iar cutele care îi ofereau atâta caracter feţei,

se adânciseră. Ar fi vrut să creadă că, în el, era mai mult decât dorinţa de a se culca cu o femeie de care se simţea atras, dar nu putea să fie sigură de acest lucru. Bărbaţii erau nişte porci. Superficiali, cu ochelari de cal, motivaţi de sex şi atât. Jameson se simţea atras de ea; voia să facă o cucerire. Nu putea să-şi dea voie să creadă că era vorba de mai mult. Pentru că, dacă o făcea, se îndrăgostea de el.

Şi abisul era atât de adânc. Se întoarse şi începu să coboare. I se păru, că îl aude mormăind un fel de epitet, dar se forţă să-l alunge din minte. Când ajunse în curte, se bucură deodată de ploaia rece, torenţială. Frigul îi distruse orice urmă de dorinţă sexuală. Îi alungă fierbinţeala de care fusese cuprinsă. O făcu să nu se mai gândească la Liam Jameson, la sex şi la ideea de a se duce în camera lui. Ploaia era bună, îşi spuse ea iar şi iar, ca pe o rugăciune. Răceala ei îi tăie respiraţia. Apa aceea rece era ca un botez. O confirmare a celibatului ei; era iertare, destindere.

O abluţiune rece şi binecuvântată.

Capitolul 17

Sărbătoarea trecu cu minimul de pompă. Oraşul New Orleans, umed, fericit şi grotesc, se pregătea pentru Mardi Gras. Claire fusese convinsă să petreacă revelionul în Cartierul Francez cu nişte foste colege de şcoală, dar, oricât de mult ar fi râs, indiferent de câte ori se plimbase pe Bourbon Street cu prietenele ei şi strigase în întâmpinarea noului an împreună cu mulţimea, nu era la fel ca în alţi ani. Majoritatea prietenelor ei aveau copii, iar bonele erau disponibile numai până la ora unu dimineaţa. Pentru prima oară în viaţa ei, Claire se trezise acasă în dimineaţa de Anul Nou înainte de ora două.

Veselia chefliilor din Cartier nu o deranjase niciodată prea mult; în definitiv, era originară din New Orleans, avea petrecerile în sânge. Dar, stând în pat în primele ore ale dimineţii de Anul Nou şi auzind câte o petardă aruncată pe Seventh Street, se simţi inexplicabil de tristă. Se întoarse cu gândul la acel moment de la miezul nopţii, când toată lumea râdea, se săruta şi se îmbrăţişa cu căldură. Îi fusese foarte greu să asiste la toate acestea, singură şi nedorită. Îi fusese aproape imposibil să schi teze un zâmbet optimist pentru anul care venea.

Mai ales când se gândea la Jameson.

Nu o mai deranjase în ultimele câteva zile. Presupunea că se dusese acasă, în Tulsa, de

sărbători. Poate ca să fie cu soţia şi copiii. O uimea faptul că nu ştia nici măcar dacă avea o soţie şi copii, dar ştia cum mirosea într-un tricou alb de bumbac în timp ce plouă.

Nu avea nicio îndoială că avea să vină după ea din nou. Numai că nu ştia când, şi cum. Până atunci, hotărî să fie cu băgare de seamă. Mai făcuse nişte investigaţii legate de moartea lui Zoe, revăzuse toate articolele vechi din ziare; ba chiar îşi promisese o excursie de o zi la Des Allemands, dar, cu venirea sărbătorilor, nu mai avusese timp. Mai era şi nou-descoperita plăcere de a-şi petrece vremea cu părinţii ei. Se ruga să nu se fi schimbat astfel numai datorită speranţei pe care le-o dăduse Jameson. Îşi dorea ca timpul şi distanţa să fi distrus, în sfârşit, fantoma lui Zoe. Dar erau momente când dorinţa aceea părea slabă, mai ales când ochii mamei ei se înceţoşau şi o priveau pe Claire cu o intensitate înfricoşătoare, ca şi cum ar fi văzut o persoană a cărei reînviere o dorea atât de mult, încât şi-ar fi dat şi propria viaţă pentru asta. În asemenea momente, Claire ar fi vrut să se întoarcă la New York şi părinţii ei să nu o mai vadă niciodată.

Dar era un an nou, îşi spuse ea adormind, în sfârşit. Balaurii puteau fi ucişi. Un început cu totul nou. Îl aştepta cu nerăbdare. Şi cu teamă.

Deţinuţii din cadrul Programului artistic al şerifului erau cocoţaţi pe schelele care acopereau zidul exterior lipsit de ferestre al închisorii

centrale. Era acea perioadă a anului când acopereau cu purpuriu, verde şi auriu scena Crăciunului. Pictura aceea murală era singurul semn mai înviorător în clădirea care adăpostea închisoarea, tribunalul şi principala secţie de poliţie. Departamentul de Criminalistică se afla la etajul al treilea al complexului de pe South Broad. Era o zi rece de luni după cea de Anul Nou când Jameson se duse acolo, în sfârşit.

Zgribulit în haina sa, îi arătă legitimaţia poliţistei de la intrare şi ceru să-i facă legătura cu detectivul Williams. Femeia apăsă pe butoanele 131 de pe panoul din faţa ei şi, cu o expresie plictisită pe chip, lăsă telefonul să sune în timp ce stătea cu privirea aţintită asupra uşilor de sticlă. Era o privelişte teribilă, îşi spuse Liam. Vântul rece zbura gunoaiele de lângă „Nguyen's Gas-n-Go" în mijlocul străzii; avocaţii îmbrăcaţi în trenciuri se îndreptau spre închisoare pentru a sta de vorbă cu clienţii lor; din când în când, deţinuţii cu lucrurile personale înghesuite în pungi de plastic ieşeau pe uşa principală a închisorii, amintind în permanenţă de supraaglomerarea închisorilor şi de sistemul juridic stil uşi turnante.

— Domnule detectiv Williams, vă caută cineva de la FBI, spuse femeia în receptor făcându-i semn să-i arate legitimaţia din nou. Agent Jameson. Sediul din Tulsa. Am înţeles, zise ea, apoi puse telefonul în furcă. Lifturile sunt în stânga. Detectivul Williams e în camera 329.

— Mulţumesc, zise Liam zâmbind.

Îi zâmbi şi ea şi un licăr de interes îi apăru în ochi. Totuşi, era prea târziu acum pentru conversaţie. Jameson ieşi fără să mai scoată un cuvânt.

Biroul lui Williams semăna cu al lui, numai că era într-o stare şi mai proastă. Fotoliile din vinilin erau identice, dar cele ale detectivului erau crăpate şi umplutura ieşea prin partea din spate a unuia. O bandă izolantă îl ţinea întreg. În încăpere era foarte cald şi mirosea a tapet umed. Williams, pn negru de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu părul scurt, puţin încărunţit, stătea la birou cu o expresie care parcă spunea „ce dracu' mai vrei şi tu?"

— Am venit să văd dosarul Green.

— Care dosar Green? Cred că avem vreo patruzeci şi şase.

— Zoe Green.

— Aţi, ăsta.

Liam cuprinse spatele unui fotoliu şi îşi înăl a sprâncenele întrebând parcă, Am voie?"

Williams încuviinţă şi, oftând adânc, apăsă câteva taste ale computerului de lângă birou.

— Zoe Green. Da, îmi amintesc. Hei, tipa a fost găsită într-un şanţ din Des Allemands. De ce nu vă duceţi să-i bateţi pe ei la cap?

— Aş vrea să văd dosarele de-aici mai întâi. A dispărut din New Orleans, mai ţii minte?

Detectivul puse mâna pe telefon.

— O să sun în camera dosarelor. Dar, din câte-mi amintesc, nu e prea mult. De ce vă bateţi capul cu cazul ăsta după cinci ani?

— Redeschidem dosarul în mod oficial. Vrem să vedem dacă nu cumva e opera vreunui criminal în serie.

Derrell Williams îl privi în ochi pe Jameson. Se uită în altă parte abia când îi răspunse cineva din camera dosarelor.

— Adu-mi dosarele Zoe Green. Da, spuse el în receptor, după care închise. De ce dracu' credeţi că a fost omorâtă de un criminal în serie?

— Fantastic, nu?

— Da, cam fantastic. Mai ales după cinci ani.

Jameson zâmbi.

— N-a avut un iubit care s-o omoare. N-a făcut-o tatăl ei. Nimeni din jurul ei n-a avut motiv s-o facă. Aşadar, ce-a rămas?

— Aşa gândiţi voi, marii agenţi FBI? Dumnezeule, ar trebui să mă las de meseria asta şi să mă duc acolo unde-i munca mai uşoară! Ce stil de a gândi! Dacă A e adevărat şi B e adevărat, atunci totul duce la Z.

Jameson râse, în sfârşit. Se lăsă pe spate în fotoliu pentru a aştepta cât mai comod dosarele şi îl privi pe Derrell Williams.

— Poţi s-o numeşti presimţire. Oricum, investigăm cazul din nou.

— De ce?

— Pentru că o cercetez şi pe sora lui Zoe

Green, de aceea.

Un ofiţer veni cu dosarele, le puse pe biroul lui Williams şi ieşi fără să scoată un cuvânt.

Williams le luă şi o fotografie a lui Zoe căzu dintr-unul. Le înfăţişa pe cele două gemene. William o privi îndelung.

— Erau frumoase, nu? spuse el.

— Da, zise Jameson, de data aceasta fără zâmbetul lui dezarmant.

— N-am putut să facem prea mult. N-am găsit nicio urmă.

— Ştiu.

Williams îşi ridică privirea.

— Nu pot să-ţi fiu de niciun folos, Jameson, ştii asta foarte bine. Am şaisprezece cazuri pe cap în momentul ăsta, când media naţională e mai puţin de jumătate din cifra asta.

— Ştiu. Capitala crimei din SUA. Eşti extrem de ocupat. De aceea îţi iau cazul ăsta să mă ocup de el.

— De ani de zile n: am mai avut de-a face cu un criminal în serie.

— De când Quinlin a fost arestat aici, nu?

— Exact şi aşa aş vrea să rămână, spuse Williams pe al cărui chip apăru o expresie de greaţă. Ştii, eu am fost primul poliţist care a intrat în casa lui Quinlin, unde i-au găsit pe toţi băieţii şi părţi din trupurile lor. Am ţipat ca o femeie când am dat peste primul piept.

Jameson nu putea să facă altceva decât să se

uite la Williams şi să-l lase să vorbească.

— Nu-mi plac criminalii în serie, repetă Williams.

Nimănui nu-i plac.

— Ce-o să faceţi dacă o să găsiţi unul aici?

— O să punem mâna pe el.

— Mă mai gândesc. Eu tot mai sunt de părere că tipa s-a încurcat cu vreun nemernic şi lucrurile au scăpat de sub control.

Jameson ridică din umeri. Apoi se ridică de pe fotoliu şi luă maldărul de dosare.

— Majoritatea materialelor de aici sunt fotocopii ale dosarelor lui Minnefield?

— Aş fi putut să-ţi spun asta fără să mai aduc dosarele, zise Williams frecându-şi falca şi privindu-l. Asta ţi-e specialitatea, Jameson? Criminalii în serie? întrebă el, apoi clătină din cap şi aproape că se cutremură. Dumnezeule, nu te invidiez deloc! Cum reuşeşti să dormi noaptea? Trebuie să ai nişte coşmaruri îngrozitoare!

— Nicio problemă. Dorm ca un prunc, spuse Jame son îndreptându-se spre uşă. Mă trezesc din două în două ore ţipând.

Prima paradă de Mardi Gras trecu pe Canal Street la jumătatea lui ianuarie. Cele mai mici erau forţate să aibă loc mai devreme pentru a nu sta în calea persoanelor importante: Rex, Bacchus, Endymion. Cele mai mari grupuri erau cele mai noi. Nouveaux riches cu prea puţine legături cu vechiul New Orleans pentru a intra în

Comus făcuseră un lucru de neiertat: îşi constituiseră propriile grupuri. Numeroşi doctori şi avocaţi constituiau acum Grupul din Seraphina, toţi fiind respinşi de către membrii Asociaţiei 555. Dar ceea ce le lipsea în poziţie socială se compensa prin ostentaţia cu care incitau mulţimile. Parada Seraphina era extrem de mare şi întotdeauna afişa numele unei mari vedete de cinema. În ultimii ani, grupul crescuse atât de mult, că trebuia să-şi organizeze balul în Louisiana Superdome.

Însă grupurile cele mai mari nu erau întotdeauna cele mai bune, după părerea celor de la 555 i. Păstrarea tradiţiei era mai impresionantă în rândurile lor. Vechile grupuri, ca Dante şi Grupul lui Ganymede încă mai foloseau „flambeaux”, torţe aprinse cu petrol lampant şi purtate de negri angajaţi la începutul paradei. Păstrând vechea tradiţie de a lumina drumul parcurs de paradă, oamenii aruncau monede în calea celor care purtau torţele. Cei din vechile grupuri vedeau în aruncarea monedelor un semn de recunoştinţă, în timp ce alţii vedeau în acest gest un simbol al discriminării. Torţele erau periculoase şi nefuncţionale, se plângeau oamenii. Mai mulţi muriseră arşi după ce petrolul lampant li se scursese pe cap, periculos de aproape de torţe. În plus, luminile fluorescente de pe străzi înecau strălucirea torţelor. Păstrarea unei tradiţii ca aceea a purtătorilor de torţe nu era decât o

demonstraţie de Sambotsm, după cum susţineau membrii grupurilor noi.

Totuşi, era o tradiţie, spuneau cei vechi. Împreună cu căruţele de lemn vechi de secole, care, pe vremuri, erau trase de catâri şi, acum, de tractoare, aminteau de cât timp Mardi Gras făcea parte din viaţa oraşului şi aşa trebuiau să rămână.

Cei care dispreţuiau practica acelor „flambeaux" doreau să fie abolită, însă aceasta era şi mai agreată de masele de oameni fără adăpost care se aflau pe parcursul străbătut Era un fapt bine ştiut că, până seara, majoritatea câştigau până la o sută de dolari în mărunţiş şi, în ultima vreme, se discuta despre punerea albilor să poarte tradiţionalele „flambeaux". Existau acum atâţia albi de la Armata Salvării şi Ozanam Inn care doreau să poarte torţele, încât scandaluri interrasiale izbucneau adesea înaintea paradelor. Unele din ele sângeroase.

Încă o parte din încurcatul nod al rasismului, îşi spuse Laborde răscolind printre scrisorile de pe birou şi găsind încă una de nemulţumire de la NAACP. Aceştia se plângeau iarăşi în legătură cu „flambeaux", dar greşeau plângându-i-se lui. Laborde era Grand Marshal de Dante anul acela şi era de părere că flambeaux" puteau să fie ori albe ori negre, numai să se păstreze tradiţia. Nu suporta completa distrugere a tradiţiei şi renunţarea la vechile obiceiuri era cel mai rapid mod de a o ucide. El făcea tot ce îi stătea în

putinţă să fie acceptată o soluţie mai moderată. Mai bine să se schimbe, decât să se elimine complet, spunea el, însă nu toată lumea era de acord. Cei din grupul Dante vorbeau să nu se mai facă nicio paradă începând cu anul următor. În ultimii ani existaseră alte victime. În ciuda insistenţelor lui Everard, două din grupurile cele mai vechi hotărâseră să nu mai participe laparadă în semn de sfidare a unei noi ordonanţe a primăriei, potrivit căreia grupurile-trebuiau să primească în rândurile lor oameni de orice rasă. Credeau că toată lumea avea să le susţină decizia. În definitiv, grupurile Charis şi Ganymede participau la parada într-o formă fixă încă din 1872 şi, cu siguranţă, acel lucru era mai temeinic decât a avea negri sau câţiva evrei în rândurile lor.

Totuşi, Everard îi avertizase. Poate că oamenilor nu le păsa că ei existau de mai bine de un secol, le spusese el. Era o idee revoluţionară, dar existau momente când oamenii săi aveau nevoie să li se injecteze puţină realitate în minţile amorţite. Nu te puteai aştepta ca masele de burghezi să înţeleagă până şi cele mai clare nuanţe referitoare la poziţia socială şi nici să le pese, spunea el, de asemenea, şocându-i şi reducându-i la tăcere.

În final, grupurile nu îl ascultară. Îşi menţinură hotărârea, nu participară la paradă şi totul se dovedi un exemplu perfect pentru zicala „ai grijă ce-ţi doreşti, că s-ar putea să se

împlinească". Publicul nu avu nicio reacţie. În cele din urmă, faptul că Charis şi Ganymede participaseră la parada din 1872 nu îl impresionă pe locuitorul pe rând al oraşului New Orleans, care nu dorea decât să câştige bani de pe urma turiştilor care veneau cu ocazia Carnavalului. Ambele grupuri, după ce se separară de ceilalţi, îşi pierdură atracţia. Acum, că erau invizibile, îşi pierdură chiar şi statutul de organizaţie. Nu erau decât nişte societăţi secrete, constituite din persoane lipsite de importanţă, care nu mai impresionau pe nimeni.

Everard avu cel puţin satisfacţia de a-i fi prevenit. Le spusese că membrii consiliului evreiesc orăşenesc nu aveau să plângă dacă dispăreau de pe faţa pământului, pentru că existau o mulţime de grupuri noi – trist, poate, dar fără tradiţia celor vechi – care abia aşteptau să participe la programul sezonului.

Astfel că tradiţia se pierdea, cum se întâmplă adesea, şi Everard era scârbit de rezultat. Ganymede şi Charis ar fi trebuit să ajungă la un compromis. El avea să facă tot ce îi stătea în putinţă ca Dante să nu repete acea greşeală. Nu îşi putea permite ca un alt grup vechi să dispară pentru totdeauna, mai ales că singurii care plângeau după ele erau numai morţii.

— Domnule preşedinte Laborde, vă caută cineva.

— Cine e? se răsti el, ridicându-şi privirea.

Dacă le scria din nou celor din NAACP, însemna să dea foc unei cruci în propria lui curte.

— Un agent FBI, domnule, spuse D'Hemecourt împreunându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi distrat teribil.

Everard îşi ridică privirea. Liniştea care urmă fu asurzitoare.

— Ce naiba vor? întrebă el cu o voce înşelător de liniştită.

Fiind un linguşitor din fire, Dem făcu tot posibilul să-i alunge temerile…

— Nu ştiu, domnule. E chiar supărător. N-aţi putea să-i omorâţi, pur şi simplu?

Laborde îşi coborî iarăşi privirea făcând tot posibilul să nu arate cât de mult îl enerva Dem. Se întâmpla ceva cu secretarul lui de câteva zile. Avea să afle ce anume, dar acum nu putea.

— Lasă-l să intre – e un bărbat, nu?

— Da, domnule, spuse Dem dispărând dincolo de uşile duble şi, imediat, reapăru însoţit de un bărbat înalt, în blugi, şi cu părul strâns în coadă.

Agentul era unul din acei indivizi care păreau să fi ieşit dintr-un film cu Steven Seagal. Cu cizme de cowboy şi o geacă veche de baseball, nu era, cu siguranţă, tipul elegant care se considera Laborde. Era genul de om care nu dădea doi bani pe buna cuviinţă. Îmbrăcămintea lui simplă ar fi trebuit să-l facă să intimideze mai puţin, dar nu era aşa.

Laborde nu putu să-şi dea, seama exact care

era motivul pentru care simţi deodată un fior de groază străbătându-i venele. Bărbatul acela nu avea nimic ieşit din comun în afară de înălţimea sa de peste un metru optzeci. Totuşi, agentul avea o privire pătrunzătoare care spunea parcă „Mă uit la tine, jegule” şi care îl făcea pe Laborde să nu se simtă bine deloc. Nu era obişnuit cu o asemenea privire; mai precis, nu avea niciun chef să converseze cu un răzbunător de la oraş, îndeosebi cu unul care lucra pentru FBI.

Antipatia subită a lui Everard nu era deloc surprinzătoare, dar se convinse că era absolut necesar să-şi ascundă sentimentele timp de zece minute, căci avea să aibă grijă să nu dureze mai mult.

— Eh, cum ar putea Asociaţia 555 să fie de folos

FBI-ului? întrebă el, zâmbind mieros şi ridicându-se de la birou.

Se folosi foarte mult de bastonul său de abanos, de parcă acesta l-ar fi făcut să pară mai nevinovat decât era. Cu el, arătă spre două fotolii din piele.

— Vă rog, să luăm loc.

Agentul încuviinţă, dar, înainte să se aşeze, duse mâna la buzunarul de la spate. Legitimaţia era cât se poate de autentică.

— Agent special Jameson. Sediul din Tulsa. Sunteţi J. Everard Laborde?

— Da, spuse el, şi zâmbetul i se lărgi din ce în

ce mai mult, până când Laborde avu senzaţia că i se desprinsese de faţă şi că plutea deasupra capului. De unde ştiţi cum mă cheamă, dacă îmi permiteţi să vă întreb?

Expresia de pe chipul celuilalt era de nedesluşit.

— Numele dumneavoastră e scris cu litere aurii chiar pe uşă.

Everard râse.

— Ce ridicol! Bineînţeles! Trebuie să mă iertaţi, domnule agent Jameson. Îl văd în fiecare zi. E ca atunci când nu-ţi ştii numărul de telefon, pentru că nu suni niciodată, zise el şi se întoarse brusc spre secretar. Dem, cafea, te rog.

— Da, domnule, răspunse Dem, dar nu se grăbi deloc.

— Deci, cu ce vă putem fi de folos?

Îi plăcea tare mult să folosească regalul „noi”. Era, unul din privilegiile oferite de preşedinţie. Dumnezeule, crea distanţa dintre el şi cealaltă persoană, şi, acum, voia neapărat să pună distanţă între ei!

Agentul FBI zâmbi.

— Singurul care mă poate ajuta sunteţi dumneavoastră, domnule. Investigăm uciderea unei femei care, înainte să dispară, a fost văzută pentru ultima oară în această clădire. Potrivit dosarelor poliţiei, a fost intervievată de dumneavoastră, apoi a dispărut.

Inima lui Laborde bătea atât de tare, încât era

în stare să jure că necioplitul acela din Tulsa o auzea.

— Dacă femeia la care vă referiţi e Zoe Green, crima a avut loc acum cinci ani. De ce să discutăm, din nou, despre acest lucru?

— Redeschidem cazul.

— Aveţi dovezi noi? întrebă Laborde ţinându-şi mâinile pe genunchi.

Faptul că nu putea să încleşteze pumnii îi provoca o durere aproape fizică.

— Nu pot să discut despre dovezi cu dumneavoastră, domnule. Am venit să vă pun câteva întrebări, să obţin răspunsuri şi atâta tot, spuse bărbatul întinzându-şi picioarele.

Era extrem de relaxat şi de degajat, în vreme ce Everard ar fi vrut să arunce cizmele acelea insolente direct în stradă.

— Sunt foarte uimit, spuse el. Crima a fost comisă cu ani în urmă şi aţi spus că sunteţi din… Tulsa? Ce legătură are Oklahoma cu uciderea acestei tinere?

— Aici n-are importanţă ce legătură am eu, ci ce legătură aveţi dumneavoastră, domnule Laborde.

Dacă tipul ar fi purtat o pălărie „Stetson”, Everard ar fi putut să jure că se uita la el pe sub borul larg, urmărindu-i fiecare mişcare şi fiecare gest. Asemeni unui şarpe în iarbă.

— Bineînţeles, spuse Laborde luând ceaşca de porţelan oferită de Dem şi se supără teribil când

agentul refuză cafeaua. Dar adevărul e că nu am altceva de oferit. Fata a fost aici. Am intervievat-o la fel ca pe multe alte persoane care doreau postul respectiv, după care a plecat. Nici n-am mai văzut-o, nici nu ne-am mai gândit la ea. De fapt, n-am aflat de dispariţia ei decât atunci când poliţiştii au ajuns cu cercetările aici.

— De ce?

Laborde îl privi uimit. Spera ca acel individ să sesizeze că nu-i plăcea subiectul şi să renunţe cât mai repede.

— De ce… ce? întrebă el imperios.

— De ce n-a sesizat nimeni dispariţia unei femei care tocmai fusese intervievată aici, la club?

— Acesta nu este un „club, domnule agent Jameson, ci o organizaţie onorabilă care există încă din secolul al nouăsprezecelea.

— Da. Cred că, dacă tot mă aflu aici, ar trebui să aflu mai multe despre această organizaţie.

Laborde trase adânc aer în piept.

— Nu ştiu cum ar putea ajuta acest lucru investigaţia.

— Putem să rezolvăm crime la fel de vechi ca acest club, domnule Laborde, dacă obţinem toate piesele puzzle-ului. Deci, de ce n-a remarcat nimeni că femeia care a dispărut fusese văzută ultima oară aici? Despre dispariţia ei s-a vorbit foarte mult la buletinele de ştiri de seară, s-a scris pe prima pagină a ziarelor.

— N-a remarcat nimeni, pentru că nimeni în

afară de mine n-a văzut-o, iar eu am uitat de ea imediat. Era total lipsită de importanţă, venise doar la un interviu pentru postul de secretară, ceea ce nu e un lucru tocmai de luat în seamă.

În spatele lor, Laborde îl auzi pe Dem zdrăngănind ceştile. Alt gest pentru care avea să plătească. Everard continuă:

— În plus, vă rog să mă iertaţi, domnule agent Jameson din Tulsa, Oklahoma, dar nu sunt întotdeauna la curent cu ultimele evenimente. O jidancă dispărută în acest oraş nu e ca o bombă atomică ce stă să explodeze, nu credeţi?

— Jidancă. Nu cred că am mai auzit pe cineva folosind acest cuvânt. Dumneavoastră cunoaşte-ţi ţgarte bine limba engleză, domnule Laborde. Asemenea cuvinte nu se mai folosesc de ani de zile. Ce v-a făcut să credeţi că era evreică?

Everard făcu un efort extraordinar pentru a nu-şi da ochii peste cap de exasperare…

— Ah, nu ştiu ce anume. Bineînţeles că nu am discutat nimic despre religia ei, dar numele şi înfăţişarea ei m-au făcut să mă gândesc ca la o evreică.

— Deci numele şi înfăţişarea ei vi s-au părut ieşite din comun.

— Pentru mine a fost doar tânăra evreică ce a dispărut după interviu. N-am ce să spun mai mult.

— A părăsit clubul imediat după interviu?

„Iarăşi cuvântul acela. Club/. Ca şi cum membrii lui

555 ar fi fost cercetaşi sau ceva de acest gen.

— Cred că da. Trebuie să mă iertaţi, dar a trecut atâta timp. Nici nu-mi amintesc interviul. Întrevederea noastră a fost atât de scurtă şi de lipsită de însemnătate, încât nu găsesc că ar mai fi ceva de discutat, nu credeţi? spuse el strâmbând din gură dezgustat. Aşa că, dacă nu mai este altceva, domnule agent Jameson, v-aş ruga să mă scuzaţi, dar mă întâlnesc cu cineva la dejun.

— Desigur. O să revin după-amiază.

— Vreţi să spuneţi că mai aveţi întrebări! exclamă Everard făcând tot posibilul să pară insultat şi exasperat.

— Aş vrea să ştiu mai multe în legătură cu acest loc. Cum se numeşte, dacă vreţi să-mi mai spuneţi o dată?

Laborde se încruntă.

— Asociaţia 555.

— Sună ca un cult satanic.

— Poftim?

— Nu, cred că atun J ar fi trebuit să se numească Asociaţia 666.

Bestia zâmbi, dar cel puţin se ridică, punând capăt discuţiei deocamdată.

— Ar mai fi ceva înainte să plec. De ce aţi spus că Zoe Green era lipsită de importanţă?

— Am spus eu asta? N-am vrut să par insensibil.

— EEOC vă face să daţi anunţuri pentru toate posturile pe care le aveţi libere?

— Ne place să credem că suntem întotdeauna dispuşi să primim membri noi. N-avem nevoie de un observator federal.

— Deci, nu vă pot obliga să angajaţi un evreu, dacă nu doriţi. Puteţi să spuneţi că nu are calificarea necesară, nu-i aşa?

— Încercaţi să folosiţi cuvinte pe care nu le-am spus, domnule agent Jameson? Pentru cultura dumneavoastră generală, să ştiţi că Zoe Green a fost angajată. Dacă nu mă-înşeală memoria, a fost sunată, nu era acasă, dar i s-a lăsat un mesaj în acest sens.

Acest lucru-păru să-l mire pe individ şi lui Laborde îi plăcea teribil când era în avantaj.

— Vreţi să spuneţi că aveaţi de gând să o angajaţi pe fata aceea şi, totuşi, nimeni din cadrul organizaţiei n-a remarcat că despre dispariţia ei s-a vorbit la ştirile de seară? întrebă agentul sfredelindu-l cu privirea. Înainte să plecaţi la masă, aş vrea să-mi daţi dosarul ei.

— Perfect. Vă spun încă o dată că nu pricep ce legătură are asta cu uciderea şi dispariţia ei, dar o să vă dau dosarul. Totuşi, trebuie să vă spun că detectivii care au investigat cazul au primit o copie atunci. Consider că este un lucru destul de supărător.

— Aş vrea şi eu o copie. Vă promit că v-o aduc înapoi după-amiază…

Iarăşi zâmbetul acela, stil Tom Cruise. Laborde începu să-şi închipuie cum ar fi arătat

acea gură frumoasă plină de sânge. O răsucire bună de cuţit şi un stomac se puteau umple imediat. Aflase acest lucru din „Gray's Anatomy" a tatălui său şi şi-l demonstrase cu numărul cinci, singurul bărbat pe care fusese obligat să-l ucidă. Numărul cinci fusese îngrijitor la asociaţie. Îl văzuse pe Everard vârând-o pe numărul patru în portbagajul Mercedes-ului său 450SL. Astfel că Laborde fusese silit să comită două crime în anul acela, iar anul următor, de Mardi Gras, când propusese ca, în Noaptea Crimei Misterioase, să fie ucis un îngrijitor, scandalul fusese teribil. Nu că ar fi remarcat cineva absenţa îngrijitorului. Dacă era să te iei după apatia poliţiştilor, bărbaţii de culoare dispăreau de la locurile lor de muncă şi de la locuinţele lor adesea. Nu, dezaprobarea fusese legată de sexul victimei. Membrii voiau ca victima să fie o femeie.

Anul următor, Laborde fusese încântat să le ofere una.

— Dem, adu dosarul lui Zoe Green, te rog, spuse Laborde când Dem apăru cu o altă ceaşcă de cafea.

Dem încuviinţă".

— Cum e îndosariat?

— De unde să ştiu? Nu eu sunt secretar.

Primindu-şi mustrarea, Dem se retrase în biroul său. Trecură cinci minute. Tăcerea era extrem de apăsătoare. Laborde nu mai avea

subiecte de conversaţie. Nu voia decât ca acel agent FBI să plece odată din biroul lui.

— Nu, găsesc niciun dosar referitor la Zoe Green, domnule, spuse Dem după alte cinci minute.

— Obişnuiesc să păstrez orice. Ţin toate dosarele pentru cazurile în care vreau să înlocuiesc pe cineva, zise Everard aruncându-i lui Dem o privire plină de subînţeles. Du-te şi caută-l!

— Vă spun că nu mai avem acel dosar. Pur şi simplu, nu-i acolo. Puteţi să mergeţi să vă convingeţi.

Laborde îşi coborî privirea şi descoperi că încheieturile degetelor i se albiseră.

— Ce ar fi putut să se întâmple cu dosarul acela, Dem? Ai distrus cumva materiale pe care n-ai avut permisiunea să le distrugi?

— Categoric nu, domnule. Nici n-am văzut dosarul acela în viaţa mea.

— Ei bine (am avut unul. Ştiu asta foarte bine, zise Laborde aruncându-i o privire pe furiş agentului.

Nu voia să fie acuzat că distrusese informaţii. Dacă dădea de bănuit că ascundea ceva, agenţii s-ar fi năpustit asupra lui asemeni unor muşte asupra unui stârv.

— E în locul unde sunt ţinute dosarele, Dem. Ştiu asta foarte bine. L-am văzut chiar săptămâna trecută când am căutat ceva în dulap.

— Ei bine, domnule, acum nu mai este.

Laborde zâmbi din nou.

— Este evident că e vorba de o confuzie, îi spuse el lui Jameson. Ce-ar fi să vi-l trimit prin fax când o să-l găsesc?

— Nu vă mai deranjaţi. O să-l iau după-amiază.

— Da. Desigur. Am uitat că o să ne onoraţi cu o altă vizită, spuse Laborde ridicându-se şi întinzându-i mâna. Pe curând, domnule agent Jameson.

— Pe curând, repetă Jameson aruncându-i o privire despre care Everard era convins că era plină de suspiciune, după care plecă, luându-şi cizmele de cowboy şi privirea acuzatoare.

— Ei bine, unde e dosarul? îl întrebă el imediat pe secretar.

— Zău nu ştiu! Nu l-am văzut niciodată şi nici măcar nu ştiu unde era ţinut…

— La Z de la Zoe Green. Dosarul avea pe el iniţialele ei.

Dacă Dem era surprins de acele informaţii oferite brusc, nu o arăta.

— Nu contează cum era îndosariat, m-am uitat şi la „G” şi la Z”, dar n-am găsit nimic, domnule.

Laborde îl împinse la o parte, şi se duse în biroul lui Dem, deschizând repede sertarul de la litera, Z” Imediat începu să înjure.

— Nu-l văd. Trebuie să fie pus undeva greşit. O să stai toată ziua să cauţi în toate sertarele.

— Eu nu pun niciodată un dosar unde nu trebuie, domnule Laborde. Absolut niciodată! zise

Dem.

Laborde îl privi furios.

— Dacă nu e pus în altă parte, înseamnă că lipseşte. Dacă lipseşte, înseamnă că l-a luat cineva. Cine?

O expresie ciudată apăru deodată pe chipul lui Dem.

— Cine a luat dosarul? îl întrebă Laborde din noi mijindu-şi ochii. A mai fost cineva aici care a cerut să vadă dosarul în afară de agentul Jameson? Ai făcut ceva cu el?

— Nu, domnule. Până acum nici n-am ştiut că exista. Dar trebuie să recunosc că interesul dumneavoastră pentru el e foarte ciudat. Şi ceea ce i-aţi spus agentului

Jameson a fost straniu. N-am ştiut că obişnuiţi să umblaţi în dulapul cu dosare.

Laborde încremeni. Se făcu roşu la faţă de furie, dar reuşi să se abţină.

— N-am spus că m-am uitat pe dosar, zise el pe un ton amabil. Îmi amintesc doar că l-am văzut când tu n-ai fost în preajmă ca să-mi dai un dosar de care aveam nevoie. E cumva o crimă?

Dem păru să zâmbească.

— Nu, domnule. Nu e o crimă.

Laborde îl privi fix cu ochii mici.

— Găseşte dosarul ăsta, domnule secretar. Găseşte-l sau o să pleci de aici fără să mai ai permisiunea de a te întoarce nici ca membru, nici altcumva. Înţelegi?

— Da, domnule, spuse Dem părând să se înfurie, dar şi el reuşi să nu arate acest lucru…

— Voi lua masa jos cu preşedintele lui Tulane. Când termin, vreau să văd dosarul complet pe biroul meu.

— Îl veţi vedea, domnule. Îl veţi vedea, zise Dem, după care îşi făcu de lucru Ta dulapul cu dosare, de parcă ar fi fost sigur că avea să găsească dosarul respectiv pus greşit la litera „K”.

Everard plecă la masă, fără să observe privirea ciudată pe care i-o arunca Dem şi nici că acesta luă o carte de vizită de pe biroul său, pe care erau trecute adresa şi numărul de telefon ale lui Claire Green.

Capitolul 18

Jameson îşi dorea să se poată duce acasă şi să uite de ea. Autorităţile locale puteau să găsească orice noi indicii. După întâlnirea cu J. Everard Laborde, era convins că nu era ceva în regulă cu acel individ. Nu trebuia decât să pună vreo doi agenţi federali pe urmele tipului şi aveau să aibă dovezile care le lipseau.

Însă nu putea să-i mărturisească lui Gunnarson că voia să dea bir cu fugiţii. Ar fi părut prea ciudat ar fi necesitat o explicaţie. Deja îi era groază când se gândea să-i spună lui Gunnarson „Trebuie să renunţ la caz pentru că, ei bine, cum spune o vorbă din bătrâni: La mijloc e o femeie…”

Aşa că trebuia să rămână şi să încerce să nu

se mai gândească la Claire Green. În schimb, avea să se concentreze asupra lui J. Everard Laborde. Tipul era, categoric, înfumurat. Liam nu ştia de ce, dar, dacă erai înfumurat, nu erai neapărat un ucigaş, însă merita să-l cerceteze puţin. Nu spusese adevărul în legătură cu intervievarea lui Zoe Green, de acest lucru era convins. Şi primul lucru care avea să-l întrebe pe ticălos când avea să se ducă iarăşi la adresa Canal 555 era de ce se uitase pe dosarul lui Zoe. Acea afirmaţie îi dădea de gândit şi niciun răspuns nu îi alunga sentimentul neplăcut pe care îl avea. A studia un dosar vechi era destul de firesc, dar mai multe cazuri de crimă erau rezolvate legându-te de lucruri obişnuite.

— Nu mai visa cu ochii deschişi, domnule agent. Nu-mi place expresia din ochii tăi. Am senzaţia că o să aud de criminalii ăştia pe care îi cauţi şi ştii ce simt faţă de ei, spuse detectivul Williams.

Liam zâmbi. Williams nu era prost deloc. Într-adevăr, el se aflase la mii de mile distanţă.

— Deci ai fost şi ai vorbit cu tipul, hm? Te-ai dus exact la Asociaţia 555, spuse detectivul despachetând un sandviş imens. Trebuie să recunosc, numai un tip din afară ar fi putut să facă asta. Eu aş fi îngrozită de intimidat.

— Am auzit că oamenii ca tine n-au voie să intre acolo, spuse Liam privindu-l cu atenţie.

În cele din urmă, Williams ridică privirea.

— Am veşti pentru tine, Okie, nici cei ca tine n-au voie acolo, isteţule.

Liam râse uşor.

— Şi, vrei să vii cu mine după-amiază? Putem să-l presăm zdravăn pe tip. Pare destul de agitat.

— Domnul Laborde nu vrea ca reputaţia teribilă a asociaţiei lui să fie pătată de ceva, spuse detectivul muşcând din sandviş şi o frunză de salată îi rămase în colţul gurii. Ştii doar că există de multă vreme.

— Da. Mi s-a spus. Şi mi s-a spus. Şi mi s-a tot spus. Dar asta nu înseamnă că sunt nişte sfinţi, zise Liam uitându-se la Williams care muşcă din nou din sandviş.

— Dar nu înseamnă nici că sunt criminali, zise Derrell ştergând picătura de muştar de pe bărbie cu un şervet de hârtie.

— Deci vrei să vii?

Williams mai muşcă o dată, apoi încă o dată şi mestecă îngândurat. Liam aşteptă cu privirea aţintită asupra sandvişului.

Detectivul păru să observe acest lucru.

— Încă n-ai mâncat de prânz, domnule agent special?

— Nu, am venit direct aici, spuse el, şi se aplecă în faţă. Ce e în chestia asta? Trebuie să recunosc că-i un sandviş tare ciudat.

— Stridii prăjite.

— Cred că glumeşti.

— Deloc, şi sunt grozave. Vrei să spui că n-ai

mâncat niciodată aşa ceva?

— De unde să luăm stridii în Tulsa?

— Atunci, trebuie să guşti. La naiba, şi mi-era o foame de lup! zise Williams întinzându-i şervetul în care mai era jumătate din sandviş.

Liam îl luă, muşcă o dată şi aproape tot conţinutul păru să iasă din baghetă. Dar era bun. Al naibii de bun! Era suficient colesterol în el pentru a doborî un bou, dar ar fi putut să-l mănânce pe tot. Derrell Williams era, însă, un tip mai solid ca el şi nu putea să-l împartă cu el.

— De unde se cumpără aşa ceva? întrebă el cu gura plină.

— De la „Mother's".

— „Mother's", spuse Liam hotărându-se să ţină minte, căci avea de gând să ia cina acolo.

— Deci, crezi că ar trebtii să trec pe la Asociaţia 555? întrebă Williams ştergându-se la gură cu ultima fărâmă de şervet. Eu, un membru al organizaţiei Ajutor Social Zulu şi al Clubului Plăcerii, să merg la 555? Hei, omule, cred că-mi surâde ideea. Cred co mi surâde.

— Nu-i spune club. Mie mi s-a ţinut deja un discurs pe tema asta.

— Am înţeles, spuse detectivul ridicându-se şi vârându-şi pistolul în toc, după care luă o haină de costum gri şi şi-o puse pe el.

— Frumos costum. Şi eu am unul aşa acasă, spuse Liam înghiţind restul sandvişului. Ai putea să fii agent federal, Williams.

— Da, mă rog, de ce nu porţi costume? După felul cum te îmbraci, s-ar zice că eşti un şmecher.

Liam căută un şervet, dar renunţă şi se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Nu pot să fiu şmecher, domnule detectiv, zise el suflecându-şi mânecile şi arătându-i braţele. Uite, n-am tatuaje.

— Grozav. Un agent FBI şmecher.

— Hei, „Mother's" e în drum spre club?

Williams oftă adânc.

— Da.

— Omule, asta e ziua mea norocoasă, zise Liam.

— Am venit să stau de vorbă cu domnul Laporde, îi spuse Claire bărbatului da la uşa de la intrare.

— Vă aşteaptă?

— Da, minţi ea.

Poate că nu era necesar să mintă, dar sunase de multe ori, imediat după sărbători, şi avea o bănuială că domnul D'Hemecourt, secretarul preşedintelui, nu-i transmitea domnului Laborde toate mesajele.

— Vă conduc eu.

Îl urmă pe acelaşi traseu pe care îl parcursese ultima oară când fusese acolo. Portarul bătu în uşa secretarului, dar nu primi niciun răspuns. Vârând capul pe uşă, văzu că nu era nimeni înăuntru.

— Probabil că secretarul e plecat pentru moment. Aşteptaţi aici. Domnul Laborde este jos,

unde ia masa cu preşedintele lui Tulane, dar sunt sigur că nu va mai dura mult până când se va întoarce. Domnul D'Hemecourt va veni curând.

O văzu aşezându-se pe canapeaua din faţa biroului lui D'Hemecourt şi plecă.

N-ar fi crezut că avea să fie singură de două ori în biroul acela, dar, cel puţin, având dosarul acasă, nu mai era tentată să tragă cu ochiul.

Pe măsuţa de cafea, acoperită cu un geam imaculat, erau câteva reviste, aşa că luă ultimul număr al revistei „Prezentation în Prinţ" şi o răsfoi într-o doară. Nu trecu mult timp şi auzi pe cineva afară, în hol. Se aştepta să-l vadă pe domnul D'Hemecourt, dar fu surprinsă.

Timp de o secundă, bărbatul nu o văzu, dar ea avu destul timp să-l studieze. Nu era foarte înalt. Avea până în cincizeci şi cinci de ani, părul cărunt şi început de chelie, burtă, dar îşi ascundea defectele sub un costum de culoare închisă, confecţionat de comandă şi era ceva aristocratic în felul cum îşi ţinea bărbia, astfel încât majoritatea oamenilor ar fi spus că era chiar chipeş. Claire era sigură că femeile încă îl mai considerau atrăgător. Mergea ajutându-se de un baston din lemn de abanos, asemeni unui actor shakespearian.

— Domnule, zise ea deodată şi el o privi aproape cu sălbăticie în ochi, de parcă nu numai că nu s-ar fi aşteptat să fie cineva în acea încăpere, dar nu s-ar fi aşteptat să o vadă pe ea.

— Îl aştept pe domnul Laborde.

— Eu sunt Everard Laborde.

Era prudenţă în glasul lui, acelaşi gen de prudenţă pe care o manifestă starurile de cinema când sunt oprite pe stradă de un admirator.

— Speram să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Laborde. În legătură cu sora mea.

— Aveţi fixată o întâlnire cu mine?

Ea se înfiora când-B auzi tonul plin de răceală.

— Am tot îneşrcat să fixez una, dar secretarul dumneavoastră nu vrea deloc să stea de vorbă cu mine.

— De ce vreţi să discutaţi despre sora dumneavoastră? Cine e? s

Claire avu impresia că el ştia deja răspunsurile.

— Sora mea a fost Zoe Green. A murit aici acum cinci ani şi a susţinut un interviu pentru un post. Apoi a dispărut. A fost ucisă.

Laborde o privi fix. Secundele părură minute, în timp ce el înregistra fiecare trăsătură a ei până la marca poşetei. Era o privire tulburătoare, critică, ce te analiza, şi Claire se întrebă cât avea să o mai suporte înainte să spună ceva nepoliticos.

— Aş putea să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Laborde? întrebă ea la un moment dat, pierzându-şi răbdarea.

El păru să contemple ceva, dar, deodată, ca şi cum atenţia i-ar fi revenit brusc, zâmbi şi arătă

spre biroul său.

— Poftiţi, domnişoară Green, zise el dându-se la o parte şi lăsând-o să o ia înainte.

— Ştiu că sunteţi ocupat. N-o să vă răpesc mult timp, spuse ea pe un ton apologetic aşezându-se pe fotoliul de pluş de lângă biroul acoperit cu sticlă.

El închise uşa. Claire se întrebă dacă D'Hemecourt avea să apară şi să fie concediat pentru că o lăsase să intre, dar nu putea să-şi facă griji pentru secretar. Avea propriile ei probleme.

— Sora mea, poate vă mai amintiţi de ea, spuse Claire punând fotografia lui Zoe – aceeaşi care fusese ataşată la autobiografia din dosarul SE – pe suprafaţa de sticlă a biroului.

Laborde o luă şi o privi cu atenţie.

— Cum spuneţi că se numea?

— Zoe.

— Zoe Green.

— Green. Un nume evreiesc, nu-i aşa?

— Uneori, da, spuse ea privindu-l cu atenţie în ochi. Nu vi s-a părut că asta ar fi fost o problemă în cazul lui Zoe, nu? Adică, aveaţi de gând să o angajaţi, mai ţineţi minte?

El zâmbi.

— A fost ucisă. N-am prea avut şansa să o angajez, nu credeţi? în orice caz, Asociaţia oferă şanse egale tuturor. Religia nu ne influenţează în niciun fel când ne hotărâm să angajăm pe cineva, domnişoară Green. Nu greşesc când spun

domnişoară Green, nu?

Ea deschise gura să-l corecteze, dar nu voia să înceapă o discuţie pe marginea stării ei civile. Putea să-i spună cum voia şi să o umilească oricât, numai să-i ofere o cât de mică informaţie despre ultimele ceasuri ale vieţii surorii ei.

— E corect. O mai ţineţi minte pe sora mea, domnule Laborde? Dumneavoastră aţi intervievat-o?

El o măsură din cap până în picioare. Ar fi putut fi o evaluare sexuală dacă n-ar fi fost acea expresie ciudată, de dezgust, de pe chipul lui.

— Eu am intervievat-o pe sora dumneavoastră şi îmi amintesc că semăna foarte mult cu dumneata, domnişoară Green.

— După cum vedeţi în fotografia ei, eram gemene.

— Da. Identice.

— Identice, dar nu la fel. Ea era o persoană foarte încrezătoare. Diviniza anumite lucruri şi un anumit fel de oameni. Cred că era prea încrezătoare şi diviniza prea mult, spuse ea aruncându-i genul de privire pe care o folosea în sala de judecată. A spus cumva în timpul interviului unde voia să se ducă după aceea?

— Nu, şi acelaşi lucru l-am spus şi poliţiştilor acum cinci ani.

— A pomenit de cineva anume, poate de cineva cu care urma să se întâlnească ca pentru a sărbători?

— A fost recomandată de Welsh Energy Company şi de Gannon Enterprise. Preşedinţii ambelor companii îmi sunt prieteni, domnişoară Green. Sunt crema societăţii Louisianei. După întrebările dumitale, aproape că am impresia că bănuieşti că aceşti stâlpi ai societăţii ar fi avut vreo legătură cu dispariţia surorii dumitale.

— Nu, doar că…

— Doar ce, domnişoară Green?

O făcu să-şi piardă echilibrul.

— N-am vrut, să insinuez nimic.

El încuviinţă.

— Aceşti doi oameni sunt membri ai acestei societăţi şi aş putea să adaug că sunt chiar nişte membri de marcă. Au fost destul de drăguţi ca să-i dea recomandări surorii dumitale.

— Înţeleg asta. Aş vrea să aflu doar ce s-a întâmplat cu ea.

— Nu poţi afla acest lucru aici.

Fu rândul ei să-l privească. Se lupta cu deznădejdea care ameninţa să ofacă să capituleze şi să se ducă acasă. Nu-i mai rămăsese decât o singură carte de jucat.

— I-am văzut autobiografia, domnule Laborde. Speram să-mi spuneţi ce înseamnă RIO.

Zâmbetul de pe chipul lui o şocă. Era un zâmbet atât de amabil. Părea de-a dreptul prietenos. Maliţiozitatea din spatele său era ceva ce numai o femeie putea sesiza.

— Dumneata ai furat dosarul, domnişoară

Green?

— De unde ştiţi că secretarul dumneavoastră nu mi-a dat o copie?

— Pentru că nu ţi-a dat.

— Ce înseamnă RIO?

El se aplecă în faţă peste birou, strângând cu putere marginea acestuia.

— Înseamnă râu, nu-i aşa? Sau oraşul din Brazilia. Oraşul Carnavalului, veseliei şi decadenţei. Pentru dumneata ce înseamnă, domnişoară Green?

Ea simţi o răceală prin şira spinării.

— Nimic. Ar trebui să însemne ceva?

El nu răspunse. În momentele de tăcere care urmară, se ridică şi îi deschise uşa.

— Cred că nu mai este nimic de spus, domnişoară Green. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Îţi doresc noroc în investigaţii.

Ea se ridică de pe fotoliu.

— De ce nu vreţi să mă ajutaţi?

El izbucni atunci într-un râs, care era pe jumătate chicotit, pe jumătate râs ironic.

— Ba vreau să te ajut, domnişoară Green, cum să nu, doar că nu pot să fac absolut nimic pentru dumneata, trebuie să mă crezi.

— Ce înseamnă RIO, domnule Laborde? repetă ea, dorind cu disperare să dezlege măcar fărâma aceea de mister.

El îi ţinu uşa deschisă, astfel că ea nu avu încotro şi ieşi, dar, în clipa aceea, el îi puse

degetele pe buze, parcă cerându-i să tacă.

Intimitatea acelei atingeri o şocă. Degetele lui erau catifelate, dar reci, asemeni unui fulg de nea. Ea se retrase plină de repulsie şi, nici în ruptul capului, nu înţelegea de ce făcuse el un asemenea gest. Era ceva ciudat, cu caracter arhaic; dar era ceva mai mult decât o simplă excentricitate. Era prea din senin. Deodată, ardea de dorinţă de a înţelege.

El zâmbi văzându-i nedumerirea.

— Cu ce te ocupi, domnişoară Green?

Ea aşteptă până ce el îşi coborî mâna pe lângă trup.

— Sunt avocată.

El îi zâmbi indulgent.

— Ce potrivit!

— Ce înseamnă RIO? Spuneţi-mi de ce aţi scris asta pe autobiografia ei?

— Ţi-am spus, zise el salutând-o dând din cap, după care închise uşile duble lăsând-o singură în biroul încă gol al lui D'Hemecourt.

Ea ieşi şi străbătu holul asemeni unui soldat stupefiat de luptă. Mai simţea încă fantoma atingerii lui pe buze. Îi era frică, dar era o frică iraţională care venea de undeva din adâncul subconştientului.

„– Ei, ia te uită, mica justiţiară! Ai încălcat drepturile civile ale cuiva în ultima vreme, Green?

Ea ridică privirea şi îl văzu pe Jameson însoţit de cel care îi deschisese şi ei uşa. Împreună cu el

era detectivul de la criminalistică ce se ocupase de cazul) ui Zoe.

— Jameson, spuse ea, şi îl salută din cap pe Williams. Domnule detectiv.

Îi întâlni privirea lui Liam, dar gândurile îi erau confuze şi departe, încă în biroul lui Laborde, obsedând-o.

— Parcă ai văzut o fantomă, draga mea.

Ea îşi concentra atenţia asupra lui Jameson şi îşi dădu seama că dorea tare mult să stea de vorbă cu el. Poate că, lucrârrtd la FBI, putea să înţeleagă acel sentiment ciudat pe care, îl avea. Conversaţia pe care o avusese cu Everard Laborde nu fusese deloc revelatoare; probabil că Jameson avea să şi râdă de ea. Totuşi, ar fi vrut să-i împărtăşească şi lui gândurile ei, pentru că avea nevoie de cineva care să-i spună că balaurii nu există decât în basme.

— Tocmai am stat de vorbă cu preşedintele. El a intervievat-o pe sora mea, spuse ea uitându-se la detectivul Williams. Nu pot să spun despre întâlnirea asta decât că am avut cel mai straniu sentiment…

Jameson o apucă de braţ şi o trase departe de portarul care stătea chiar lângă detectiv.

— N-are niciun rost să afle toată lumea, Claire, îi şopti el.

Ea îl privi şi se întrebă dacă nu cumva ochii ei îi trădau teama şi îngrijorarea. După expresia de pe chipul lui, probabil că o făceau.

— Nu mi-a placat, Liam.

— Laborde? Nu cred că-l place altcineva în afară de arienii care-şi pierd vremea prin clubul ăsta.

— M-a făcut să simt ceva foarte straniu.

— Hei, e un ticălos. Mi s-a spus că se plimbă prin oraş cu un Bentley vechi şi că întotdeauna aprinde farurile, chiar şi în toiul zilei, de parcă ar merge tot timpul la înmormântarea cuiva.

— Oare să fi fost…?

El îi acoperi gura cu degetele. De data aceasta, atingerea era caldă şi blândă, chiar dacă degetele erau bătătorite.

— Este un dobitoc, dar nu neapărat un criminal. Îi lipseşte motivaţia. Şi are un alibi tare. Doi din amicii lui au garantat pentru locul unde se afla în timpul când a fost ucisă Zoe.

— Bine, dar Minnefield n-a putut să aproximeze prea bine ora decesului. Dacă ar fi putut să aibă chiar şi douăzeci de minute.:

Degetele erau din nou pe buzele ei, reducând-o la tăcere. Umerii ei se lăsaseră în jos.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să-mi dau seama că are un alibi. El a fost ultimul care a văzut-o în viaţă. Bine înţeles că are un alibi, zise ea rezemându-se de perete.

Groaza din sufletul ei păru să moară odată cu speranţa.

— Poate că doresc atât de tare să-l găsesc pe criminal, încât văd ceva în neregulă la toată

lumea.

— O să trec mai târziu pe la tine.

Ea se uită la el, dar abia putu să-i susţină privirea.

— Nu ştiu dacă e o idee prea bună.

— Vreau să ştiu ce-a făcut de te-a speriat.

— O cunoşteam pe sora mea atât de bine… spuse ea scuturând din cap.

Ar fi fost o prostie dacă i-ar fi dezvăluit bănuiala pe care o avea în clipa aceea. Se uită la portarul care aştepta lângă Williams, dând semne de nerăbdare.

— Trebuie să plec.

— Vin să te iau la opt ca să mergem să mâncăm. O să discutăm atunci despre conversaţia pe care ai avut-o.

— Nu, zău, n-ar trebui, spuse ea depărtându-se de el şi îi aruncă o privire lui Williams. Chiar trebuie să plec. Sunt multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. Dacă o să descopăr ceva concret, îl sun pe detectiv.

Îi mai aruncă lui Liam o privire, după care plecă, mintea fiindu-i plină de gânduri legate de Zoe. Şi de atingerea aceea stranie care îi rămăsese pe buze asemeni mâinii unei fantome.

Claire se uită la frunzele ca de ceară ale magnoliei prin uşa-fereastră. Era înnorat şi se făcea din ce în ce mai frig. Se dezbrăcase de costum şi îşi pusese o pereche de colanţi negri şi un pulover din mohair turcoaz trăgându-şi pe

deasupra o pereche de ciorapi groşi de gimnastică pentru a-şi încălzi picioarele.

Era încă ameţită. Ceea ce, în subconştientul ei, era limpede, era de asemenea imposibil de exprimat în cuvinte. Şi nu se baza pe nimic concret.

Îşi puse capul pe spătarul canapelei, amintindu-şi de ziua în care o găsise pe Zoe. Îşi amintea totul. Drumul până la morgă. Încăperea imaculată. Aerul rece. Mirosul vag de eter şi grăsime de pui.

Trebuise să-şi spună să tragă adânc aer în piept, ca şi cum durerea i-ar fi anulat capacitatea de a-şi continua viaţa. Şi-o aminti pe Zoe cu o claritate extraordinară; trupul de sub cearşaf; copilul unor părinţi prea distruşi ca să poată veni să o identifice oficial. Imaginea chipului ei i se întipări în minte asemeni imaginii de neşters a unui negativ. Masca morţii. Claire nu îşi văzuse doar sora moartă, ci se văzuse pe sine moartă. Orice urmă de optimism caracteristic tinereţii legat de nemurire fusese strivit asemeni unei muşte sub călcâiul unei cizme.

Experienţa aceea fusese atât de cumplită, încât abia mai târziu îşi luase inima în dinţi şi îl sunase pe detectivul care se ocupa de cazul surorii ei pentru a-i spune ce era în neregulă cu sora ei. Williams nu o ascultase atunci. Erau doar aiurelile debitate de o rudă dobofâtă de durere. Probabil că auzea tot timpul astfel de lucruri. Observaţiile ei

erau în cel mai bun caz hilare şi el îi spusese asta cu numai câteva săptămâni în urmă, când tocmai se întorsese în oraş şi îl implorase din nou să redeschidă dosarul lui Zoe Green. Iar el o refuzase.

Se întrebă ce părere avea Williams acum despre aiurelile debitate de ea. Laborde îi atinsese buzele. Buzele ei, avea să insiste ea.

Iar detectivul avea să o privească de sub toate dosarele lui, de sub povara morţiior şi cazurilor nerezolvate, şi, probabil, avea să râdă.

Bentley-ul ieşi de pe alee înainte de ora patru. Parcarea particulară din spatele clădirii în care se afla asociaţia era doar unul din privilegiile de care te puteai bucura ca preşedinte. Se înnorase bine şi o burniţă uşoară udase şinele de tramvai de pe Canal. Farurile Bentley-ului erau aprinse, aruncând umbre fantomatice asupra celor care aşteptau în staţia de autobuz.

Maşina o luă pe St. Charles, îndreptându-se spre casă. Fabricată în 1968, îşi arăta vârsta în vopseaua de un verde ca mazărea şi în pielea de un portocaliu închis în care erau îmbrăcate scaunele şi bancheta, dar tot trecea peste gropi pe nesimţite. Fusese a tatălui lui Everard. Cummings mergea întotdeauna cu farurile aprinse, pentru că acest lucru îl făcea să fie remarcat. Aşchia nu sare departe de trunchi.

Mâinile îi tremurau când înconjură Lee Circle. Lângă el, pe scaunul din piele, era fotografia lui

Zoe Green. Sora ei i-o lăsase pe birou.

Era ca şi cum ar fi omorât aceeaşi persoană de două ori. Ar fi trebuit să fi dispărut, să fi fost eliminată din sufletul lui şi din lumea aceea, dar ea reînviase în persoana surorii ei gemene.

Fata aceea blestemată nu avea să ştie niciodată cât de şocat fusese în clipa în care îi văzuse chipul. Nu avea să ştie niciodată Cât de captivat fusese de sora ei. La câteva săptămâni o dată, tot se mai trezea scotocind prin dulapurile lui Dem, căutând dosarul ei, doar pentru a-i mai vedea faţa. Acea faţă pe care încă o mai vedea în patul său noaptea. Zoe Green murise. El o ucisese, dar trăia în amintirile lui ca o persoană iubită. Credea că exilase acel chip în fotografia micuţă şi lipsită de viaţă pe care o păstra în dosar; acum, însă, chipul prinsese din nou viaţă, acuzându-l chiar cu viaţa care îl însufleţea.

Ea voia să ştie ce înseamnă RIO. Avea să-i arate dacă mai continua să-l deranjeze. Şi ce experienţă avea să fie. Să omori aceeaşi persoană de două ori. Aproape că îşi închipuia aplauzele pe care avea să le primească în noaptea misterelor pentru ideea aceea.

Gândul acela era doar o mică sămânţă de dorinţă în subconştientul lui, dar începu să se mărească şi să-l copleşească. Gemene. Ideea era ingenioasă. Crima pentru anul acela fusese plănuită, dar ar fi putut s-o omoare pe Zoe a doua oară. Anul următor putea să-i uluiască pe membri

cu o plăcere şi mai mare. Trebuia să discute acele lucruri cu Hockney şi Fred, dar vedea deja admiraţia în ochii lor.

Îşi frecă maxilarul. Era momentul să lase joaca deoparte deocamdată. Trebuia să se bărbierească pentru cocktailuri. Ca o ironie a sorţii, era invitat la o recepţie care avea loc la vila Welsh, exact acasă din Audubon Place unde trebuia să se ducă cu Zoe1 Green după interviu. Bernard Welsh era proprietarul celei mai mari suprafeţe petrolifere din Louisiana. Întotdeauna fusese un ticălos generos – ca de exemplu, să dea recomandări prietenelor evreice ale fiicei lui – dar numai pentru că îşi permitea să fie. Alţii, ca Everard, trebuiseră să muncească din greu ca să se bucure de poziţia socială pe care o aveau. Luptase mult şi câştigase totul cu greu. Luase statutul tatălui său şi îl mărise de patru ori. Nu putea să lase să-i alunece printre degete pentru că prea mulţi oameni începuseră să vină în biroul lui şi să pună întrebări vechi. Aşa că trebuia să ia lucrurile pe rând. Trebuia să-şi facă ordine în casă.

Puse mâna pe telefonul din maşină şi formă numărul, de la birou. Telefonul sună de patru ori înainte ca vocea înregistrată a lui Dem să-i spună că nu era nimeni acolo.

— Dem, voiam să ştii doar că le-am ţinut companie agentului Jameson şi prietenului nostru detectivul Williams toată după-amiaza fără tine. Te-am aşteptat să apari cu dosarul ăla. N-ai

apărut. Drept pentru care, când te vei întoarce din drumurile pe care le faci, vreau să laşi dosarul acasă la mine. Să nu cumva să dai greş. Până la zece voi fi la Welsh. Vreau să te văd la uşa mea fix la zece.

Puse telefonul la loc. Avea să-l concedieze pe nenorocitul acela şi numai gândul îi făcea o mare plăcere, însă, mai întâi, avea să-şi recupereze dosarul.

Intră pe aleea din spatele vilei de pe Exposition Avenue. Mânuind telecomanda, intră cu Bentley-ul în garaj şi, în oglinda retrovizoare, văzu cum se închise uşa acestuia.

RIO. N-ar fi trebuit să facă acea adnotare pe autobiografia ei când îi dăduse numărul, dar se gândise la acel lucru atât de intens, încât apăru de sub vârful stiloului instantaneu: Nu aveau să lege acel cuvânt de nimic, dar, în lume, se întâmplau lucruri ciudate. Ca, de exemplu, să o întâlnească pe sora geamănă a unei fete evreice pe care o lăsase moartă într-un oraş numit după nişte nemţi.

Coborî din maşină. Merino, servitorul lui, îl aştepta la uşă.

— Am pornit sauna la patru fără un sfert, aşa cum mi-aţi spus, senior.

Laborde încuviinţă. Merino Escobel era un tânăr din Chihuahua pe care Everard îl salvase de la o viaţă petrecută în bordeluri. Sora lui făcea curăţenie în camerele de la 555 şi i-l recomandase. Se înţelegeau perfect. Tânărul

muncea douăzeci de ore pe zi, iar Laborde şi-l putea permite pentru că stătea în ţară ilegal. Cine spunea că sclavia dispăruse?

— Merino, sun-o pe sora ta şi vezi dacă vrea companie în seara asta. Îţi dau liber.

Merino păru puţin stupefiat, de parcă aşa ceva s-ar fi întâmplat la fel de des ca A Doua Sosire.

— Sunteţi sigur seşor? Credeam că vreţi să fac curat în casa de oaspeţi în seara asta!

— Nu, ia-ţi liber.

— Foarte bine, seşor.

Everard zâmbi. Drumul cu autobuzul pe care Merino trebuia să-l facă până la locuinţa surorii lui în Gentilly avea să dureze două ore. Era perfect, deoarece voia să fie singur când îl concedia pe Dem. Nu voia ca Merino să poată spune vreodată că îl auzise pe J. Everard Laborde ridicând glasul furios.

Intră în casă şi se duse în apartamentul mare. Îşi aruncă haina pe un scaun. Vechiul pat din lemn de mahon cu baldachin trona într-un colţ. Văzu că smochingul îi fusese pus deja pe cuvertură.

O saună era exact ceea ce îi trebuia. Îl durea tot trupul. Din cauza stresului. Îşi petrecuse mai bine de două ore cu nenorociţii aceia de la FBI şi poliţia din New Orleans. Adrenalina îl ucidea.

Baia nu fusese modificată de când părinţii lui o refăcuseră în 1952. Robinetele cromate şi faianţa roz stil Jayne Mansfield mai existau încă, dar instalaţia era excelentă. Ca şi Bentley-ul,

încăperea era puţin cam demodată, dar calitatea era ireproşabilă.

Se dezbrăcă până rămase în chiloţi şi sorbi din Martini-ul rece care fusese pus lângă halat. Petrecerea de la Audubon era ceva de rutină; nu era nerăbdător să se ducă. Mintea îi era în altă parte, la fata aceea care îl vizitase.

Se duse la chiuvetele duble. Măsuţa de toaletă conţinea câteva sertare şi era făcută de comandă din lemn de chiparos de Louisiana. Deschise al treilea sertar de jos şi aruncă o privire înăuntru.

Acolo erau toate fardurile mamei lui. Vechi, stricate. Sticluţe pe jumătate pline cu ojă, rimeluri uscate şi tuburi murdare de ruj. Farduri ieftine şi ţipătoare care stăteau bine unei roşcate. Erau încă toate acolo. Merino ştia că nu trebuia să deschidă niciodată sertarul acela. Băiatul părea să simtă că lui Everard nu-i plăcea să i se cotrobăie în lucruri.

Laborde scoase un ruj. Era preferatul mamei sale, unul de un portocaliu aprins creat de Hazel Bishop, compania de produse cosmetice a femeilor care munceau. Mama lui nu îşi schimbase marca fardurilor nici chiar după ce se căsătorise. Ar fi putut să se ducă (a „Godehaux”, cel mai bun magazin din New Orleans, şi să-şi cumpere o gamă întreagă de produse Elizabeth Arden, dar Anabel nu renunţase la Hazel Bishop. Pentru că, Everard era convins, compania aceea era un gunoi, la fel ca şi ea.

Răsuci rujul şi acesta ieşi la iveală.

Om servieta pe care o pusese alături scoase fotografia lui Zoe Green. Deasupra chiuvetelor erau două oglinzi cu rame aurii; nimeni nu ştia că, sub rama de jos, era un buton care, atunci când era apăsat, făcea ca oglinzile să dispară, lăsând în toc un dulap pentru medicamente construit în perete; Everard îl golise demult de lucrurile părinţilor să-i şi acum folosea spaţiul ca o galerie foto secretă.

Cu una din pionezele roşii pe care le ţinea în sertarul cu fardurile lui Anabel, prinse poza lui Zoe lângă cealaltă pe care o luase din ziar. Acum erau două Zoe Green în dulapul său, îşi spuse el cu o satisfacţie ciudată. Două Zoe Green îi zâmbeau alături de fotografiile celorlalte fete ale lui. Adunase fotografiile în marea lor parte din ziare şi, în cele din urmă, se îngălbeniseră. De aceea investise în copiator. Astfel că, acum, în fiecare an, chipurile erau înlocuite cu e „pii noi. În fiecare an, înainte de Mardi Gras, le gătea cu ajutorul pensulei de buze.

Era rândul lui Claire Green.

Înmuie pensula în tubul de ruj şi se apucă să coloreze buzele frumoase ale lui Zoe Green. Trebuia să fie aceeaşi culoare ca în fotografia de alături. Avea o obsesie, ca pe toate fotografiile să fie rujul Hazel Bishop al lui Anabel. NO prea ştia de ce trebuia să le facă acest lucru, dar îl fascina oarecum. „Buze de clovn” spunea tatăl lui de fiecare dată când Anabel folosea culoarea aceea

stridentă. Acum, Everard avea o senzaţie de completare când îşi vedea fetele purtând culoarea aceea. Le scotea buzele în evidenţă şi făcea ca toate celelalte trăsături să dispară. Indiferent dacă era albă sau de culoare, individualitatea fetei se evapora şi lui îi rămânea o galerie de buze de clovn.

Zoe în dublu exemplar îl privea din acea galerie. Buze de clovn în dublu exemplar. Unul pentru cea care voia să urce cât mai sus în societate, altul pentru avocată.

Everard închise dulapul. Tubul de ruj era încă în mâna lui. Se gândi la Claire Green şi la cât de şocat fusese când o văzuse şi mâna îi tremură când desenă o pereche de buze pe oglindă.

Retrăi moartea lui Zoe Green. Crema rece. Îndepărtase petele portocalii din jurul gurii. După luptă, după ce Zoe era moartă, îi curăţase gura cu „Pond's" şi îi dăduse iarăşi buzele cu ruj, de data aceasta cu grijă, înainte să o trimită la Des Allemands.

Două perechi de buze erau desenate pe oglindă. Zoe la pătrat.

Numele ei adevărat era Claire. Nu trebuia să uite acest lucru dacă era să o revadă. Se gândi la ea cum stătea în biroul lui Dem, cu ochii mari, temătoare. Punea întrebări, crea necazuri.

Zoe era fata care stătuse cu el cel mai mult. Nu era drept să aibă o soră geamănă care să vină să-l chinuie.

Se uită la cea de-a doua pereche de buze pe care le desenase pe oglindă. Îi fu uşor să-şi închipuie că aparţineau unei guri calde, care se zbătea.

— Claire. Trebuie să ţin minte că numele tău e Claire, şopti el înainte să se aplece peste chiuvetă şi să-şi lipească buzele de oglindă.

După câteva clipe se retrase. Se văzu din nou în oglindă, murdar de ruj portocaliu, aşa cum fusese tatăl lui întotdeauna, în timp ce mama lui zăcea pe jos plină de sânge şi suspinând.

— Luă repede o mână de Kleenex şi se şterse. Crema „Pond's" curăţă restul. Şterse şi oglinda şi apoi aruncă şerveţelul în coşul de hârtii.

Sauna era delicioasă. Păşi înăuntru şi închise uşa, aşezându-se pe o banchetă de un roz Jayne Mansfield. Doamne, tare mai simţea nevoia să se relaxeze! Erau atâtea presiuni, atâtea amănunte de ţinut minte. Galeria era bine ascunsă în perete; nu trebuia să stea treaz noaptea de teamă că cineva ar fi putut să o descopere, însă uitase să arunce şerveţelul murdar în W.C. Probabil că Merino n-ar fi făcut prea mult caz dacă ar fi văzut petele de ruj, dar nu era bine să lase ceva în urmă. Era un bărbat neînsurat, care locuia singur şi care, rareori, se întâlnea cu o femeie, dacă o făcea vreodată. Un şerveţel murdar de ruj găsit în baia lui i-ar fi putut face pe oameni să-şi închipuie tot soiul de lucruri. În definitiv, oamenilor le plăcea tare mult să bârfească. În realitate erau nişte

monştri. El era preşedintele Asociaţiei 555, trăia într-o vilă de pe Exposition Boulevard şi nu avea niciun mijloc vizibil prin care îşi câştiga existenţa.

Le-ar fi plăcut să creadă tot ce era mai rău despre el.

Capitolul 19

Se auzi soneria. Claire deschise ochii, dându-şi seama că aţipise. Se uită la ceas. Era opt seara. Se temu că Jameson se ţinuse de cuvânt şi venise să o ia la cină.

Se ridică în capul oaselor pe canapea. Părul îi era ciufulit şi era ameţită. Se uită în oglindă şi văzu că avea ochii roşii şi umflaţi din cauza oboselii. Acum se auzeau bătăi în uşă.

Fără să se sinchisească măcar să-şi pună pantofii, se duse şi deschise uşa larg.

— Ascultă, Jameson… zise ea, dar tăcu brusc.

— Am venit după dosarul pe care l-ai furat, domnişoară Green.

D'Hemecourt, secretarul lui Laborde, se afla în prag, zâmbind dispreţuitor.

— Am încercat să te prind toată ziua. Ori n-ai fost acasă, ori n-ai răspuns. Care-i adevărul, domnişoară Green?

— N-ai ce căuta aici. Pleacă imediat! spuse ea furioasă.

— Domnul Laborde ar trebui să pună să fii arestată.

Claire rămase fără grai când el intră în apartament.

— Vreau dosarul în momentul ăsta! zise el pe un ton imperios.

— Nu poţi să intri în locuinţa mea neinvitat.

Pleacă imediat!

— Dumneata mi-ai dat drumul, domnişoară Green.

— Credeam că e altcineva. Cum ai trecut de uşa de la intrare?

— Am intrat când au ieşit vecinii dumitale.

— Grozav. Exact ca la New York, spuse ea gemând frustrată.

El se duse la birou şi începu să caute prin vraful de hârtii.

Claire deschise uşa furioasă.

— Ţi-am spus să pleci!

— Dă-mi dosarul lui Zoe Green, altfel, pe cuvânt că vei plăti scump, zise el şi zâmbetul altă dată plăcut se transformă într-un rânjet.

Ea îl privi şocată.

— Mă ameninţi? De ce e atât de important dosarul ăsta? Ce e în el?

— Domnul Laborde s-a înfuriat foarte tare când nu l-a găsit şi acum mă învinuieşte pe mine că te-am lăsat să-l iei din birou. Vrea dosarul ăsta atât de mult, încât trebuie neapărat să-l aibă. Aşa că fă bine să dă-mi-l, domnişoară Green.

Ea stătea nemişcată lângă uşă. D'Hemecourt avea un aer înfricoşător, deşi părea calm, dar furios cum era, arăta ca un maniac.

— Pleacă în clipa asta sau chem poliţia! spuse ea. Şi spune-i şefului tău că mi se pare ieşit din comun interesul lui faţă de un dosar vechi de cinci ani. Da, aşa să-i spui. Găsesc că interesul lui e

demn de luat în seamă.

— Da, şi mie mi se pare, zise tânărul şi un licăr ciudat apăru în ochii lui…

Ea aproape că se întrebă dacă venise acolo la îndemnul şefului său, ori avea alte planuri…

— Aşa că fă bine şi dă-mi-l, căţea! N-o să te las să-l păstrezi, spuse el aruncându-i o privire urâtă, după care se duse la servieta ei şi o deschise, răsturnând conţinutul pe canapea.

— Încetează! încetează imediat! strigă ea dând fuga şi trăgându-l de braţ.

Dosarul lui Zoe era prins în interiorul capacului şi nu căzuse. El nu îl văzuse încă, dar nu putea să-l lase să dea iama în toate.

— Sun la poliţie, spuse ea ducându-se la telefon.

D'Hemecourt o privea liniştit…

— Sună. Sunt sigur că şi 555 o să vrea să aducă acuzaţii. Dumneata ai luat dosarul, domnişoară Green. Ăsta e furt. Deci, ce vrei să faci? Să suni la poliţie sau să-mi dai dosarul înapoi? Domnul Laborde o să mă facă praf când o să-l văd şi, categoric, nu mă duc la întâlnire fără dosar.

— Foarte bine. Poţi să-ţi iei dosarul, zise ea oftând dezgustată şi se duse la servietă.

Oricum copiase tot. Nu avea niciun sens să-şi creeze probleme pentru ceva ce nu îi era de niciun folos.

— Poftim, spuse ea scoţând dosarul. Dă-i-l

domnului Laborde cu binecuvântarea mea, adăugă ea şi aproape că i-l aruncă. Pe urmă întreabă-l ce înseamnă Steaua lui David. Şi mai întreabă-l şi despre RIO. Asta ar trebui să-l înfurie teribil…

D'Hemecourt zâmbi ironic.

— Mulţumesc, domnişoară Green. O să-l întreb.

— Întreabă-l despre RIO.

— Shalom. Dacă te mai prind pe la 555, te azvârlu afară cu mâna mea, zise D'Hemecourt, fluturându-i dosarul în faţă, după care coborî scara.

Claire închise uşa apartamentului. Nu putea să-l sufere pe individ. Acum se întrebă de ce voia dosarul, de fapt, şi aproape că spera să-l folosească pentru a-i face rău şefului său. D'Hemecourt trebuia să-l urască pe Laborde. Scena cu Windex-ul era un motiv destul de întemeiat.

Dar nu trebuia să se gândească la D'Hemecourt acum. Avea griji mai mari decât cele legate de faptul că 555 ar fi putut să o dea în judecată pentru furt. Când Everard Laborde avea să afle că ea fusese cea care furase dosarul, avea să fie teribil de furios şi periculos. Dacă el o ucisese pe Zoe, însemna că lucrurile nu mergeau deloc bine pentru ea în acel moment.

Soneria se auzi din nou şi ea tresări speriată. Credea că îşi stăpânea teama, dar nu era aşa. Iar imaginaţia nu o ajuta deloc.

— Cine e? întrebă ea în interfon.

— Cine crezi? spuse o voce familiară.

Simţindu-se extrem de uşurată, în mod inexplicabil, ea nu apăsă pe buton pentru a deschide uşa de la intrare, ci o rupse la fugă pe scări şi deschise uşa larg.

— Nu-ţi iei poşeta?

— Jemeson, spuse ea oftând şi îi aruncă un zâmbet tremurător.

— Ţi-am spus că vin să te iau la opt. Hei, dar, ce, ai venit de „pe Mississippi? Nici nu te-ai încălţat măcar.

— Nu credeam c-o să vii.

— Am fost reţinut la poliţie. Williams îţi transmite salutări.

— Zău? întrebă ea pe un ton de şcolăriţă, dar nu putu să-şi ascundă bucuria.

Gândul că, poate, Laborde îi făcuse ceva lui Zoe o determina să se simtă mai singură şi mai speriată decât îşi închipuise.

— Ce cauta aici secretarul directorului de la pompe funebre?

Ea nu îşi dădu seama imediat la ce se referea.

— Secretarul lui Laborde? zicea că am luat un dosar din biroul lui. – Ai luat?

Fu rândul ei să-l privească sarcastic.

— Dacă aş fi făcut-o, crezi că i-aş spune unui poliţist?

— Ce scria în dosar?

— Invoc Amendamentul Cinci, spuse ea

zâmbind şi îi ţinu uşa deschisă.

El o urmă nesigur, de parcă i s-ar fi părut suspectă neobişnuita ei căldură şi amabilitate.

— Draga mea, s-a-ntâmplat ceva azi? Pari bucuroasă să mă vezi, spuse el luând-o de mână.

Ea se întoarse. Se aflau pe scară şi ea era cu două trepte mai sus decât el, astfel că putea să-l privească în ochi.

— Mă ajuţi în legătură cu Zoe. De ce nu m-aş bucura să te văd?

— Păi, mai este chestiunea aia cu anunţul din „High Risk”, felul cum ne-am cunoscut, pe urmă, mai e şi seara trecută, în ploaie…

— M-am gândit la toate astea, Jameson, şi le-am şters complet din minte. Tu vrei să rezolvi cazul lui Zoe, acelaşi lucru îl vreau şi eu. Cealaltă problemă e doar o capcană şi sunt destul de deşteaptă ca să nu-ţi cad în plasă, zise ea şi zâmbi iarăşi, neputând să se abţină.

În preajma lui, chiar dacă ştia că ar fi băgat-o în puşcărie, dacă ar fi putut, se simţea, dintr-odată, în siguranţă. Era un sentiment minunat. Mai bine să fie în viaţă, chiar şi în puşcărie, decât moartă într-un şanţ.

— Ceva s-a schimbat la tine, scumpo.

Ea îi aruncă iarăşi un zâmbet strălucitor.

— Mi-am dat seama că e mai bine să lucrez cu tine decât împotriva ta. Aşa că, hai să mergem la cină şi să vedem ce mai aflăm în legătură cu cazul. Dacă ne unim minţile, poate reuşim să ajungem

undeva.

— Da, dar amândoi ştim că eu aş prefera să ne unim altceva, zise el privind-o cu subînţeles.

Gura lui era o linie enigmatică, iar privirea întunecată şi, totuşi, cercetătoare.

Omul acela o uimea. Probabil că ar fi trebuit să râdă, dar nu putea. Aluziile sexuale cuplate cu o sinceritate brutală erau, în cel mai bun caz, tulburătoare. Faptul că tot ceea ce spusese el era valabil pentru amândoi era şi mai rău.

El îi cuprinse mijlocul, aşa încât ea abia putea să mai respire. Emoţiile ei erau şi mai intense, din cauza sperie – turii pe care o trăsese. Acum, din senin, o readusese la acel moment pe care îl trăiseră în ploaie. Coborâse garda pentru o secundă şi, gata, el voia să o sărute. Iar ea dorea să-l lase.

Îşi impuse, însă, să nu o facă. Voia să ia cina, nu să se culce cu el. Nu se speriase chiar atât de tare. În plus, tot nuştia dacă nebunul era însurat sau nu.

— Ştii, trebuie să-ţi spun, în seara aia când a plouat… zise el cu un zâmbet aproape şăgalnic, ei bine, în Tulsa, când o fată cu bluza udă se ţine după tine e aproape o cerere în căsătorie.

— Nu m-am ţinut după tine. Am venit la tine la hotel ca să stăm de vorbă şi s-a-ntâmplat să plouă în seara aia.

Răspunsul era cât se poate de logic. Era mândră de ea. Îşi recăpătă stăpânirea de sine.

El zâmbi ca un ticălos ce era.

— Da, sigur. Aşa spun toate. „Vai, s-a-ntâmplat să fiu în ploaie, când a început să bată un vânt rece…”

Ea îl împinse şi el coborî câteva trepte, râzând.

Ei nu îi venea să creadă că fusese cât pe ce să-l lase să o sărute iar. Tipul nu voia decât să se culce cu ea şi ea nu făcea altceva decât să-l invite.

— ia spune-mi, Jameson, toţi bărbaţii sunt troglodiţi sau numai tu?

— Claire, zise el luând-o de mână şi privind-o în ochi. Scumpa mea, am să-ţi dau o veste proastă.

Inima ei începu să bată cu putere. Când era fermecător, amuzant şi copilăros, ei îi era uşor să uite de problemele din jurul lor. Poate că FBI-ul aflase ceva incriminator de la New York şi el avea chiar în clipa aceea mandatul de arestare în buzunar. Însă, totul părea să dispară când el era în preajmă: ZOE, Halbert Washington, laţul pe care îl avea în jurul gâtului şi pe care el îl strângea din când în când. Se simţea mai atrasă faţă de el decât îşi închipuia, pentru că el îi intra în suflet tot timpul.

— Ce este? întrebă ea recăpătându-şi calmul din nou şi încercând să-şi alunge temerile.

— E adevărat.

— Ce e adevărat?

— Toţi suntem troglodiţi.

Ea îi dădu mâinile la o parte de pe mijloc şi i le

puse pe balustradă. Ar fi trebuit împuşcat. Era îngrozitor de enervant. Mai rău era faptul că o punea totdeauna în dezavantaj. Ea nu era decât sclava curenţilor de teamă şi intimidare pe care îi emana legitimaţia lui. Nu avea nimic de câştigat dacă îşi petrecea timpul cu el, absolut nimic.

— Întoarce-te în camera ta de hotel, Liam. Sunt sigură că o revistă porno şi o masă liniştită or să-ţi aline suferinţa. Sărbători fericite.

— Crăciunul a trecut. E un an nou şi o să mergem la masă, Claire, aşa că du-te şi ia-ţi poşeta.

Ea îl privi.

— E un ordin dat de FBI? Pentru că asta ar trebui să fie ca să…

— Eh, da, asta e făta pe care o cunosc! zise el zâmbind. Du-te şi ia-ţi poşeta, Claire. Vreau să-mi povesteşti despre vizita pe care i-ai făcut-o lui Laborde.

Fără să-şi dea seama, ea îşi atinse buzele.

— Nu ştiu dacă e relevant.

— Lasă-mă pe mine să judec.

— Are un alibi tare. Chiar tu mi-ai spus asta.

— După părerea mea, definiţia unui „alibi” e „minciuna”, spuse el uitându-se la mâna pe care ea continua să o ţină la buze şi, încet, i-o dădu la o parte. Ce te sperie?

Ea îl privi şi îşi aminti de teama pe care o simţise în birou lui Laborde şi, mai târziu, după ce plecase D’Hemecourt din apartamentul ei.

Îndoiala o cuprinse din nou. Un fior rece îi străbătu şira spinării. Laborde îi atinsese buzele. Mâna care o mângâiase ar fi putut fi cea a unui criminal.

Deodată, simţi din nou dorinţa de a exprima în cuvinte ceea ce simţea, de a scoate la lumină toate ororile ce existau în subconştientul ei.

— Merg să iau cina cu tine. Aşteaptă-mă doar un minut. Trebuie să mă adun.

— Să nu dureze prea mult.

Ea îi aruncă o privire. Întotdeauna era atât de sigur de sine, de arogant. Avea acel gen de încredere atribuită de obicei avocaţilor, dar, aşa cum ştia din proprie experienţă, avocaţii nu erau deloc încrezători în ei înşişi. Totul era menit doar să mascheze periculozitatea existenţei lor. Legea putea fi interpretată şi, chiar şi atunci când interpretarea părea limpede, putea să vină un jude cător şi să-ţi facă praf raţionamentul.

— Aşteaptă să-mi iau pantofii. Şi umbrela. S-ar putea să plouă.

Dem bătu în uşa vilei cufundate în întuneric. Era zece fix. Nu voise să întârzie la întâlnirea aceea.

Însă nu primi niciun răspuns. În casă nu era nimeni.

Se depărtă de uşă şi se uită la ferestrele întunecate. Un vânt rece împrăştie frunzele stejarilor, făcându-le să semene cu un stol de lilieci. El strânse dosarul la piept. Bine că intrase

în posesia lui. Era convins că avea să fie biletul lui spre promovare şi o viaţă mai bună.

Nişte faruri se văzură deodată şi se stinseră în spatele casei şi el auzi zgomotul motorului unei maşini scumpe. Bentley-ul se întorsese.

Garajul lui Laborde se afla în spatele casei şi Dem se gândi să se ducă să-l întâmpine acolo. Urmând dâra de lumină a farurilor, aşteptă până când Bentley-ul intră în garajul puternic luminat. Laborde apăsă pe buton pentru a închide uşa şi zgomotul fu asurzitor. Uşa garajului se închise. Era limpede că Laborde nu-şi auzise vizitatorul sosind, dar Dem văzu în oglinda laterală că, în cele din urmă, Laborde îl observase.

— Am luat dosarul lui Zoe Green, spuse Dem ducându-se spre maşină. Laborde lăsă geamul în jos şi luă dosarul de parcă ar fi fost o tavă cu hamburgeri.

— E tot în afară de fotografie, spuse el fără nicio inflexiune în glas.

— N-am… n-am ştiut că era şi o fotografie, spuse Dem îngrijorat şi se aplecă pe geam să studieze dosarul, de parcă el ar fi putut să găsească ceea ce lipsea, când Laborde nu putea. Ea mi-a spus că e totul aici.

Laborde apăsă pe butonul care închidea geamul.

Înainte să-şi dea seama Dem, geamul se ridică încet, oprindu-se doar când el nu mai putea să-şi mişte capul.

— Hei! Hei! strigă el, încercând să-şi scoată capul.

Laborde, însă, nu îi dădu nicio atenţie. Privind liniştit prin parbriz şi întrebă:

— Cine era ea?

Dem nu putu să-şi şteargă de pe faţă expresia de furie.

— Cine altcineva decât Claire Green? Sora ăsteia. A

venit la birou să vă vadă. Cum m-am întors cu spatele, a dispărut, luând şi asta cu ea, evident. Acum, deschideţi geamul.

Fu ignorat, însă.

— Tu i-ai dat dosarul.

— Ba nu! Vă spun, ea l-a furat. Deschideţi geamul. Mă doare.

— Atunci, ai lăsat-o săfure.

— Nu! Nu!

Laborde îl privi de sus.

— Să nu mai vii mâine dimineaţă. Eşti concediat, D'Hemecourt. Asociaţia nu mai vrea să aibă de-a face cu tine.

— Asociaţia nu mai vrea să aibă de-a face cu mine? repetă Dem râzând. Ai ucis o fată şi ei nu mai vor să aibă de-a face cu mine?

— Ce dovadă ai, Dem, că eu aş avea vreo legătură cu dispariţia lui Zoe Green?

— Pe cei din consiliu i-ar interesa foarte mult dacă ar şti ce vizitatori ai. Şi, în plus, ştiu ce faci toată ziua la computer, sperând să comunici cu un

alt nebun ca dumneata. Am aruncat o privire la ecranul dumitale, domnule Laborde. Îmi vine să vărs când mă gândesc la tot ce-am văzut.

— Nu ştii asemenea lucruri despre mine, spuse Laborde, arătându-se furios, în sfârşit.

— Zău? Ei bine, ştiu ce faci când eşti pe Internet. Doar sunt secretarul dumitale, ai uitat? Doar îţi curăţ afurisitul ăla de birou.

Geamul se ridică şi mai mult. Dem se înroşi la faţă. Încă un centimetru şi avea să fie norocos dacă mai putea să respire.

— Uite ce e, n-am venit aici să te ameninţ, ci să ajungem la o înţelegere.

Geamul coborî încet. Complet. Dem se trase înapoi şi Laborde ieşi din maşină.

— Ce fel de înţelegere, domnule D'Hemecourt?

Dem îşi masă gâtul.

— Vreau o promovare şi o mărire de salariu. Ai mei m-au lăsat la 555 şi ei au şters-o în Elveţia. Nu mai am bani de cinci ani şi le cam simt lipsa.

Laborde zâmbi deodată şi îl bătu pe spate.

— Habar n-am avut că eşti atât de curajos, Dem. Ce tupeu ai avut să vii aici şi să mă şantajezi, hei, te admir. Zău aşa!

— N-am vrut să vă ameninţ. Nu vreau decât să cădem la învoială, zise Dem începând să zâmbească.

— Dar m-ai ameninţat, dacă începi să te plângi Celor din consiliu, s-ar putea ca ei să nu mai vrea

să fiu preşedintele asociaţiei. Toată viaţa mea ar putea să se schimbe.

Dem încetă să mai zâmbească.

Laborde întinsese mâna în maşină şi deschisese torpedoul. Trecură vreo cinci secunde până când Dem îşi dădu seama că obiectul negru de metal din mâna lui Laborde era un pistol.

— Nu pot să te iert pentru asta, Dem. O să fie mizerie şi voi fi nevoit să curăţ. Întotdeauna mă pregătesc pentru genul ăsta de lucruri, acum, însă, nu m-am pregătit.

— Pentru ce anume nu v-aţi pregătit? bâigui Dem.

— Pentru asta, zise Laborde şi nici măcar nu tresări când apăsă pe trăgaci.

Peste tot era sânge, piele şi cartilagii. Garajul care era întotdeauna imaculat, era acum scena unui masacru. Dacă Everard n-ar fi fost imun la astfel de privelişti, s-ar fi aplecat peste scaun şi ar fi vărsat. Cel puţin, Dem avusese decenţa să zboare pe uşa garajului, nu pe Bentley.

Nu avea să-l ierte niciodată. Totul era o aiureală şi lui nu-i plăcea deloc să improvizeze. Şantajul fusese un şoc pentru el. Fusese pregătit să-l concedieze, nu să-l omoare, dar niciodată nu-şi închipuise că secretarul său îl spiona. Familia lui Dem era una din cele mai vechi. Cei de la 555 avuseseră planuri mari pentru el, dar Everard crezuse că Dem era mai bine educat şi nu se cobora la a spiona. Putea să ierte şantajul, dar

niciodată pe cineva care îl spiona. Dem trebuise să dispară.

Şi, acum, categoric, îşi spuse Everard privind în jurul său, Dem trebuia să dispară din nou.

Coborî cu grijă din maşină, fiind atent să nu cufunde bastonul în vreo baltă de sânge. Ce bine că îi dăduse liber lui Merino, altfel ar fi trebuit să se ocupe de două cadavre.

Se duse în casă, îşi puse nişte haine vechi, o pereche de mănuşi chirurgicale de-ale tatălui său, după care scoase perdeaua de la duş din baia din casa de oaspeţi. Deodată, sună telefonul. Se duse lângă robot şi stătu nemişcat, ascultându-l pe vecinul său, care îi lăsa un mesaj. Acesta avea impresia că auzise o împuşcătură pe alee şi se întrebă dacă Everard era acasă şi o auzise şi el. Mulţumit că nu era, vecinul închise, fiind evident din ce în ce mai convins că se înşelase.

Laborde zâmbi. Acum avea şi vecinul ca martor că nu era acasă. Acest lucru ar fi putut să-i fie de folos, în caz că aveau să-i găsească pe Dem dar, cu ajutorul instrumentelor chirurgicale ale tatălui său, Everard era decis ca nimeni să nu-i găsească pe Dem vreodată. Secretarul său avea să fie bucăţele în câteva ore. Cu ajutorul unei soluţii de curăţat şi al instalaţiei de spălare a garajului, totul avea să se rezolve.

Puse perdeaua de la duş pe partea uscată a maşinii şi îl trase pe Dem pe ea. Uitându-se la ceea ce mairămăsese din faţa secretarului său, se

îmbărbătă. Glonţul îl lovise chiar în maxilar, astfel că nu avea să poată fi identificat după dantură. Nu mai rămăsese nimic care să poată fi pus cap la cap.

Recapitulă în gând toate lucrurile pe care le avea de făcut. Să-l pună pe Dem în portbagaj. Împreună cu instrumentele chirurgicale şi, după ce curăţa garajul, să se ducă la groapa de gunoi. Se uită din nou la mizeria din jur şi simţi un resentiment puternic. Trebuia să muncească asemeni unui sclav toată seara din cauza unui idiot. Şi, apoi, aveau să urmeze alte probleme. Autorităţile puneau întrebări deja şi Everard nu ardea de nerăbdare să-i audă întrebându-l unde dispăruse secretarul său.

Dar nu mai avea ce să facă acum. Era ca de fiecare dată.

Lucrurile nu se mai puteau schimba.

Căută prin buzunarele lui Dem. Trebuia să aibă grijă să nu lase nimic asupra lui după care ar fi putut fi identificat…

Spre surprinderea lui, Dem nu avea altceva decât portofelul şi o carte de vizită pe care era tipărit „555” cu auriu, iar dedesubt scria Claire Green, o adresă şi un număr de telefon.

— Dem, Dem, cum ai putut să fii atât de prost, spuse el scoţând un ţâţâit, după care zâmbi şi vârî cartea de vizită în buzunar.

Capitolul 20

Jameson se rezema de spătar, ţinând în mână un pahar de vin. Nu ştia care ar fi putut fi cauza, Bordeaux-ul, atmosfera plăcută din cafenea sau compania pe care o avea, dar nu se mai simţise atât de relaxat de multă vreme.

— Ce impresie ţi-a făcut?

Era o întrebare pe care ar fi pus-o la orice interogatoriu, numai că acela nu era orice interogatoriu. Şi nici Claire Green nu era doar o altă victimă. Interesul lui faţă de ea tindea să depăşească acel stadiu.

— Fascinant şi înspăimântător, spuse ea plimbându-şi degetul pe buza paharului, îngândurată. Impresia pe care mi-a făcut-o Everard Laborde este a unui tip foarte inteligent. Cultivat, de asemenea, dar şi rasist, antisemit. Dar poate că sunt prea analitică. Mi-a dat senzaţia că este mai movitat de instinctele primare: furie, teamă, dorinţă sexuală, zise ea luând degetul de la pahar, Cred că e genul de bărbat pe care îl plac femeile. Se uită la el şi cred că pot să facă un sex grozav cu el, după care să joace puţin şah.

— Te-ai simţit atrasă faţă de el?

Ea îi aruncă o privire distantă şi el îşi reprimă dorinţa de a o vedea fierbinte, abandonată şi satisfăcută.

— Da, zise ea roşind. Puţin. Era ciudat. Nu ştiam la ce să mă aştept din partea lui.

— Şi chestia asta te excita?

Stânjeneala ei păru să se transforme în furie.

— E o întrebare neutră, agent Jameson?

— Vreau să ştiu cum reacţionează femeile în prezenţa lui. Asta mi-ar putea spune foarte multe despre victimele lui, dacă a existat vreuna.

Ea păru să-i accepte răspunsul.

— De obicei nu mă atrag bărbaţii în vârstă. Everard Laborde a fost o excepţie.

— Totuşi, l-ai găsit periculos. – Da. M-a speriat, spuse ea încruntându-se. Dar, poate că nu sunt cea mai potrivită pentru a judeca bărbaţii. După ce i s-a-ntâmplat lui Zoe…

— Bărbaţii te înspăimântă.

Privirea ei rece o întâlni pe a lui. Părea să se retragă în mod vizibil.

— Unii bărbaţi.

— Eu.

Nu era o întrebare.

El roti vinul în pahar.

— Totuşi, nu sunt un monstru, zise el zâmbind trist. El poate că e, însă.

Urmă un moment de tăcere.

— Ce ştii despre Everard Laborde? întrebă ea apoi.

— Tatăl lui a fost doctor.

— Ce legătură are asta cu cazul?

— Mai ţii minte fărâma de mănuşă chirurgicală din părul surorii tale? Era dintr-o mănuşă veche.

Ea arăta de parcă era gata să rămână cu gura căscată, dar el îşi înăbuşi dorinţa de a se bucura.

— Dar tot are un alibi. Adu-ţi aminte de asta înainte să-l acuzi de ceva.

Ea sorbi din paharul de vin. Era ceva aproape prea degajat, ca şi cum ar fi încercat să-şi ascundă emoţia.

— Niciodată nu m-aş fi gândit să aflu cu ce se ocupa tatăl lui. Presupun că ai talent pentru asta, agent Jameson.

— Gunnarson m-a pregătit bine.

Ea păru să vrea să spună ceva. După ce mai sorbi de câteva ori din vin, îl întrebă:

— De ce te-ai făcut agent FBI? Ce anume te-a făcut să vrei asta? Tatăl tău a fost în FBI cumva?

— La naiba, nu, spuse el pufnind. Tata a lucrat într-o fabrică de ambalare a cărnii de vită. O muncă mizerabilă.

— Ţi-a plăcut de el?

El o privi, neştiind unde voia să ajungă.

— L-am iubit. Doar era tatăl meu.

— Dar n-ai vrut să-i calci pe urme.

— N-am avut nicio aspiraţie să vin acasă în parcul de rulote în fiecare seară stropit de sânge şi mirosind a untură şi fier ruginit.

— Asta te-a făcut să intri în FBI? Răzvrătirea?

— De ce mă întrebi?

Ea se juca cu ceea ce îi mai rămăsese în farfurie.

— Este un salt foarte mare din parcul de rulote în Quantico, Virgina. Trebuie să se fi întâmplat ceva ce te-a făcut să iei hotărârea asta.

Ce-a fost?

El îşi simţi stomacul strângându-se. Senzaţia de linişte şi relaxare din urmă cu câteva minute dispăruse. Nu voia să vorbească despre tatăl său despre parcul de rulote Sunset sau despre orice altceva ce era legat de acea perioadă a vieţii lui, atunci cum naiba ajunseseră să deschidă acel subiect?

— Tu ştii atâtea despre mine, spuse ea. Tot ce e important în legătură cu mine şi familia mea se afla într-un dosar la sediul poliţiei din New Orleans, dar eu nu ştiu absolut nimic despre tine. Nimic în afara faptului că eşti din Tulsa.

— Din Taylorville.

— Da. Taylorville. Parcă ai zis că e chiar lângă Tulsa. Deci, ce s-a-ntâmplat în Taylorville de te-a făcut să spui: „Hei, sunt un tip deştept. Ce-ar fi să dau naibii fabrica bătrânului şi să mă înscriu la academia FBI?

Dacă inima cuiva putea să se transforme în piatră, a lui Liam tocmai se transforma. Nu-i plăcea să vorbească despre Joey. La naiba, vorbea tot timpul cu oameni care fuseseră victime şi ştia că ea l-ar fi înţeles. Dar nu căuta teren comun. Uciderea lui Joey Ableman fusese altceva, poate pentru că el nu era decât un copil, sau poate pentru că Dalton Lee Wayne îi omorâse toată familia. Sau poate că de vină era pura întâmplare – un nenorocit vede poza unui copil într-un ziar local şi îşi zice că acolo trebuie să se ducă pentru

că băiatul n-are un tată care să-l apere – poate că asta îl făcuse pe Liam să se sălbăticească în adâncul sufletului.

Eroi. Unde naiba erau? Erau asemeni tatălui lui Joey, care îl abandonase pe acesta când avea trei ani. Niciodată nu erau în preajmă când aveai nevoie de ei, acolo erau.

— Aş fi putut să fiu ca tata. Era un om tăcut. Poate nu un mare gânditor, dar statornic şi cinstit. Nu-i găsesc nicio vină aici. Absolut niciuna, spuse el încet.

Ea făcu ochii mici. Era ceva aproape imperceptibil, dar el se întreba dacă nu cumva ea îi sesiza stinghereala. Următoarea întrebare a ei confirmă acest lucru.

— Ai vrut să fii ca el, nu-i aşa? Până când te-a dezamăgit.

Ştieaţa din sufletul lui începu să se topească sub vătraiul fierbinte al Turiei.

— Patrick Jameson nu m-a dezamăgit. A dus o viaţă de câine, atâta tot, muncind în fabrica aia, spetindu-se pentru toţi copiii, văzându-şi nevasta cum îmbătrânea înainte de vreme. Dar a fost un om de bază, aşa cum ţi-am mai spus. A fost lângă noi, şi asta contează.

— Pentru ce?

— Pentru a fi erou.

Privirea ei păru să treacă direct prin el.

— De aceea te-ai dus la academie? Ai vrut să fii erou?

— Dacă aş fi vrut să fie erou, aş fi fost ca tatăl meu. Aş fi rămas acolo şi aş fi avut grijă ca toată lumea să fie bine îngrijită. Dar n-am rămas. Întotdeauna am fost cel care a creat necazuri, cel care a riscat, cel căruia nu i-a păsat dacă îşi punea viaţa în pericol sau nu. Până la urmă, FBI-ul a venit după mine.

— FBI-ul nu recrutează oameni din parcurile de rulote, atunci cum de te-au găsit?

— Îl cunoşteam pe Gunnarson, spuse el, şi îşi simţi gura transformându-se într-o linie subţire şi dură. A avut o treabă în Taylorville odată, l-a luat aproape un an ca să plece de-acolo, dar, până la urmă, şi-a dus misiunea la bun sfârşit. A legat totul cu o fundă frumoasă şi s-a-ntors la sediul din Tulsa, nu înainte de a-mi băga în cap că acolo ar fi trebuit să fiu şi eu.

— A avut un caz de rezolvat în Taylorville?

— Da.

— Cineva cunoscut ţie?

— Da. Celălalt erou al meu, zise el şi cuvintele acelea îi arseră gura asemeni unui acid.

Doamne, cât de mult dorea să schimbe subiectull

Ea nu spuse nimic. Doar îl privi o clipă, însă expresia din ochi nu i se putea desluşi din cauza luminii slabe.

— L-am întrebat pe Williams despre tine când am fost ultima oară la sediu, spuse ea coborându-şi privirea asupra paharului de vin pe care îl ţinea

în mână, după care se uită la el din nou. A zis că erai un ticălos tare nebun.

— Ţi-a spus el asta?

— Da. Şi a mai zis că erai renumit pentru faptul că te duceai în misiuni de care se fereau majoritatea celorlalţi agenţi. Auzise că ultima ta misiune a fost să pui mâna pe oamenii lui Kineson. Noi ştim despre asta de la CNN. Aţi stat izolaţi, cât… cinci zile?

— Şase.

— Şase, repetă ea şi îşi roase buza de jos, de parcă s-ar fi temut să mai spună ceva. Williams mi-a spus ce-ai făcut. Tu ai fost singurul care a ştiut că şi copiii acelor fanatici erau în buncăr cu ei. Mi-a spus cum ai aşteptat patruzeci şi patru de ore, ştiind că FBI-ul urma să atace. Williams a zis că ai avut şansa să pleci înainte ca buncărul să fie atacat, dar n-ai făcut-o. Ţi-ai păstrat acoperirea, pentru că ai ştiut că puteai să ţii copiii departe de focurile de armă, în cazul în care se ajungea la aşa ceva. Şi ai făcut-o chiar. Îmi amintesc cât de şocaţi am fost cu toţii când am auzit la televizor câţi copii fuseseră în buncăr. Îmi mai amintesc şi cât de mult ne-am bucurat ca niciunul din ei n-a păţit nimic. Nu ţi-au pomenit numele.

— Niciodată nu o fac.

— Asta numesc eu a fi erou.

El îşi freca bărbia. Se enerva din ce în ce mai tare.

— N-a fost nimic.

— Ai fi putut să mori în nenumărate feluri, în orice moment.

— Dar n-am murit, da?

— Acasă, în Taylorville, a fost ucis un om pe care îl admirai, nu-i aşa? De aceea a lucrat Gunnarson acolo şi tot de aceea nu vrei să fii eroul nimănui. Desigur, e în regulă să rişti aiurea, atâta timp cât eşti suficient de rău ca să contracarezi tot eroismul. Williams mi-a spus şi cât de uşor i-ai convins pe cei din buncăr că erai unul din ei. Te-ai supărat pe unul şi l-ai împuşcat. Până în ziua de azi îi e greu să stea pe patul metalic din celulă. A jurat că, dacă o să iasă vreodată, te omoară.

— Da, ei bine, n-o să iasă niciodată.

— A fi erou înseamnă să mori, nu-i aşa? încet, ca tatăl tău, sau repede, ca acela pe care l-ai admirat în copilărie.

Furia dinlăuntrul lui izbucni. Aproape orbit de ea, se ridică şi trânti câteva bancnote pe masă.

— Te duc acasă. E târziu, spuse el, şi, luând-o de mână, aproape că o trase afară.

Nu observase niciodată cât de măruntă era, cât de fragilă îi era încheietura mâinii, cât de uşor îi putea face rău.

— Te temi de mine, agent Jameson?

El o privi. Stătea rezemată de zidul din cărămidă al restaurantului. Acesta se afla pe Gallatin Street, aproape de capătul cartierului, într-o zonă liniştită, departe de frenezia Carnavalului de pe Bourbon. Nu era nimeni pe

stradă. Erau complet singuri. Ea era lângă el, cu spatele lipit de zid şi el nu se gândea decât la cât de furios era.

— Eu nu sunt omul care să ucidă balauri, Claire, şopti el cuprinzându-i ceafa şi apropiindu-i faţa de a lui. Aş da orice să mă culc cu tine şi eşti unul din cazurile mele. Ce mai erou!

Se uită la ea. Faţa ei frumoasă părea să-şi fi pierdut puţin din culoare. Părul bogat şi închis la culoare accentua acest lucru.

Îi aruncă un zâmbet rece.

— Uită-te la tine, cu ochii mari plini de teamă pentru ca un individ ţi-a omorât sora şi, acum, vezi urâţenie în toţi bărbaţii, dorinţa de a procrea fiind transformată într-o dorinţă de a pedepsi, de a domina… zise el şi făcu o pauză, după care răsuflarea păru să-i devină mai anevoioasă. De data asta cine se teme, Claire?

— Voiai să mă duci acasă. Deschide portiera, te rog, spuse ea cu o voce tremurătoare, uitându-se după maşină, unde o lăsaseră parcată pe stradă.

— De ce nu începi tu, Claire? o întrebă el cu un glas răguşit, împingându-se în ea, făcând-o să se lipească şi mai mult de zid. De ce nu-mi tragi capul în jos şi nu mă săruţi cu pasiune? Ştii doar că asta o să se întâitipie odată. A fost cât pe ce să se întâmple în seara aia ploioasă. După părerea mea, ar cam fi timpul.

— Nu ştiu la ce te referi…

— Haide, Claire! începe tu. Fă-o tu. Aşa, când Gunnarson o să mă cheme la raport şi o să mă-ntrebe de ce m-am culcat cu femeia pe care o cercetam, să pot să spun că tu ai început…

— Încetează. Încetează imediat…

Atunci, el îi trase capul în jos. Ceafa îi era caldă şi catifelată sub masa de păr. Se aplecă, o atinse uşor cu buzele şi se opri. Întrebarea prin care îi cerea permisiunea atârna în aer. Aştepta. Ea.nu spuse nimic, însă. Nu îl împinse. Nu se împotrivi în niciun fel. Aşa că el o sărută. Îi apăsă gura şi buzele ei deveniră – maleabile. Ea păru să scoată un geamăt care era mai mult în piept decât în gâtlej, dar, apoi, începu să participe şovăitor, răsucindu-şi gura încet, lăsându-i limba să-i treacă de dinţi.

Sărutul fu fierbinte, dulce şi prelung, exact aşa cum şi-l închipuise el, iar când vreo doi cheflii trecură pe lângă ei fluierând, el nici nu auzi. Nu o voia decât pe ea. Nu se putea gândi decât la gustul, la mirosul ei, la felul cum pieptul i se strivea de al lui, la mâinile ei lipite de el.

Îşi tot spunea că numai dorinţa carnală îl împingea să facă tot ceea ce făcea. În definitiv, Claire Green avea de toate: sâni frumoşi, fund frumos, picioare lungi, faţa frumoasă. Ce bărbat n-ar fi dorit-o? Dar, când gura lui o întâlni pe a ei, îşi dădu seama că dorinţa era mai mult decât fizică. Era un prost, pentru că durerea din sufletul ei îl atingea. Semăna prea mult cu propria lui durere.

Nu şi-o mai putuse scoate din minte din clipa în care o văzuse prima oară la „Bloomingdale”. Acum, după acel sărut, cu atât mai puţin avea să o poată uita.

Un alt grup de cheflii trecu pe lângă ei în drum spre Decatur Street. Alte chiuituri şi fluierături, numai că, de aceasta dată, el le auzi.

O sărută pe păr şi şopti:

— Hai să mergem la tine. Acum, când o să întrebe lumea, poţi să spui cu conştiinţa curată că eu am început.

O luă de mână şi descuie portiera. Ea urcă. Absenţa conversaţiei ar fi trebuit să fie o uşurare, căci el nu putea suferi femeile vorbăreţe, dar începu să se roage ca ea să spună ceva. Orice ar fi fost de preferat decât să îi arunce câte o privire în întuneric şi să o vadă privindu-l cu ochii lui Zoe.

Avea să se culce cu el. Acesta era singurul gând coerent al lui Claire pe drum spre casă. Avea să se culce cu el pentru că era singură şi extrem de atrasă de el şi pentru că se întâmplase ceva în Taylorville care îl făcea pe acel bărbat puternic şi cu părul strâns în coadă să devină un puşti care credea în fantome ca şi ea.

El opri maşina în faţa casei de pe Prytania şi o sărută. Nu fu decât un sărut scurt pe buze, dar conţinea asigurări. Şi ea avea mare nevoie de aşa ceva.

Îi dădu mâna să coboare din maşină şi merseră tăcuţi spre uşă. Nu erau multe de spus.

Nu avea niciun sens să analizeze ceea ce era sigur că avea să fie un rău inevitabil. Vârî cheia în broască şi o răsuci.

Nici măcar nu aprinseră luminile. Ea păşi înăuntru şi el o luă imediat în braţe. Ea se gândi să-i ofere o cafea, poate să stea de vorbă puţin pe canapea, dar totul părea absurd. Când el o săruta în întuneric, ştiu că era singurul lucru pe care putea să-l facă. Soarta îi aruncase în acea unire. Nu văzu niciun rost în a ezita când el o luă de mână şi o duse în dormitor.

Acolo, sărutul lui deveni şi mai feroce, şi mai disperat. Dacă era posibil ca o limbă să lingă foc, el făcea acest lucru de fiecare dată când o împingea şi mai adânc în gura ei. El cerea şi ea îi dăruia, dar şi cerea, la rândul ei. În cele din urmă, îl trase deasupra ei pe pat. Trupul lui îl acoperi în întregime pe al ei, făcând-o să fie conştientă de faptul că era mai solid decât ea şi de cât de dureros de blând putea să fie un bărbat de statura lui.

El îi ridică puloverul şi îi sărută sânii deasupra sutienului. În lumina care pătrundea din curte, ea putu să vadă contrastul dintre faţa lui înăsprită şi albeaţa sânilor ei. El îşi lăsă gura să lunece prin valea dintre sânii ei, şicanând-o cu senzaţia pe care i-o dădea barba lui, şi îi muşcă sfârcul prin cupa din satin şi dantelă, stârnindu-i dorinţa necruţător. Nevrând să mai lupte împotriva senzaţiilor, ea îi cuprinse faţa în mâini şi îi trase

capul în jos. El o sărută; ea îl sărută. Atingerea celor două guri fu ca o explozie.

Se desprinseră unul de celălalt şi răsuflarea ei era din ce în ce mai anevoioasă. El îi atinse uşor cu gura ceafa, urechea, scobitura sensibilă de la baza gâtului şi, în tot acest timp, ea îl ţinu strâns, senzaţia pe care i-o dădea pieptul lui lat făcând-o să se simtă în siguranţă. El îi trase puloverul peste cap şi îl aruncă la picioarele patului, o grămăjoară ispititoare de mohair.

Apoi îi luă mâna şi i-o puse pe catarama centurii lui. Ea se chinui puţin, dar, în cele din urmă, reuşi să o desfacă. Era un fel de centură de cowboy. Partea argintie atrase lumina de afară, astfel că ea putu să vadă un bărbat călare pe un cal sălbatic gravat pe ea şi iniţialele PREA. Era vreun trofeu câştigat la rodeo.

— E ceva ce nu faci, agent Jameson? îl întreba ea aproape în joacă, aruncându-i centura pe jos.

— Am obţinut-o când aveam douăzeci de ani, spuse el strâmbându-se. A te omorî călare pe un taur e un mod de a nu fi erou.

— Presupun că, acum, singurul rodeo pe care îl mai practici e în pat, nu? întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană.

— Aşa e. Poate nu-ţi vine să crezi, dar nu mai am douăzeci de ani, zise el şi colţul gurii i se ridică într-un zâmbet lent şi sexy.

Îi cuprinse sânul cu mâna şi ea se arcui încântată.

Dacă i-ar fi ghicit cineva şi i-ar fi spus că absolventa de la Barnard care terminase cu summa cum laudae Facultatea de drept Columbia, avea să se culce vreodată cu un agent federal, fost participant la rodeo care urmărea să o azvârle pe ea împreună cu prietenele ei, n-ar fi crezut.

Dar adevărul era mai ciudat decât ficţiunea.

El trase de pantalonii ei colanţi şi ea îşi aruncă pantofii din picioare. În scurt timp ajunse să aibă numai bikinii. El îşi scoase cămaşa şi ea îşi strecură mâna între propria-i persoană şi Wamgler-ii lui. Nasturele nu fusese descheiat încă şi ea se ocupă repede de acest amănunt.

El o sărută şi îi acoperi mâna cu a lui, conducându-i-o spre fermoar; ea se lăsă condusă şi, în curând, îl găsi.

El oftă adânc. Claire îşi trecu cealaltă mână prin părul negru de pe pieptul lui. El o sărută şi îşi mişcă atât de iute vârful limbii prin gura ei, încât ea se zvârcoli din pricina fierbinţelii pe care o simţea din ce în ce mai intens între picioare.

— Eşti pregătită pentru asta? o întrebă el în şoaptă, începând să gâfâie.

— E prea repede, răspunse ea respirând la fel de iute. Văd că voi, troglodiţii, nu prea ştiţi ce-i acela preludiu.

— Nu în seara asta. Nu cu tine, spuse el privind-o.

Pe chipul lui se citea o dorinţă extraordinară. Ea îi atinse obrazul. El întoarse capul şi îi sărută

degetele.

Apoi se dezbrăcă de blugi. Dorinţa ei crescu asemeni unui flux. Ardea de nerăbdare să-l primească înapoi în braţe. El îi desfăcu sutienul şi se uită, pur şi simplu, la ea. Stătea goală sub el, părul ei bogat acoperind-o puţin, dar nu de-ajuns. El îi luă un sfârc în gură, făcând-o să geamă şi să nu se mai gândească la nimic.

Îşi înfipse mâna în partea din faţă a bikinilor ei şi ea crezu că vrea să i-i scoată. Îşi dădu seama, însă, că nu realizase cu adevărat câtă forţă avea. Dantela delicată fu sfâşiată şi o amintire îi veni brusc în minte.

Deveni rigidă. Teama şi panica îi străbătură fiinţa ca un fulger. Îi simţi trupul gol apăsându-l pe al ei şi fiecare muşchi încordat era o ameninţare.

— Nu, aşteaptă, spuse ea gâfâind, căci, acum, prin vene îi curgea gheaţă, când, puţin înainte, îi cursese lavă.

Mâna lui alunecă între pulpele ei umede.

— Aşteaptă, aproape că scânci ea.

El o privi uimit. Erecţia îi era lipită de ea, o sabie care putea să şi apere să şi ucidă.

Expresia din ochii lui se schimbă. Unde, înainte, erau plini de dorinţă trupească, acum deveniră şi mai întunecaţi şi erau plini de un sentiment straniu, în parte frustrare, în parte furie şi, totuşi, în parte, milă.

Dar nu îşi dădu mâna la o parte.

Ei îi stătea pe limbă să-i spună să plece. Se

gândi că, dacă l-ar fi lovit cu pumnii şi ar fi ţipat, probabil că s-ar fi dat la o parte. Probabil. Dar incertitudinea o făcea să îngheţe şi nevoia de o împlinire atât de mult aşteptată o vlăguia.

El o sărută încet, făcând-o să revină la starea care îi alimenta reacţia sexuală. Îi depărtă pulpele şi trecu în locul unde se aflase mâna lui până atunci.

Ea nu îl alungă. El îi dădu părul la o parte de pe ochi cu încheieturile degetelor care purtau mirosul ei. I te trecu apoi uşor peste buze şi o sărută din nou, propriul ei gust combinându-se erotic cu al lui.

Nu există nicio invitaţie şi nici nu-i ceru permisiunea. O penetră şi ea cedă. Teama, dorinţa, autocontrolul, trupul ei, toate cedară în faţa instinctului primar de împreunare. El se împinse în ea cu aceeaşi frenezie de care dădea dovadă şi ea, totul devenind din ce în ce mai intens, până când urmă explozia.

— Liam, gemu ea în clipa în care se eliberă.

El închise ochii şi se împinse în ea, ritmul şoldurilor sale fiind la fel de sigur şi de năvalnic ca al oricărui călăreţ de rodeo. Nu spuse nimic. Pur şi simplu, savura plăcerea, după care, cu o înjurătură şoptită, se prăbuşi peste ea, sleit de puteri.

Capitolul 21

Odată cu tăcerea veni şi liniştea sufletească.

Gândul acela îi trecu prin minte lui Claire când stătea în braţele lui Liam. Amândoi erau asudaţi. Aşternutul era grămadă pe jos, dar ei nu îi era frig. El îi oferea suficientă căldură şi, dacă nu vorbeau, ea ştia că ar fi putut să stea acolo o veşnicie, îmbrăţişaţi, şi lumea n-ar fi intervenit niciodată.

Dar nu se aşteptase la sunetul soneriei. Zgomotul sfâşie liniştea nopţii. Se auzi iar şi iar, şocând-o de fiecare dată…

— Nu deschide. Este miezul nopţii, zise el trăgând-o înapoi în pat, dar ea îşi căută capotul pe întuneric.

— S-ar putea să fie părinţii mei. N-am ascultat mesajele. Poate s-a-ntâmplat ceva.

Ea părăsi patul fără tragere de inimă. Aproape ca un mediu, ştia că nu aveau să se mai întoarcă la el.

Apăsă pe butonul interfonului şi întrebă cine era. Nu primi, însă, niciun răspuns, întrebarea ei fiind întâmpinată de o tăcere ameninţătoare.

— Cine e? repetă ea, strângând cordoul capotului.

Jameson veni în spatele ei. Îşi pusese blugii şi îşi trecea mâna prin părul încâlcit. Ea îi vedea doar silueta, căci tot nu aprinseseră lumina.

— Poate că nu funcţionează interfonul. Mă duc la uşă să arunc o privire, spuse ea, şi ieşi din apartament, coborând scara.

Prin geamul uşii de la intrare nu văzu pe

nimeni.

— Cineva pleacă. Auzi maşina? spuse Jameson, care era tot în spatele ei, tot câinele ei de pază.

— Mă duc să văd cine a fost. Poate recunosc maşina. Hei, poate a apăsat greşit pe soneria mea, zise ea deschizând uşa.

Dar nu văzu absolut pe nimeni. Până şi Prytania era cufundată în linişte. Toţi turiştii se aflau în cartierul francez în perioada aceea a anului.

— Ce-i asta? întrebă Jameson deodată.

Ea nu observase punga roşu cu negru de la „Saks Fifth Avenue” de la picioarele ei.

— Cine naiba îţi lasă lucruri la uşă la ora asta? mormăi el.

Ea luă punga, pe care numele ei era scris foarte clar cu litere albe.

— Poate că mama a trecut pe-aici. Întotdeauna încercă să-mi cumpere tot felul de lucruri.

Scuza era, însă, foarte slabă. Mamei ei nu-i stătea în fire să cumpere de la;Sks” sau să-i lase lucruri la uşă în toiul nopţii. Soţia unui profesor de liceu îşi făcea cumpărăturile numai de la „MacFrugal’s”.

— Pari îngrijorată”.

Ea îi întâlni privirea.

— Pur şi simplu, habar n-am cine ar, fi putut să lase asta. Va trebui s-o deschid şi să văd…

El îi luă pachetul din mână.

— O deschid eu. Hai să mergem sus şi să

aprindem lumina.

Ea îl urmă tremurând, de parcă ar fi îngheţat deodată.

O presimţire neplăcută o învălui asemeni unei paturi negre şi sufocante.

După ce ajunseră în apartament şi aprinseră lumina, ea se uită la el cum luă un prosop curat de vase şi scoase o cutie roşie lucioasă din pungă, aşezând-o cu grijă pe masa din sufragerie, după care o verifică foarte atent să nu cumva să aibă ceva fire. Negăsind nimic suspect, îi scoase capacul încet, având grijă să nu-l atingă deloc cu degetele. Înăuntru erau multe toţie albe pe care le dădu la o parte…

— Dumnezeule, zise el frecându-şi maxilarul, aşa cum făcea de fiecare dată când era neliniştit.

— Ce… ce e? întrebă ea încercând să se uite peste umărul lui.

El puse capacul la loc.

— Nu, spuse apoi, uitându-se în jur, de parcă ar fi încercat să se gândească. Îl sun pe Williams să-i spun să trimită o maşină.

— Ce este? repetă ea isterică şi simţi cum braţul lui îi cuprinse mijlocul. Ai mei sunt bine? Oh, Doamne. Oh, Doamne! Aşteaptă. Trebuie s-o sun pe mama…

Se repezi la telefon şi sună imediat acasă.

— Alo? se auzi vocea somnoroasă a mamei ei.

— Mamă?

— Claire… ce-i cu ţine de suni la ora asta?

— Voiam doar să… tata e acolo?

— Bineînţeles. E aproape linu noaptea. S-a-ntâmplat ceva?

— Claire se uită la Liam şi oftă.

— Nu. Tocmai am venit acasă şi, nu ştiu de ce, am simţit nevoia să vă spun noapte bună. Noapte bună. Vă iubesc, şopti ea înainte să pună receptorul jos.

Fără să mai scoată un cuvânt, se duse şi se uită la pachet.

— Nu-i nevoie să te uiţi. Îţi spun eu ce e, zise el.

Ea îi întâlni privirea.

— Vreau să ştiu ce e şi cine l-a trimis.

— O să aflăm.

Folosind acelaşi prosop de vase, ea dădu capacul la o parte. Înăuntru era ceva ce semăna cu o prăjiturică în forma Stelei lui David. O pată mare de sânge făcuse ca stratul de foiţe să capete aceeaşi culoare ca şi cutia.

Vocea ei păru totul separată de groaza care i se cuibărise în suflet.

— De ce e atât de albă?

— Aşa se face pielea când nu mai e alimentată de sânge, spuse el, privind-o îngrijorat.

— De unde e? Din ce parte a trupului?

— Nu-mi dau seama. Trebuie să fie analizată la laborator.

Ea se uită la pachetul pe care încă îl mai ţinea în mână, după care îl aşeză pe masa din hol cu

grijă, de parcă ar fi fost din cristal.

— Bănuiesc că am lăsat amprente pe pungă. Am distrus o probă.

— N-a lăsat amprente.

— Everard Laborde a făcut asta, nu?

— El sau secretarul lui, spuse el, mângâindu-i obrazul cu degetul mare. Stai jos. Arăţi de parcă şi tu ai fi pierdut puţin sânge. Să-ţi dau ceva de băut.

Ea simţi din nou acel braţ puternic în jurul mijlocului. O aşeză pe canapea şi îl puse puţin Armagnac dintr-o carafă de lângă uşa-fereastră.

— Bea asta. O să chem o maşină de poliţie.

Ea duse paharul la gură, aruncând câte o privire din când în când spre punga de pe măsuţa din hol.

— El a omorât-o pe Zoe, spuse ea foarte încet şi cu mai mult calm decât simţea.

— Dacă a făcut-o el, o să aflăm.

Ea îl privi, dar părea cu mintea în altă parte.

— N-o să reuşiţi s-o dovediţi niciodată. Everard Laborde a scăpat nepedepsit timp de cinci ani, n-o să poată fi prins niciodată.

— Încă nu-i momentul s-o suni pe Phyllis.

Ei nu-i scăpă avertismentul din glasul lui.

— I-am dat poliţiei o şansă să rezolve cazul ăsta. Eu mă ocup de câteva săptămâni doar şi vezi? spuse ea arătând spre cutia roşie. Am atins deja un punct sensibil. De ce să aştept şi să-l las pe invididul ăsta să încerce din nou?

— Pentru – că mie nu mi-ai dat nicio şansă.

Deodată, groaza şi confuzia care existau în sufletul ei rupseră toate zăgazurile şi ochii ei i se umplură de lacrimi.

— Dar tu nu vrei să fii eroul nimănui „nu-i aşa, Jameson? Tu nu vrei să fii erou şi eu nici măcar nu cred în eroi, aşa că suntem o pereche nemaipomenită, zise ea ridicându-se de pe canapea şi ştergându-şi faţa repede cu dosul mâinii.

Încercând cu disperare să-şi recapete stăpânirea de sine, se uită prin uşa-fereastră la magnolia luminată de becurile din grădină. Cuprinzându-se cu braţele, zise:

— Cred că, în sfârşit, o înţeleg pe Phyllis.

— Dacă te amesteci în treaba asta, o să te văd în puşcărie.

— Să te ia naiba, Jameson. Ce-o să facă maşina aia pe care vrei s-o chemi? O să aducă o mulţime de indivizi în uniforme, ei or să se agite puţin şi, pe urmă, or să închidă totul în dosare pe care n-o să le mai vedem niciodată. Sunt cei mai buni secretari din lume. Eu am nevoie, însă, de un om căruia Constituţia să nu-i lege mâinile şi să nu-i pună căluş în gură.

— Încă nu ştii despre ce e vorba, aşa că lasă atitudinea asta justiţiară şi linişteşte-te.

Mâinile lui, calde şi blânde, îi apăsară umerii, dar ea i le dădu la o parte.

— Aşa o să fie, nu? „Nu ştim”, „Nu putem fi siguri”. Vă învârtiţi în jurul lucrurilor evidente,

pentru că probele nu sunt suficient de concrete pentru a fi pe placul procuraturii, aşa că Laborde o să se ducă la clubul lui în fiecare zi şi o să se plimbe prin oraş cu farurile aprinse, iar Zoe va putrezi cu încă o zi în mormântul ei.

— Vorbeşti prostii. Totul e o prostie şi… şi…

— Durere, şopti ea, concentrându-şi privirea, în sfârşit, asupra lui. Oh, Doamne, cât de mult doare! Şi mi-e aşa de frică.

Chipul lui păru devastat, de parcă acel singur cuvânt ar fi deschis o rană imensă în propriul lui suflet.

Ea se întoarse din nou spre uşa-fereastră şi magnolia luminată. Trecură câteva secunde; lacrimile îi şiroiau în tăcere pe obraji. Apoi îi simţi braţele în jurul ei.

Venise din spate, încrucişându-şi braţele peste pieptul ei. Ea nu fu şocată de acel gest. Era o femeie speriată şi îndurerată. Mulţi bărbaţi ar fi îmbrăţişat o femeie în aceleaşi împrejurări, dar el nu era orice bărbat. Era Liam Jameson şi, în sufletele amândurora, exista un amestec teribil de emoţii.

Îşi ridică privirea spre el, el se uită la ea şi, pentru o fracţiune de secundă, privirile li se întâlniră. Însă legătura aceea se dovedi prea crudă pentru amândoi. El se depărtă şi ea îi urmă exemplul bucuroasă. N-ar fi putut să existe o desprindere din îmbrăţişare mai rece şi mai stângace decât aceea.

— Trebuie să-l sun pe Williams, zise el scurt.

Ea încuviinţă. Nici nu putea să se uite la el.

El puse mâna pe telefon şi formă numărul direct al lui Williams. Conversaţia fu redusă la minimum. În cele din urmă, închise şi se duse în dormitor să-şi pună şi celelalte haine.

Sirena din depărtare era muzica perfectă pentru situaţia respectivă, îşi spuse ea punându-şi puloverul de mohair. Doi oameni care încercau să se evite într-un dormitor mic, ale căror sentimente erau la fel de îngheţate şi schilodite ca şi inimile lor.

Soneria îi făcu pe amândoi să tresară. Ea apăsă pe butonul care deschidea uşa de la intrare şi doi poliţişti în uniformă apărură la uşa apartamentului. Jameson le arătă legitimaţia şi le spuse să verifice împrejurimile. În curând veni şi Williams. Când ajunse sus, părea răvăşit, de parcă şi el fusese trezit din somn.

— Care-i treaba? întrebă el căscând şi deschizându-şi carneţelul.

— Un cadou. Pentru domnişoara Green aici de faţă. Cineva a vrut s-o înştiinţeze că e evreică, zise Jameson dându-i cutia de la „Saks” folosindu-se tot de prosop.

Williams aruncă o privire înăuntru, după care, plescăind din buze dezgustat, i-o dădu unuia din poliţişti, spunându-i să o ducă la secţie.

— Probabil că provine dintr-o pulpa sau o fesă. E un strat de grăsime acolo care mă face să mă

gândesc la asta, spuse Liam.

— Mulţumesc, domnule doctor Jameson. Vrei să te alături echipei din laborator? îl întrebă Williams ridicându-şi privirea.

Jameson zâmbi şi înălţă din umeri.

— Medicina legală a fost cea de a doua specializare a mea la Quantico.

— Domnişoară Green, de ce credeţi că vi s-a trimis aşa ceva? întrebă Williams întorcându-se, în sfârşit, spre Claire.

Ea se uită la detectiv, apoi la Jameson şi, din nou, la primul. Într-un fel, totul părea puţin ireal. Jameson tocmai făcuse dragoste cu ea şi, acum, părea extrem de rece, conversând cu detectivul. Pe de altă parte, ea era la un pas de a face o criză de nervi. Era zdruncinată şi speriată şi dorea cu disperare să facă un duş pentru a uita acel moment nefast când îşi spusese că nu era o nebunie dacă îl primea pe agentul federal Jameson în patul ei.

— Între mine şi secretarul lui Everard Laborde a avut loc un incident neplăcut în seara asta, Era furios pentru că mă bănuia că aş fi furat un dosar de la Asociaţia 555, zise ea.

— Şi l-aţi furat?

Claire nu răspunse, dar refuza să se uite la Jameson.

— Uiţi că e avocată, Williams, spuse el privind-o sau, cel puţin, aşa îşi închipuia ea, după senzaţia care făcea să i se zbârlească părul pe ceafă.

Williams îşi nota în carneţel.

— Bine, deci credeţi că secretarul v-a trimis asta?

— Nu, zise ea scuturând din cap. Cred că Everard

Laborde a făcut-o. Cred… cred că vrea să mă omoare la fel cum a omorât-o şi pe sora mea.

Willimas îi aruncă o privire lui Jameson.

— Ce va face să trageţi această concluzie, domnişoară Green?

— A desenat Steaua lui David pe autobiografia lui Zoe. Face mare caz din a fi evreu.

— Ştiţi mai bine ca mine ce or să scoată avocaţii lui din asta.

Ea încuviinţă cu inima grea.

— Da, ştiu. Zvonuri. E doar o supoziţie". Dar nu-mi pasă. Ştiu sigur că Laborde a făcut-o.

— Pot să-l verific, să-i frec puţin.

Ea încerca să zâmbească, dar fu inutil.

— Mulţumesc, domnule detectiv, dar n-o să vă spună absolut nimic şi, până una-alta, n-avem nimic concret.

— Aveţi cumva clienţi nemulţumiţi, domnişoară Green?

— Din câte ştiu eu, nu, spuse ea aşezându-se pe canapea. Doriţi o cafea, domnule detectiv? Am senzaţia că o să fie o noapte lungă şi neproductivă.

— Nu, mulţumesc. Mă ţine treaz.

Claire îşi rezemă capul de spătar şi privi în

tavan. Era epuizată, dar, după tot ce i se întâmplase în seara aceea, nu putea să-şi închipuie cum ar fi putut să doarmă.

— Puteţi să-mi daţi o listă cu clienţii dumneavoastră, domnişoară Green, o întrebă Williams.

— Mâine dimineaţă o să sun la „Fassbinder” şi o să-i rog să vă trimită lista prin fax.

— Perfect.

— A cui piele e, totuşi? întrebă ea ridicându-şi capul şi, pentru prima dată, putu să se uite la Jameson.

Obiectul din cutie era atât de dezgustător şi scârbos, încât, până în clipa aceea nici măcar nu se gândise la sursă.

— Tipul ori a omorât pe cineva, ori lucrează la morgă, unde există destulă piele, spuse Jameson.

— Numai că nu lucrează la morgă, spuse ea.

Jameson îi aruncă un zâmbet trist, expresia de pe chipul lui grăind despre toate fantomele victimelor pe care le văzuse în viaţa lui.

— Asta e, atunci.

Williams şi cei doi poliţişti în uniformă plecară pe la patru dimineaţa Claie era extenuată, dar era un fel de oboseală care o făcea să aibă senzaţia că, dacă se oprea, cădea în prăpastie.

Stânjeneala dintre ea şi Jameson fusese alungată de o groază tăcută. Claire se închipui în mijlocul unui uragan, emoţiile fiindu-i lovite din toate părţile. Numai, în câteva ore, trecuse de la

tandreţe şi dorinţă fără margini la groază şi totală deznădejde.

După ce plecă ultimul poliţist, Liam nu dădu niciun semn că ar fi vrut să facă acelaşi lucru, dar nici ea nu făcu niciun gest pentru a-l îndemna să plece. Tăcerea în doi era de preferat decât dacă ar fi fost singură. Singură, s-ar fi gândit la Everard Laborde şi la Zoe. S-ar fi gândit la bucăţica aceea de piele şi la persoana carete îi aparţinea. Şi cum ar fi putut să urmeze ea. Nu, ajunsese la concluzia că era mai bine să stea Cu Jameson decât singură.

Zorii tocmai se iveau printre ramurile magnoliei. Jameson spuse ceva despre cafea şi se duse la bucătărie, în timp ce ea îşi rezemă capul din nou de speteaza canapelei. Temându-se de vulnerabilitate, închise ochii aproape fără să vrea.

Poate că era imaginaţia ei, dar, la un moment dat, simţi nişte braţe calde şi puternice în jurul ei. Erau ca o cuşcă din oţşi pe care niciun ucigaş nu o putea penetra. Se simţi luată în braţe şi dusă în dormitor, unde fu întinsă în pat. Voia să se trezească, dar oboseala învinse. Ştia că braţele acelea îi dădeau un sentiment de falsă siguranţă, dar, cu toate acestea, căzu pradă unui somn adânc şi odihnitor. Şi, tot timpul cât dormi, îl visă pe Sf. Gheorghe ucigând balaurul.

Capitolul 22

Claire se trezi singură în pat. Pantalonii şi puloverul îi fuseseră scoase, iar ea se afla sub

pilota de puf doar în sutien şi bikini.

Jameson dispăruse. Nu era niciun bilet, niciun buchet de trandafiri, nici măcar o cafetieră proaspăt umplută care să marcheze faptul că, în seara precedentă, se întâmplase ceva. Supărată şi ruşinos de satisfăcută, se dădu jos din pat şi intră sub duş.

Apa îi alungă încordarea umerilor şi îi limpezi gândurile. Acestea păreau, învăluite în ceaţă; nu ştia dacă acest lucru se datora vinului şi Armagnacului pe care le băuse cu o seară în urmă sau tumultului emoţional.

Lăsă apa să-i curgă pe faţă şi dădu drumul şi mai tare celei calde. Ar fi trebuit să se întoarcă la New York. Acolo avea să fie mai în siguranţă – faţă de toată lumea. Laborde ar fi putut să uite că ea văzuse dosarul şi, acolo, ea ar fi putut să şi-l scoată pe Jameson din minte. Numai că nu credea niciunul din aceste lucruri.

Oftând prelung, lăsă capul în jos şi sub jetul de apă. Era periculos de aproape de a se îndrăgosti de Liam Jameson, concluzionă ea şi avea nevoie de aşa ceva cum avea nevoie de o altă vizită din partea lui D'Hemecourt. Liam putea să o apere de nebuni, dar rămânea un agent şi avea să-şi facă datoria indiferent ce s-ar fi întâmplat şi ea nici nu putea să-şi închipuie sentimentul de trădare pe care l-ar fi simţit în cazul în care el ar fi hotărât să cerceteze ce rol avea ea în cadrul grupului Zoe acum.

Opri apa şi se şterse cu un prosop gros de culoarea piersicii. Înfăşurându-şi părul în turban, îşi puse capotul şi se duse să-şi facă o cafea. O scurtă privire aruncată pe uşa-fereastră o linişti. Cei doi poliţişti în uniformă pe care Williams îi lăsase acolo erau în maşină, continuând să ţină locul sub observaţie. Nu ştia cât avea să poată detectivul să facă acest lucru, dar, chiar dacă poliţiştii nu erau decât nişte secretari excelenţi, dat fiind că Jameson era plecat, ea se simţea mult mai bine ştiind acele uniforme albastre la datorie.

Sună telefonul. Timp de o secundă, ezită, temându-se. Apoi, mustrându-se, ridică receptorul.

— Claire, sunt eu, Phyllis.

— Phyl, zise ea puţin stânjenită.

Nu voia să se gândească la Zoe în ziua aceea. După ce primise cutia roşie de la „Saks”, avea propriile ei probleme.

— Păpuşal Te-ai dat la fund complet! Şi nici nu mi-ai răspuns la mesaje, zise Phyllis cu vocea ei răguşită.

— Am fost ocupată. Foarte ocupată.

— Ţi-ai văzut părinţii? Ce mai fac?

— Bine, foarte bine.

— Minunat. Ascultă, draga mea, trebuie neapărat să stăm de vorbă. Am primit o vizită din partea FBI-ului azi-dimineaţă şi, când am sunat la „Fassbinder” ca să văd dacă aveau numărul tău de telefon, mi-au spus că era plin de agenţi acolo.

Claire simţi cum îi dispare sângele din obraji. Grozav. Asta îi lipsea.

— „Fassbinder”? Au spus cumva ce voia FBI-ul?

— Nu mi-au spus, dar bănuiesc că noi două suntem în vizor, Claire.

Ea scoase un geamăt. Probabil că oamenii de la firmă erau extrem de furioşi. O mânie teribilă o cuprinse deodată. Jameson se culca cu ea şi, în acelaşi timp, îşi trimitea trepăduşii pe Wall Street să-i facă praf cariera.

— Ascultă, scumpa mea, trebuie neapărat să stăm de vorbă. Cred că nu-i nevoie să-ţi mai spun că e puţin cam supărător. Eu sunt bine, dar celelalte …

— Poate ar trebui să vin la New York…

— Nu, nu-i chiar atât de grav.

Claire îşi apropie reverele capotului mai mult I se făcuse frig dintr-odată.

— Nu putem vorbi acum, Phyl. Nu suntem numai două pe fir.

Linişte mormântală. Apoi:

— Da, asta-i un alt lucru care i-a supărat pe oameni. Eşti sigură ca telefonul e ascultat?

— Sunt sigură, Phyl. De fiecare dată când mă opresc, cinci oameni se izbesc în mine.

— O să vin eu acolo. N-am văzut niciodată New Orleans-ul. Poate o să rămân până la Mardi Gras. Când o să ne întâlnim, o să-ţi povestesc ce se întâmplă cu adevărat.

Lui Claire i se făcu rău deodată.

— Ei bine, ce se întâmplă?

— Am avut grijă de toate.

— Ce vrei să spui?

— Claire, o să iau primul avion de la La Guardia. Vii să mă aştepţi?

— Nu ştiu, Phyl, zise ea ameţită.

— Ascultă, draga mea, nu-ţi face griji. Eu nu-mi fac.

Totul o să fie minunat pentru tine. O să vezi.

— Phyllis, am cunoscut un agent aici, care a zis că vrea să mă ajute să rezolv cazul lui Zoe.

Nu adăugă şi faptul că Jameson era cel care răspunsese articolului din revistă. Dintr-un anumit motiv, nu vru să-i dea lui Phyllis mai multe informaţii decât era nevoie.

Altă pauză îndelungată, după care Phyllis îi spuse:

— Zice aşa doar ca să te înmoaie, Claire. Ştii asta, nu?

— Nu. Ah, la naiba, nu ştiu, zise ea simţind deodată un nod în gât.

— Te simţi bine, draga mea? Aş vrea să nu te fi dus acolo. Nu cred că-ţi prieşte vizita. Ai nevoie de îngrijire.

— Nu, n-am nevoie de nicio îngrijire, cu atât mai puţin din partea ta şi a lui Zoe.

Stresul şi grijile îşi spuseră cuvântul deodată. Claire îşi trase nasul făcând-o pe Phyllis să-şi dea seama că plângea.

— Ai aflat cine e individul care a ucis-o în acel mod oribil pe sora ta?

— S-ar putea să fi descoperit o pistă, zise Claire liniştindu-se puţin.

— Ai un nume?

— Cum aş putea să-ţi spun aşa ceva? Cum?

Claire avea senzaţia că era sfâşiată pe dinăuntru. Dacă era adevărat că Laborde o omorâse pe Zoe, voia ca el să moară, voia atât de mult acest lucru, încât ar fi fost în stare chiar să-i ceară lui ZOE să se ocupe de asta. Dar încă nu era sigură sută la sută şi, până când avea să fie, nu voia să fie tentată cu serviciile lui Zoe.

— Spune-mi doar numele lui.

— Phyllis, dacă fac asta, următorul lucru pe care o să-l aflu o să fie că…

— Ai grijă ce spui, scumpo.

Claire închise gura.

— Vin cu primul avion.

— Ce mai e la Washington?

Claire nu voia să aducă subiectul în discuţie, dar voia să-i amintească lui Phyllis de el. Era posibil ca incidentul cu Halbert Washington să le mai tempereze puţin.

Phyllis râse.

— Bine. Totul e bine la Washington. Nimic de-acolo. Şi prietena noastră se simte mult mai bine.

Claire simţi o oarecare uşurare. Bănuia că FBI-ul nu avea suficiente dovezi pentru a scoate ceva din povestea cu Washington, oricum. Măcar

acum, sistemul juridic funcţia în favoarea lor.

— Îmi fac bagajele, draga mea. O să te sun din La Guardia să-ţi spun numărul zborului.

— Nu ştiu, Phyllis, zău. Nu cred că e o idee prea bună. Nu vreau să vorbesc despre Zoe, spuse Claire neputând să nu mai stea încruntată.

Nu avea nevoie de tentaţiile oferite de Phyllis. În momentul acela era prea vulnerabilă şi stresată. Cuprinsă de furie, se temea că ea însăşi ar fi putut să facă o prostie pe care, mai târziu, ar fi regretat-o.

— Abia aştept să te văd. O să te sun să-ţi spun numărul zborului. Pa.

Claire nu mai apucă să-i spună nimic, căci Phyllis închisese. Aşa că puse şi ea receptorul în furcă şi îşi luă capul în mâini.

— Am vrea să stăm de vorbă cu secretarul dumneavoastră, domnule Laborde spuse Williams, care stătea pe fotoliul de piele din faţa biroului lui Laborde.

Jameson stătea lângă el.

— Secretarul meu a fost concediat, domnilor.

— De ce? întrebă Williams, notând în nelipsitul său carneţel.

— Comportament neadecvat. Acum, dacă nu mai aveţi altceva, vreau să vă spun că urmează să intervievez câteva persoane care doresc să ocupe acest post…

— Ce-a făcut de l-aţi concediat, domnule Laborde? îl întrerupse Jameson.

Laborde tăcu puţin. Îşi ridică privirea de pe hârtiile pe care le citea şi îşi împinse ochelarii mai jos pe nas, pentru a se uita la Jameson mai bine.

— A fost prins făcând lucruri murdare pe Internet. Acum, dacă asta e tot, domnilor, mă văd obligat să vă rog să plecaţi. După cum ştiţi, e sezonul Mardi Gras. Conduc o paradă în seara asta şi n-am prea mult timp la dispoziţie. În plus, avocatul meu m-a sfătuit să mă abţin să discut despre domnul D'Hemecourt.

— De ce? întrebă Williams din nou, întrebare care părea să fie favorită îţi ceea ce îl privea pe detectiv.

Laborde îi aruncă o privire.

— Evident, pentru că, dacă vorbeşti despre o persoană concediată, poţi fi dat în judecată pentru calomnie. Prin urmare, domnilor, vă rog să punem capăt acestei întâlniri.

— Unde locuieşte D'Hemercourt? întrebă Williams şi Laborde notă o adresă pe o carte de vizită crem a asociaţiei.

— Poftim. Vă rog să nu vă supăraţi, domnilor, dar sper că e ultima oară când vă văd.

Williams se ridică şi luă cartea de vizită.

Jameson nu făcu, însă, nicio mişcare. Se instala şi mai comod în fotoliu şi spuse:

— Aţi putea să-mi explicaţi, domnule Laborde, de ce, când am fost prima dată aici, aţi spus că tocmai vă uitaseţi pe dosarul lui Zoe Green? Cay să vă reîmprospătez memoria, secretarul

dumneavoastră, care acum lipseşte, a spus că nu există niciun asemenea dosar, dar dumneavoastră aţi insistat spunând că îl văzuseţi „săptămâna trecută”, parcă aşa aţi zis. De ce v-aţi uitat pe dosarul lui Zoe Green?

— Am spus eu aşa ceva? Nu-mi amintesc. În plus, nu m-am uitat pe dosar, ci doar îmi amintesc că l-am văzut. Dar a fost pierdut cumva şi, acum, nu mai există, aşa că nu vă pot ajuta, domnilor. Vă rog să mă scuzaţi, dar Grupul lui Dante porneşte la ora cinci în această seară şi eu sunt marele mareşal, zise el, după care făcu o pauză, în mod evident, aşteptându-se ca ei să plece.

Jameson se ridică de pe fotoliu. Îi aruncă o privire lui Williams şi ieşi din birou împreună cu acesta…

— Să-l ia dracu’, zise Williams străbătând holul, după care scoase telefonul mobil şi sună la sediu. Da, spuse el în telefon. Trimiteţi o maşină la…? Se uită pe cartea de vizită pe care i-o dăduse Laborde. Adresa e Versailles 13324, apartament B. Da, exact. Spune-le că venim şi noi imediat, adăugă el, după care închise.

— O adevărată problemă, spuse Jameson când urcară în maşina lui Williams. Dacă D’Hemercourt nu se uită la seriale când ajungem noi, îţi spun că din fundul lui a fost bucăţica pe care a primit-o Claire.

— Ah, Claire, da? De ce naiba, pentru noi ceilalţi, e domnişoara Green? Explică-mi treaba

asta, agent special.

Cei doi schimbară o privire. Williams îşi dădu ochii peste cap şi porni pe Canal Street spre Mid-City.

Avionul lui Phyllis trebuia să aterizeze într-o oră. Claire încuie uşa. Se simţea deja alta. După telefonul lui Phyllis, stătuse puţin pe gânduri. Categoric, viaţa ei era făcută praf: probabil că partenerii de la, fassbinder" erau într-o şedinţă chiar în clipa aceea hotărând cum s-o convingă să părăsească firma, i se trimiteau părţi din corpuri omeneşti, iar cu o seară în urmă se lăsase sedusă de agentul FBI care fusese trimis pe urmele ei din cauza activităţii grupului Zoe. Dar, după criza de moment, se adunase, îşi preparase un mic dejun copios şi băuse aproape o cafetieră întreagă. Acum, după ce se spălase pe cap şi se fardase, era ferm hotărâtă să nu arate cât era de stresată. Dacă se convingea pe sine că putea să se descurce, poate că reuşea. Poate că avea să izbutească să scape şi de câteva obstacole din cale, ca de exemplu, să se descotorosească de acel agent FBI şi să o convingă pe Phyllis că Zoe întrecuse măsura cu activităţile sale şi poate chiar să-l prindă pe J. Everard Laborde înainte să o prindă el.

Ieşi din clădire şi se îndreptă spre maşină. Era atât de absorbită de gânduri, încât nici nu îl văzu pe poliţistul în uniformă decât în clipa în care acesta ajunse lângă ea.

— Claire Green? întrebă el.

Ea încuviinţă. Cheile îi zdrăngăneau în mână.

— Îmi pare rău, dar am primit ordin că, pentru siguranţa dumneavoastră, să nu părăsiţi locuinţa, domnişoară Green. x

Ea îl privi de parcă tocmai îi crescuseră solzi.

— Cred că te înşeli. Trebuie să plec. Să iau o prietenă de la aeroport. Cine ţi-a dat un asemenea ordin?

— Agentul Jameson, domnişoară. A spus să nu cumva să părăsiţi locuinţa. Dar tocmai a sunat şi a spus că vine încoace.

Două gânduri îi trecură lui Claire prin minte. Ori era cu adevărat într-o mare primejdie, ori Jameson aflase ceva incriminator şi venea să o aresteze.

— A spus ţumva despre ce e vorba? întreba ea dând drumul cheilor în poşetă.

— N-a spus, domnişoară. Doar a dat ordin clar cum că nu trebuie să plecaţi nicăieri, spuse poliţistul şi, deodată, privi spre un punct din spatele ei.

Claire se întoarse şi văzu maşina închiriată a lui Jameson oprind în parcare.

Jameson coborî şi, când se uită spre ea, toate amintirile diq seara precedentă se revărsară asupra ei asemeni unei găleţi cu gheaţă. Deodată, se întrebă dacă putea lua mai mult. Dacă pretindeai ca lucrurile erau în regulă nu le făceai să fie în regulă.

Se duse înapoi la uşă, intră şi urcă scara.

El venea chiar în urma ei.

O strigă, dar ea nu-i răspunse. Dacă ar fi putut să-l încuie afară, ar fi făcut-o, dar el intră şi închise uşa…

— Unde e avocata aceea calmă şi stăpână pe sine care locuia aici? mormăi et când ea încercă să-l împingă.

— Cred că a plecat, Jameston. Ştii, ai foarte mult tupeu şi absolut niciun drept ca să-i spui poliţistului ăluia că n-am voie să plec, zise ea privindu-l furioasă.

— Asta-i tot?

Ea îi întoarse spatele.

— Ar fi bine să fie ceva întemeiat. Altfel aş putea să te dau în judecată.

— Eşti cam ţâfnoasă astăzi. Din cauza ordinului pe care i l-am dat poliţistului sau a faptului că aseară am…

Ea se răsuci brusc şi expresia de pe chipul ei îl făcu să încremenească.

— Aseară a fost o greşeală. O greşeală prostească.

— Nu.

Nu spusese decât un singur cuvânt şi ea se topi. Durerea şi teama ieşiră din nou la suprafaţă şi nu putu decât să clatine din cap.

— Nu ştiu nici măcar dacă eşti însurat. Eşti, Liam? Ai şapte copii acasă în Tulsa ca să mă faci să mă simt şi mai groaznic?

— Nu. Nici copii. Nici nevastă.

Ea oftă adânc. O catastrofă evitată. Acum, dar că ar fi putut să uite cum mirosea, cum îi suna vocea când îi şoptea în păr, ar fi fost în regulă. Poate.

— Jameson, trebuie să plec. Ştii foarte bine asta, pentru că telefonul mi-e urmărit. Phyllis trebuie să sosească la Moisant şi eu trebuie să mă duc s-o iau de la aeroport. De ce mă ţii aici?

— D'Hemercourt a dispărut. Am fost la el acasă, dar nu-i acolo. O fi plecat, dar nu putem să facem absolut nimic până când cineva nu anunţă oficial dispariţia lui sau până când nu găsim un cadavru.

— Ce-ar fi dacă aţi obţine un mandat de percheziţie pentru apartamentul lui?

— Nu avem probe suficiente pentru asta…

— Bineînţeles, spuse ea.

Nu voia să i se citească cinismul pe faţă, dar nu avu ce să facă. Auzise toate scuzele acelea constituţionale înainte, când se cercetase cazul morţii lui Zoe. Acum îşi freca braţele ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Chiar dacă aţi stabili că tipul a dispărut şi îi percheziţionaţi locuinţa,-tot n-aţi avea altceva decât o coincidenţă şi n-aţi putea să continuaţi. Şeful lui a fost ultimul care l-a văzut în viaţă – exact ca în cazul lui Zoe – ce juriu ar trimite un tip pe scaunul electric pentru asta?

— Dacă am obţine un mandat de percheziţie

pentru apartamentul lui D'Hemecourt, am putea să găsim ceva fire de păr în pieptănul lui sau în altă parte care să aibă încă foliculele pe ele. Astfel am putea să comparam ADN-ul cu cel al bucăţii de piele de aseară.

— Şi, chiar dacă aţi putea să faceţi toate astea, tot n-aţi avea dovada că Laborde a fost cel care mi-a trimis pielea. Şi analiza ADN-ului ar putea să fie slabă – avo catul lui Laborde ar putea să spună că firele de păr din – peria lui D'Hemecourt ar fi putut fi ale altcuiva şi ar aduce în sală toate persoanele care au trecut măcar pe la D'Hemecourt.

— Ştiu toate astea, se răsti el. Dar mai e şi autobiografia pe care ai furat-o din dosarele lui Laborde. Nu e la fel cu dosarul pe care l-a dat ei poliţiştilor acum cinci ani.

— Da? spuse ea cu tristeţe. Ei bine, un judecător ar azvârli copia pe care am făcut-o după autobiografia lui Zoe atât de repede încât nicio pasăre nu l-ar prinde. L-am luat fără permisiunea lor, ai uitat? Asta-i o chestie – care se învăţă în primul an de facultate.

Exasperat, el veni lângă ea şi o apucă de braţe.

— N-avem prea multe în momentul ăsta, dar asta nu înseamnă ca J. Everard Laborde nu e un afurisit de criminal în serie. Şi mi-e groază când mă gândesc că acum ai intrat în vizorul lui.

Ea se desprinse din braţele lui. Nu putea să

coboare garda suficient de mult pentru a-l lăsa să o îmbrăţişeze. Nu când Zoe o presa cu fiecare minut al zborului lui Phyllis.

— Uite ce este, nu pot să-mi fac griji din cauza lui Laborde. Nici dacă îmi trimite cadouri.

Afirmaţia aceea era pură bravură în cea mai mare parte. Nu avea de gând să-l ignore pe ucigaşul surorii ei. Avea să-l bage la închisoare chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea în viaţa ei.

— Vezi tu, eu sunt cea care urmăreşte, adăugă ea. În plus, nu toţi indivizii ăştia sunt obsedaţi? Probabil că şi-a ales victimele pe zece ani înainte, n-o să devize de la plan ca să mă omoare pe mine.

— Poate că nu, e adevărat, dar ar trebui să te îngrijoreze faptul că, în clipa asta chiar, ar putea să stea la biroul lui şi să se gândească la tine. Nu durează prea mult să-ţi schimbi planurile.

Ea îşi atinse buzele. Laborde era. Groaza o cuprinse brusc. Ar fi putut să urmeze ea. Ar fi putut să sfârşească la fel ca Zoe, dar trebuia să-l oprească. Într-un mod legal. Şi, totuşi, durerea ei încerca să-şi spună cuvântul.

— Înţeleg că trebuie să fiu mai prudentă.

— Williams nu poate să-şi ţină oamenii aici prea mult. Se apropie Mardi Gras. Fiecare poliţist în uniformă şi detectiv o să se afle în centru, pentru a ţine mulţimea de oameni sub control. Ar fi momentul cel mai potrivit pentru a omorî pe cineva.

O cuprinse groaza, dar lupta împotriva ei.

— Înţeleg, zise ea şi se uită la ceas.

Phyllis trebuia să sosească în douăzeci de minute.

— Acum trebuie să plec la aeroport, aşa că te rog să mă scuzi…

— N-ai auzit ceji-am spus? o întrebă el furios, dacă era să se ia după scânteia din ochii lui. Nu poţi să stai singură, Claire. Nu poţi să te duci singură nici la aeroport. Ar putea să te urmărească, să te ducă la St. Rose şi ai sfârşi exact ca sora ta.

Se enervă şi ea.

— Ce vrei să spui? Vrei să mă duci tu la aeroport să o iau pe Phyllis?

— Vreau să-ţi spun că îţi dau de ales: Să pleci din apartamentul ăsta şi să te duci să locuieşti la părinţii tăi până îl prindem pe Laborde sau să suporţi pe oricine aş găsi disponibil să stea cu tine în momentul ăsta, inclusiv eu.

Ea îl privi uimită.

— Cred că glumeşti. Doar n-o să stea cineva cu mine tot timpul. S-ar putea să nu-l prindeţi niciodată pe Laborde, atunci ce-o să fac? Să angajez un bodyguard când mă întorc ia New York?

El îşi frecă maxilarul, vădit neliniştit.

— Am văzut fotografiile surorii tale. Am văzut totul: locul crimei, autopsia, tot. Ştiu că e altcineva, nu tu, dar, când închid ochii, imaginile

îmi apar în minte şi, timp de o secundă, mă gândesc că eşti tu. N-o să sfârşeşti aşa, Claire. Tu nu.

— Aproape că pari să ţii la mine, agent Jameson, spuse ea abia putând să-l privească.

El o apucă de braţe iarăşi, dar, de data aceasta, nu o mai făcu cu blândeţe. Mâinile lui erau stăpânite de furie. Ea aproape că îşi simţea pielea învineţindu-se.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Claire. Trebuie să-mi fac datoria. Dacă tu şi femeia asta pe care o iei de la aeroport o să-l omorâţi pe Laborde, Vă bag la puşcărie.

— Ştiu asta, zise ea cu mai mult sarcasm decât ar fi fost prudent întotdeauna şi mai întâi agentul federal, nu, Jameson? Presupun că neimplicarea profesională din dormitor e ceva ce ar trebui să uit:

— M-am gândit să mă culc cu tine, dar bănuiesc că n-am crezut c-o să se întâmple cu adevărat. Până şi eu credeam că am mai mult control.

— Da. Sigur, zise ea ironică. Probabil că te culci cu toate femeile vulnerabile care îţi ies în cale, adăugă apoi smulgându-se din mâinile lui. Trebuie să plec la aeroport.

— Foarte bine. Du-te. Am primit un fax azi-dimineaţă. Se pare că prietena ta Phyllis a avut o întâlnire aseară cu câteva femei la un restaurant din New York. FBI-ul e de părere că toate sunt

membrq ale acestui grup Zoe pe care l-ai înfiinţat tu. Am auzit că se dau la fund. Şi se mai aude că Zoe a mai angajat un ucigaş, sau nu ştiai? Cadavrele or să fie cu grămada în Manhattan.

Ea îl privi şi inima începu să-i bată mai tare. Deodată, simţi o vagă senzaţie de greaţă, dar după toată experienţa acumulată în sălile de judecată, instinctiv, adoptă o mină calmă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El îi mângâie obrazul.

— Ah, iat-o. Avocata cea cu inima rece. Ştiam eu c-o să se-ntoarcă dacă o să fie îmboldită destul.

— Chiar trebuie să mă duc-la aeroport.

El zâmbi, dar cu tristeţe.

— Bine. Atunci, hai s-o luăm pe Phyllis. Mi-ar fac?” mare plăcere s-o întâlnesc personal pe Zuckermann, zise el luând cheile BMW-ului din poşeta ei şi ţinând uşa deschisă. Ştii, după câte am auzit despre ea, sunt tare nerăbdător s-o cunosc.

Capitolul 23

Laborde îl lăsă pe celălalt să deschidă uşa depozitului. Acesta se afla situat pe malul celălalt al râului, lângă cheiul Mississippi-ului. Era cel mai celebru punct de reper din Harvey…

Înăuntru, Laborde desluşi trăsăturile unui arlechin de vreo trei metri înveşmântat în culori ţipătoare. Sirene cu sâni mari se aflau pe o altă plută Mardi Gras. Consililul orăşenesc se întrunise pentru a discuta despre părerea publicului cum că

nimfele mării ar fi trebuit să poarte sutiene dar, aşa cum explicase artistul Blaise Dufossat, sirenele nu purtau sutien. Şi, astfel, arta ieşise învingătoare. Fetele urmau să iasă în seara aceea, cu sânii goi.

— Pe care dintre plute doriţi să o vedeţi? îl întrebă omul ştergându-şi degetele pe o cârpă murdară de ulei.

— Eu o să merg pe asta, spuse Laborde plimbându-se în jurul plutei imense.

Era pluta, „Regele din Dante”. Personajul care mergea în partea din faţă era Satana.

Fu deplin mulţumit. Imaginea îţi tăia respiraţia. Confecţionat din sârmă şi mucava, diavolul ridica şi cobora o furcă înspăimântătoare şi flăcări din hârtie îi ieşeau pe gură în timp ce părea să danseze cu copitele lui despicate. Tema lui Dante din anul acela era „Vise şi coşmaruri”. La întrunirea grupului din luna martie a anului precedent, un membru venise bu ideea aceea şi lui Everard îi plăcuse foarte mult. Grupul lui Dante era încântat ca J. Everard Laborde acceptase să fie marele mareşal al lor. Fusese Rex o dată – regele regilor –, dar cum numai o dată în viaţă puteai fi Rex, acum trebuia să se mulţumească şi cu cuceriri mai slabe. Ca, de exemplu, ar fi mare mareşal al vechiului Grup al lui Dante.

— Arată-mi cum funcţionează asta, zise Laborde.

— Ei bine, dumneavoastră staţi aici, spuse

negrul deschizând o uşiţă care ducea spre partea din faţă a plutei şi urcară o scară îngustă ascunsă de flăcări de mucava, până deasupra plutei.

Chiar în spatele Satanei se afla un tron învelit în roşu şi auriu.

— Regele stă aci şi ducii săi în spate.

Laborde încuviinţă, zâmbind”.

— Câţi sunt pe pluta asta?

— Nu prea mulţi. Cred că aveţi numai cinci: marele mareşal, trei duci şi cel care trebuie să manevreze furca.

— El unde stă?

Omul îl conduse înapoi pe scara îngustă, arătându-i o deschizătură în spatele treptelor. Era un spaţiu mic în care avea loc o singură persoană care trebuia să stea jos şi să mânuiască furca.

— Laborde vârî capul înăuntru. În partea din spate era o foaie de placaj prinsă slab de podea. O înclină puţin şi văzu interiorul întunecat al plutei, unde se aflau osiile şi roţile.

Dacă cineva arunca un cadavru acolo în timp ce vehiculul se afla în mişcare, nu avea să se ştie când avea să cadă acesta pe asfalt. Ar fi fost făcut praf de roţi şi toată lumea ar fi crezut că persoana fusese prinsă dedesubt întâmplător. Beţivii şi plutele nu se înţelegeau întotdeauna bine. Aproape în fiecare anr, în timpul Carnavalului, cineva era prins sub roţi.

— Vă place? întrebă omul vădit mândru de opera sa.

— Minunat, spuse Laborde, scoţând capul din deschizătură.

Un zâmbet larg îi lumină faţa.

Fred şi Hockney stăteau în sufrageria goală din clădirea asociaţiei. Invitaţiile preliminare şi indiciile misterului fuseseră scoase pe imprimantă. Graficianul se întrecuse pe sine anul acela. Indiciile aveau să le fie date doamnelor pe bucăţi de carton negru şi lucioase, în formă de sicrie. Invitaţiile erau tipărite în purpuriu, auriu şi verde şi aveau un chenar negru. O sută de iarzi de pânză fusese comandată pentru a orna colţurile clădirii, aşa cum se obişnuia cu ocazia unei înmormântări.

— Delicios, nu-i aşa? spuse Fred uitându-se la mulţimea de invitaţii.

— Everard a fost extraordinar, ca de obidei, zise Hockney – luând un pahar cu gin şi tonic de la un chelner cu haină albă.

— Să ucizi o majoretă chiar în timpul paradei de Mardi Gras – de unde i-or veni ideile astea? zise Fred luând şi el un pahar de la bătrânul chelner de culoare.

— Ei bine, nu poate fi ceva prea simplu. Chestiunea e că invitaţii să nu poată dezlega misterul. Dacă avem un câştigător, trebuie să plătim, ai uitat?

Fred încuviinţă.

— Şi Noaptea Misterelor a umplut cuferele din nou. Am triumfat încă o dată. E evenimentul cel

mai popular din oraş.

— Şi ce premiu e anul ăsta. Una a fost să dăm tot soiul de nimicuri, alta e să oferim cea mai importantă clădire din oraş. Eu rămân la părerea că e prea mult.

— Aminteşte-ţi de anii ’70! exclamă Fred asemeni unui ofiţer de cavalerie.

Hockney se strâmbă.

— Da, ştiu că Everard spune să menţinem standardele cât mai ridicate ca să nu avem iarăşi ghinion, dar MTV a încercat să ia apartamentul ăla de pe Bourbon Street. Au oferit de trei ori mai mult decât preţul obişnuit. Ştii de cât o să ne uşureze Sonesta dacă va trebui să punem un câştigător în apartamentul ăla?

— Nu va trebui s-o facemniciodată, spuse Fred plin de sine recitind invitaţiile. Everard e atât de deştept, atât de inteligent, încât membrii n-or să ghicească cine a comis crima anul ăsta.

Hockney lăsă jos paharul.

— Ţi-a spus?

Fred îi aruncă un zâmbet atotştiutor.

— Credeam că sunt singurul căruia îi încredinţează această informaţie, spuse Hockney pe un ton smiorcăit.

— Dar e deştept. Membrii or să turbeze când Everard o să anunţe cine e criminalul. N-ar ghici nici în ruptul capului!

— Trebuie să-mi spui, Fred. Credeam că între noi e sinceritate şi integritate. Ştiţi doar că n-o să

suflul nicio vorbă.

Fred se aplecă şi îi şopti ceva la ureche, iar Hock zâmbi.

Apoi se priviră şi izbucniră în râs.

— Everard! exclamară amândoi şi izbucniră iarăşi în râs.

Banda D era înţesată de turişti şi rude care se întorceau. Cinci muzicanţi negri cu trompete şi tromboane cântau „Când vin sfinţii” în timp ce unei mulţimi de participanţi la o convenţie li se dădeau umbrele cu sigla firmei respective pentru a-şi putea lua bagajele mai repede.

Dumnezeule, New Orleans era de prost gust, îşi spuse Clare încercând să-şi facă loc prin mulţimea pe jumătate beată. Dacă ar fi luat toţi oamenii de pe banda aceea şi i-ar fi mutat pe Bourbon Street, nimeni n-ar fi trebuit să se schimbe.

— Poarta 98 de la „La Guardia”. Sosire Poarta 98 de la „La Guardia”, se auzi deodată în difuzoare.

Lumea ieşea deja pe poarta care ducea spre avionul care aterizase.

— Cum arată? întrebă Jameson, vârând mâinile în buzunarele blugilor.

— Vrei să spui că la sediu n-au fotografii? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Nu mai lucrez în Manhattan, ai uitat? Am fost trimis aici.

— Ah, da. Acum mi-am adus aminte, zise Clare

rezemându-se de o bară şi uitându-se la pasagerii care veneau. Are vreo şaizeci de ani. Părul blond, nu natural, bineînţeles. Nu poate să-ţi scape. Şchiopătează şi merge în baston. Un nenorocit a tras în piciorul ei când a jefuit-o în parc. I l-a făcut praf.

Jameson păru să se înfurie, dar ea nu ştia dacă era din cauza ticăloşilor care trăgeau în bătrânele simpatice sau din pricina tonului ei acuzator. Nu voia să fie în preajma ei. Voia să o lase pe ea să rezolve problemele cu Zoe

— N-o văd, spuse el aruncând o privire peste mulţimea de oameni care se îndreptau spre banda rulantă de pe care îşi luau bagajele. Eşti sigură că s-a urcat în avionul ăsta?

— Voi ar trebui să ştiţi mai bine ca mine – sau microfonul nu e atât de bun cum v-ar plăcea?

El se uită la membrii echipajului, care începuseră să apară. Vorbeau şi râdeau, aşa cum fac oamenii de obicei când termină programul. Apoi veni rândul piloţilor. Claire îl trase de mânecă pe unul din ei.

— Vă rog să mă scuzaţi, au mai rămas pasageri în avion? întrebă ea.

Pilotul zâmbi.

— Nu, doamnă. Noi coborâm întotdeauna ultimii, zise el şi se dădu la o parte din faţa celor care făceau curăţenie.

Ea rămase şi se uită în urma piloţilor care îşi trăgeau valizele spre aparatele cu raze X. Era

limpede că Phyllis nu se afla în avion.

— Deci, unde e? întrebă Jameson.

Ea îşi ridică privirea spre el. Culoarul se golise cu o viteză fenomenală. Cu puţin înainte, acolo fuseseră o mulţime de oameni gălăgioşi. Acum se părea că rămăseseră numai ei doi.

— Nu ştiu. Va trebui să dau un telefon.

El îşi încrucişă braţele.

— Nu te mai osteni. A şters-o.

— Nu se poate, zise ea supărată. De ce ar fi făcut aşa ceva?

— Pentru că ştia, probabil, că FBI-urera pe urmele ei.

— Aşa este? întrebă ea, speriată şi nevenindu-i să creadă.

— Ţi-am spus doar. Se auzea că a angajat alt ucigaş. Tipul care a tras în piciorul ei a fost omorât miercurea trecută.

— Ce altceva nu mi-ai spus, Jameson?

El îi bătu uşor maxilarul.

— Nu fac mărturisiri decât în dormitor. Haide, zise el apoi, luând-o de mână. În apropierea porţii se afla un şir de telefoane publice. El ridică receptorul unuia şi formă numărul.

— Da. Da, zise după ce se prezentă şi explică situaţia.

După un minut de tăcere, închise şi o trase după el pe culoar.

— Acum unde mergem? întrebă ea pe jumătate îngrijorată, pe jumătate furioasă.

— La „Mama”.

— La mama mea? întrebă ea mirată.

— Nu. La restaurant. Nu ţi-e foame? N-am luat cina.

— Eşti nebun, Liam. Ştiai? Pur şi simplu, nebun, zise ea, fiind nevoită să alerge pentru a ţine pasul cu el. Ce s-a-ntâmplat cu Phyllis?

— A fugit, zise el urcând pe scara rulantă care ducea în parcare. Dar ia-o şi aşa, Claire. Până la urmă, o s-o vezi. Pentru că, atunci când o s-o găsim, o să aibă nevoie de un avocat bun.

— Eşti nebun, Jameson, spuse ea mult mai puţin convinsă decât înainte.

Capitolul 24

A cina la „Mama” era cam la fel de romantic ca a face dragoste pe autostradă. Era cald, aglomerat, chelnerii strigau comenzile ca nişte claxoane şi rândul se mişca încet, asemeni Los Angeles-ului la o oră de vârf. Claire şi Liam luară câte o tavă cu mâncare şi se aşezară la o măsuţă unsuroasă de lângă bucătărie. Era cel mai liniştit loc din restaurant.

Liam mâncă de parcă nu o mai făcuse de luni de zile. Ea nu putea să-i suporte conştiinţa curată. Pe de altă parte, ea abia ciugulea din cauza tensiunii în care se afla.

— Pun pariu că arterele ţi se blochează chiar în momentul ăsta, Jameson, zise ea când el înghiţi ultima picătură de supă de broască ţestoasă.

— Da, ar trebui, să-i spui lui Phyllis să-şi aducă toate ţintele aici. Îţi dai seama cât de uşor i-ar fi să le elimine, spuse el zâmbind şi se apucă să mănânce stridiile prăjite.

Ei îi venea să-l lovească.

— Spune-mi de ce crezi că Phyllis a fugit.

— A pus pe cineva să-i ia dosarul de la secţie. Un bărbat de culoare pe nume Louis Russel se ocupa de tâlhării în parc în seara când a fost jefuită ea. Aveau nişte însemnări în legătură cu faptul că, probabil, el fusese cel care o împuşcase în picior.

— N-a ştiut niciodată nimic despre cel care a tras în ea.

— Poliţiştilor nu le place să spună; ştii asta foarte bine. Trimit toate informaţiile la Procuratură şi, până când nu are loc un proces, ce rost are?

— O obseda dorinţa de a afla cine a fost. Presupun că a fost doar o chestiune de timp până când a aflat un nume.

— A aflat o teorie, Claire, nu un nume. Nimeni n-a dovedit că Louis Russel s-a aflat în preajma ei când a fost atacată.

— N-a mărturisit nimic?

— Nu. Şi acum nici n-o să mai poată s-o facă.

Ea simţi din nou că i se face greaţă.

— Cum a murit?

— Împuşcat în cap de la mică distanţă. O treabă făcută de un profesionist. A fost găsit în

spatele unui magazin de băuturi dn Newark.

— Oricine ar fi putut s-o facă.

— Acum vorbeşte avocata, Claire. În adâncul sufletului tău, ştii că Phyllis a făcut-o. Pune mâna pe dosarul ei de la secţia patruzeci şi trei şi, douăzeci şi patru de ore mai târziu, tipul e găsit împuşcat. Nici măcar n-a fost jefuit – avea două sute de dolari bani gheaţă în buzunare. Da. Sigur. Oricine ar fi putut s-o facă.

Ei nu i se părea real. Phyllis vorbise de ochi pentru ochi, dar, în acel caz, se întrecuse măsura. Un mort „pentru un picior schilodit; pedeapsa nu se potrivea cu delictul. Dacă Phyllis angajase pe cineva, greşise şi făcuse un gest total nejustificat.

— La ce te gândeşti? Eşti departe, zise Jameson.

— Mă gândeam că Phyllis a fost întotdeauna stânca mea. A fost glasul raţiunii. Nu se poate s-o fi făcut ea.

Ştiu sigur, spuse ea, şi făcu o pauză de o clipă, uitându-se la mâncarea de care nici nu se atinsese. Dar, poate că atunci când ajungi la o anumită vârstă, la un punct de saturaţie o iei razna.

— E, într-adevăr, o nebunie. Alt negru mort şi nicio mărturisire. Cred că n-au mai văzut aşa ceva de când cu Mississippi 1965.

— Nu este vorba de un conflict între albi şi negri, Jameson, spuse ea enervată. Earnestine Darby era de culoare, ai uitat?

— Atunci despre ce era vorba, Claire?

— Despre conflictul bărbat/femeie, victimă/agresor. Culoarea pielii n-are nicio importanţă.

El zdrobi în dinţi altă stridie prăjită şi o privi atent.

— Şi, atunci, voi, femeile, aveţi impresia că nu rămâne decât să vă faceţi dreptate singure, nu-i aşa?

Ea se uită la el cu prudenţă.

— Dacă eşti în căutare de dovezi, să ştii că eu n-o să-ţi ofer niciuna, spuse ea susţinându-i privirea până când îl făcu să se uite în jos. Balaurul tău a fost prins, Jameson? Cel din Taylorville?

El se opri brusc din mestecat. După ce înghiţi, zise:

— Gunnarson l-a pus pe scaunul electric.

— Bravo lui, spuse ea rezemându-se de spătar, dar continuând să-l privească în ochi. Aşa e la televizor şi în filme. Balaurul este ucis, iar cazul e legat cu panglici frumoase şi pus pe raft. Dar, de obicei, nu merge aşa. Nu, în realitate, totul e o porcărie, inexactă şi nedreaptă. Victima bâjbâie prin ceaţa creată de poliţie, avocaţi şi judecător. Regulamentul şi politica distrug lucrurile şi mai mult. Uneori, mă gândesc că singura norocoasă e victima – ea nu e nevoită să suporte toată porcăria.

— E, într-adevăr, o porcărie, Claire, spuse el

aproape cu cruzime, dar îi împiedică pe oameni să-ţi zboare creierii numai dacă te uiţi urât la ei. Fără lege, ar fi anarhie şi, te rog să mă crezi, într-o anarhie, femeile n-ar avea nicio şansă. Nicio afurisită de şansă. Fizic, sunteţi prea mici şi prea slabe.

— Uiţi un lucru care e mai puternic decât toţi muşchii, zise ea arătând spre cap. Ăsta. A răsturnat imperii.

El începu să-şi mănânce stridiile din nou, dar, de data aceasta, orice camaraderie ar fi existat între ei, dispăru.

— Mănâncă. N-am dormit prea mult azi-noapte şi vreau să mă culc.

— Du-te, spuse ea scoţând o bancnotă de douăzeci de dolari. Poftim, la un taxi şi contul meu.

— Bagă-i la loc, scumpo. O să mergem la tine acasă cu acel BMW frumos şi scump.

Ei nu îi veni să creadă.

— Şi cum o să ajungi la hotel? întrebă ea şovăitoare.

— Nu mă duc la hotel.

Ea îl privi de parcă şi el pusese să fie ucis cineva.

— Nu pricep. Ştiu că FBI-ul are încă mulţi oameni cu idei învechite, dar aveţi şi multe femei în rândul vostru. Nu poţi să-mi spui că sarcina asta ţi-a fost dată de la sediu.

În ochii lui era o provocare clară.

— Cei de la sediu nu ştiu nimic despre asta, dar, dacă vrei, poţi să iei legătura cu ei. Le-ar face mare plăcere să stea de vorbă cu tine despre multe lucruri.

— De ce faci asta, Jameson? Nu eşti genul care să hărţuiască sexual. Cred că un tip ca tine poate să aibă câte femei vrea fără să forţeze nota.

— Poate că sunt timid.

— Poate că eşti un mare mincinos.

— Nu ştiu decât că, atunci când or s-o găsească pe prietena ta Phyllis, ea o să înfunde puşcăria. Te plac suficient de mult ca să sm grijă să te ţin departe de rahatul în care a intrat ea, chiar dacă pentru asta trebuie să mă ţin după fundul tău zi şi noapte.

— Cum numeşti asta, Jameson? Să te culci cu alibiul? întrebă ea ironic.

— Pot să dorm pe canapea, dar cheile de la uşă or să doarmă, cu mine.

— Ele sunt singurele care or să doarmă cu tine.

El zâmbi şi îi dădu mâna să se ridice de la masă.

— Ce-ar fi să decidem asta când ajungem acasă?

Shakita Jourdan era scundă pentru cei şaptesprezece ani ai ei, dar era bună la matematică, drăguţă şi plăcută. Era, de asemenea, cea mai bunămajoretă a liceului McDonough 35.

Numai acest lucru nu avea să o scoată din Proiectul Dorinţa şi să o introducă la Corneli; avea un sat de 1450 care făcea asta pentru ea. Aşa că, în general, viaţa era bună. O aştepta o mare aventură şi voia să pună mâna pe ea la fel de bine cum mânuia bastonul.

Încălzindu-se la începutul traseului pe care avea să-l urmeze parada pe Napoleon şi Tehoupitoulas, nu prea se gândea la Corneli în momentele acelea. Purtătorii de „flambeaux” erau înşiraţi pe terenul neutru şi unul, un tânăr care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, o privea insistent. La fel ca majoritatea fetelor de şaptesprezece ani, se gândea foarte mult la băieţi. Se simţi stânjenitor de flatată când tânărul acela o privea când ea purta costumul strâmt cu paiete roz de majoretă. Îi plăcu felul cum îi zâmbi când ea îi aruncă o privire şi se întrebă dacă avea să încerce să-i vorbească după paradă. Spera că da.

Dante trebuia să pornească fix la ora opt.

Capitolul 25

Claire îşi luă corespondenţa şi îmbufnată îl lăsă pe Liam să intre. Pe drumul spre casă îşi dăduse seama că nu avea niciun sens să se certe cu el. Poliţişti nu puteau să o păzească la nesfârşit, la urma urmei; de fapt, maşina poliţiei nu mai era când ajunseră acasă, fiind chemată, probabil, să-şi facă datoria la paradă.

El putea să doarmă pe canapea. Avea să fie ca

şi cum ar fi avut un bodyguard. Existau lucruri şi mai rele. Ca, de exemplu, să te urmărească un criminal în serie.

Se uită la scrisorile pe care le ţinea în mână şi un sentiment de nelinişte o cuprinse când îşi dădu seama că unul din plicuri era de la Pauline Zeiss. Ştampila era din Washington, D.C. Problema era că nu cunoştea nicio Pauline Zeiss în Washington şi, cu siguranţă, nu pricepea cum de făcuse rost acea persoană de adresa ei din New Orleans, când adresa ei permanentă era în New York.

În apropierea canapelei, era un birou unde se ocupa de notele de plată. Puse scrisorile pe birou şi aruncă o privire spre bucătărie, Jameson cotrobăia prin frigider după o bere. Se purtau deja ca doi oameni căsătoriţi de mulţi ani.

Cuţitul de deschis scrisori era în primul sertar cu carnetul de cecuri. Având grijă să nu distrugă nişte posibile amprente, desfăcu plicul şi citi:

„Scumpo.

Ştiam c-o să înţelegi. Telefoanele erau ascultate. Câteva dintre femei au fost luate la întrebări şi nu cred că or să tacă o veşnicie. Aşa că mai bine era să dispar.

O să-ncerc să te găsesc în New Orleans. Până atunci, să nu-ţi faci griji pentru mine. Banii mei sunt în Insulele Cayman. Pot să mă ocup de Zoe de departe la fel de bine ca de la New York.

Toată dragostea mea, Phyllis”.

Strecură scrisoarea între paginile unui catalog

care venise pe numele proprietarului.

— Unde e cheia de desfăcut? întrebă Liam ţinând în mână o sticlă de Dixie cu gâtul lung.

— Al treilea sertar din dreapta chiuvetei.

El dispăru şi ea privi în urma lui, neştiind ce să facă. Nu voia să-i spună de scrisoare„ dar n-ar fi făcut bine. Ascundea probe legate de o persoană suspectă.

Deodată, sună telefonul şi ea tresări speriată.

Jameson răspunse din bucătărie.

— Foarte bine, ia-le înregistrările. Vezi ce-a accesat, spuse el, şi închise.

— Despre ce-a fost vorba?

El se aşează pe canapea, întinzându-şi picioarele, şi luă o înghiţitură de bere.

— Prietenului nostru îi place să folosească aparatura electronică în stil mare.

Ea gemu.

— Nu pot să sufăr expresia asta.

— Nimeni nu poate s-o sufere.

— Ce face?

— Laborde stă până târziu seara la computerul de la 555, explorând Internetul. Să vedem ce face. Rămâi surprins cât de revelator e să verifici gusturile cuiva în materie de E-mail.

— La „Fassbinder” avem acces la Internet, dar mărturisesc că nu l-am folosit niciodată.

— Grupurile rasiste îl folosesc foarte mult. Mai ales în Germania, unde este ilegal să fii membru al Partidului Nazist. Computerele au schimbat toată

treaba. Intri în reţea, ai o întâlnire globală cu sociopaţii, apoi ieşi din reţea. Poliţiştii nu pot să-ţi dea de urmă fără mult efort, mai ales dacă observi doar şi nu transmiţi niciun mesaj personal.

— Dar puteţi să daţi de urma lui Laborde.

— Credeam că foloseşte un loc anonim, dar am descoperit că foloseşte Universitatea din Helsinki. E tipic din partea cuiva care vrea să-şi ascundă gusturile – intră în reţea prin intermediul cuiva care o foloseşte foarte mult, ca de exemplu o universitate – după care încep să caute grupuri care le plac. După aceea, înregistrările lor sunt foarte greu de găsit. Trebuie să ştii pe cine cauţi şi trebuie să verifici întregul sistem al universităţii.

— Face parte dintr-un grup rasist? Oare asta să fie semnificaţia Stelei lui David? întrebă ea şi simţi cum i se strânge stomacul.

Începu să se plimbe încoace şi încolo. Fiind evreică, era aproape instinctiv să se înfioare la gândul unui nazist. Nu ştia decât că J. Everard Laborde putea fi unul foarte bun.

— Nu cred. Aşa cum ţi-am mai spus, există grupuri rasiste care au o agendă şi apoi sunt adepţii care fac din agendă scuza lor. Probabil că el face parte din această a doua categorie, zise Liam ridicând din umeri. Dar, dacă e sociopatul care bănuiesc că e, presupun că are un fel de fobie pentru evrei şi negri, despre care am auzit că n-au ce căuta la Asociaţia 555. Pun pariu că îi place ceea ce e interzis.

— Şi de ce e pe Internet? întrebă ea aşezându-se, în sfârşit, pe canapea lângă el.

Plimbatul de colo-colo îi crea şi mai multă nelinişte.

Ca să întâlnească alţii ca el. Aşa să se laude. Să audă despre fanteziile lor. Uneori, indivizii ăştia simt nevoia să citească despre omoruri. Există grupuri care satisfac toate gusturile: sado-masochişti, indivizi care se ocupă de pornografie infantilă. Şi, gândeşte-te, ca să fii un membru anonim, nu trebuie să ai decât un computer obişnuit şi un telefon.

— Crezi că acest computer o să ne conducă la el?

— Cred că o să ne arate cât de exotice îi sunt gusturile, spuse el, şi cuprinzându-i bărbia, îi mângâie obrazuf cu degetul mare. Pregăteşte-te să fii şocată.

— Nimic nu mă mai poate şoca.

— Nimic? o întrebă el sprijinindu-i bărbia cu un deget leneş şi dându-i capul pe spate uşor, se apropie încet, vrând să o sărute.

Ea se trase în spate, după care se ridică şi spuse degajată:

— Îmi pare rău că trebuie să te cert, agent Jameson, dar nu aşa protejezi pe cineva. Aminteşte-mi să nu intru niciodată în Programul Federal de Protecţie a Martorilor.

El o privi cu atenţie.

Ea începu să se plimbe din nou.

— Este din cauza discuţiei, nu? Gândul că el îşi savurează perversiunile te face săfl irascibilă, aşa e?

Ea întoarse privirea. Nu avea nevoie să fie analizată de el.

— Nu mă linişteşte faptul că el intră în cine ştie ce orgie pe Internet.

— Dacă găsesc ceva mesaje de-ale lui, ar putea să-i smulgă o mărturisire.

Până şi ea trebui să admită că era surprinsă.

— Oare ar folosi nume? Nu pot să cred că ar fi atât de prost.

— Dacă ai impresia că nimeni nu ştie cine sau unde eşti, nu-i un risc chiar atât de mare. Indivizilor ăstora le place să vorbească despre ce au făcut. Povestirea aces –, tor lucruri îi excită, îi face să le retrăiască.

— Cred că am mai auzit multe despre treaba asta. Statul versus Schnell, nu? Au descoperit toate părţile trupului în biroul lui pentru că transmitea mesaje, nu-i aşa?

— Da

— Aş putea să văd şi eu mesajul dacă Labordes a transmis vreunul? S-ar putea să recunosc ceva ce spune sau face.

— O să scot la imprimantă.

Ea îi aruncă un zâmbet slab.

— Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc, dar, într-un fel, nu pare adecvat.

— Nu, nu e adecvat, spuse el luând-o de mână

şi trăgând-o pe canapea.

Cu ambele mâini îi dădu părul în spate.

— Ţi-am spus c-o să te ajut să-l găseşti pe ucigaşul surorii tale şi fac tot ce-mi stă în putinţă. Dar trebuie să mă ajuţi şi tu desfiinţând organizaţia aia a ta.

— Nu depinde de mine, Liam.

— Uite ce e, Gunnarson a început să mă preseze. Nici autorităţile newyorkeze nu se joacă. Nu pot să închid ochii în timp ce tu şi prietenele tale vă vedeţi de treabă.

— Înţeleg, dar şi tu trebuie să înţelegi că nu eu conduc lucrurile acolo, spuse ea oftând şi se uită prin sticla de bere să vadă dacă era pregătit pentru alta.

Nu era. Ea o puse la loc pe masă.

— Este „Discipolul vrăjitorului”, Liam. Mă cam înspăimântă, dar nu cred că mai pot să fac ceva.

O furie reţinută păru să ţâşnească la suprafaţă.

— Nu e genul de lucru în care ar trebui să se amestece femeile, spuse el. Crima e o afacere urâtă. Îngrozitor de urâtă.

Acum se înfurie şi ea.

— Vorbeşti de parcă numai bărbaţii pot s-o facă, femeile nu, Jameson. Ce, crima e mai uşor de înghiţit atunci când agresorul are un penis?

— Niciodată nu e uşor de înghiţit, dar femeile sunt cele care dau viaţă, nu o iau. Nu e un lucru de care să-i placă unui bărbat că e capabilă o

femeie.

— Oricine e capabil de crimă, dacă e împins până la acel punct, Liam.

— Şi tu?

Ea nu se uită la el.

— Există momente când mă gândesc la Laborde. Şi doresc… ei bine, îi doresc moartea.

— Dar nu vrei să-ţi mânjeşti rpâinile, ca şi celelalte femei din Zoe, aşa, că dai un anunţ şi angajezi pe cineva care să facă treabă murdară – cum ai încercat să mă angajezi pe mine. Ascultă, am văzut dosarul tipului pe care l-au bănuit a fi agresorul lui Phyllis Zuckermann. E un criminal, aşa e. A omorât oameni din Anglia până în Zimbabwe. Dar ce drept aveţi voi să hotărâţi cine trăieşte şi cine moare, când nici măcar nu participaţi la comiterea crimei? Cât de pricepute sunteţi la ucis? Nu foarte, după părerea mea.

— De fapt, de ce ne certăm, Jameson? Nu le iau apărarea, dar nici n-o să spun că femeile sunt slabe.

— Uite ce, înainte să te apuci de chestii din astea justiţiare, trebuie să iei nişte decizii. Ai încercat să mă angajezi, îţi aminteşti? Vrei ca un bărbat să-ţi omoare balaurul sau poţi să-l omori tu însăţi? Pentru că dacă e să angajezi pe cineva, mai bine n-o mai faci deloc.

— Conversaţia asta e absurdă.

El îi atinse faţa.

Ea se întoarse să-l privească.

— Omoară-ţi singură balaurul sau lasă-te de afacerile astea.

Ea se depărtă de el, frecându-şi braţele ca şi cum i s-ar fi făcut frig. Avea dreptate, dar tot o supăra. Potrivit filosofiei lui, femeile erau veşnicele victime. Ori aveau nevoie de un bărbat care să se ocupe de treburile lor murdare, ori trebuiau să le facă singure şi, astfel, riscau mustrări şi mai aspre, pentru că se presupunea că trebuiau să fie delisate, pasive şi să ajute…

— Ştii, Jameson, cred că ai dreptate. Trebuie să-mi omor singură balaurul, spuse ea încet.

— Adevăratul balaur e Zoe, Claire. Trebuie să desfiinţezi grupul. Victimele devin mai rele decât criminalii. Tu, Phyllis Zuckermann şi restul femeilor din acel sabat trebuie să vă căiţi.

Sabat. Vrăjitoare. Arse pe rug. Bărbaţii se tem întotdeauna de femeile cu putere…

— Cum zici să-mi ucid balaurul?

— Prin sistemul juridic…

Ea zârabi.

— Ai răspuns perfect, Jameson. Ai zice că e o replică din „Dragnet”. Îţi mulţumesc pentru discursul despre ruşinea morală.

— Nu glumesc, Claire. Se fac multe presiuni asupra mea, mai ales de când a fost găsit cadavrul acelui individ al lui Phyllis Zuckermann. N-aş putea să-ţi las mai multă libertate nici dacă am fi…

Nu o spuse. Bine că nu o spusese, îşi zise ea. Într-un fel, nici nu-i venea să creadă ce se

petrecuse cu o noapte în urmă. I se părea din ce în ce mai ireal cu fiecre oră care trecea. Ea şi Jameson? Să facă dragoste? Nu se întâmplase aşa ceva. Era imposibil.

— S-a terminat, agent Jameson, spuse ea, ducându-se în hol şi scoţând din dulap un vraf de aşternuturi şi o pătură.

I le aruncă pe canapea, după care îl salută şi se duse în camera ei, singură. Avea să se gândească a doua zi cum să scape de el.

La unsprezece seara, mulţimea de oameni se afla pe şinele de tramvai de pe St. Charles Avenue. Pe partea cealaltă a străzii, tineri stăteau în balcoanele caselor vechi din secolul al nouăsprezecelea şi beau bere din pahare de plastic. Un grup alcătuit din tineri de culoare de la Universitatea Xavier dădea o petrecere într-un apartament de la parterul lui St. Catherine House, în timp ce copiii se băteau să adune mărgele pe care aveau să le vândă grupurilor din anul următor. Era cel mai bun exemplu de haos organizat. Poliţiştii aveau grijă ca toate scaunele pe care stăteau copii mai mici să se afle departe de traseul paradei. Aplanară câteva conflicte şi, în general, se uitau urât la toată lumea, confirmând teoria conform căreia era greu să fiiltreaz în mijlocul unei mulţimi de oameni beţi.

Parada se afla la aproape o milă distanţă. Se auzeau ecouri îndepărtate ale unei tobe de oţel în timp ce orchestra marinei cânta o variantă a lui

„Easy Skanking”.

Dante era o paradă mare alcătuită din treizeci şi patru de plute. Tipic, cea a marelui mareşal se oprea din când în când pentru a le permite celorlalte să o ajungă din urmă. Felinarele de pe bulevard îl luminau pe Satana când ridica înspăimântătoarea şa furcă.

În jurul lui Lee Circle era măi multă lume. Laborde ştia că aveau să se oprească acolo pentru a-i saluta pe demnitarii din tribune. Le făcu cu mâna oamenilor şi îşi recapitulă crima în gând.

În faţa plutei, orchestra de la McDonough 35 interpreta o melodie a lui Janet Jackson. Majoratele, cu paietele şi mănuşile lor albe, erau deosebit de frumoase anul acela, dar una era cea mai frumoasă din toate. Era o fată minionă, cu sâni mici şi obraznici şi un zâmbet mare şi nevinovat.

Laborde o privi din spatele măştii sale albe, fără să-i scape nici. o paietă măcar. Se ghemui pe tronul său asemeni unei pume care fixa cu privirea un iepure sălbatic. Abia aştepta.

Parada ocoli Lee Circle. Bărbaţii şi femeile din cadrul Consiliului orăşenesc stăteau în primul rând, iar Laborde, ca un individ viclean ce era, dădea din cap şi gesticula asemeni unui rege în timp ce ei beau în sănătatea lui. Totul era simulare şi nu chiar. Dante nu era ceva real, dar acest lucru nu-l împiedica până şi pe politician să se prefacă sincer de Mardi Gras.

Pluta marelui mareşal ieşi din piaţă şi porni pe Howard Avenue, în timp ce cele din spate o ajungeau din urmă, fiecare oprindu-se în faţa tribunelor. Bucata de traseu de pe Howarţi, era renumită, pentru că acolo se aştepta cel mai mult şi era cea mai stresantă. Mulţimea de gură-cască era alcătuită din turiştii din cartierul francez şi doreau să prindă mărgele, căci, în partea aceea de drum, ori aruncai oamenilor mărgele ori păreai zgârcit şi suportai consecinţele. Pe acea parte a traseului, majoritatea participanţilor la paradă se ascundeau în măruntaiele plutelor, se duceau la barul care era camuflat acolo şi beau o bere. Mulţimea nu ataca o plută dacă nu vedeau niciun alb care stătea degeaba. O plută goală dintr-un motiv inexplicabil nu îi supăra.

Laborde plănuise totul. Îşi văzu ducii coborând în interiorul plutei unul câte unul, pentru a scăpa de mulţimea agitată. Venise clipa execuţiei.

— Nu vrei o bere? îi strigă el tipului din deschizătura din spatele scării, care manevra furca.

Omul făcu ochii mari.

— Ba sigur că da, dar n-am voie să plec. Dufossat o să mă linşeze.

Era ahgajatul celui care construise pluta, nu un membru al grupului.

— Nu-ţi face griji, la o pauză. O să manevrez eu furca. Numai să te-ntorci când o fi să ne mişcăm din nou.

Îl privi ieşind din cabina sa, după care coborî în interiorul-plutei, unde se aflau ceilalţi membri ai grupului, care se odihneau.

Everard abia începăpea în deschizătura aceea strâmtă, care fusese făcută pentru un ins mai slăbuţ. Trase de manetă de vreo două ori ca să se obişnuiască. Din experienţă ştia că aveau să stea pe Howard Avehue, pentru a aştepta celelalte plute vreo patruzeci de minute. Aşa se întâmpla de obicei. Avea timp mai mult decât suficient, mai ales dacă angajatului lui Blaise Dufossat îi plăcea să cam bea.

Majoretele se fâţâiau prin faţa plutei la fel de plictisite ca şi ceilalţi. Câţiva membri ai orchestrei liceului continuau să cânte, dar majoritatea păreau să se fi săturat; parada abia trecuse de jumătatea traseului şi încă mai aveau de înfrutnat mulţimile de oameni din centru. Grupuri mari de gură-cască se învârteau prin preajmă, din când în când năvălind spre plută când unul din ducii lui Laborde ieşea la suprafaţă şi se hotăra să le arunce nişte pahare pe care scria Dante sau mărgele de plastic. Everard ştia că trebuia să acţioneze într-un moment când mulţimea năvălea spre plută. În jurul acesteia erau, probabil, zece mii de persoane. Dacă cifra aceea nu putea ascunde o crimă, atunci nimic nu putea să o facă.

— Aruncă-mi ceva, domnule, strigă un turist beat agitându-şi mâinile…

George St. Amant, unul din membrii vechi ai

lui Dante, se aplecă peste marginea plutei. Cu o bere în mână şi cu masca albă care îi ascundea identitatea, aţâţa mulţimea cu o suliţă acoperită de pene roz.

Oamenii de pe stradă, plictisiţi de o paradă care ajunsese într-un punct mort, prinseră viaţă deodată şi se năpustiră înainte asemeni unui val pe plajă, toată lumea fiind atentă doar la bărbatul mascat şi beat de pe plută care îi şicana cu o suliţă din cauciuc fabricată-în-Filipine.

Laborde se târî afară din deschizătură. Majoratele stăteau lipite de partea din faţă a plutei, iar cei care asigurau securitatea strigau oamenilor să se retragă, însă era inutil să încerci să ţii sub control un asemenea număr de oameni. Se dezlănţui un vacarm, toţi ridicară mâinile, sărind pentru a prinde suliţa.

Asta era Mardi Gras, îşi spuse Laborde întinzând mâna pe după treptele ascunse de flăcările din mucava şi apucând de guler pe una din majorete.

Să prinzi lucruri, îşi spuse el astupându-i gura fetei cu mâna cealaltă şi trăgând-o jos, în deschizătură.

Capitolul 26

— Mai sunt două săptămâni până la Mardi Gras şi există deja o victimă, comentă Claire uitându-se pe prima pagină a ziarului „Times-Picayune” şi citind articolul despre majoreta ce

fusese ucisă de o plută. Ca avocat, nu-mi vine să cred că tot mai continuă să se organizeze Carnavalul. Cei de la primărie trebuie să fie de-a dreptul nebuni.

— Mmm, spuse Jameson cu ochii pe jumătate închişi de somn.

Ea îl privi pe furiş pe deasupra ziarului. Era întins pe spate pe canapea; cu o seară în urmă nu se ostenise să mai pună aşternuturi, iar pătura era ghemuită acum la picioarele lui. Pieptul îi era gol şi blugii abia stăteau pe el. La un metru optzeci şi ceva înălţime şi fără un pic de grăsime în plus, aducea perfect cu călăreţul de tauri care spunea că fusese. Un piept acoperit de păr, un abdomen tare ca piatra; îi fu greu să nu se gândească la starea de saţietate pe care o avusese cu două nopţi în urmă. Uitându-se la el acum, nu mai trebuia să se întrebe de ce o atrăgea.

— Trebuie să mă duc la poştă şi să mai fac şi alte câteva treburi, aşa că trezeşte-te, dacă ai de gând să faci pe bodyguardui, spuse ea aruncând un papuc în el.

Acesta îl nimeri exact în mijlocul pieptului.

— Trebuie să-l văd pe Williams, aşa că va trebui să mă duci. FBI-ul mi-a trimis ceva legat de computer.

— Legat de Internet?

— Da, mormăi el.

Erau nişte primitivi. Mai ales dimineaţa.

— Plec în cinci minute. Dacă nu te tfezeşti,

plec singură, zise ea şi ieşi în hol pentru a-şi verifica geanta.

Minţea, pentru că nu avea de gând să plece fără el – fără cineva – îi era prea frică.

— Am plecat, strigă ea.

Spre uşurarea ei, îl văzu apărând în hol, cu blugii încheiaţi, cu cămaşa pe el, chiar dacă nu erau încheiate. Sărea într-un picior punându-şi cea de a doua cizmă.

— Te las la Caf du Monde, spuse eljeşind împreună cu ea. E mai bine să aştepţi acolo decât la poliţie. E un loc public. O să stai acolo până termin de discutat cu Williams, după care o să te iau şi o să mergem unde ai tu treabă.

— Ai vorbit exact ca o bonă, spuse ea, dar îi era recunoscătoare.

Până când nu găsea ceva împotriva lui Laborde, nu avea să fie în siguranţă niciodată singură.

— Să mergem, spuse el grăbit.

— Foarte bine, zise ea ieşind după el.

Jameson o lăsă la Caf du Monde. Claire sorbea deja din cafeaua cu lapte înainte ca el să urce iarăşi fa volan.

Plecă, promiţând să se întoarcă în douăzeci de minute. Ea se relaxă, lăsând ventilatoarele din tavan să-i răvăşească părul uşor.

— Sumpa mea, zise o voce familiară care o făcu să se îndrepte subit.

Se uită la femeia care stătea lângă masă şi

clipi uluită. Era chiar Phyllis. Până la urmă, nu fugise. O găsise.

— Ce cauţi aici, Phyllis? Unde stai? o întrebă ea ajutând-o să se aşeze…

— La „Windsor Court”. Nu acolo-stau toţi bogătaşii care fug din ţară? spuse Phyllis zâmbind.

— Nu… nu-mi vine să cred că eşti aici. Te caută autorităţile, Phyl, zise Claire uitându-se la ea stupefiată.

Altă dată ar fi îmbrăţişat-o şi i-ar fi spus cât de mult se bucura văzând-o, dar săptămânile trecuseră asemeni unor ani. Nu o mai cunoştea pe Phyllis.

— Credeam c-ai fugit din ţară.

— Asta o să şi fac după ce stăm de vorbă, Claire. N-aş vrea să părăsesc ţara, dar e şi mai rău să-mi petrec ultimii ani ai vieţii fugind de autorităţi.

— Am auzit de tâlharul tău, Phyllis. Tu ai pus să fie lichidat? întrebă Claire direct, dar nu vedea de ce n-ar fi făcut-o.

FBI-ul ar fi putut să aibă dovezi împotriva lui Phyllis şi pedeapsa, în cazul ei, nu era pe măsura delictului.

Phyllis ridică din umeri şi puse rucsacul Chanel pe scaunul de lângă ea. O chelneriţă vietnameză veni să îi ia comanda.

— Îţi spun eu, Claire, organizaţia asta a ta a fost trimisă de Dumnezeu. Nici nu poţi să-ţi imaginezi senzaţia de eliberare… zise ea, dar,

deodată, se uită cu mai mare atenţie la prietena ei mai tânără. Spune-mi de unde ştii de el.

Claire trase aer în piept…

— Agentul FBI pe care l-am cunoscut la „Bfoomingdale” continuă să mă bată la cap. El mi-a spus ce au în legătură cu tine, cum l-au găsit mort pe tipul ăsta, împuşcat. Zic că ştiu multe lucruri despre tine.

— Despre mine? Minunat. Eu n-am avut nicio legătură cu asta, zău. Nu când noul nostru cavaler se descurcă atât de bine. Trebuie să-l cunoşti, scumpo.

— Nu vreau, mulţumesc. Ultimul cavaler încă îmi face necazuri.

— Phyllis râse, dar Claire nu putu.

— Nu vreau să mai numeşti organizaţia Zoe, Phyl, O reneg. Aţi întrecut măsura cu mult şi nu pot să mai am de-a face cu voi.

— N-o să mai facem greşeli, zise Phyllis zâmbindu-i chelneriţei şi dându-i un bacşişcte cinci dolari.

Apoi muşcă din plăcinta cu brânza şi-şi dădu ochii peste cap ca pentru a spune „Delicioasă”.

— În primul rând, am greşit dând anunţul, zise Phyllis. Ar fi trebuit să ne dăm seama că acel anunţ din „High, Risk” o să pună autorităţile pe urmele noastre. Ar fi, trebuit să te ascultăm, Claire. Îmi pare rău, zise ea şi mai luă o muşcătură. În al doilea rând, mai ales în cazul lui Halbert Washington, n-ar fi trebuit să ne bazăm pe

memoria Eamestinei. Ar fi trebuit să verificăm lucrurile

noi înşine, să verificăm de mai multe ori. Acum facem asta, Claire. Avem pe cineva la poliţie care poate accesa toate sistemele computerelor din toate secţiiledin ţară. Ai rămâne surprinsă dacă ai şti cât de automatizate am devenit şi cât de multe ştim. Acel J. Everard Laborde, de exemplu. Ştii că el ţi-a omorât sora. E o coincidenţă prea mare. Poliţia se află la distanţă de o dovadă de a putea să emită un mandat pentru el. Sper c-or să găsească dovada cât mai curând, până nu e prea târziu.

Claire avu senzaţia că primise un pumn de fier în falcă. Îi veni ameţeala şi i se tăie respiraţia.

— Stai puţin. Lasă-mă să mă dezmeticesc. Ştii de Laborde?

— Detectivul Derrell Williams ţine nişte dosare excelente. Şi-a notat toate ideile. Crezi că te ignoră, Claire, dar nu-i aşa. Coincidenţele sunt şocante.

— De unde ştii toate astea? Cum se poate aşa ceva? îngăimă Caire, nevenindu-i să creadă.

— Ţi-am spus, draga mea, Zoe e foarte dotat acum. A intrat în secolul douăzeci şi unu. Am evoluat de cinci ori faţă de ultima oară când m-ai văzut. Toată lumea vrea să facă parte din grup. S-a dus vorba că oferim şi rezultate, nu numai compasiune. Acum avem nişte resurse inimaginabile. Sunt atjtea victime care doresc să

ofere o mână de ajutor. Am atins o coardă sensibilă, Claire.

Aceasta privea absentă peste drum, spre statuia lui Andrew Jackson.

— Tu ai aflat printr-o simplă mişcare a mouse-ului ceea ce mie mi-a luat câteva săptămâni. Presupun că n-ar fi trebuit să vin aici. La ce mi-a folosit?

— L-ai găsit. L-ai privit în ochi. El e ucigaşul surorii tale şi ştii asta.

— Nu ştiu. Cred că ştiu. Atâta tot.

— El a făcut-o, scumpo. Crede-mă de data asta. Nu-i deloc un gentleman. Am o mulţime de informaţii despre el. Coincidenţele sunt ca un joc de genul „completaţi spaţiile libere”. Şi imaginea care se formează nu e deloc una plăcută.

— Totuşi, nu e nimic concludent.

— Ce vrei, Claire? O mărturisire ca a lui Perry Mason? Dă-mi voie să-ţi spun, asta n-o s-o obţii niciodată, aşa că, ascultă-mi sfatul: Uită tot. Întoarce-te la New York şi trăieşte-ţi viaţa din plin. Fă-o pentru mine şi pentru sora ta Zoe, da?

— Aş vrea, dar…

Deodată îi veni în minte un gând îngrozitor.

— Îl verifici, nu-i aşa, Phyl? întrebă ea pălind. Mă urmăreşti tot timpul. Ai ştiut chiar că sunt aici. Ce ai de gând să faci, Phyllis?

— E rândul tău, Claire. O meriţi, Zoe vrea să facă asta pentru tine.

— Dar numai tu eşti Zoe. Nimeni altcineva nu

angajează ucigaşi în afară de tine. Tu însăţi mi-ai spus-o. Nu vreau un ucigaş plătit aici, Phyllis. Ascultă-mă cu atenţie, nu vreau asta.

— Linişteşte-te.

Claire fu cât pe ce să sară de pe scaun.

— Îţi baţi joc de mine, Phyllis? Nu pot să te las să pleci în Insulele Cayman şi să te ocupi de Laborde.

— De ce nu? Gândeşte-te cât de simplu ar fi. Cât de curat.

— Nu-i deloc curat. Pute, zise Claire ridicând glasul isterică. Spune-mi ce-ai făcut, Phyl. Spune-mi, ca să pot opri totul.

— Nu poate fi oprit.

Inima îi bătea atât de tare, încât Claire credea că o să facă un infarct.

— Ce-ai făcut, Phyl? L-ai adus pe ucigaş aici? Are adresa lui Laborde? O să mă faci să-l protejez pe ticălosul ăla, când probabil că a ucis-o pe Zoe? Spune-mi că nu-i aşa, Phyllis.

— Claire, Laborde n-o să mărturisească niciodată. N-o să fii niciodată mai sigură ca acum.

— Dar vreau să fie condamnat de nişte juraţi.

— Pe Ce bază? Chiar dacă ar fi judecat şi i s-ar face o injecţie mortală, dacă n-o să mărturisească niciodată, tu tot n-o să fii sigură sută la sută. Te-ai simţi la fel de vinovată ca acum.

— Spune-mi că asta nu se-ntâmplă de-adevăratelea… zise ea luându-şi capul în mâini. Ce trebuie să fac ca să opresc totul? Cum să anulez

ordinul?

— Nu poţi, draga mea. S-a făcut.

— Nu, nu s-a făcut nimic. Cum îl cheamă pe individ? Cum dau de el? întrebă ea disperată.

— Nu poţi. S-a terminat. Totul e automatizat acum. Am învăţat să nu mă joc cu aceşti indivizi. Omul a fost plătit, i s-au dat fotografii, tot. Singurul lucru pe care poţi să-l speri e că vine momentul.

— Există un ceas? întrebă Claire, având senzaţia că se află într-un coşmar din care nu se putea trezi.

— Două săptămâni, spuse Phyllis scoţând un calendar din rucsac. Adică, în ziua de Mardi Gras. Ce potrivească! N-a fost un fel de şef într-un an de Mardi Gras?

— A fost Rex, zise Claire încremenită.

— Rex, adică rege, nu-i aşa?

— Da.

Phyllis luă ceaşca de cafea şi, cu un zâmbet înţelegător, spuse:

— Trebuie să plec, Claire. Am făcut o imprudenţă venind aici, dar voiam să te mai văd pentru ultima oară. Fii fericită, Claire, şi să ştii că te iubesc. Aminteşte-ţi cadoul pe care ţi l-am făcut, adăugă ea, după care toastă: Regele a murit. Trăiască regele.

Capitolul 27

Până la urmă, J. Everard Laborde avea să fie lichidat, indiferent dacă era balaurul ei sau nu.

Claire tot nu putea să scape de acel gând, nici de disperarea şi groaza care o cuprinseseră din clipa în care o văzuse pe Phyllis urcând în taxi. Nu voia să-l protejeze pe Laborde şi, totuşi, nu putea să stea cu mâinile în sân şi să se uite cum era asasinat.

Mai rău, nu putea să-i împărtăşească temerile ei nici lui Jameson. După cine s-ar fi dus atunci, se întrebă ea. După ea, chiar dacă nu le mai cunoştea pe membrele Zoe. Chiar dacă nu ştia cine era ucigaşul sau instrucţiile pe care le primise acesta. Chiar dacă, de fapt, ea nu avea niciun amestec în schema aceea.

— Nu trebuia decât să spere că săptămânile astea două aveau să treacă fără nicio crimă. Trebuia să-şi ţină respiraţia şi să spere că ucigaşul nu avea să-şi poată duce misiunea la bun sfârşit din cauza aglomeraţiei şi nebuniei care cuprindeau întregul New Orleans de Mardi Gras.

Dar, acum că Phyllis plecase şi era din nou singură în cafenea, Claire îşi dădu seama că era vinovată. C

lăsase pe Phillis să plece. Mai ştia, de asemenea, şi că nu avea să se ducă la poliţie cu informaţia pe care i-o dăduse acesta. Pur şi simplu, nu avea să facă nimic şi numai acest lucru avea să o facă să participe la comiterea crimei.

În sfârşit, îl văzu pe diavol în oglindă. Şi era ea însăşi.

Se ridică de la masă. Şi făcu o plimbare scurtă

pe Decatur. În jurul ei erau o mulţime de turişti. Avea să fie în siguranţă şi, în plus, Jameson trebuia să apară în orice clipă. Avea să-l vadă mai bine de pe trotuar decât din cafenea.

Străzile erau ude din cauza ploii de dimineaţă. Mergea, dar gândurile ei se luptau cu dilema. Avea obligaţia morală de a-i spune lui Laborde ceva, dar nu ştia ce anume şi numai ideea de a-l revedea îi făcea greaţă. Numai gândul că el transmitea mesaje pe Internet şi se excita citind alte mesaje ale unor perverşi era suficient ca să nu mai vrea să-l vadă niciodată pe acel individ. Nu voia să mai privească în ochii aceia care ar fi putut să o fi văzut pe Zoedându-şi ultima suflare.

Aproape că nici nu auzi sirena. Era ca şi cum ar fi şuierat undeva la marginea subconştientului ei. Cu două săptămâni înainte de Mardi Gras, cu atâţia turişti în oraş, sirenele erau obligatorii în perioada aceea a anului.

Fu extrem de şocată când maşina poliţiei intră pe Decatur cu viteză, opri brusc la semafor şi doi bărbaţi ţâşniră dinăuntru, venind în fugă spre ea.

— Jameson, m-ai speriat de moarte, zise ea recunoscându-l în persoana unuia din cei doi bărbaţi.

— Unde e, Claire? Tocmai am aflat că te urmărea. Spune-mi unde e Phyllis, altfel, pe cuvânt, că te arestez pentru tăinuire de informaţii, spuse el, şi chipul îi era extrem de încordat şi sumbru.

Când ea nu îi oferi nicio explicaţie, ei îşi scoase legitimaţia. Câteva persoane începură să se strângă în jurul lor.

— Eşti arestată. Ai dreptul să nu spui nimic…

Ea se uita la buzele lui care rosteau acele cuvinte familiare ca şi cum s-ar fi mişcat cu încetinitorul. Poliţistul în uniformă care era cu el o conduse la maşină, în timp ce Liam continua să-i citească drepturile. Un grup de privitori se strânseră pe trotuar când poliţistul îi apăsa capul pentru a o face să urce pe bancheta din spate.

Ea se uită la Liam, cu ochii mari şi disperată. Tot ce ştia în clipa în care maşina se desprinse de brodură era că fusese arestată, dar nu avea nimic de spus în afară de faptul că Phyllis plecase şi nu credea că avea să se mai întoarcă vreodată.

— Privilegiul avocat-client, îi repetă ea lui Jameson, care se afla în faţa ei la masă.

— Ai văzut-o. Ai stat de vorbă cu ea. Ştii exact ce s-a-ntâmplat cu prietenul ei la New York. Deci, povesteşte-mi despre conversaţia pe care aţi avut-o.

— Faci speculaţii, Jameson. Nu ai destule probe ca să mă ţii aici şi ştii asta foarte bine. Eşti doar furios că, Phyllis m-a găsit şi tu ai ratat ocazia. Acum născoceşti tot felul de conversaţii incriminatorii, pentru că nu ai nimic altceva, spuse ea luând o înghiţitură de apă pe care şi-o pusese din carafa ce se afla între ei.

Jameson părea teribil de furios, şi, de fiecare

dată când se gândea la Laborde, ei i se făcea greaţă.

— Uite ce e, Liam, îmi cunosc foarte bine drepturile. Trebuie să-mi dai un motiv pentru arestarea mea sau eşti nevoit să-mi dai drumul. E foarte simplu. Deci, de ce mă reţii? Sub ce acuzaţie?

Jameson îi făcu un semn din cap lui Williams, care stătea lângă uşă. Imediat ieşi, lăsându-i singuri.

După ce se închise uşa, Liam se uită la ea. Ochii îi erau reci ca gheaţa.

— Claire, ai necazuri foarte mari. Te,-ai întâlnit cu Phyllis Zuckermann. FBI-ul a urmărit-o până aici şi tocmai am găsit taxiul care a luat-o de la cafenea.

— Unde s-a dus după aceea?

— Avea o maşină parcată pe St. Charles. Până diseară o să plece din ţară, probabil din Houston sau Birmingham, indiferent în ce oraş se hotărăşte să se ducă. Dar tu ştii unde a plecat. Ţi-a spus, aşa că trebuie să ne spui.

— Nu ştiu unde a plecat. M-am întâlnit cu Phyllis pentru că a apărut din senin la cafenea. Tu ai hotărât să mă laşi acolo. Eu n-am pus la cale nimic. Pur şi simplu, s-a-ntâmplat.

— Te-am prevenit. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă…

— Legătura mea cu Phyllis Zuckermann tot nu ajunge ca să trimiţi maşini de poliţie cu sirenele în

funcţiune, aşa cum ai făcut, spuse ea susţinându-i privirea şi zâmbindu-i trist.

Spera să îşi ascundă bine durerea.

— Ştii, chiar am crezut că vrei să faci pe bodyguard-ul. Credeam că foloseai asta ca scuză că să stai cu mine. Presupun că nu voiam să cred că toate întrebările şi îngrijorarea ta erau tot o prefăcătorie.

Expresia lui păru să devină şi mai rece.

— Cineva ţi-a trimis bucata aia din secretarul lui Laborde ca un motiv. Şi putea să sfârşeşti ca sora ta. Posibilitatea de a fi rănită nu se diminuează dacă tu comiţi crime cu mâna ta.

— La asta m-am gândit şi eu când m-a împins poliţistul în maşină, dar nu credeam că oamenii sunt arestaţi pentru că nu-şi ascultă bodyguard-ul, spuse ea privindu-l în ochi.

Elintră la loc în pielea celui care interoga.

— În sfârşit, avem un mandat de arestare pentru Phyllis Zuckermann. Crimă cu premeditare. Sună destul de rău. Te-ai întâlnit cu ea. Despre ce aţi vorbit?

— Ţi-am spus, Jameson. Privilegiul avocat-client.

— Nu eşti avocata ei. A părăsit ţara.

— Ca avocată a ei, aş fi sfătuit-o să nu părăsească ţara, pentru eventualitatea în care autorităţile ar dori să stea de vorbă cu ea.

— Şi ai sfătuit-o?

— Când am vorbit cu ea, nu ştiam că e

acuzată.

— O să te tragă împreună cu ea, Claire. O să ajungi la puşcărie. N-o face. N-o face!

Glasul lui rugător ar fi trebuit să o mişte. Se uita la el, neputând să-şi ascundă amărăciunea din suflet.

— Nu pot să te ajut, Liam. În clipa asta nu pot să mă ajut nici măcar pe mine.

El se ridică şi ocoli masa.

— Te implor, trebuie să te delimitezi de toate şi poţi s-o faci numai mărturisind, zise el atingându-i faţa. Ce ţi-a spus Phyllis?

Claire deschise gura, dar nu putu să spună nimic. Cum să-i spună ţinui agent FBI că singurul om căruia îi dorea moartea urma să fie ucis şi ea era singura care ştia acest lucru?

— Crezi că Laborde mi-a omorât sora? întrebă ea în şoaptă.

— Cercetăm. Ţi-am spus doar. De ce-nu mă laşi să-mi fac treaba?

Frustrarea din sufletul ei ieşi, în sfârşit, la iveală. Teama şi furia o făcură să explodeze.

— Poate că nu te las să-ţi faci treaba, pentru că vreau să-mi omor singură balaurul. Poate că anunţul ăla era o minciună. „Se caută: cineva care să ucidă balauri”, zise ea cu înverşunare. Poate că mi-am dat seama că n-am nevoie de omul ăsta.

El îi ridică bărbia şi o privi furios.

— Ba ai nevoie de omul ăsta.

Ea se trase din mâna lui.

— Trebuie să fiu lăsată în pace. Nu faci decât să complici lucrurile, Jameson.

— Am dreptul să te reţin patruzeci şi opt de ore fără să te acuz de nimic. Cred că o s-o fac. Doar ca să te forţez să simţi puţin cum o să fie la închisoare.

Se îndreptă spre uşă. Ea ar fi vrut să-l cheme înapoi. Să-l convingă să-i dea drumul. Dar nu ştia cum să facă. Era prinsă în capcană şi nu avea cale de ieşire.

— Mă duc să stau de vorbă cu Williams, după care mă-ntorc. Între timp, poate ca o oră petrecută aici, singură, o să te facă să te răzgândeşti, zise el aruncându-i o ultimă privire rece.

Ea se cuprinse cu braţele şi se cutremură. Nu-i venea să creadă că îl lăsase să facă dragoste cu ea. Nu părea să-l cunoască deloc.

Nu putea decât să se plimbe prin încăpere. Făcu acest lucru vreo cinci minute, după care se aşeză din nou la masă şi se apucă să mâzgălească pe hârtiile pe care le lăsase Jameson. Cineva uitase ziarul din ziua aceea pe unul din scaune, dar ea nu avea starea necesară pentru a-l citi.

Ora trecu cu viteza unui gheţar. În cele din urmă, auzi paşi.

Ştia că, probabil, arăta speriată şi neliniştită, şi era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l vadă Jameson. Înainte ca el să deschidă uşa, se aşeză repede pe un scaun, luă ziarul şi se prefăcu că

citeşte. Era pagina mondenă.

Genul de lucruri care îi plăceau lui Zoe.

„Vise şi coşmaruri, tema Balului Infernal al lui Dante”.

Jameson intră. În încăpere.

Ea continuă să citească.

— Tot nu eşti gata să cedezi? o întrebă el luând un scaun de lângă masă şi aşezându-se lângă ea.

— S-ar putea ca, după un timp, plictiseala să mă facă să cedez, spuse ea cu răceală în glas.

— Da, ei bine, s-ar putea ca eu să te fac după un timp. Dă-mi şansa, murmură el.

„Regele a condus o plută diabolică pe St. Charles Avenue până la balul Grupului lui Dante organizat în salonul cel mare de la Hyatt”.

Privirea ei rămase aţintită asupra rubricii mondene.

— N-ai absolut nimic pentru ce să mă reţii, Jameson. O să fii dat în judecată.

El îi răsuci o buclă pe deget.

— O să mă dai în judecată pentru falsă arestare, domnişoară avocat? Sau o să dai în judecată întregul FBI?

J. Everard Laborde, cunoscut stâlp al societăţii şi preşedinte al venerabilei Asociaţii 555, a fost regele celor de pe Dante, conducând procesiunea Hyatt”.

Ea îngheţă, deodată.

Ceva îşi găsi locul în mintea ei asemeni unei

bucăţi dintr-un puzzle. Disperată, începu să răsfoiască paginile ziarului.

— Ce naiba te-a apucat? o întrebă Liam încruntându-se.

— Unde-i prima pagină? Unde e? strigă ea.

El o privi ciudat, după care se apucă să caute.

— Poftim, zise el.

Ea o luă repede. Acolo era titlul. „Majoreta ucisă de

Pluta Dante”. Reciti articolul şi inima începu să-i bată din ce în ce mai tare.

„Cadavrul unei tinere majorete de la liceul McDonough 35 a fost găsit la intersecţia străzii Canal cu bulevardul St. Charles la ora unu a.m. după trecerea paradei Dante. Rănile ei au dus la concluzia că a fost prinsă sub una din plute şi târâtă până când a murit. Medicul legist a afirmat că este prima oară când, într-un asemenea accident, este implicată o participantă la paradă. În fiecare an, o persoană este zdrobită sub una din plute în timpul Carnavalului, dar acest accident e deosebit şi pentru că nu a fost provocat de alcool.

— Shakita Jourdan, şaptesprezece ani, era cunoscută şi pentru alte talente, nu numai pentru mânuirea bastonului de majoretă. Chiar toamna trecută, a fost felicitată de către primar pentru câştigarea unei burse la Corneli, o universitate din Ivy League din statul New York…”

Claire se uită la Liam, care o privea ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Se întrebă dacă acest lucru

nu se întâmplase chiar.

— Trebuie să-i văd cadavrul, spuse ea chinuindu-se să-şi înăbuşe isteria.

— Cadavrul acestei fete? De ce? întrebă el încruntându-se când citi articolul.

— Laborde a fost regele lui Dante. El a omorât-o a omorât-o exact ca pe Zoe şi pot s-o dovedesc. Trebuie să mă duci să văd cadavrul.

El se uită la ea ca şi cum n-ar fi ştiut ce să mai creadă. Privirile li se întâlniră. Probabil că îi văzu groaza din ochi, pentru că, pentru prima oară, pe chipul lui nu se mai citi neîncrederea.

— Vrei să vezi cadavrul, foarte bine, dar nu uita, zise el şi făcu o pauză, nu eşti obişnuită să vezi asemenea lucruri. Trebuie să arate groaznic.

— Tu du-mă s-o văd numai. Trebuie să-i văd doar faţa, spuse ea începând să tremure şi-şi duse mâinile la buze de parcă ar fi vrut să le oprească din tremurat.

— Nu ştiu ce se petrece, dar hai să mergem s-o vedem. După aceea, aştept o explicaţie clară, zise el luând-o de mână şi ieşiră împreună din încăpere.

Capitolul 28

Biroul medicului legist se afla pe Tulane Avenue 2700. Derrell Williams, îi duse acolo cu maşina lui. Fură conduşi la etajul al patrulea, unde îi întâmpină asistentul medicului legist.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă

Liam, trăgând-o deoparte în hol.

Claire se uită la el, remarcându-i linia aspră a gurii, licărul de tristeţe din ochi. Era un om cu experienţă. Mai văzuse astfel de lucruri. Dar gândul de a vedea un cadavru mutilat nu era la fel de îngrozitor ca şi ceea ce bănuia că avea să găsească.

— Trebuie să-i văd numai faţa. Doar o secundă.

Asistentul medicului legist îi conduse într-o încăpere din oţel inoxidabil, unde să făceau autopsiile, şi apoi într-una ca de spital cu plăci de faianţă verzi. Individul vorbea întruna.

— Încă n-arin ajuns la asta. Ştiţi cum e, suntem într-o perioadă în care cadavrele se strâng morman. Am cam rămas în urmă.

Se opri în dreptul uneia din nenumăratele uşi de oţel. Williams încuviinţă şi el trase în afară un cadavru acoperit cu un cearşaf.

Labele picioarelor fetei ieşeau de sub cearşaf. Era încă îmbrăcată. Dresul i se rupsese şi, în locul unde laba piciorului îi ieşea prin ciorap, medicul legist îi prinsese un carton de degetul mare. Ciorapii erau de culoarea pielii, dar nu ca pielea ei. Pe pielea ei măslinie, arătau ca un leucoplast.

— Daţi-i cearşaful la o parte de pe faţă, şopti Claire, înfigându-şi unghiile în palmă.

Liam se uită la asistent.

— Cât de rău arăta?

Omul ridică din umeri.

— Nu prea rău. Cel mai mult a avut de suferit cutia toracică. Pe faţă n-are decât câteva zgârieturi şi contuzii.

— Bine, zise Liam. S-o vedem.

Claire nici măcar nu tresări când cearşaful fu dat la o parte de pe chipul fetei. Voia să vadă ce era mai rău. Voia să se ponvingă de faptul că avea dreptate.

Avea dreptate.

Se uită la chipul fetei şi inima i se umplu de furie. Shakita Jourdan nu avea decât şaptesprezece ani. Pe chipul acela umflat, cu ochi lipsiţi de viaţă, nu mai exista bucurie, nu mai existau zâmbete. Un şirag de paiete de un roz-închis se desprinsese de pe costumul ei de majorată şi i se înfăşurase în jurul gâtului, făcând-o să pară ridicolă cu veselia lor. Nu era nimic acolo. Doar o fată ai cărei ciorapi erau o insultă, ale cărei paiete erau mânjite de propriul ei sânge şi ale cărei buze erau date cu acelaşi ruj de un portocaliu aprins pe care îl avusese şi Zoe în ziua când murise.

— Ajunge, spuse ea înecată de lacrimi şi se duse să se aşeze pe banca de lângă peretele opus.

— A fost călcată de… zise asistentul.

— Luaţi 6 mostră de spermă, zise Liam.

— La ce bun? Nici în trupul lui Zoe nu s-a găsit aşa ceva, zise Claire ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

Williams o privi nedumerit, după care îi făcu

un semn asistentului.

— Cheamă-l pe Minnefield. Vreau o autopsie completă.

Asistentul puse mâna pe telefon.

— Hai să bem nişte cafea, spuse Wilfiams apoi. Aş dori să ştiu despre ce e vorba.

— Şi eu la fel, zise Liam uitându-se la Claire.

Ea îi privi pe amândoi.

Grozăvia descoperirii ei era încă asemeni unui vis, făcând-o să se simtă amorţită.

— Trebuie s-o exhumăm pe Zoe. Rujul. Rujul o să fie la fel.

— De unde ştii? întrebă Williams.

— Ştiu, pur şi simplu, zise ea ca de undeva de departe. Nu se dă nimeni cu ruj portocaliu când are paiete roz/El a dat-o cu rujul ăsta. E marca lui. E felul lui de a o însemna.

Deodată începu să suspine.

— Oh, Doamne, fata asta atât de tânără… o s-o facă din nou…

— Stai puţin, murmură Liam, trăgând-o în picioare şi în braţele lui. De unde ştii toate astea? De unde ştii?

Ea încercă să-şi adune gândurile şi să pară coerentă. Dar era greu, când era atât de îngrozită.

— Am văzut că a fost regele lui Dante. Dante a fost parada la care fata asta a participat ca majoretă. Rujul e totul, înţelegi? Le-am spus asta poliţiştilor acum cinci ani. E rujul lui. Zoe n-ar fi purtat niciodată culoarea asta. Exhumaţi-o. Ea vă

va spune. Rujul ei o să fie exact ca al acestei fete.

— Verifică rujul. Fă rost de un ordin de exhumare, îi spuse Liam lui Williams.

— Familia trebuie să-şi dea acordul, zise acesta. N-am suficiente probe ca să obţin aprobarea unui, judecător.

— Eu fac parte din familie, spuse Claire. Îmi dau eu acordul.

Williams îşi notă ceva în carneţel, după care îl închise şi îl vârî în buzunarul hainei.

— Mă pun pe treabă imediat.

— Hai să bem cafeaua aia, murmură Liam.

Claire îi simţi braţul în jurul mijlocului. O conduse afară din încăperea aceea pe care şi-o amintiadin urmă cu cinci ani. Pe care o vizita adesea în coşmarurile ei.

— O să omoare altă fată dacă nu-l opresc, spuse ea…

— Asta nu e treaba ta. E a mea, o mustră el.

— Ba nu, îl contrazise ea, dându-şi seama ce datorie avea.

Trebuia să-l oprească. Era o obiigaţie mai presus de lege, mai presus chiar şi de indignarea morală. Trebuia să-l oprească, pentru că acum ştia cu certitudine că el le omorâse pe Zoe şi pe fata aceea şi că acest lucru avea să continue. Trebuia să-l oprească pur şi simplu pentru că putea să o facă şi pentru că era absolut necesar. Acum trebuia să aleagă ce cale avea să urmeze. Putea să fie pasivă şi să aştepte, sau putea să îmbrăţişeze

legea, drumul frustrării, incompetenţei şi dificultăţilor. Răspunsul fu ca un vânt prin sufletul ei. Aproape că i se tăie respiraţia.

Lacrimile încă îi mai pătau faţa când ieşi din biroul medicului legist, dar nu se mai gândea la Shakita Jourdan, ci la criminalul trimis de Zoe.

Era pe undeva pe acolo, aşteptând să-şi ducă misiunea la îndeplinire.

Şi, Dumnezeule, ar fi putut să-l lase.

Cimitirul Porţile Rugăciunii era îngheţat, o multitudine de Stele ale lui David sculptate şi nume evreieşti vechi precum Herman şi Aron. Un strat subţire de gheaţă acoperea cripta subterană a lui Zoe. Era ziua cea mai rece din iarna aceea. Până la Mardi Gras mai erau zece zile.

Claire se uită cum era scos sicriul surorii ei din cripta de beton. Lanţul scârţâi sinistru în acel aer îngheţat. Părinţii ei stăteau nemişcaţi lângă ea, de parcă nu puteau să creadă ceea ce vedeau. O înmormântare inversată.

— Hai să mergem acasă, mamă. Pari îngheţată, spuse ea luându-i mâna înmănuşată.

— Unde o duc?

— Detectivii or s-o ia şi or să ne anunţe când o să putem s-o îngropăm din nou, o asigură ea.

— Aşa e, Rachel, zise tatăl ei. Ne-au spus că n-o să dureze mult.

Claire nu suporta să vadă ce îi făcea acel stres mamei ei. Femeia cu părul cărunt şi puloverul viu colorat pe care o văzuse cu numai câteva

săptămâni în urmă era înlocuită acum de o fantomă. Chipul lui Rachel era bolnăvicios de palid şi, deşi era mărunţică, slăbise foarte mult.

— Acel… acel om mi-a ucis fiica? întrebă Rachel în şoaptă privind cum sicriul era pus în maşina medicului legist…

— Haide, mamă. Hai să te încălzeşti, spuse Claire încet.

Rachel încuviinţă, dar nu părea să se poată opri din a pune aceeaşi întrebare.

— El a omorât-o pe Zoe? El a omorât-o pe fata mea?

— Hai acasă, spuse Claire uitându-se la tatăl ei cu îngrijorare.

Mama ei părea la un pas de o criză. Se întrebă dacă făcuse bine spunându-le părinţilor ei, dar n-ar fi avut cum să ascundă. Locuiau în apropiere. Vecinii le-ar fi spus că Zoe fusese dezgropată.

Jameson şi detectivul Williams stăteau deoparte, de parcă ar fi încercat să respecte intimitatea familiei. Heze o luă pe Rachel de un braţ şi Claire de celălalt şi trecură pe lângă cei doi. Acest lucru păru mai mult decât putea Rachel să îndure. Se uită la detectivul care răspundea de caz de ani de zile şi ceva înăuntrul ei păru să plesnească.

— Omul acela mi-a omorât fata? Da? Da? îi strigă ea lui Williams.

Chipul acestuia era inexpresiv, de parcă ar fi încercat să rămână respectuos, ca şi cum mai

întâlnise acea furie provocată de durere…

— Facem tot ce putem, doamnă Green.

— El stă liniştit acolo, pe Canal Street, şi ia masa în timp ce fetiţa mea îngheţaţă într-un mormânt rece! strigă Rachel.

Claire şi tatăl ei făcură tot posibilul să o liniştească, dar fu zadarnic. Toţi anii în care îşi reprimase mânia păreau să fi ieşit, în sfârşit, la suprafaţă.

— Nu vreau să merg acasă, spuse Rachel suspinând. Vreau să ştiu dacă omul acela mi-a omorât fata şi ce aveţi de gând să faceţi, domnule detectiv.

— Vom aduna probe şi vom face tot ce ne stă în putinţă să-l băgăm în puşcărie, doamnă.

— Aşa este, mamă, acum lasă-l pe domnul detectiv Williams să-şi facă treaba şi hai să mergem acasă. Se pare că ai mare nevoie de odihnă.

— Nu pot să mă odihnesc, spuse Rachel plângând şi ascurzându-şi faţa la pieptul lui Heze, nu acum. Nu încă.

— Hai acasă, mama, şopti Claire.

— Nu pot. Nu pot, zise Rachel privind-o cu nişte ochi roşii.

Durerea de pe chipul ei era îngrozitoare. Se uita la fiica ei, dar o Vedea pe Zoe. Numai pe Zoe.

Claire se întoarse cu spatele. Alungă acel gând, dar acesta reveni chinuitor. Din cauza privirii mamei ei plecase la New York. Din cauza

acelei priviri îngrozitoare. Din cauza acelei desfiinţări tăcute a lui Claire. Îi provoca numai sentimente de vinovăţie şi îndoială. Avea să se întrebe întotdeauna dacă mama ei i-ar fi văzut chipul în Zoe în cazul în care ea ar fi fost ucisă.

— Cred că ar fi mai bine s-o duc acasă, zise tatăl ei.

Claire încuviinţă, luptând ca să ţină pe loc un şuvoi de lacrimi. Se comportă cât de bine putu în faţa detectivilor şi a celor de la biroul medicului legist. Zoe murise şi, acum, o parte din ea însăşi murise odată cu ea, pentru că al ei era chipul la care se temea că părinţii ei nu se mai puteau uita.

— Du-te la tine, scumpa mea, o să te sun eu când o să se simtă mai bine, spuse Heze cu chipul îndurerat şi apologetic.

Claire încuviinţă ascultătoare Părinţii ei se depărtară de Joseph Street şi Heze făcea tot ce putea să-şi sprijine soţia care plângea isteric.

Maşina medicului legist ieşi din cimitir şi Williams se dusese la a lui. Numai Jameson rămăsese.

Ea îl privi, nevrând ca el să-i vadă expresia rănită.

— Trebuie să fie groaznic.

Cuvintele acelea rămaseră suspendate în aerul rece.

Lacrimile începură să se topească.

— O să supravieţuiesc, şopti ea scoţând cheile maşinii din buzunar.

— Lasă-mă să te conduc eu până acasă. În clipa asta nu arăţi mult mai bine decât mama ta, zise el luându-i cheile cu blândeţe.

Ea urcă în BMW şi îl lăsă pe el să conducă. În scurt timp ajunseră pe Prytania.

Nu vorbiră prea mult. Ea era aproape obişnuită cu tăcerea, numai că, de data aceasta, era altceva. Era deznădejde. Un întuneric beznă. Era sentimentul că, după moartea surorii ei gemene, nimic nu avea să mai fie în regulă vreodată.

El opri în parcare şi ea coborî din maşină. Nu voia decât să facă o baie, să bea ceva şi să stea un timp singură, să se gândească la ce trebuia să facă de atunci încolo.

El o luă de mână.

Ea se întoarse şi îl privi.

— Ar trebui să te vadă aşa cum te văd eu, spuse el.

— Şi tu ce vezi, Jameson, decât o victimă derutată şi aiurită?

O trase spre el mai mult.

— Văd o femeie hotărâtă şi curajoasă. Văd o femeie care vrea să salveze lumea.

— …Şi care s-ar putea să nu fie în stare să se salveze nici pe sine, spuse ea depărtându-se de el.

Lacrimile îi ardeau ochii. Era prea multe lucruri la care trebuia să se gândească, pe care trebuia să le clarifice. Între Zoe, Zoe, Shakita şi Laborde, avea impresia că universul ei explodase.

— Te poţi salva, Claire. Fă doar ce-ţi spun eu.

Ea râse printre lacrimi.

— Tu auzi ce spui?

— Nu mai este vorba de o chestiune bărbat-femeie, Claire. Nu eşti pregătită ca să te ocupi de treaba asta. Eşti avocată, nu poliţist.

Ea se gândi la Laborde cum comunica pe Internet; se gândi la ucigaşul plătit care se plimba prin oraş, aşteptând momentul în care să-şi lichideze victima. – l-ai văzut degetul mare? îl întrebă ea. Avea agăţat de el un carton din acelea pe care le vezi în filme. Şi Zoe a avut unul, de parcă ar fi fost ceva de vânzare la Wal-Mart.

Începu să plângă din nou, de data aceasta, în toată regula, însă.

— Câţi ani avea fata aia? Şaisprezece? Şaptesprezece? N-a avut nicio şansă. Cineva ar fi trebuit s-o prevină. Acum e în sertarul ăla, cu un tichet legat de deget, totul semnat şi parafat, trebuind doar să fie livrat familiei îndurerate.

Deveni prea mult pentru ea. Pe jumătate merse, pe jumătate alergă spre casă. Urcă scările în fugă, dar el o prinse din urmă.

— Nu e vina ta ca Shakita Jourdan e moartă. Şi nu e vină ta nici că ai chipul identic cu al lui Zoe.

Ea plângea.

— Ce ştii tu, Jameson? Ce ştii tu?

El o îmbrăţişa strângând-o la piept cu putere. Ea suspina zguduitor, rostind cuvintele printre

hohote.

— N-ar fi… trebuit… să se-ntâmple. Pot… pot să fac ceva. Pot… pot…

— E sarcina mea, scumpo. A mea. Trebuie să mă laşi să duc treaba asta până la capăt.

— Pot… să fac ceva;

— Ştiu. Dar n-o face, zise el luându-i faţa în mâini şi studiind-o o clipă, de parcă ar fi vrut să obţină o încuviinţare din partea ei.

Apoi se aplecă şi-o sărută, iar gustul lui fu ca o hrană pentru sufletul ei care tânjea după afecţiune. Deschise gura şi îl imploră să-i dea mai mult. Apoi îl simţi oprindu-se, de parcă l-ar fi surprins dorinţa ei.

— Nu mă lăsa acum, şopti ea în pieptul lui.

Când trupul lui fierbinte era lipit de al ei, ideea de a rămâne singură cu gândurile ei o îngţozea deodată. Deocamdată nu găsise cea mai bună cale şi probabil că nici nu avea să o găsească vreodată Era mult mai atrăgător să dea la o parte luarea de decizii, să scape de povara teribilă a responsabilităţii şi să se lase condusă de instinctele cu care se născuse. Sexul ar fi fost un balsam pentru toate rănile ei. Fusese prizonieră prea multă vreme, pornirile ei naturale fiind înăbuşite de uciderea lui Zoe, de teama de bărbaţi, de grijile legate de viitor. Dar acum avea să se elibereze, aşa cum se eliberase Phyllis dispărând.

În trase în apartament de curea. Străbătură

holul împleticindu-se, sărutându-se, pipăindu-se şi sărutându-se din nou. Îşi cufundă limba adânc în gura lui, iar el îi răspunse la fel, însă din ce în ce mai şovăitor, de parcă ar fi fost cuprins deodată de un atac de conştiinţă, de parcă n-ar fi fost sigur de starea ei emoţională.

Era inteligent, îşi spuse ea punându-i mâna pe bluza ei şi şicanându-l în joacă să o descheie. Starea ei emoţională nu era prea bună în clipa aceea, dar nu era pregătită să cedeze nervos încă. Avea să aştepte, cel puţin, până când era rezolvată treaba cu Laborde.

— Haide, spuse ea uitându-se la mâinile lui mari pe care le ţinea lipite de sâni

— S-ar putea să regreţi asta, spuse el precaut.

— Nu. N-o să regret nimic după asta, zise ea, dar lacrimile care îi şiroiră pe obraji o trădară. O să-mi trăiesc viaţa, o să-mi fac datoria şi o să dau naibii orice altceva.

Un zâmbet trist îi apăru pe buze şi îl sărută din nou, înainte să-l ducă în dormitor.

Făcură sex şi apoi făcură dragoste.

Partea de sex fusese delicioasă. Atingerealui era ca un amestec de oţef şi catifea între pulpele ei. Iar când el se eliberase, îi cuprinse şoldurile cu braţul său puternic şi o strânsese până când se eliberase şi ea cu violenţă.

Însă partea de dragoste îi plăcuse ei cel mai mult. În timp ce îi scotea sutienul, el îi cuprinsese sânii în mâini şi îi ridicase spre faţă. Inspirând

adânc, gemuse.

— Mirosul ăsta. Doamne, cât de mult îmi place mirosul tău! Niciun parfum, nimic, doar mirosul de femeie, dulce şi cinstită.

— Nu cinstită, spusese ea cu amărăciune în glas, după care îl sărutase şi îl întrebase: Ai face vizite conjugale la închisoare, agent Jameson?

— Nu, pentru că n-o să ajungi la închisoare, spusese el înainte să o întindă la loc pe pat, după care se pusese în mâna ei şi o şicanase până când ea ajunsese să implore îndurare.

Capitolul 29

Nu găsiseră niciodată toate cadavrele; el plănuise aşa. Abţinându-se să lase în urmă o mulţime de cadavre, aşa reuşea să nu arate ca un criminal în serie. Însă cadavrele pe care le găsiseră fuseseră lăsate de el cu o ironie pe care numai el o putea înţelege şi care îl amuza. Ca de exemplu, unde aruncase o evreică – pe coasta germană, bineînţeles. În Des Allemands. Şi unde aruncase o negresă săracă? Pe St. Charles Avertue, unde negresele sărace erau servitoare în case în care, sigur, nu locuiau.

Acum se întâmplase ceea ce era de neaşteptat. Pentru prima oară, unul din cadavrele lui J. Everad Laborde fusese dezgropat şi el nu era deloc încântat.

Laborde lăsă jos ziarul pe care se putea citi un titlu de o şchioapă; „Majoreta ucisă”. Poliţia caută

un criminal în serie. Se uită încruntat ia Fred şi Hockney, care stăteau în faţa biroului său.

— E foarte neplăcut, zise Fred căruia îi tremura mâna când sorbi puţin ceai dintr-o ceaşcă de porţelan. Extrem de neplăcut. Coincidenţa o să ne omoare. Cred că o să schimbăm victima de la petrecere.

— Îmi place enorm, spuse Hockney, a cărui mustaţă blondă şi încărunţită zvâcni. Publicitatea o să ne aducă o avere. De fapt, eu aş vrea o mărire de salariu chiar acum. Aşa aş putea să-l concediez pe nenorocitul acela de ultim contractor şi să angajez altul.

— Ultim? întrebă Fred.

Laborde se încruntă.

— Domnilor, trebuie să rezolvăm problema. Este, într-adevăr, ironic ca această faţă a murit şi că era o majorată, exact ca pretinsa noastră victimă. Ah, ar fi fost foarte bine dacă ar fi fost numai călcată de plută, pentru că s-ar fi uitat totul până acum şi noi am fi putut să ne continuăm planurile. Însă, lucrurile nu stau aşa. Deci, ce facem?

— Eu zic să nu schimbăm nimic, Everard „spuse Hockney. Ce, e vina noastră că fata a fost ucisă? De ce ar trebui să ne schimbăm noi planurile?

— E vorba, de responsabilitate, spuse Laborde. Nu putem să părem nişte ticăloşi fără suflet.

— Da, n-ar fi bine deloc, zise şi Fred.

— Atunci, ce ar trebui să facem? întrebă Laborde.

— Va trebui să schimbăm. Să reinventăm totul, spuse Fred.

Hockney îşi dădu ochii peste cap.

— Ah, dar n-o să avem timp.

Laborde se uită la amândoi. Întotdeauna simţise o plăcere sexuală când ucisese, dar ar fi simţit o satisfacţie teribilă lichidându-i pe cei doi.

— Cred că va trebui să schimbăm. Ar fi de prost gust să continuăm cu planurile iniţiale, aşa că, Hockney, cheamă-i pe actori şi spune-le că schimbăm profesia victimei pentru petrecerea de luni seară. Dă-le toate amănuntele pe care le cer pentru schimbarea fetei din majorată în orice altceva – numai s-o schimbaţi.

— Dar lucrurile s-ar putea încurca dacă o schimbăm. Misterui s-ar putea să nu se mai potrivească atât de bine, spuse Fred. Ştiţi cum e când se schimbă lucrurile, poţi s-o dai în bară.

— Schimbaţi-o, spuse Laborde ridicându-se.

Astfel dădea de înţeles că trebuiau să plece. Fred şi Hockney ieşiră din birou, vădit nemulţumiţi de rezultat.

Însă lui Laborde nu-i păsa. El era cel mai nemulţumit. Se uită la titlul din ziar. Se apropiau. Auzise că poliţia chiar exhumase un cadavru în vechiul cimitir evreiesc.

Oare cine ar fi putut să fie? se întrebă el cu o

ironie lipsită de umor. Avea să le ia câteva zile doar până când remarcau asemănările. Nu ştia cât îi mai rămăsese.

Răsuci ziarul în mâini. Datoria lui faţă de Asociaţia 555 era de a evita capturarea. Chiar dacă poliţia descoperea asemănări între cele două femei, tot nu aveau probe concrete.

Însă, avea un sentiment neplăcut. Cercul se strângea în jurul lui. Pentru prima oară de când jucau acel joc de societate, Noaptea Crimei Misterioase avea să fie lipsită de poezie. Victima nu avea să fie reală, ci doar o figură din carton creată de imaginaţia limitată a lui Fred şi Hockney. Nu avea să existe fineţe. Simetria, frumuseţea erau moarte.

Nu suporta lucrurile lăsate la voia întâmplării şi situaţia aceea era plină de aşa ceva. Schimbase aşa-zisa victimă, deci trebuia să schimbe şi criminalul. Altfel nu avea să arate prea bine.

Ideea îi veni de la un vers minunat dintr-un poem confederat vechi. „Strângeţi stindardul”, spunea acesta. Trebuia să-şi regleze conturile şi să părăsească oraşul. Dar, înainte, nu putea să rateze o ocazie unică. Până la urmă, poate reuşea să facă poezie din situaţia aceea.

Dacă nu puteau să comită noua crimă aşa cum fusese plănuit, poate trebuiau să repete una veche. Redux, asta voia clubul. Nimeni nu avea să-şi dea seama care era adevărul şi, dacă aceeaşi crimă era comisă de două ori, atunci…

Îşi chemă noul secretar. Tânărul cu chip trandafiriu, care părea abia ieşit de pe băncile şcolii, apăru imediat în biroul lui.

— Vă pot fi de folos cu ceva, domnule?

— Da, aş vrea să trimiţi asta. Să nu o trimiţi prin poştă, vreau s-o duci personal, spuse Everard scriind ceva pe una din cărţile de vizită ale asociaţiei, după care vârî biletul într-un plic şi scrise adresa din memorie.

— Du asta imediat. Vorbesc foarte serios.

Secretarul se făcu alb ca varul. Luă plicul, încuviinţă şi ieşi din birou cu spatele.

— Au găsit. Rujul e identic în ambele cazuri. Însă deocamdată nu l-au identificat, spuse Jameson, după ce închise telefonul şi se aşează pe canapea lângă ea.

Îi mângâie pulpa şi o privi pe deasupra cănii de cacao fierbinte.

— Şi, acum, ce urmează?

— O să-l identificăm. Marca ne va spune ceva.

— Sper.

Soneria răsună deodată stridentă. Ea se uită la ceas. Era patru după-amiaza.

— Poşta.

Se încălţă cu o pereche de adidaşi gheată roşii, vechi şi coborî.

Jameson privi în urma ei.

După ce făcuseră dragoste, o ţinuse în braţe multă vreme, cu spatele lipit de pieptul lui, mângâindu-i părul şi vorbindu-i cu o voce

somnoroasă. Fu un moment când se gândi că ar fi putut să nu-i mai dea drumul niciodată, dar fusese întrerupt de soneria telefonului; în clipa următoare, ea era îmbrăcată şi ieşise din dormitor.

Acum părea de neatins şi poate că era numai vina lui. Poate că avea acel efect asupra femeilor. Se înfierbântau şi se excitau, iar după ce se termina totul, redeveneau nişte nesuferite reci, aşa cum credea ta început despre ele.

Împinse la o parte taburetul. La naiba, era vina lui. Conducea o investigaţie, se culca cu ea, când era conştient că trebuia să păstreze distanţa. Ea era implicată în activitatea unei organizaţii alcătuite din nişte femei-victime care, deocamdată, lichidase doi inşi şi, dacă stătea să se gândească, el ar fi putut fi al treilea. Habar nu avea cât de strânse erau relaţiile în care se afla ea cu acele femei. Nimeni nu ştia încă. Tot ce ştia era faptul că aceasta primise numele surorii ei. Aşa că ea era implicată foarte mult.

Începu să-şi consolideze sistemul de apărare. Într-o bună zi, ar fi putut să se trezească cu un cuţit în spate. Era un prost. Exact. Ea îi plimba mirosul pe la nas şi el îl urma ca un câine în călduri. Ar fi trebuit să o lase de capul ei, dar, într-un fel, nu se putea rupe. O singură privire a ei şi era terminat iarăşi.

Da, era un mare prost.

Ridică privirea când o auzi intrând în apartament. O parte din el ar fi vrut să o îngheţe

la fel cum făcea ea, dar îi văzu chipul şi, deodată, ştiu de ce avea o asemenea putere asupra lui. Avea nevoie de el şi nu putea să sufere acest lucru.

— Uite, şopti ea, ţinând un plic în mâinile tremurătoare.

Se duse spre ea. Privirile li se întâlniră şi el simţi emoţia vânătorii cuprinzându-l deodată. Şi el avea nevoie de ea. Puterea era ca un drog şi ea era sursa lui.

— De ce o fi trimis-o? întrebă ea cu un glas stins şi speriat.

El se uită la cartea de vizită. Era de culoare crem şi în partea de sus avea tipăriţi cu auriu trei de cinci. Pe ea era scris un singur cuvânt.

„Prânzul?”

Capitolul 30

— Povesteşte-mi despre 555, tată, zise Claire.

Îl sunase pe tatăl ei şi îi propusese să se întâlnească în parcul Audubon, unde le aruncau acum raţelor firimituri de pâine din sandvişuri. Observă că nici tatăl ei nu prea avea poftă de mâncare.

— N-am fost niciodată membru, aşa că ştiu foarte puţine despre asociaţie.

Din gura tatălui ei ieşeau aburi când vorbea. Era frig pentru ora prânzului. Până şi lui Claire îi era greu să creadă că, până la Mardi Gras, nu mai era decât o săptămână. De obicei, narcisele şi

azaleele erau înflorite, până la acea dată. Gerul acela neaşteptat ucisese toţi bobocii.

— ştii mai multe decât mine, tată. Cine alege membrii? Ce fac acolo?

— În cea mă mare parte, sunt oameni de afaceri. Se întâlnesc acolo ca să mănânce şi să discute. Presupun, de asemenea, pensionarii îşi pierd vremea pe acolo cu amicii lor, ceva de genul ăsta.

— Există şi evrei?

El îi făcu cu ochiul.

— Nimeni nu ţi-ar spune dacă au fost sau nu.

Ea zâmbi. Îi făcea plăcere să-şi vadă tatăl, să ştie că el putea să-şi înfrângă durerea chiar şi numai pentru durata unui prânz…

— Deci, evreii se pot strecura, dar nu şi negrii. Ei nu se pot ascunde.

— Există şi câţiva creoli în asociaţie, fireşte, dar, într-un fel, nu cred că au vreo importanţă.

— Ai luat vreodată masa acolo?

— Nicio şansă, dar ştiu că Harry Weil a fost acolo o dată. Zicea că toată lumea se agita să facă rezervări pentru a se bucura de o mâncare excelentă.

— Şi eu aş vrea să fac asta.

— Mai rău era faptul că nu puteai să faci o rezervare şi gata. Şi, ţine cont, vorbesc de un membru gl asociaţiei. Există o ierarhie chiar şi în interiorul asociaţiei. Dacă făceai o rezervare, chiar dacă erai membru, cineva mai de sus putea să-ţi ia

locul. Majoritatea membrilor mai lipsiţi de însemnătate mâncau numai pe fugă.

— Glumeşti, nu? Adică, ce rost are să fii membrul unui club dacă nu poţi fi sigur nici de o rezervare?

El o bătu pe mână uşor.

— Semeni prea mult cu tatăl tău, Claire. Ai o privire de ansamblu asupra întregi lumi, nu numai asupra acestui orăşel din sud. Dar mama ta şi Zoe vedeau numai ce era în jurul lor şi nu cred că lucrul ăsta e prea sănătos. Noi doi, scumpo, avem tendinţa să ignorăm prea mult ceea ce ne înconjoară, iar mama ta şi Zoe erau prea fascinate de detalii lipsite de importanţă.

— Detalii cum ar fi cine e membru al asociaţiei şi cine nu.

Heze încuviinţă.

— Am fost invitată acolo la prânz.

Tatăl ei îngheţă vizibil.

— La 555? Bine, dar el e acolo.

El m-a invitat.

Punga în care se afla sandvişul lui căzu neobservată.

— N-6 să te întâlneşti cu el. N-o să accept. E prea periculos.

— O să port un microfon.

— E prea periculos, repetă Heze şi mâna începu să-i tremure.

Claire nu remarcase niciodată cât de mărunt părea când era înspăimântat.

— Eşti singura mea fiică. Nu poţi să faci asta, Claire.

— Agenţii FBI or să monitorizeze totul. Şi, în plus, o să fie ceva dezamăgitor de inofensiv. Ştie că autorităţile îl suspectează. N-o să facă nimic care să-l incrimineze în faţa surorii gemene a uneia din victimele sale.

— Nu-mi place.

— Ştiam. Probabil că n-ar fi trebuit să-ţi spun. Dar trebuie să mă duc, tată. Ştiu foarte puţine despre acest individ. Trebuie să aflu ce are să-mi spună, zise ea îmbrăţişându-l, după care le aruncă din nou firimituri raţelor. Mai povesteşte-mi despre ierarhia din cadrul asociaţiei.

— Harry spunea că se puteau consolida sau distruge cariere după felul cum te salută preşedintele, cu o strângere de mână sau un semn din cap.

— Te referi la Laborde acum?

— Da. El e actualul preşedinte. Presupun că încă mai sunt valabile aceste lucruri.

— E greu de crezut. Parcă vorbeşti despre un alt secol.

— New Orleans continuă să trăiască în alt secol. Cel puţin o parte din el.

Ea azvârli restul sandvişului în lac. Raţele se ciuguliră una pe alta pentru a lua ultima firimitură.

— Cred că trebuie să plec. Jameson vrea să mă pregătească puţin. Prânzul va avea loc mâine.

— Nu-mi place deloc, scumpa mea. Nu-mi place ideea că se va apropia de tine. Mă îngrozeşte.

Vocea lui era slabă şi nesigură.

Ea îl privi şi îl sărută pe obraz. Nu suporta că îl făcea să se îngrijoreze, dar nu avea încotro. Se întâlnea cu Laborde şi gata.

— La ce te gândeşti?

Claire mai degrabă simţi cuvintele decât le auzi. Liam îi sărută uşor părul de pe ceafă şi apoi rosti din nou cuvintele în şoaptă. Era miezul nopţii. Ploua. Frigul neobişnuit fusese alungat de o ploaie caldă.

Habar nu avea de ce se culcase din nou cu el. Mereu îşi spunea să-l ţină la distanţă, dar, apoi, ceva plesnea în ea şi dorinţa o împingea înapoi în braţele lui.

Poate că doar căuta protecţie. Poate că aventura ei cu el nu era altceva decât un fel de căutare a confirmării propriei feminităţi. A propriei sexualităţi. Poate că încerca doar să fie Phyllis şi să se rupă de trecut.

Sau poate chiar se îndrăgostea de el.

Era imposibil. Nu îşi imaginase niciodată că ar fi putut fi cuplată cu un bărbat ca el. El era de la ţară, ea de la oraş. El era puternic şi sigur şi, se cutremură, poate chiar republican, în timp ce ea era minionă, prudentă şi o democrată înrăită.

Dar, făcând abstracţie de acele diferenţe superficiale, relaţia lor tot avea un defect

fundamental pe care niciunul din ei nu găsise cum să-l elimine: Pentru el, totul era o vacanţă de lucru. Era un agent FBI şi i se alăturase doar pentru că primea un salariu pentru a o băga la închisoare.

Se întoarse cu faţa spre el. Părea mai puţin imens în întuneric. Stând întins pe o parte şi ţinând-o în braţe, o făcea să uite braţele lui musculoase care puteau să o ridice ca pe o păpuşă de cârpă. Lipită de pieptul lui de oţel putea să uite mai uşor faptul că era mai înalt decât ea cu mai bine de treizeci de centimetri. Iar când o săruta îndelung, apăsat şi tandru, o făcea să uite că era la fel ca oricare alt bărbat. Capabil de violenţă.

— Eşti atât de tăcută, zise el. Şi vocea făcu să-i răsune pieptul, îndemnând-o să-şi lipească mâna de el.

— Nu e bine. Uneori mă gândesc numai la asta.

El întinse mâna spre ea şi îi frecă sfârcul înainte – şi înapoi, într-o mişcare inconştientă. În timp ce făceau dragoste, o asemenea atingere ar fi excitat-o, dar în liniştea de după furtună, îi dădea un sentiment de siguranţă. Poate o falsă siguranţă.

— Înainte nu dădeai dovadă de asemenea şovăială, spuse el fără să facă un efort pentru a-şi ascunde nemulţumirea.

Ea îşi lipi obrazul de pieptul lui şi îi ascultă bătăile inimii. Sunetul acela era liniştitor.

— Mă gândesc la cazul ăsta. Când o să se termine totul, ce o să se întâmple cu noi? Mă atragi în dormitor doar pentru a-mi smulge o mărturisire în legătură cu

ZOE, sau chiar ţii la mine? O să treacă ceva timp până o să descopăr care e adevărul.

— Ţin la tine.

Ea îl privi, dar, în întuneric, nu putea să-i desluşească privirea.

— S-ar putea să mintă.

— S-ar putea. Nici eu însumi nu pun prea mult preţ pe cuvinte.

Ea îşi lipi din nou obrazul de pieptul lui.

— Dar pe ce pui preţ?

— Pe fapte.

— A face dragoste e un fapt.

— Da.

— Dar poate fi la fel de lipsit de însemnătate. Bărbaţii se culcă adesea cu femei la care nu ţin.

El nu spuse nimic.

Ea se ghemui şi mai mult lângă el, de parcă, ar fi îngheţat deodată.

— De ce trebuie femeile să fie la cheremul bărbaţilor?

— Aşa sunt? întrebă el râzând. Eu credeam că e invers.

— Nu. O femeie îi permite unui bărbat care are de două ori greutatea ei să o afunde în aşternut şi să o penetreze şi face totul conştient. E o chestiune de încredere. Nu suntem nişte

animale proaste care se împerechează în pădure, ci nişte făpturi care gândesc, calculează şi recalculează fiecare legătură.

— Şi de ce zici că femeile sunt la cheremul bărbaţilor?

— Femeile vor dragoste şi… uneori, nu primesc decât violenţă, spuse ea privindu-l în întuneric. Mi-e frică, Liam. Mi-e frică pentru noi, mi-e frică din cauza prânzului de mâine. Nu-l înţeleg pe Laborde. Nu sunt sigură că-i pot face faţă. Nu ştiu dacă o să pot duce totul până la capăt.

El se întinse şi o sărută pe nas liniştitor.

— O să reuşeşti. Chiar dacă şi numai pentru Zoe, zise el şi, petrecându-şi braţul peste fesele ei, o-trase deasupra, capturând-o, după care adăugă enigmatic: Şi bărbaţii vor dragoste. Să jiu uiţi asta. E sursa puterii.

După aceea tăcu, de parcă ar fi spus prea multe.

Capitolul 31

Pachetul microfonului părea greu şi vizibil, chiar dacă reuşiseră să i-l coasă în interiorul gulerului de la taior. Se privi în oglinda cea mare din holul Asociaţiei 555 şi văzu că arăta palidă şi speriată, un copil abandonat cu ochii mari şi cu o claie de păr închis la culoare. Domnişoara Rătăcită. Nu avea să reuşească. J. Everard Laborde nu avea să recunoască nimic niciodată.

Era în cel mai bun caz o suferinţă inutilă.

— Domnişoara Green? Domnul preşedinte vă aşteaptă, spuse maître d făcându-i semn să-l urmeze. Ea străbătu salonul aglomerat, părând nelalocul ei în mijlocul acelei mări de bărbaţi. Simţi cum i se strânge stomacul. Tot nu avea idee de ce o invitase acolo şi acel semn de întrebare o umplea de tensiune. Era cuprinsă de groază şi aceasta îi accentua toate simţurile.

Laborde se afla în partea din spate a încăperii, într-un colţişor izolat de unde se puteau vedea palmierii din curte. O studia din partea cealaltă a salonului şi privirea lui avea tot atâta forţă ca o bătaie pe umăr. Ea nu putea să o ignore.

Se apropie de el. Devenea din ce în ce mai solid cu fiecare pas al ei. O aştepta la masa acoperită în întregime cu alb şi părea un rege pe tronul său.

Şi gata cu capul ei.

— Drăguţ din partea dumitale că mi-ai acceptat invitaţia, domnişoară Green, spuse şi ridicându-se.

Îl privi pe maître d cum îi ţinu scaunul, după care se aşeză şi el…

— Am fost surprins când am primit biletul dumneavoastră, spuse ea cu o voce egală. Nu-mi închipuiam de ce aţi dori să luaţi masa cu mine. Şi nici acum nu-mi închipui.

— Nu? întrebă el şi îi făcu semn chelnerului să desfacă sticla de vin.

Acesta făcu un gest teatral când destupă sticla, îi dădu dopul lui Laborde şi, după ce sticla fu aprobată, umplu două pahare de Merlot, turnându-i întâi lui Claire.

Laborde ridică paharul pentru a toasta.

— Sora dumitale a fost exhumată şi nu ai idee de ce te-am invitat aici, spuse el zâmbind şi arătându-i spre pahar. Trebuie să guşti, domnişoară Green. Podgoria Zubre de pe malul celălalt al lacului Pontehartrain. E mică şi sticlele cu acest vin se găsesc foarte greu. Motto-ul lor e: „Pentru locuitorul oraşului New Orleans care ştie să fie selectiv", zise el ridicând paharul şi mai sus şi rotindu-şi privirea prin salon, amuzat. Şi bănuiesc că aceştia suntem noi.

Ea îl privi fără să se atingă de vin.

— Haide, domnule Laborde, am auzit că până şi evrei au trecut pe aici.

El râse uşor.

— Atâta timp cât aveau relaţii sus puse şi susţineau că sunt nobili, nu mă îndoiesc că ai dreptate.

— Dumneata mi-ai ucis sora, domnule Laborde?

Întrebarea păru să cadă direct pe faţa aceea de masă imaculată, murdărind-o. Aproape că se aştepta ca Laborde să îşi ude colţul şervetului şi să şteargă pata.

El, însă, continua să zâmbească. În costumul acela croit de comandă pe Bond Street părea

ciudat şi chipeş şi nici chiar întrebarea cea mai vulgară nu păru să-l tulbure.

— Domnişoară Green, spuse el cu un licăr cidat de admiraţie în ochi, încă nici n-am mâncat.

— Nu prea mi-e foame.

— Dar trebuie să guşti „etouff-ul nostru de languste. E cel mai bun din oraş. Şi sper că nu te deranjează, dar am comandat eu şi pentru dumneata. Vechile obiceiuri nu se uită uşor.

— Nu e decât o şaradă…

— Chiar?

— Am venit să aflu ce s-a întâmplat cu Zoe.

— Nu pot să-ţi spun nimic despre asta, zise el zâmbind iarăşi. Drept ce mă iei? Un idiot? Poliţia şi FBI-ul au fost aici şi mi-au pus atâtea întrebări, aşa încât ne-am decis să le oferim propria fântână. Sunt sigur că ai acceptat invitaţia mea numai pentru că te-au recrutat. Unde e microfonul, apropo? în ziua de azi se fac tot felul de minuni cu ajutorul microelectronicii, nu?

Ea îl privi stupefiată, închipuindu-şi-i deja pe agenţii care ascultau scoţându-şi căştile înnebuniţi.

— Ah, iată, spuse el când fu adusă salata.

— Presupun că acum pot să plec. Dacă nu vrei să vorbeşti, înseamnă că toată povestea asta este inutilă, spuse ea ignorând salata şi punându-şi şervetul pe masă.

— Nu pleca, Claire. Numai pentru că ştiu totul despre tine nu înseamnă că nu pot să mă bucur de

compania ta o oră, două, nu?

— Nu m-ai invitat aici ca să te bucuri de compania mea. Aşa ceva nu e posibil, aşadar ce doreşti?

Vocea ei încărcată de frustrare trebuia să se fi ridicat prea mult chiar şi pentru acel colţişor semiintim, deoarece câteva persoane întoarseră capetele şi se uitară la ea.

— Ce doresc? întrebă el cu răceală. Să fii puţin mai manierată. Dă-mi voie să-ţi amintesc că sunt preşedintele acestei organizaţii nobile. Mă văd nevoit să-ţi cer să fii mai diplomată.

Ea se uită în jur la mulţimea de bărbaţi albi îmbrăcaţi în costume.

— Cum o să le dai vestea membrilor acestei organizaţii nobile când o să fii dus în Angola pentru a fi pus pe scaunul electric, domnule Laborde?

— Everard, te rog.

Deodată o cuprinse acea senzaţie de Zonă Crepusculară. Stătea de vorbă cu un individ care era foarte probabil un criminal în serie şi el o trata ca şi cum ar fi fost Carole Lombard şi ar fi luat masa la „21”.

— Everard, repetă ea, numele sunându-i ciudat pe buze…M-ai chemat aici pentru un anumit motiv. Care e? Mărturisesc că sunt tare curioasă.

— I-am spus celeilalte domnişoare Green să-mi zică Everard – deşi, dacă-mi amintesc bine, sora

dumitale nu se supăra când îi spuneam domnişoară Green.

— Vă admira pe dumneata şi pe cei ca dumneata, domnule... Everard. Nu cred că o să pricep vreodată de ce.

— Zoe era foarte drăguţă, nu-i aşa? Cu părul ei bogat şi ochii căprui aurii. La fel de drăguţă ca tine, spuse el bătându-şi obrazul uşor cu încheieturile degetelor, ca şi cum s-ar fi gândit la probleme importante pentru univers. Ieşi cu mulţi bărbaţi, Claire? Pun pariu că bărbaţii roiesc în jurul tău.

— Nu, spuse ea încet şi cu sufletul plin de ură. Nu mă simt prea bine în compania bărbaţilor de la moartea lui Zoe.

— Dar de mine nu te temi. Nu se poate să te temi.

Doar ai venit la masă...

— Cea mai groaznică teamă e cea de necunoscut. Nu, nu mă tem de tine, Everard. Ştiu ce eşti.

— Touch, domnişoară Green.

— Mai există cadavre pe care nu le-a descoperit poliţia?

El îşi ridică privirea. O pată mică se vedea pe cravata sa Hermes. Două sute de dolari aruncaţi în vânt, îşi spuse ea. Era neatent şi era convinsă că nu-i stătea în fire. Poate că, totuşi, reuşise să-i provoace nelinişte.

— Trebuie să fii o avocată excelentă. Îţi place

să şochezi oamenii cu întrebările tale.

— Deci, unde sunt celelalte? în mlaştină? La bancurile de nisip? îngropate în curtea casei tale?

— N-ai întrebat de cuptor… zise el punând furculiţa jos, sau vouă nu vă place să mai vorbiţi de cupotare?

Pe ea o cuprinse furia. Se uita la el şi nu-i venea să creadă că stătuse treaz toată noaptea întrebându-se dacă nu cumva, la un moment dat, ar fi trebuit să deconecteze microfonul şi să-l prevină în legătură cu ucigaşul trimis de Zoe. Acuma acest lucru era de neconceput. Nu avea să-l salveze pe acel ticălos. În niciun caz.

— Dumneata mi-ai ucis sora, domnule Laborde. Amândoi ştim asta. Şi n-o să intru în mormânt până n-o să te dau pe mâna justiţiei.

— Deci, să vedem… spuse el ridicând degetul arătător ca şi cum ar fi numărat. Angola pentru mine, Porţile Rugăciunii pentru tine. Eu îmi pun banii pe Porţile Rugăciunii.

Ea roşi puternic. Adrenalina îi creştea intens.

— E cumva o ameninţare, domnule Laborde?

El o privi surprins.

— Doamne sfinte, nu. Crezi că aş vrea să intru la puşcărie pentru o ameninţare? Crezi că vreau ca FBI-ul să mişune pe-aici, aruncându-mi ordine judecătoreşti în faţă? Neg categoric că a fost o ameninţare.

Ea se ridică, neputând să mai suporte. Toţi ceilalţi din salon părură să se întoarcă în acelaşi

timp spre ei.

— Când o să vrei să mărturiseşti, o să revin cu plăcere, dar, până atunci te foloseşti de această invitaţie ca să te joci cu mine…

— Dar nu poţi să pleci. Încă n-ai gustat salata.

Ea îşi reprimă dorinţa de a-i azvârli paharul de vin în faţă.

— Ştii, ar trebui să mărturiseşti. Există lucruri pe care nu le poţi controla, domnule preşedinte al Asociaţiei 555. Ai putea să ajungi chiar dumneata într-un şanţ în Des Allemands.

— Acum mă ameninţi tu, Claire?

— Vreau să-ţi spun adevărul, zise ea aplecându-se peste masă şi privindu-l în ochi. Nu eşti singurul care are putere, Everard.

Apoi îşi luă poşeta de pe masă şi străbătu salonul.

Laborde privi în urma ei.

— Am obţinut o potrivire, spuse Williams sorbind dintr-un pahar de hârtie plin cu cafea fierbinte. Urmele de ruj ale lui Zoe Green şi ale Shakitei Jourdan sunt identice. Acum încercăm să identificăm fabricantul.

Claire se uită la rezultatele laboratorului. În sfârşit, poliţia îi arătă totul, dar nu era prea mult în afară de o listă de ingrediente care alcătuiau formula unui ruj. Pe listă erau o mulţime de cuvinte care începeau cu „para” şi „metil”. Analiza chimică dovedise că rujurile aveau formule identice. Singura problemă era că victimele îl

purtaseră la o diferenţă de cinci ani.

— Ce face pe Internet? întrebă Jameson încrucişându-şi cizmele de cowboy pe biroul lui Williams.

— Nimic prea incriminator. Nazişti. Nazişti. Nazişti. Se pare că-i place porcăria asta, dar aşa sunt un miliard de oameni, altfel posturile publice de televiziune din ţara asta ar da faliment.

— Sora mea era evreică. Poate că uciderea ei a fost o crimă rasistă. Exact specialitatea dumitale, agent Jameson, spuse Claire.

El scutură din cap.

— Nu te grăbi, femeie. Ceea ce îl excită şi ceea ce urăşte s-ar putea să fie unul şi acelaşi lucru. Nu văd vreo dovadă ce ar fi fost o crimă rasistă. Eu văd un sociopat.

Ea lăsă raportul laboratorului deoparte.

— Bănuiesc că asta n-are nicio importanţă, dacă poate fi prins.

— Ba are mare importanţă, spuse Jameson privind-o pe sub gene. Motivul. Dacă urăşte evreii, atunci, un evreu bun e unul mort şi oricare evreu ar fi putut să cadă victimă, spuse el îndreptându-se şi privind-o drept în ochi. Însă pe banda înregistrată când aţi luat masa, nu se aude vorbind ca şi cum ai fi fost doar o simplă evreică pentru el. Nu, era complet concentrat asupra ta. Tu erai deosebită, l-ai captat interesul. Se gândea numai la tine.

— Dumnezeule, nu pot să sufăr chestia asta cu

criminalii în serie. Mă îngrozeşte teribil, spuse Williams mototolind paharul şi aruncându-l în coşul arhiplin.

— De ce a ucis o evreică şi o negresă? Cu siguranţă eu n-are relaţii sociale cu astfel de oameni.

Sigur o speriase şi pe ea.

— Poate pentru că negrii şi evreii îi sunt interzişi.

Probabil că a avut un tată anal-retentiv care era parţial Robert Young, parţial Himmler. Să zicem că mama lui era pasiv-agresivă. Avem reţeta clasică pentru un adevărat psihopat.

— Şi tot nu avem nimic care să-l lege de ambele crime, în afară de unlucru foarte slab. Microfonul n-a fost de niciun ajutor, zise ea.

— Dacă aşteptăm, o să vină după tine. Nu putem aştepta.

Ea se uită la Jameson nedumerită.

Chiar şi Williams clătină din cap a neîncredere.

— De unde ştii chestia asta, Jameson? Mă sperii şi pe mine.

Liam o privi pe Claire.

— Pentru că l-a provocat. Şi pentru că mai cred că a simţit ceva pentru sora ei. O adevărată pasiune. Câţi dintre noi refuzăm o a doua şansă?

— Deci, ce vrei să spui, omule? interveni Williams. Everard Laborde vrea să uite de divorţ şi o să se comporte mai bine de data asta? O să se

schimbe pentru Claire, o să-i dea întâlnire şi o să uite de povestea cu crima?

Până şi lui Claire îi veni să râdă.

— Ce încerci să spui, Liam? Totul îmi sună şi mie foarte ciudat.

— Vreau să spun, zise el rostind clar fiecare silabă, că, dacă vrei să afli ce i-a făcut lui Zoe şi de ce, trebuie să înţelegem cine e el. Vrea să-ţi facă şi ţie exact ce i-a făcut surorii tale.

Ea bănui că, în subconştientul ei, ştia deja că era adevărat. Duse mâna la buze, atingându-le cu degetul, îngheţase de groază.

— Tot nu-mi vine să cred că ar risca. Ar fi atât de evident.

— Oamenilor le place foarte mult să închidă ochii în faţa lucrurilor evidente, zise el. Primul meu caz a fost o spargere de bancă şi ştiţi ce a spus unul din martori? A zis: „L-am văzut pe individ ieşind din incinta băncii şi urcând în maşină şi, pe urmă, m-am întrebat: Hei, de ce o purta tipul ăsta mască?” Pe cuvânt că aşa a spus. N-am născocit nimic. Şi era teribil de serios.

— Bine, deci e adevărat. Poate că este concentrat asupra mea. În cazul ăsta, ar trebui să ne folosim de atenţia lui pentru a-l prinde. Ce va trebui să fac? întrebă ea liniştită.

Williams îşi frecă maxilarul.

— Ştii, Jameson, dacă ai dreptate, ar fi o prostie să nu încercam s-o folosim.

— Nici nu vreau s-aud. N-o s-o folosesc ca

momeală. Am văzut chestii din astea ieşind prost, vreau ca ea să se ţină cât mai departe de el cu puţină.

Chiar şi ea remarcă punctul slab din raţionamentul lui.

— M-ai lăsat să iau masa cu el.

— Era un loc public şi aveai un microfon asupra ta. Nu poţi să-l porţi în permanenţă, gândindu-se că s-ar putea să-l vezi.

— Dar, dacă ceea ce spui tu e adevărat, Liam, e mai periculos să-l lăsăm aşa, când ştim că e concentrat asupra mea.

Liam strânse din dinţi.

— Las-o baltă, Claire. Eu sunt cel cu experienţă, ai uitat? Eu trebuie să iau hotărâri în cazuri din astea şi spun că e prea periculos. Nu poţi să atragi în cursă indivizi că Laborde. Un motiv e că e prea greu să găseşti probe împotriva lor – abia după ce se strânge o grămadă de cadavre e posibil să ai o şansă şi nu vreau ca tu să faci parte din grămadă, spuse el dându-şi picioarele jos de pe biroul lui Williams. Am încheiat discuţia. Acum haide să mergem să mâncăm ceva.

— Trebuie să acţionez cumva. Sora mea a fost ucisă.

— Las-o baltă. Nu te mai gândi la asta. Să iei masa de prânz cu el e una, să-l ademeneşti şi să-l atragi în câmp deschis e alta, mult mai riscant şi n-o să faci tu aşa ceva.

— Ori trebuie să ajut la capturarea lui, ori… ori s-ar putea să am grijă să nu fie nevoie să-l mai capturezi.

Şi Jameson şi Willimas se uitară la ea.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Williams.

Liam schiţă un zâmbet sarcastic şi o privi în ochi.

— Cred că ştiu ce.

— Poate ar trebui să discutăm la cină despre rolul meu în capturarea lui Laborde. Ştii, Liam, am descoperit că eşti teribil când ţi-e foame, zise ea zâmbind.

Ochii lui se întunecară dezaprobatori.

— Foarte bine. Hai să mergem să mâncăm şi să stăm de vorbă.

Ea se uită întâi la Williams şi apoi la Jameson.

— Vreau tare mult să particip la treaba asta. Este important pentru mine să fac ceva în privinţa lui Laborde.

— Într-un fel sau altul, hm? spuse Jameson aplecându-se spre ea. Vreau ca, la cină, să-mi spui absolut tot ce se petrece.

Williams părea extrem de derutat.

— Cred că o să vă las să vă decodificaţi conversaţia şi o să mă duc la laborator să văd dacă au identificat rujul ăla.

Detectivul ieşi şi Jameson îi aruncă lui Claire acea privire caracteristică lui, pe sub gene.

— Hai să mergem. Avem multe de discutat.

Ea se gândi la individul despre care Phyllis

spusese că se află acolo aşteptând să-l lichideze pe Laborde şi se întrebă dacă nu cumva raţionamentul ei era plin de cinism. Neparticiparea ei ar fi putut fi decisivă; era posibil că, deja, să fi întrecut măsura, pentru că habar nu avea când şi unde avea să se dea lovitura. Toate îndoielile reveniră în forţă.

Dar, acum, pentru prima oară, găsi, în sfârşit, o speranţă. Avea să se implice în prinderea lui Laborde. Putea să-l ajute pe Jameson. Putea să facă şi ea ceva. Şi avea să fie legal.

Deveni mai optimistă.

— Cred că am câteva idei pentru prinderea lui. Am putea să batem în chestia cu evreii, să-i stârnim interesul…

— Pe el nu-l interesează decât sadismul şi moartea.

Cum propui să stârnim asemenea interese fără să dăm de necazuri?

Ea tăcu. Ar fi putut fi amuzant să se joace de-a Nancy Drew, dar nu trebuia să uite cine era ticălosul. Acolo nu era vorba de ficţiune.

— O să mă descurc, zise ea.

În definitiv, o avea pe Zoe care să-i amintească.

„Super Bowl Motor Court” era un mic motel de pe Airline Highway, care nu mai văzuse un automobil decât trecându-i pragul din 1967. Prostituatele erau principalele cliente acum, ca de asemenea, şi nişte gunoaie din staţia Greyhound.

Lenny Magda se uita la un astfel de gunoi acum. Tipul care stătea în faţa recepţiei avea suficiente tatuaje făcute în puşcărie pentru a câştiga un concurs „Cape Fear”. Dar, cu siguranţă, nu avea înfăţişarea lui Robert dă Niro. Părul murdar şi-i fără nicio culoare era strâns în coadă. Avea o geacă de motociclist şi nişte blugi soioşi.

Lenny văzuse o mulţime de indivizi dubioşi de când îi ţinea locul socrului său, dar tipul acela era unul din cei mai mizerabili. Avea o acnee oribilă care încă mai erupea pe faţa lui plină de adâncituri, iar dinţii din faţă îi lipseau. Mai avea şi un tic, scoţând limba prin golul dintre dinţi la fiecare fată care trecea pe lângă geam.

Scrise în registru cu litere mari: Omul Iadului, după care ceru o cameră.

— Douăzeci şi patru de dolari înainte – dacă ai de gând să stai toată noaptea. Altfel, cincisprezece dolari ora, spuse Lenny şi simţi furnicături în ceafă când îl privi pe individ.

— O să stau aici în noaptea asta şi poate şi mâine noapte şi poimâine noapte şi aşa mai departe.

— Poţi să plăteşti când pleci, spuse Lenny dându-i o cheie.

— Cum ajung în centru?

— Vrei să te duci în Carter?

— Nu. Am venit să fac afaceri cu un avocat, spuse Omul Iadului zâmbind. Lenny aştepta să-l vadă scoţând limba şi răsuflă uşurată când nu o

făcu.

— Poţi să iei autobuzul de afară. O să te ducă pe Canal Street.

— Bine. Exact acolo vreau să ajung. Am o treabă de făcut, tipule. O treabă.

După aceea, Omul Iadului îşi luă rucsacul murdar, se întoarse şi plecă. La spate, sub centura blugilor, se vedea o umflătură, abia vizibilă sub geaca neagră de piele. Purta armă.

Lenny nici nu voia să ştie.

Capitolul 32

A-l angaja pe Gerry Velrnun să omoare pe cineva era ca a le da voie adolescenţilor să se răzvrătească. Îşi luă munca în serios. Stătea în faţa clădirii de pe Canal Street 555 şi îşi repeta în gând lucrurile pe care le avea de făcut:

Identifică Victima învaţă Programul Victimei Lichidează Victima

Era uşor. Ce dacă avea mai puţin de două săptămâni la dispoziţie? Ce dacă nu ducea misiunea la bun sfârşit şi nu ridica cealaltă jumătate de bani?

ia stai puţin. Avea să ia toţi banii. Nu avea nevoie decât de un cadavru, de preferat cel după care venise, dar orice cadavru ar fi fost bun. Atâta timp cât căţeaua care îl angajase era fericită, orice cadavru ar fi fost bun.

Şi dacă, totuşi, căţeaua nu avea să fie mulţumită? Avea să-i închidă gura odată pentru,

totdeauna şi gata. Numai vocea ei răguşită de la telefon îi spunea că îi plăcea să se plângă. Nu avea să rişte ca o muiere să se plângă de el că lichidase pe cine nu trebuia.

Se uită la hârtia murdară din mâna lui: 555 Canal scria pe ea alături de numele J. Everad Laborde.

Pe dos era numele şi adresa femeii cu care vorbise la telefon. Cea care îl angajase. Claire Green. Maison Robert, Prytania Street.

Mesaj pe Internet:

FOAME. VOM OMORÎ PENTRU MÂNCARE.

REX

Detectivul Williams se uita la ecranul computerului împreună cu Johnnie Robbins, agentul FBI trimis de la Quantico. Acesta apăsă frenetic pe mouse.

— Eşti expert în computere. Ei, unde e? Cei de la compania de telefoane zic că vorbeşti chiar în clipa asta cu Danemarca.

— Credeam că-i place să lase mesaje, spuse Johnnie apăsând pe mouse. Îl vezi pe ăsta? Destul de rău, nu? Noi îi numim Clubul Cibersadism. Mesajele sunt de-a dreptul înspăimântătoare. Despre părţi ale trupului. Chestii de genul ăsta.

Williams înghiţi în sec.

— Bine. Danemarca?

— la legătura cu Universitatea din Copenhaga şi, acolo, avem dovada că cineva o să răspundă. Trebuie doar să-i dăm un nume.

— Ce fel de nume îţi iei în chestiile astea? întrebă Williams uitându-se la ecran.

— Orice nume. Important e să intri în legătură cu el şi să-i faci să joace aşa încât să se dezvăluie.

Williams îşi dădu ochii peste cap.

— Acul în carul cu fân. Ai idee cine ar putea fi?

— Am tot materialul pe care l-am putut obţine în legătură cu tipul. Ce îi place, ce face. De obicei, numele se leagă de ceva. Am avut o prietenă odată căreia îi plăcea să bată bărbaţii. Pe computer se semna cu numele „The Bla" Dalia Neagră.

— Bine. Nu ştiu dacă o să descoperi ceva, dar continuă. O să te anunţăm ori de câte ori sună în Danemarca.

Johnnie Robbins încuviinţă.

Liam o privi cum se plimba prin cameră. Nu era îmbrăcată decât cu un pulover din bumbac foarte mare şi o pereche de ciorapi. Bănuia că, dacă ar fi fost fiica lui, i „s-ar fi părut amuzant.

Dar nu era fiica lui. Ci o femeie de aproape treizeci de ani, care îl înnebunea. Şosetele groase nu îi ascundeau gamba frumos formată, iar dungile puloverului i se lipeau de şâni, creând neaşteptate lumini şi umbre în peisajul monoton. Descoperi că se putea uita toată ziua la puloverul acela larg. Ea îi înnebunea hormonii.

Şi îl înnebunea şi pe el. Tot se mai gândea că avea să-l atragă pe Laborde şi el nu ştia cum să-i explice mai bine că nu avea să o facă. Era periculos. Ar fi putut fi ucisă. Nici nu putea să se

gândească la aşa ceva. Chiar începea să se întrebe cum avea să se ducă la Tulsa fără ea.

— Bei o cafea? îl întrebă ea întinzându-i o cană.

El o luă şi se uită după ea, acel pulover imposibil făcându-l să simtă furnicături în palmă.

— Mă gândeam. Trebuie să ne uităm pe lista cu membrii asociaţiei, zise ea ghemuindu-se lângă el şi sorbindu-şi cafeaua, expresia din ochii ei fiind diferită de cea de dinainte.

Pe chipul ei era o lumină pe care el nu o mai văzuse până atunci. Era speranţa. Credea că, într-adevăr, avea să ajute de data aceasta, însă el nu avea să o lase. În niciun caz. Prefera vinovăţia în locul durerii.

— Avem deja o listă a membrilor.

— Da? întrebă ea făcând ochii mari. Vreau s-o văd. Poate îi cunosc pe unii din ei. Putem să-i întrebăm dacă au observat ceva ciudat la Laborde.

El pufni.

— Cum poţi să faci astă cu un grup de bărbaţi care sunt lipiţi unii de alţii cu acelaşi clei? E ca şi cum ai interoga toţi membrii Klan-ului ca să vezi dacă îl vor da în vileag pe cel care a cumpărat cearşafurile cele mai albe.

Ea îşi aţinti privirea asupra lui:

— De ce am sentimentul că nu ai o părere prea bună despre ideile mele?

— Am o părere foarte bună despre ideile tale, Claire. Pentru o persoană care nu e deloc

pregătită în domeniul adunării de probe incriminatorii, eşti grozav de bună. Dar vreau să nu te amesteci în treaba asta, zise el punându-şi cana de cafea pe burtă şi rezemându-se de spătarul canapelei.

Sexul era minunat. Mult mai bun decât cel mai bun din viaţa lui. Se certau în fiecare seară, după care făceau dragoste până în zori. Cinci ore pe un taur nu se comparau cu opt secunde în pat cu ea. Sincer, se simţea minunat. Relaxat şi mulţumit. Ar fi putut să atingă starea de satisfacţie totală până acum, dacă n-ar fi fost musca aceea enervantă care îi dădea roată capului.

— Poate ar trebui să-ţi arăt nişte fotografii. Poate că asta ţi-ar mai tăia din entuziasmul ăsta îngrozitor. Vrei să vezi picioare tăiate, cranii pe jumătate mâncate şi…

Ea ridică o mână.

— Vreau să ajut. Trebuie să ajut.

El îi luă mâna şi i-o lipi de piept. Ea se aplecă şi i-o sărută.

— Scumpa mea. Ştiu că ai impresia că o să se facă dreptate dacă o să dai o mână de ajutor la prinderea lui Everard Laborde, dar n-o să fie aşa. N-o să te trimit acolo şi să aflu că ai dispărut.

— Trebuie să fac ceva.

Ochii aceia care îl fascinaseră păreau umbriţi de un nor.

— Într-un fel sau altul.

— Uneori i eşti nevoit să suporţi neputinţa.

— Ce ştii tu, Jameson? Dacă nu rezolvi un caz, ce-ţi pasă? Nu sora sau fiica ta a fost omorâtă.

— Ştiu ce-i ăla sentiment de vinovăţie. L-am cunoscut. Există chipuri pe care încă le mai văd când închid ochii, spuse el făcmd tot posibilul să-şi păstreze calmul. Dar ce pot să fac? Nu sunt Dumnezeu.

— E aproape şocant cu câtă uşurinţă te lepezi de mantia asta a eroismului, Liam. Uneori am impresia că eşti la fel de crud ca… ei bine, ca unii din ei.

El nu îşi mai reprimă furia.

— Habar n-a ce vorbeşti, zise el printre dinţi. Crezi că, dacă îmi cunosc limitele, sunt un fel de criminal?

— Eroii nu se lasă împiedicaţi de limite, spuse ea cu reproş în glas.

— Grozav. Şi eroii care fac ce fac eu sfârşesc prin a muri, spuse el privind-o furios. Sau, mai rău, fac să moară alţii.

— N-ar fi vina ta, dacă mi s-ar întâmpla ceva, ci a mea. Eu iau această hotărâre fiind perfect conştientă de pericol.

— Cum poţi să ghiceşti viitorul? De unde ştii ce-o să facă? El e acolo şi, aşteaptă. E o creatură a prilejului. Nu-i oferi prilejul unei asemenea fiare.

— N-ar fi vina ta, repetă ea.

— Ba ar fi vina mea, se răsti el. Aşa cum a fost şi cu

Joey. Eu am sunat la ziar. Eu le-am spus de

Joey. Eu l-am pus în reflector, eu am făcut din el un erou. Am chemat ziariştii, fir-ar să fie. Eu i-am chemat.

Ea îl privi. Era evident că ştia că el spune ceva, în sfârşit, că face o dezvăluire. El ar fi vrut ca-şi poată lua cuvintele înapoi.

— El era puştiul din Taylerville, Liam? întrebă ea aproape în şoaptă.

El doar se uită la ea. Îşi petrecuseră atâta timp împreună şi erau atât de apropiaţi, încât avea impresia că îi spusese deja de Joey. Dar nu-i spusese. Şi nu voia să înceapă acum.

— Nu spun decât că ar fi o nebunie să te duci acolo ca momeală. Trebuie să mă laşi să-mi fac meseria.

— Mi-e teamă de meseria ta, Liam, spuse ea cu o expresie de tristeţe pe chip. Când laşi poliţia să rezolve treburile, lucrurile se complică din cauza birocraţiei.

— Ce vrei? Un miracol? Vrei să suflu viaţă în trupul surorii tale? Sunt agent FBI. Asta e tot ce ai, Claire. Trebuie să crezi în mine.

— Nu cred în eroi, zise ea şi se ridică de pe canapea.

El o privi.

— Ce-ţi trece prin cap?

Ea nu se uită la el.

— N-am nevoie nici de Zoe, nici de tine. O să-l omor singură.

— Nici nu ştii de unde să începi.

— I-am captat atenţia. E un început.

El se ridică şi o îmbrăţişă. Era atât de scundă, de fragilă şi deşteaptă. Gândul că ar fi putut să o piardă îl îngrozea. Lumea avea nevoie de Claire Green în ea. El avea nevoie de Claire Green.

— N-o să mă port deloc cu mănuşi în treaba asta. Băieţii buni sfârşesc ultimii. Ar fi trebuit să-l cunoşti pe tata. O să te bag în puşcărie ca să te ţin departe de toate astea, după care poţi să mă urăşti cât vrei.

Ea râu îl privi.

— N-am nevoie de un bărbat care să ucidă balauri. Când o să ajungem la tribunal să nu uiţi că am spus asta.

Mesaj pe Internet:

EA ERA UN COPIL ŞI EU ERAM UN COPIL ÎN ACEST REGAT DE LÂNGĂ MARE

REX

Johnnie Robbins se uită la acel mesaj, după care căută repede printre hârtiile de pe birou. Se uită pe ele, după ceva. În mintea lui ceva făcea clic şi turba de furie încercând să-şi dea seama ce era.

În cele din urmă, găsi. Era un vechi curiculum vitaie din dosarele de la Asociaţia 555. Singurul motiv pentru care J. Everard Laborde era preşedintele acesteia era că fusese Rex.

Degetele lui Johnnie zburară pe taste. Îşi scrise mesajul, după care se rezemă de spătarul scaunului şi aşteptă. Poate că era un drum

înfundat dar era cel mai bun din ziua aceea. Se uita la cuvintele scrise şi îşi ţinea degetele încrucişate.

Mesaj pe Interent:

VOM OMORÎ – CE TE FACE SĂ FII REGE?

SUPUSUL TĂU VEŞNIC CREDINCIOS

Capitolul 33

— Tată, unde e pistolul ăla vechi? Ştii, cel moştenit de la unchiul Jimmy? Mă gândesc să iau nişte lecţii de tras cu arma, spuse Claire luându-şi privirea de la farfuria cu salafă.

Tatăl ei stătea în faţa ei la masă, tot fără să mănânce.

— La ce-ţi trebuie să iei lecţii de tras cu arma? De ce e nevoie să te aperi singură, când plătim taxe? Poliţistul ală ce face, de fapt?

— E agent FBI, tată, nu poliţist.

— Fpliţist, agent FBI, toţi sunt la fel – niciunul nu-şi face treaba. Au dezgropat-o pe Zoe şi, totuşi, individul ăla e tot în libertate…

— N-o să mai fie multă vreme, tată, îţi promit, spuse ea luând bucăţica de pâine.

Până şi tatăl ei părcă să cedeze.

— Ce zici, când te duc acasă, îmi aduci acuma aia? Nu vreau s-o deranjez pe mama.

— Arme? Unde a ajuns lumea asta, dacă fata mea are nevoie de armă?

— N-am nevoie de armă, dar m-am gândit că mi-ar prinde mai bine mie decât vouă. Şi aşa, pun pariu că e într-un sertar, nu?

— Da, e într-un sertar, la fel ca sora ta. De ce nu ne-au mai spus nimic după exhumare? Ce ascund?

Ea se întinse şi îi acoperi mâna cu a ei.

— Hai, tată, nu fi paranoic. Nu ascund nimic. Doar că, din cauza birocraţiei lucrurile merg mai încet.

— Trebuie să ştiu că Zoe se odihneşte.

— Zoe nu mai are nevoie de odihnă. Dar tu şi cu mine, a bine, noi încă trăim şi se pare că ai nevoie de aşa ceva. Ai avut probleme cu mama?

— Ah, mama ta. Povestea asta a distrus-o.

Claire îşi ascultă tatăl ameţită. Poate că de vină era resentimentul, durerea; nu ştia, dar, într-un fel, voia ca toţi să iasă din starea aceea. Trebuiau să încerce să fie din nou o familie. Şi ea avea să facă tot posibilul să reuşească acest lucru. Poate că nu era nevoie decât să fie lichidat J. Everard Laborde.

— Ţaţă, o să te rog să nu mai spui nimănui de asta, zise ea uitându-se în partea cealaltă a restaurantului.

Jameson tocmai se ridicase de la masa lor şi, acum, era la un telefon public. Fusese chemat prin pager cu cinci minute în urmă şi încă mai era la telefon…

— Uite ce e, tată, spuse ea agitată, uitându-se cum Jameson pusese receptorul în furcă şi se întorcea la masă, când o să te lăsăm acasă, te duci şi iei pistolul şi îl pui într-o pungă de cumpărături.

Nu-i nevoie ca vecinii să te vadă ieşind din casă cu un Magnum 357, nu?

Şi, astfel, nici Jameson nu avea să ştie ce era, îşi spuse ea.

— Bine, la afurisitul ăla de pistol.

— Se pare că l-am încolţit pe. Internet. Spune nişte lucruri cam ciudate. Mă îndoiesc c-or să-l pună pe scaunul electric, dar ar trebui să ne ajute să avansăm, zise Jameson aşezându-se.

Heze şi Claire tăcură.

— Sunteţi gata de plecare? întrebă el.

Claire încuviinţă.

— Trebuie să-l lăsăm pe tata acasă. L-am rugat să-mi aducă şi mie ceva.

— Ce o să vă spună computerul ală? îl întrebă Heze pe Jameson cu amărăciune în glas. Aveţi nevoie de o mărturisire. Ce mi-ar plăcea să mă duc la clubul ăla şi să obţin una.

Jameson îi aruncă o privire lui Claire.

— Domnule Green, aşa pum i-am spus şi fiicei dumneavoastră, facem tot ce ne stă în putinţă, dar trebuie să fim lăsaţi să ne facem meseria. Dacă i se smulge o mărturisire cu ajutorul forţei, acuzaţiile n-or să ţină, indiferent cât de grave ar fi.

Heze se ridică şi arătă spre Claire.

— Poate. Dar treaba asta o omoară pe mama ei. Sper că înţelegeţi asta.

— Da, domnule, înţeleg foarte bine. Şi pe fiica dumneavoastră o omoară, zise Liam uitându-se la ea.

Claire simţi cum o încercau lacrimile.

Totul o omora, îşi spuse în sinea ei.

Mesaj pe Internet:

CEL CARE AR FI REGE, ESTE REGE

Johnie scrise repede:

REGELE OEDIP?

Răspunsul veni în câteva secunde:

ÎŢI SPUN, TE REGULEZ PE TINE, NU PE MAMA.

Claire se plimba prin baie, întrebându-se dacă îşi pierduse minţile cu adevărat. Nu putea să-şi închipuie ce avea să facă cu o armă. Era o prostie chiar să o aibă în casă. Pistoalele se descărcau din greşeală şi ucideau persoana pe care ar fi trebuit să o apere. Acela mai era şi imens. Cântărea o tonă.

Se uită la pistolul pe care îl ţinea în mână. Era la fel de greu de observat ca o maşină. Chiar ideea că ar fi putut să-l folosească era hilară.

Adevărul era ca nu ştia de ce îl luase de la tatăl ei, dar, gdată ce în intrase în cap că stătea într-un sertar, prăfuit şi nefolosit, îl voise. Într-un fel, se simţea mai în siguranţă cu el în casă. Ar fi putut să-i prindă bine, dar se rugă să nu fie nevoie.

Acum, însă, problema era să-l ascundă de Jameson. Se uită sub chiuvetă, unde era un teanc de prosoape de culoarea piersicii. Prea vizibil. Dulapul de medicamente. 1 Nu, probabil că avea să cadă când lua pasta de dinţi şi să o ucidă din

greşeală.

Coşul pentru rufe murdare. Acolo era mai bine. El nu avea să se uite nici, odată în asemenea loc. Şi, dacă punea câteva prosoape deasupra, nu exista pericolul să se descarce.

— Te simţi bine? Stai cam mult acolo. Ce e, perioada aceea din lună? Blestemul acela? întrebă el de dincolo de uşă.

— Doamne, Jameson, cât îmi pui răbdarea la încercare. Crezi că aş putea să mă apăr cu un tampon igienic? spuse ea vârând repede pistolul în coşul de rufe.

— Ai putea să încerci.

— Se vede ce misogin eşti, spuse ea trăgând apa şi deschizând robinetul la chiuvetă, prefăcându-se că se spală pe mâini.

— Desculţe şi gravide, da, exact aşa-mi plac.

Ea deschise uşa băii.

— Nu ţi-am spus?

El o privi cu atenţie şi ea fu în stare să jure că pălise.

— Foarte nostim, Green. Foarte nostim.

Mesaj pe Internet:

Johnnie scrise:

NU REGELE OEDIP?

STRC (SUPUSUL TĂU VEŞNIC CREDINCIOS)

Răspunsul veni imediat.

NU REGELE OEDIP, PROSTULE.

TYRANNOSAURUS REX.

Clădirea care adăpostea Asociaţia 555 era

decorată pentru petrecere. Mai erau trei nopţi până la Mardi Gras şi oraşul era cuprins de o frenezie a paradelor, balaurilor şi beţiei. Nici avocaţii nu mai puteau să ajungă la birourile lor din centru.

Lundi Gras, data fiscată pentru Noaptea Crimei Misterioase, era cu o zi înainte de Mardi Gras. Nimeni nu ştia mai bine decât catolicii să prelungească un moment plăcut. Laborde aproape că îşi dorea să fi fost un catolic mai bun, ca să poată păcătui puţin mai mult, pentru că tot nu făcea penitenţă.

Dar, poate că păcătuise destul.

Se plimba pe lângă un teanc de sicrie mici din carton negru. În interiorul lor erau indicii şi urmau să le fie înmânate invitatelor la intrare. Sicriele erau legate cu o panglică pe care era tipărită cu auriu Steaua lui David. Evident, victima avea să fie evreică.

— Da, cred că vă fi cel mai bun mister pe care l-am creat vreodată. Şi cine şi-ar fi închipuit asta, când am fost nevoiţi să schimbăm totul în ultima clipă?

— Actorii care interpretează comiterea crimei pentru invitaţi au început să-şi piardă răbdarea. Vor să ştie cine o omoară. Invitatele n-or să poată şti cine e, dacă nici măcar actorii nu ştiu. Ştii cum e, au nevoie de motivaţie şi alte chestii din astea.

— Asta n-o să se afle până la petrecere, aşa că poţi să le spui actorilor să improvizeze.

— Dar tu ştii pe cine o să alegi s-o omoare pe evreică?

— Am o idee, zise Everard şi schiţă un zâmbet ironic.

Hockney se ută ia vraful de sicrie mici şi negre.

— Ăsta e triumful tău, nu-i aşa, Everard?

— Într-adevăr.

— Triumful tău, repetă Hockney când doi tineri aduseră alt şir de sicrie din carton.

Capitolul 34

„Doamne, aş vrea s-o fi făcut Edmund Kemper (cuvintele lui, după ce şi-a ucis mama când ea l-a ironizat spunând: „Presupun că, acum, o să vrei să stăm de vorbă toată noaptea”).

— Zoe s-a dat la fund. E foarte greu să se infiltreze cineva în grup acum. Trebuie să faci rost de nume, spuse Gunnarson la telefon, după care făcu o pauză şi Liam auzi pe cineva vorbind cu el. Ai auzit? întrebă Gunnarson. Era Wynn. A zis că au făcut legătura dintre Phyllis Zuckermann şi un ucigaş plătit. Am detaliile aici. O să ţi le trimit imediat.

— Bine.

— Unde sunt numele femeilor din grupul ăsta, Jameson? Trebuie să stăm de vorbă cu ele. Darby nu vrea să scoată nicio vorbă, iar Zuckermann a dispărut.

Jameson se încruntă.

— Mă ocup de treaba asta, spuse el, şi, apoi, adăugă, aproape mârâind: O să le aflu.

— Am pus-o pe Wynn să se ocupe de caz în permanenţă acum. E femeie; sper să reuşească să afle unde e grupul ăsta.

— Doar nu e KKK. S-ar putea să nu dorească noi recruţi.

— Dgcă poate s-o facă cineva, acea persoană este Wynn.

— Aşa e.

— Fă-mi rost de numele alea, Jameson, zise Gunnarson şi făcu din nou pauză. Şi, ascultă, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar am dat de urma individului la New Orleans. E acolo cu voi.

Liam nu ştia ce să spună. Strânse din dinţi atât de tare, încât avu impresa că se spărgeau.

— Nemaipomenit.

— Ai grijă.

— Da, zise el şi închise.

— Despre ce-a fost vorba? Cine nu vrea noi recruţi? întrebă Claire ridicându-şi privirea.

El îşi frecă maxilarul. Un gest evaziv. Stomacul îi era strâns asemeni unei rufe stoarse.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Despre ce? întrebă ea cu teamă.

— Despre vechea poveste.

Se duse la ea şi îi luă faţa în mâini. Pielea îi era ca porţelanul, albă şi delicată. Chipul ei avea o formă perfectă pentru ochii aceia meniţi să sfarme inimi.

— Am ajuns la capătul frânghiei.

Ea îşi lipi obrazul de mâna lui.

— E vorba de Zoe?

— Ai chemat un ucigaş plătit aici, nu-i aşa?

Chipul ei păru să-şi piardă orice urmă de culoare. Se uită la el ca şi cum ar fi donit cu disperare să o creadă.

— Nu. N-am făcut aşa ceva. Pe cuvânt. Phyllis l-a trimis aici. Mi-a spus că aveau grijă de mine şi, pe urmă, a plecat din ţară. N-am avut cum să anulez totul, zise ea, după care ezită şi aruncă o privire pe furiş. Înseamnă că Laborde e mort?

El se aşeză încet, ca şi cum ar fi fost bătrân.

— Nu. Dar, dacă tipul îl omoară pe Laborde, tu vei fi acuzată de crimă cu premeditare. Din moment ce nu se poate dă de urma grupului sau să se facă legătura între asasin şi Phyllis Zukermann, tu eşti singura care are un motiv.

— Încă nu l-a găsit pe Laborde. S-ar putea să nici nu o facă.

El deveni şi mai furios.

— Crezi că putem să stăm aşa, să ne vârâm capetele în nisip şi să sperăm că n-o să-ncerce nimic? spuse el dând cu piciorul în scaunul de lângă ea, ale cărui picioare scârţâiau pe duşumeaua de lemn. La naiba! O să-l caut pe individul ăsta şi o să-l fac să renunţe, zise el plimbându-se prin încăpere furios. Îţi vine să crezi în ce situaţie îngrozitoare mă pui? De ce naiba nu mi-ai spus nimic? Acum e ca şi cum aş încerca să-l

împiedic pe Oswald să-l lichideze pe Bundy.

— Nu eşti obligat s-o faci. Nu eşti obligat, spuse ea cu o voce rugătoare, după care adăugă aproape în şoaptă: Nu-ţi cer s-o faci.

— Trebuie s-o fac, zise el categoric.

— De ce? întrebă ea privindu-l în ochi.

— Pentru că n-am de gând să-i las să mi te ia. Nu acum. Am investit prea mult în asta. Am riscat deja prea mult, spuse el, şi o ridică în picioare.

Ea păru să ezite să-l atingă, de parcă ar fi fost o bombă gata să explodeze.

— M-am gândit la toate, Liam. O să-i smulg o mărturisire lui Laborde. Cred că pot s-o fac.

El îşi strecură degetele prin părul e încurcat şi îi trase capul pe spate. Ea îl privi. Chipul ei palid. Ochii ei mari. Acel licăr de teamă datorat faptului că el era mai solid. Că era bărbat şi furia lui o făcea să fie vulnerabilă.

— Ştii ce trebuie să faci tu? şopti el mişcându-şi degetele prin parul ei.

Ea scutură din cap şi buzele îi tremurau.

— Trebuie să ai încredere în cineva. Trebuie să ai încredere în mine. Ai încredere în mine?

— Aş vrea să am, şopti ea.

— Nu-i un răspuns afirmativ, spuse el lăsând capul în jos şi privind-o fix în ochi.

— Aş vrea să am, repetă ea înainte ca el să o sărute.

Mesaj pe Internet:

REX, CITI Al OMORÂT?

Răspuns:
UNSPREZECE
PÂNĂ MÂINE

— Ştii ce e ăla un trofeu? întrebă Liam stând întins în întuneric alături de Claire.

Urâţenia revenise. Indiferent cât de mult se chinuia să scape de ea, era asemeni valurilor, veneau, veneau, veneau. Putea să facă dragoste cu ea şi să se lase furat de plăcere, dar, după aceea, urâţenia revenea. Cazurile precedente. Imaginile oribile din mintea lui.

— Ce e ăla un trofeu? întrebă ea cu o voce somnoroasă, dar nu relaxată.

Niciunul din ei nu părea relaxat. Era prea multă durere.

— Acestor indivizi le place să ia un trofeu de la victimă. De aceea Dahmer avea părţile alea de corpuri omeneşti acasă. Ar fi putut să se descotorosească de ele. S-a descotorosit de multe, dar a mai păstrat ceva, pentru ca acela era trofeul lui. Amintirea despre ce făcuse.

— De ce trebuie să vorbim despre asta?

— Pentru că, spuse el strângând-o şi mai mult lângă el, poţi să fii sigură că are o cameră cu trofee. Laborde locuieşte în casa aceea mare şi, cu siguranţă, are aşa ceva. Intră acolo, îşi priveşte colecţia şi se masturbează.

— Dumnezeule!

Îi auzi respiraţia şi se întrebă dacă se gândea la sora ei, amintindu-şi ce nu găsiseră asupra ei.

— Nu vreag să văd nimic de-al tău în camera asta cu trofee, Claire. Vreau să-mi promiţi că mă laşi să te duc la părinţii tăi cât o să fiu plecat. Trebuie să-l urmăresc pe tipul despre care mi-a vorbt Gunnarson şi nu pot s-o fac de aici, prin telefon.

— N-o să păţesc nimic. Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. Du-te şi găseşte-l pe invididul ăsta, zise ea cu o voce care părea disperată. Trebuie să mă crezi, Liam, nu eu am luat legătura cu el. Niciodată n-am întrecut măsura astfel. Îţi jur că n-am făcut-o.

— Nu ştiu ce să mai cred şi nici măcar nu-mi mai pasă. Nu ştiu decât că nu vreau să te pierd.

Ea tăcu multă vreme.

— Fă-ţi meseria. E important.

— O să-mi fie foarte greu să-l găsesc. Centrul oraşului e plin de cheflii Williams a zis că abia au reuşit să intre în Cartier cu o ambulanţă.

— Mâine e luni, spuse ea încet, ţinându-se strâns de el. Lundi Gras.

— Trebuie să-mi promiţi că o să stai liniştită la părinţii tăi până când povestea asta se va rezolva sau până când o să mă întorc.

— Dacă n-o să se rezolve niciodată? Ce-o să faci? O să mă ţii prizonieră aici o veşnicie?

— Nu ştiu. Nu pot să mă gândesc la viitor. Nu când totul îmi explodează în faţă, spuse el trăgând-o deasupra. Nu ştiu cum s-a-ntâmplat asta, poate că e numai vina mea, dar nu suport aşa

mi te ia cineva. Tot timpul mă gândesc numai la tine, Claire. Îmi stăpâneşti gândurile până mă aduci în pragul nebuniei. Spune-le hormoni, spune-i instinct primar, puţin îmi pasă. Nu ştiu decât că aş putea să stau aşa cu tine şi să te protejez o veşnicie, dar nu pot, pentru că toată lumea a luat-o razna.

Ea îşi încleştă mâinile. Părea sfidătoare şi, totuşi, se ascundea lângă pieptul lui.

— Problema asta trebuie rezolvată. Trebuie, repetă ea, după care rămase tăcută, de parcă toată greutatea gândurilor ei o făcuse să amuţească…

Mesaj pe Internet:

BUCĂŢI?

LE PREFER ÎNTREGI.

NUME?

CLAIRE. CLAIRE. PRETUTINDENI.

Capitolul 35

Velmun se uită la parada care trecea pe Canal Street. Pe toată lungimea străzii se instalaseră tribune, dar cea mai grandioasă era cea din faţa numărului 555. Deja se instalase peste drum, la numărul 556.

Un individ beat se ciocni de el, dar el nu observă nimic până când un bărbat îmbrăcat în femeie începu să se frece de el. Se legăna în jurul unui felinar exact ca în ilustratele cu Bourbon Street, dar, cu siguranţă, nu era femeie. Ştia acest

lucru din cauza fardului de un albastru-închis. Nu văzuse niciodată o femeie, nici chiar o târfă, care să se dea cu albastru-închis pe ochi.

— Cară-te de-aici, homosexualule, îi strigă el în mijlocul mulţimii şi scoţând mâinile din buzunare, se prefăcu că ţine un AK-47 şi îl împuşcă drept în cap. Data viitoare când o să te mai apropii de mine, o să fie de-adevăratelea.

Individul se pierdu prin mulţime, singurul lucru rănit fiind expresia de pe chipul lui.

Un strigăt se ridică deodată din piepturile celor din jur. Plutele se opriseră în faţa numărului 555, aşa cum o cerea tradiţia, iar cei din tribună erau sub o ploaie de mărgele. Trecătorii de pe trotuar erau nevoiţi să se mulţumească, doar cu rămăşiţele.

Grupul se numea Odessa. Regele său se opri în dreptul tribunei de la 555 şi salută pe cineva. Poate pe primar, îşi spuse Velmun.

— Frumos tatuaj, zise un poliţist călare oprindu-se în colţul unde se afla Velmun. N-am mai văzut aşa ceva de când am venit din Anglia.

Velmun se uită la poliţistul de culoare, care privea la braţul său. Cuvintele Omului Iadului erau tatuate cu cerneală roşie ca sângele.

— Eşti de-aici?

— De ce-mi pui atâtea întrebări?

Velmun ar fi vrut să adauge şi cuvântul „negroteiule”, dar se gândi mai bine. Nu era prost.

— Pur şi simplu, voiam să fiu prietenos, spuse

poliţistul şi, în clipa aceea, zări un alt poliţist călare prin mulţime.

Îi făcu un semn din cap, după care îşi întoarse din nou privirea spre Velmun.

Dar acesta se făcuse nevăzut prin mulţime. Şi nici nu avea să mai apară.

— Tipul a fost zărit acum vreo oră la intersecţia străzilor Bourbon şi Canal. Avea tatuajui care a fost trimis prin fax. Privea parada doar, dar se afla chiar în faţa tribunei lui Laborde, îi spuse Williams lui Jamerson dându-i foaia scoasă la Imprimantă.

Jamesnon se uită la ea.

— Acum ar putea să fie oriunde. Au emis mandatul pentru percheziţionarea camerei lui de hotel?

— Trebuie să vină, spuse Williams ridicând privirea, căci un poliţist în uniformă se afla în prag. L-ai adus?

— Adus, zise poliţistul.

— Să mergem, spuse Williams luându-şi haina de la costum.

Liam îşi dădu picioarele jos de pe birou.

Airline Highway era plină de parade. La fel şi oraşul. Plutele se vedeau în toate cartierele, ori în mişcare, ori aşteptând să pornească. Până la Metairie, făcură slalom printre parade.

— Încă nici nu e Mardi Gras, spuse Liam clătinând din cap a neîncredere.

Williams puse în funcţiune sirena pentru a

patra oară.

— Ar fi trebuit să luăm maşina marcată.

Aşteptară până, când o orchestră întreagă traversă strada prin faţa lor, după care îşi continuară drumul încet.

„The Super Bowl Motor Court” era un oraş fantomă, în comparaţie cu New Orleans. Nicio paradă nu trecea; toţi oaspeţi petreceau prin alte părţi. Într-o cameră, o femeie râdea isteric. Dumnezeule, îşi spuse Liam ducându-se spre recepţie, îşi dă toată silinţa să placă. Probabil că erau vremuri grele pe Aerline Highway.

Williams îi arătă mandatul recepţionerului.

— Am aflat că un anume Gerry Velmun locuieşte aici. Acum două nopţi a părăsit staţia Greyhound şi, ultima oară, a fost văzut aici. E trecut în registru?

— Puteţi să vă uitaţi. Hei, nu vrem să avem necazuri, spuse Lenny Magda scoţând registrul nelinişţit. Ştiţi, nimeni nu se înregistrează sub adevăratul nume.

— Să ne uităm, totuşi, spuse Liam punând pe masă un set de descrieri şi de desene. Tipul ăsta a fost cumva aici?

Lenny se uită la desene, mai ales la cel care înfăţişa tatuajul.

— Dacă ar fi fost, v-aş spune. Ştiţi doar că nu vrem să avem necazuri.

— Ai spus asta deja.

— Tipii ăştia sunt foarte periculoşi. Dacă le

intri pe sub piele, se mai întorc şi altă dată.

Liam zâmbi.

— E aici, te sperie de moarte, nu?

— Uitaţi care e problema, nu…

— Da, da. Ce cameră?

— Treizeci şi patru, zise Williams. Uite. Idiotul s-a semnat, totuşi, în registru, spuse el arătându-i locul unde era scris „Omul Iadului”.

Liam îi făcu un semn din cap lui Lenny.

— Deschide uşa. Vrem să aruncăm o privire înăuntru.

— Are un mini-arsenal în camera de motel. Cei de acolo se aşteaptă ca el să se întoarcă, dar a plătit până la sfârşitul săptămânii şi, dacă găseşte vreo pipiţă, s-ar putea să rămână în Cartier, spuse Liam în receptor. Cum stau lucrurile acolo? E linişte?

Claire se uită pe fereastră. Abia zărea o parte din băcănia lui Locksten de la fereastra din faţă a părinţilor ei. Era mai linişte decât ar fi fost normal. Toată lumea era pe St. Charles, uitându-se la parade.

— Totul e în regulă aici. Ca într-un mormânt, scuză-mi comparaţia, zise ea, după care făcu o pauză şi adăucă: Hei, îmi pare rău pentru asta. Zău, îmi pare rău.

— Ştiu. O să punem mâna pe el.

— Dar cine o să pună mâna pe Laborde.

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— Odihneşte-te. O să lucrez toată noaptea,

sunt sigur.

— Bineînţeles. Ai grijă.

— Claire? spuse el şi ezită. Poate că ar trebui să crezi în eroi. Poate că toţi ar trebui să credem.

— Ai grijă, şopti ea din no.u cu inima grea.

Închise telefonul şi privi pe fereastră. Acum trebuia ori să înfrunte dilema morală, ori să fugă de ea. Trebuia ori să fugă de monstru, or să-l înfrunte.

Poate că trebuia să aleagă o cale de mijloc.

— Tată, crezi că bătrânul Herry Weill ar fi de acord să-mi povestească despre 555?

Tatăl ei stătea lângă ea pe canapea, citind ziarul „Picayune”. Rachel se culcase deja. Spre surprinderea ei, Claire descoperise că mama ei obişnuia acum să ia somnifere pentru a putea să doarmă.

Tatăl ei ridică privirea.

— Care-i problema?

— Poate aş putea să aflu ceva despre club care să ajute poliţia, spuse ea muşcându-şi buzele. Crezi că e acasă acum, să-i fac o vizită?

— Probabil. Are peste nouăzeci de ani. Sigur nu e în Cartierul Francez ca să bea un whisky.

Claire, zâmbi.

— Mă întorc imediat. Îi fac o viztă scurtă.

— N-aş vrea s-o las singură pe mama ta după ce a luat pastila. De ce n-o laşi pe mâine, ca să merg şi eu cu tine?

— Trebuie să fac ceva. Trebuie. Lasă-mă să mă

duc la Harry Weil. Mă-ntorc imediat.

— Claire? spuse tatăl ei cu o voce atât de tristă, încât nici nu părea el.

— Ce e?

— la arma. Fă»o de dragul meu, da?

Sigur, tată. Te iubesc.

Harry Weil locuia pe Fontainbleau Drive într-o vilă construită în anii ’20. Avea o menajeră bătrână de culoare care părea să aibă aceeaşi vârstă cu Harry. Femeia o conduse pe Claire în salon, după care se duse să-l ajute pe Harry să vină cu cadrul.

— Mă bucur că te văd, Claire. Ce mai face tatăl tău? spuse Harry aşezându-se lângă ea.

— Doreşti un ceai cu gheaţă? o întrebă femeia turnând ceaiul.

— Mulţumesc, zise Claire luând paharul, după care se întoarse spre Harry şi spuse: Tata e foarte bine… vă rog să mă scuzaţi pentru această vizită neanunţată. Sper că nu deranjez. Tata s-a gândit că aţi putea să mă ajutaţi într-o problemă. Fac nişte investigaţii legate de Asociaţia 555.

— Avocaţii. Niciodată nu termină programul la cinci, spuse bătrânul dându-şi ochii peste cap, dar în ei se văzu un licăr. Deci, ori îţi băgi nasul în treburi care nu te privesc, ori scrii o carte. Care-i adevărul?

Ea zâmbi.

— Mă tem că niciuna din cele două variante.

— Ce vrei să ştii?

Ea trase aer în piept.

— Bănuiesc că aş vrea să ştiu ce părere au despre evrei. Şi dumneavoastră sunteţi evreu. Cum aţi reuşit să intraţi?

Harry Weil păru puţin tulburat.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, draga mea. Perioada discriminării rasiale a distrus totul, însă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Au existat evrei în cadrul asociaţiei tot timpul – şi chiar şi câţiva creoli-nu-prea-albi – ştii doar că sunt o mulţime de familii vechi de evrei în New Orleans. În secolul al nouăsprezecelea au fost foarte renumite, foarte acceptate. Dar, perioada discriminării a făcut ca negrii să fie excluşi şi, odată cu ei, şi evreii. Atunci au început să-i dea afară şi din 555. Tatăl meu era un membru vechi şi el a fost cel care m-a strecurat înăuntru, însă, prin anii ’50, a devenit foarte limpede că nu eram agreaţi. Tata a murit şi eu nu m-am mai dus pe-acolo. Nu-i cine ştie ce pierdere, după părerea mea.

— Deci nu mai sunteţi membru, spuse ea încruntându-se.

Nu avea să-i fie de prea mare ajutor.

— Ba mai sunt încă membru. Asta e unul din lucrurile bune de la 555. Rămâi membru toată viaţa.

Ea ţi, studie cu atenţie. Abia putea să ţină tija metalică a cadrului, dar părea la fel de lucid ca

întotdeauna. Ea continuă să-şi încerce norocul.

— Ştiţi ceva în legătură cu actualul preşedinte?

— Cu Laborde? îl cunosc pe Everard. Totuşi, nu pot să zic că-l plac. E ciudat.

— Cum e ciudat? A făcut vreodată caz de faptul că sunteţi evreu?

— Nu chiar. Părerea mea despre el e că e ca un jucător de echipă. Dacă asociaţia spune să fie excluşi evreii, el îi exclude. Dacă spune să fie iubiţi, el îi iubeşte

— ipocritul. Totuşi, nu e la fel de rău ca tatăl lui.

— Cum era tatăl lui?

Harry clătină din cap, de parcă nu i-ar fi făcut plăcere să-şi amintească.

— Tatăl lui a fost un chirurg foarte renumit. Se zvonea că îi plăcea să taie oamenii. Şi era un adevărat rasist. El a cerut ca tatăl meu să fie exclus din asociaţie, pentru că „Weil Furniture" vindea în cea mai mare parte negrilor. Cummings Laborde avea voie să stea de dimineaţă până seara cu mâinile afundate până la cot în sângele negrilor, dar un evreu cumsecade nu avea voie să le vândă atât de necesara mobilă. Dacă stau să mă gândesc bine, Everard nu-i chiar aşa de rău. Ipocrizia poate să fie un lucru bun.

— Lui J. Everard Laborde îi place să apară corect din punct de vedere politic. Cel puţin iniţial.

— Îşi bătea nevasta.

— N-am ştiut că a fost însurat…

— Nu fiul. Tatăl.

— N-am ştiut că oamenii din înalta societate lăsau să se afle asemenea lucruri.

— Cum poţi să ascunzi o faţă învineţită? spuse Harry clătinând din cap. Era un fel de cântăreaţă, din Las Vegas, am impresia. Lui Anabel Laborde îi plăcea să se îmbrace cam de prost gust şi se farda mult prea strident, însă întotdeauna am crezut că o făcea ca să-şi ascundă vânătăile. Se spune că a bătut-o crunt în seara când s-a născut Everard. Copilul a venit pe lume cu un picior rupt. De aceea merge în baston.

Claire avu senzaţia că primise „un pumn. Numai când se gândea i se întorcea stomacul pe dos.

— Îngrozitor, spuse ea încet.

— Dar adevărat. Anabel era plină de stoicism. Zicea ori că s-a împiedicat ori că a căzut, dar noi toţi bănuiam că el o bătea. Numai că, pe vremea aceea, nu se vorbea despre astfel de lucruri, aşa că era greu să fii sigur.

— Trebuie să fie puţin nebun, din moment ce şi-a început viaţa într-un asemenea mod, murmură ea.

— Da, cred că de aceea nu m-am împrietenit niciodată cu el. Mă ocolea, dar asta nu m-a deranjat niciodată. Sunt unii oameni în legătură cu care ai unele presimţiri, aşa că îi eviţi. Dar

presupun că nici crimele nu mi-au plăcut vreodată. Toţi sunt de prost gust, după părerea mea.:

Ea îl privi de parcă i-ar fi crescut două capete dintr-odată. Inima începu să-i bată cu putere.

— Ce crime? întrebă ea.

Harry făcu o grimasă ca pentru a se scuza.

— N-ar fi trebuit să pomenesc cuvântul. Îmi pare rău, draga mea. Mă gândesc adesea la Zoe.

— Ce crime? insistă ea.

El ridică din umeri.

— Păi, acum vreo zece ani, Everard a venit cu ideea de a interpreta comitera unei crime la petrecerea pentru strângerea de fonduri. Asociaţia trăia vremuri grele; aveau nevoie de bani şi asta a fost. S-a gândit că avea să fie amuzant pentru oameni să se îmbrace elegant şi să joace „Indiciul”. A avut dreptate. Se pare că banii au început să curgă. E cea mai grozavă petrecere din oraş

— Întotdeauna o organizează în lunea de dinainte de Mardi Gras – dar eu tot cred că e de prost gust. Eu n-am vrut să particip. Asta a fost condamnarea la moarte a statutului meu de membru;

Ea amuţise. Un gând oribil tocmai îi trecuse prin minte, atât de oribil, încât nici nu-l putea exprima în cuvinte.

— Cine erau victimele? Evrei? întrebă ea în şoaptă.

El o privi.

— Nu-mi amintesc dacă au fost evrei, dar eu n-am participat niciodată. Cu toate astea, am impresia că prima victimă a fost de culoare. Cred că a fost o chelneriţă, dar poate că mintea mea bătrână se lasă furată de imaginaţie…

— Puteţi să vă amintiţi şi celelalte aşa-zise victime?

El păru să-i remarce neliniştea.

— Presupun că aş putea să-l sun pe Jayce O'Reiilly. E încă membru activ.

— Nu vă supăraţi? Aţi putea să-l sunaţi acum?

Harry se ridică anevoios.

— Numărul lui e în birou. Voi fi încântat s-o fac.

Ea îl privi cum se îndreptă spre birou, dar nervii îi erau încordaţi la maximum. Îl auzi dând telefon şi răsuflă uşurată când îşi dădu seama că purta o conversaţie îndelungată. Înseamnă că avea să obţină informaţii. În câteva minute, teoria ei îngrozitoare avea să se dovedească a fi ridicol de greşită sau devastator de corectă.

— Aşa, spuse Harry întorcându-se împreună cu menajera lui care aducea o altă carafă cu ceai cu gheaţă. Asta e lista. Gata?

— Gata, zse ea încercând să zâmbească.

— Prima victimă a fost, într-adevăr, o chelneriţă. Îţi vine să crezi că am mai ţinut minte acest lucru după atâta timp? spuse el, încercând, evident, să mai alunge din tensiune.

— Următoarea? întrebă ea fără să-şi ia

privirea de la chipul lui.

— Numărul doi a fost tot o femeie de culoare, dar, de data aceasta, menajera cuiva – ah, iartă-mă, Mildred, îi spuse el femeii şi îi zâmbi când ea se depărtă.

— Numărul trei?

— O studentă chinezoaică de la Newcomb.

— Patru?

— O prostituată de culoare.

— Cinci? întrebă Claire abia putând să mai respire.

Următoarea. Dacă toate calculele ei erau corecte, trebuia să fie următoarea.

— Numărul cinci a fost un bărbaţi Un îngrijitor de culoare.

— Cine a fost numărul şase? întrebă ea cu o voce scăzută şi disperată.

— O fată albă. O … evreică.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne!

Claire auzi cum îi căzu paharul din mână şi se sparse, dar nu putu să reacţioneze în niciun fel. Mildred veni repede cu un prosop. Şi ea şi Harry o priveau uluiţi.

Claire tremura atât de tare, încât abia putea să vorbească.

— A omorât-o pe Zoe dintr-o capriciu. Ca să poată avea o petrecere şi să se amuze cu detaliile uciderii ei. Oh, Doamne! A făcut-o, deci. Şi acum ştiu şi de ce, spuse ea acoperindu-şi faţa cu mâinile tremurătoare. Des Allemands. Înţelegeţi?

Asta-i poanta. Era evreică, zise ea şi izbucnind în plâns. Probabil că el a ucis toate celelalte persoane de pe listă.

Harry îi luă mâna într-a lui.

— Adu-i altceva mai tare, Mildred.

— Nu, spuse Claire ridicându-se şi îndreptându-se spre uşa aproape orbeşte. Trebuie să plec. Trebuie să fac ceva în privinţa asta.

— Lasă-mă să-l sun pe tatăl tău. N-ar trebui să conduci. Eşti mult prea tulburată. Poate că nici nu este adevărat.

Ea îl privi. Trebuia să fie mai palidă ca o fantomă, pentru că el păru să se înfioare.

— E adevărat, zise ea. Şi dumneavoastră v-aţi gândit la asta atunci. Vă daţi seama că sunt aproape zece ani de când s-a început lista asta? Asta înseamnă că s-au comis, probabil, zece crime. Sau chiar mai multe.

— Nu, Claire, nu, spuse el devenind din ce în ce mai tulburat.

Se uită la listă uluit.

— Poate că ar fi trebuit să mă menţin la curent cu ce se petrecea acolo. Poate, aşa, aş fi văzut legătura. Am iubit-o foarte mult pe Zoe. Era o zvăpăiată.

— Nu e vina dumneavoastră, spuse ea plângând şi punând mâna pe clanţă. Nu e decât vina celui care a omorât-o. Trebuie să plec.

Seara părea brutală. Tot ce era afară strălucea puternic în lumina felinarelor: vopseaua care se

cojea de pe uşa casei lui Harry, murdăria umedă de lângă trotuar, praful de pe maşina ei. Totul era dureros de privit pentru ea, acum, ea vedea toate lucrurile într-un alt context, întreaga ei viaţă se schimbase pentru că, în sfârşit, ştia cu certităine că Laborde o omorâse pe Zoe.

Urcă la volan şi porni motorul. Trebuia să se ducă undeva – înapoi acasă, la detectivul Williams, poate ar fi putut chiar să-l găsească pe Jameson. Ucigaşul ei de balauri.

Ieşi pe Napoleon Avenue şi, ca şi cum ar fi fost stăpânită de o forţă independentă de voinţa ei, deschise torpedoul.

Acolo era pistolul Magnum 357. Soarta. Destinul. Manifestarea divină. – îşi plimbă degetele pe oţelul rece în timp ce conducea. Fără să meargă nicăieri. Mergând undeva. Avea să afle doar când ajungea în locul respectiv.

Capitolul 36

Se întunecă. Jameson stătea în faţa unei camere de la „Super Bowl Motor Court” şi bea o bece fără alcool. Lângă el era o femeie, care stătea rezemată de spătarul scaunului şi moţăia ca şi cum ar fi fost beată. Nu juca prost pentru o poliţistă de la circulaţie chemată în ultima clipă.

Erau foarte puţini. Altă dată, Jameson ar fi cerut întăriri serioase. Acum nu erau decât el, ea şi camera. Williams îi luase locul lui Lenny la recepţie.

Era gata să pună pariu că Velmun nu avea să apară. Era seara de dinainte de Mardi Gras. Întunericul se lăsase devreme asupra oraşului şi noaptea aceea era destinată petrecerilor. Până şi prostituatele de la motel plecaseră aproape toate să facă bani mai mulţi în centru. Singurii care mai rămăseseră acolo erau două prostituate cu clienţii lor şi o tânără negresă care schimba aşternuturile murdare.

Şi, iată-l şi pe el, pierzându-şi vremea iarăşi într-o cocină, simţindu-se la fel de bine ca un porc în noroi. Se uită din nou la tânăra de culoare care venea la căruciorul cu aşternuturi şi plecă. Îl făcu să se gândească la parcul de rulote Sunset. La fel era şi aici. Erau câţiva oameni care încercau să facă măcar ceva în viaţă, încercau să-şi facă meseriile, încercau să aibă puţină demnitate, dar majoritatea erau nişte gunoaie, la fel ca bărbaţii şi femeile care foloseau acele aşternuturi câte o oră. Se săturase de toţi. Nu mai voia să aibă nicio legătură cu aşa ceva. Dorinţa de a se aşeza devenea din ce în ce mai puternică; se gândea că venise vremea să aibă o muncă de birou. Lui Gunnarson i-ar fi convenit. La naiba, chiar se vedea aşezându-se la casa lui, având chiar şi vreo doi copii.

Se uită spre biroul recepţiei şi îi făcu semn lui William ducând mâna la ureche ca şi cum ar fi ţinut un receptor. Detectivul încuviinţă –, după care formă un număr, aşteptă câteva secunde, se

uită din nou la Liam şi scutură din cap.

— La naiba, şopti Liam printre dinţi.

— Tot nu s-a-ntors? întrebă poliţista.

El îşi încleştă maxilarul.

— Nu.

Nu ştia ce să facă. Când tatăl lui Claire sunase la secţie că să le spună că ea nu se întorsese acasă după ce vizitase un prieten, pe el îl cuprinse groaza. Ei, cei trei de la motel, erau singurii poliţişti pe care îi putea oferi oraşul, din moment ce era seara de dinainte Carnavalului.

Acum trebuia ori să continue să alerge după cai verzi prin New Orleans în momentul culminant al sezonului de Mardi Gras căutând o fată într-un BMW decapqtabil, ori să rămână acolo unde era şi, cel puţin, să încerce să rezolve problema cu Velmun.

— N-are cum să dea de necazuri. Laborde e preşedintele lui 555, deci e unul dn oamenii cei mai ocupaţi din New Orleans de Mardi Gras, spuse ofiţerul Kerr pe un ton încurajator, după care privi spre Airline Highway.

Nu se vedea absolut nicio maşină. Toată lumea se afla în centrul New Orleans-ului, bând şi urmărind parada. Şi ţinându-şi răsuflarea până marţi.

— La dracu’, zise el ridicându-se şi scuturând din cap spre Williams.

Detectivul plecă de la biroul recepţiei.

— Ce ai de gând, omule? îl întrebă el.

— Plec. Velmun e ori beat şi zace într-un şanţ pe Bourbon Street, ori studiază clădirea asociaţiei. N-o să vină aici, spuse Liam şi întinse mâna. Dă-mi cheile tale. Mă duc la apartament să văd dacă vine acolo.

Detectivul scoase cheile din buzunarul blugilor.

— Noi ce trebuie să facem? Să aşteptăm aici?

— Da. Rămâneţi pe poziţii. Dacă apare, arestaţi-l. O să mă gândesc mai târziu la acuzaţii.

Williams îşi dădu ochii peste cap.

Poliţista râse.

Velmun îşi dădu seama deja că nu avea să se poată apropia de omul lui. Ţinta era prea bine păzită. Laborde plecă de acasă şi se duse la club fără să fie expus nicio clipă străzii.

Avea nevoie de o bombă, îşi spuse el sarcastic, stând cu privirea aţintită asupra uşii de la 555, ignorând grupurile de petrecăreţi care se răspândiseră care încotro după trecerea ultimei parade.

Nu putea să nu fie furios din această cauză.

Parcă auzea deja vocea lui Claire Green urlând la telefon cu accentul acela oribil de new-yorkeză. Amenințându-l.

Nu avea să o lase să se înfurie şi să-l toarne. În niciun caz.

Dacă babeta avea un accident de maşină, el ar fi putut chiar să ia câte ceva din casa ei şi, apoi, s-o şteargă.

Mai aruncă o ultimă privire spre uşa de la 555, după care hotărî să se îndrepte spre Maison Robert. Claire Green. Da, pe ea putea s-o găsească.

Claire mergea cu maşina pe Prytania. Trecuse pe lângă apartamentul ei de două ori, neştiind încă unde voia să se ducă.

Tot nu putea să înţeleagă. Pentru el nu fusese decât un joc. Dăduse o petrecere şi nimeni nu realizase că victima era întotdeauna o persoană reală care fusese ucisă la un moment dat în cursul anului precedent. Nimeni nu făcuse legătura în afară de ea şi imaginea era înspăimântătoare.

Întrebări cumplite îi zburau prin minte, asemeni unor molii. Oare ucisese victima înainte sau după expedierea invitaţiilor? Harry Weil şi spusese că petrecerea avea loc întotdeauna în noaptea de lurri, înainte de Mardi Gras. Nu cadavrele descoperite înainte de petrecere aveau să-l condamne, ci cele găsite după petrecere. Cadavrul lui Zoe fusese găsit în ziua de 15 martie. Idele lui Marte. Nu avea să uite niciodată data aceea. Era tatuată pe sufletul ei. Şi, dacă îşi amintea bine, Mardi Gras fusese mai devreme în acel an. Probabil că Laborde îşi pusese în plan să ucidă o evreică şi norocul dăduse peste el când o văzuse pe Zoe apărând la interviu.

Îi aruncase cadavrul în Des Allemands. Încă de când o găsiseră pe Zoe acolo, ea nu putuse să audă acea denumire fără să se cutremure. Acum

denumirea avea o reznonaţă şi mai groaznică. Conţinea, intenţie. Un plan alcătuit în amănunt. O soluţie finală.

Opri în parcarea vilei. Toate ferestrele erau întunecate. Toţi erau plecaţi să se distreze.

Nu şi ea, îşi spuse Claire cu obrajii pătaţi de lacrimi.

Era un om al secolului al optsprezecelea captiv într-o lume modernă. Aşa se considera întotdeauna. Aceea era scuza lui. Nu erau vremurile potrivite pentru el. Vulgaritatea grotescă a vieţii de fiecare zi era un calvar pentru sufletul lui. Nu apreca deloc telefonul şi medicamentele moderne, medicina modernă. Întotdeauna fusese de părere că destinul lui era solitudinea unei case mari de plantator, politeţea întâlnirilor personale, ciclul vieţii şi al morţii care, acum, ţinea de spitale. Gesturile lui ar fi trebuit să fie făcute la lumina lumânării. Erau Obscene pentru că lumina electrică era astfel.

Laborde stătea îngândurat în biroul său de la 555, apăsând pe mouse. Computerul se afla pe dulap. Nu putea să-l sufere. Dar avea nevoie de el.

Nu voia să fie singur cu faptele sale. Voia să le împărtăşească. Era necesar să o facă. Chiar şi creaturile de genul lui aveau nevoie de grupuri în care să fie ele însele.

Dar ar fi trebuit să-şi ţină şedinţele în încăperi secrete din casele mari caracteristce sudului, unde sclavii ar fi discutat în şoaptă despre ce se

petrecea, de fapt, în camerele stăpânului. El şi cei ca el ar fi trebuit să se bucure de acele plăceri comune privindu-se în ochi, folosind cuvinte puternice. În schimb, erau obligaţi să comunice codificat. Deveniseră popasuri izolate şi întunecate pe autostrada informaţiei.

— Închise computerul, după care se roti cu fotoliul său din piele. Auzi de jos acordurile muzicii de cameră când cvartetul începu să cânte în salon.

Actorii repetaseră exact cum le spusese el. Noaptea Crimei Misterioase avea să aibă loc fără nicio problemă.

Ba lăsase chiar numele criminalului scris frumos într-un plic care se afla pe o tavă de argint jos, în holul de la intrare. Nedeschis până la miezul nopţii, era una din probele crimei.

Numele era caligrafiat elegant. J. Everard Laborde. Aveau să întrebe ce motiv avusese. De ce el, aproape că îi auzea el întrebând. Răspunsul era simplu. Scrisese până şi motivul sub nume, aşa cum era obiceiul.

„Pentru că a ucis-o şi pe sora ei”, scrisese el… Pentru că era un socipat obsedat”.

Avea să le placă la nebunie. Unul de-ai lor. Ce amuzant! Niciodată nu le-ar fi trecut prin cap. Apoi, după deschiderea ceremonioasă a plicului, după citirea numelui şi după ce ascultau explicarea motivaţiei, oaspeţii se întorceau în salon, unde mai beau câte un pahar de Perrier-

Jouet şi stăteau de vorbă cu actorii.

Avea să dureze ceva până când înţelegeau. Riscul era, însă, să nu o facă după ce o lichida el pe Claire. Trebuia să se ţină departe de ea, altfel stilul lui actual de viaţă avea să dispară complet.

Dar ştia deja că nu avea să se ţină departe. Se afla la o răscruce de drumuri şi, acum, nu ştia decât un singur lucru. Viaţa lui era o artă. El era un artist. Un artist al morţii. Iar ea era capodopera lui.

Van Gogh nu îşi ferea privirea de irişi…

Frumuseţea, simetria vieţii, era ştirbită fără ea. Trebuia să o facă. Era o forţă care părea să vină din afara pielii lui, îndemându-l. Avea să o aibă chiar dacă ar fi fost să fie ultimul cui bătut în sicriul lui elegant, căptuşit cu satin.

Vârî cheile maşinii în buzunarul pantalonilor de la smoching. Avea să-şi salute oaspeţii şi, apoi, se ducea acasă. Pentru el, sfârşitul petrecerii nu avea niciun sens încă. Citirea plicului nu prezenta interes atâta timp cât ştia despre Claire Green că încă mai era în viaţă.

Şi, în plus” voia să fie singur. Voia să bea un sherry în biblioteca lui şi să se gândească. Poate avea să o sune. Voia să-i audă vocea aproape la fel de mult cum voia să-i vadă chipul. Într-o bună zi, îşi promise el, avea să se păteze cu viaţa ei şi să se scalde în carnea ei tare din ce în ce mai rece.

Într-o zi, curând.

Nimeni în afară de nebuni şi tâlhari nu mai

treceau prin parcul Audubon seara. Ea era o nebună, îşi spuse Claire oprind maşina în parcarea pustie şi stingând luminile.

Încercase să-l sune pe Jameson de cinci ori, dar se afla la New Orleans cu o seară înainte de Mardi Gras. Nu putea să prindă secţia de poliţie nici prin 911. Acum se întreba dacă nu cumva era mai bine că totul era blocat. În sufletul ei, era tot nehotărâtă. Nu întrecuse măsura. Însă parcul se întindea în faţa ei şi, dincolo de el, se afla vila lui Laborde.

Dacă traversa parcul, ar fi putut să întreacă şi măsura.

Nu putuse să se ducă acasă. Trăsese maşina în parcare, după care ieşise iar, după care se dusese pe malul lacului. Îl sunase pe Jameson şi, apoi, ţipase la ea însăşi pe malul lacului Pontehartrain: de ce. De ce dăduse voie Dumnezeu unui om ca Laborde să mănânce şi să respire alături de toţi ceilalţi?

Nu căuta răspunsuri, ci linişte. Zoe era moartă. Nu avea să fie readusă la viaţă niciodată, dar moartea ei avea să capete sens. Nu se putea să fi fost omorâtă doar pentru o petrecere, trebuia să fi existat un motiv mult mai serios.

Dar singurul care ştia era Laborde.

Şi, acum, ea ajunsese în parc şi se gândea să-l traverseze. Printre ramurile copacilor se vedeau licărind luminile caselor de pe Exposition Boulevard; vila lui Laborde se afla în mijlocul

acestora.

Coborî din maşină. Ar fi trebuit să fie şi Jameson cu ea sau, poate, era mai bine aşa. Probabil că Laborde nici ou era acasă. Hei, trebuia să se ducă la petreceri.

Totuşi, dacă era acasă, ştia că n-ar fi vorbit în faţa lui Liam. Între ea şi Laborde exista deja o relaţie deosebită. Zoe era cea care îl lega. Voia să audă motivul chiar din gura lui.

Se uită la vila din întuneric. Pistolul îi umfla buzunarul hainei. Se gândea să sune, să-i pună ţeava pistolului în faţă şi să-l audă implorând îndurare. Răzbunarea nu era ceva caracteristic femeii, dar nici furia şi agresivitatea nu erau, şi, totuşi, acestea ardeau în inima ei de femeie. Sentimentul victorian al femeii sclave şi dependente era ceva de care până şi marii avocaţi evrei din New York se împiedicau, însă pe ea nu o împiedica acum. Nu avea nevoie nici măcar de Zoe pentru a se răzbuna. Nu-i trebuia decât pistolul şi propria-i ură.

Porni prin parc pe aleea de stejari. Fiecare foşnet de frunze era un tâlhar, un psihopat, cineva care ar fi putut să o împiedice să ajungă la vilă. Dar nimeni nu făcu acest lucru. Parcul era pustiu.

Ajunse. În faţa ei erau treptele de marmură care duceau la uşa lui Laborde. O singură lumină era aprinsă în toată casa.

Pe uşa din lemn de nuc şi sticlă mată era prins un ciocan uriaş din bronz. Ca într-un vis, ea îl

ridică. Sunetul răsună asemeni unui hohot de râs întunecat. Trecu ceva timp, dar, în cele din urmă, auzi pe cineva în hol.

Ridică arma.

Uşa fu descuiată şi deschisă.

— Bună seara, Claire, şopti el ca un iubit.

Ea îl privi drept în ochi. În sfârşit, în sfârşit, îl avea în mână.

Capitolul 37

Liam opri maşina lui Williams pe aleea din faţa casei. Aceasta părea pustie. Până şi strada Prytania era tăcută. Toată circulaţia se concentrase în centrul oraşului.

Unde o fi? înjură şi întinse mâna spre staţia radio.

— Care-i situaţia? întrebă el.

— Nimic de la Claire Green, dar suntem copleşiţi cu telefoane, sosi răspunsul.

— La dracu', spuse el închizând staţia.

Îl făcea să fie cuprins de paniică şi derutat. Era cel mai prost moment al anului pentru a pune să fie căutat cineva şi mai multe şanse să fie găsit avea Velmun.

Dumnezeule, n-ar fi trebuit să o lase singură. Era numai vina lui. Nu voia decât ca ea să stea acolo unde îi spusese el şi să fie în siguranţă.

Coborî din maşină şi se uită la traficul, slab de la Prytania. Nu suporta gândul că ea se afla în altă parte. În viaţa lui nu se simţise atât de neputincios. Nici chiar când îl găsiseră pe Joey.

Cel puţin, atunci nu fusese niciun avertisment. Nu ca acum. O presimţire sumbră venea spre el ca un marfar şi el nu putea să facă nicio mişcare.

O umbră traversă peluza. Ar fi putut să jure că văzuse cu coada ochiului o siluetă ascunzându-se în dosul une magnolii.

Părul de pe ceafă i se zbârli. Îşi scoase pistolul de la spate şi îi trase piedica. Se târî prin umbră, sperând să-l ia prin surprindere pe cel care se ascundea în spatele tufei.

— Mişcă sau te împuşc, zise el îndreptând automatul spre individ.

Acesta se lipi cu spatele de trunchiul unui copac şi ridică mâinile.

— Cine eşti? Ce cauţi aici?

— Hei, am venit la prietena mea, omule. Nu-i nevoie să mă ameninţi cu pistolul.

— Cum se numeşte?

— Claire Green…

Liam îl privi uluit, dorind extrem de mult să apese pe trăgaci.

— Mişcă la lumină. Şi mergi încet.

Individul porni spre stradă. Liam îl lipi de un stâlp, ţinându-l de ceafă.

— Să-ţi văd braţele, zise el răstit.

— Du-te dracului.

— Suflecă-ţi mânecile sau îţi trag un glonţ direct în faţă.

— Ce eşti, poliţist?

— Agent FBI. Suflecă-ţi mânecile.

Individul îşi ridică mânecile gecii. Cuvintele Omul Iadului se văzură în lumina felinarului.

— Gerald Velmun, eşti arestat pentru tentativă de omor.

— Poftim? Căţeaua a vorbit?

— Ai dreptul…

— Taci dracului, omule. Nici măcar n-am văzut-o vreodată pe Claire Green. Nu poate să mă acuze de nimic.

Liam îl privi. Dacă îl aresta, Claire intra în belea odată cu el. Individul se afla acolo pentru a-i executa ordinele. Chiar dacă ea nega, problema era urâtă. Foarte urâtă.

Rosti cuvintele cu greu.

— Gerald Velmun, eşti arestat pentru tentativă de omor. Ai dreptul să păstrezi tăcerea…

Velmun se aruncă asupra lui şi îi trase un pumn în stomac, după care, amândoi se rostogoliră pe pământ.

— Nu face asta, Velmun. Habar n-ai cât de mult aş vrea să-ţi trag un glonţ în mutră, spuse Liam printre dinţi.

— Eu o să-ţi trag un glonţ în mutră, poliţai nenorocit, mârâi Velmun, încercând să-i răsucească braţul.

În clipa aceea, Liam îi trase un genunchi în burtă. Valmun gemu de durere şi se dădu la o parte de pe el.

Gâfâind, Liam se ridică, ţinând automatul foarte aproape de capul lui.

— Ai face bine să cooperezi, altfel îţi jur că o să ajungi hrană pentru viermi.

Velmun se ridică în genunchi ţinându-se de burtă.

— Lua-te-ar dracu', poliţaiule. Lua-te-ar dracu'.

— Ridică-te. Te duc la secţie.

— S-o crezi tu.

În clipa aceea, încleştă pumnul şi îl lovi pe Liam în testicule. El se încovoie instantaneu, mai mult şocat de propria-i vulerabilitate decât de durere. Nu-i venea să creadă că nu prevăzuse lovitura. Dacă nu s-ar fi gândit atât de mult la Claire, ar fi avut reflexe mai bune.

— Stai pe loc, mârâi el, tot încovoiat.

— O să te omor, poliţaiule. Ca şi pe căţeaua aia, dacă o să pun vreodată mâna pe ea, spuse Velmun sărind după armă.

— Stai pe loc! strigă Liam chinuit de durere.

Dar Velmun continua să vină spre el.

— Eşti mort, mă auzi? Eşti mort! strigă Liam ridicând pistolul.

Velmun se năpusti spre el.

Liam trase.

— Ţi-am spus să stai pe loc, şopti el când Velmun se prăbuşi la pământ într-o baltă de sânge.

Luminile roşii ale maşinilor de poliţie erau singurele semne de viaţă în faţa casei de pe strada Prytania. Camioneta medicului legist venise şi

plecase, luând cadavrul lui Velmun într-un sac negru. Williams sosi şi îşi petrecu aproape tot timpul vorbind prin radio.

Ameţit, Liam stătea pe treptele casei şi se uita la banda galbenă care marca locul crimei.

— Tot niciun semn de la ea. Părinţi ei sunt înnebuniţi, zise Williams dându-i un pahar de cafea.

Liam îl acceptă absent.

— El a apărut pe Internet în seara asta?

— Da. Mai devreme. Un singur mesaj doar.

— Care?

— Johnnie l-a întrebat despre următoarea lui victimă.

— Şi?

Williams ezită.

— Şi Rex a răspuns: „Nu are ochi de evreică?”

Liam aprinse lumina în camera, sa de hotel. Cămaşa şi blugii îi erau stropite de sângele lui Velmun. Trebuia să facă un duş, dar nu o voia decât pe Claire. O voia pe Claire şi ea unde naiba era?

Williams îi promisese că pe el avea să-l sune primul în caz că o găseau. Liam voise să trimită o maşină de poliţie acasă la Laborde, dar, cu fiecare oră, activitatea devenea şi mai intensă. Până şi Kerr fusese trimisă să patruleze prin cartier. Nimeni nu putea fi folosit pentru o bănuială. Era unul din lucrurile cunoscute în legătură cu Mardi Gras. Dacă voiai să spargi o bancă, cel mai bine

era să o faci în timpul Carnavalului, la New Orleans.

Gemu sub apa fierbinte a duşului. Se gândi să se ducă la 555, dar ştia că ea nu s-ar fi dus acolo. Nu l-ar fi căutat, îşi spuse el iar şi iar. Laborde era ocupat cu activităţile sale sociale, iar Claire Green îl lăsa în pace. Nu era proastă. Să-i facă o vizită acelui individ era ca şi cum l-ai fi pus pe Ted Bundy să-ţi care cărţile de la şcoală până acasă. Ea ştia că trebuia să păstreze distanţa. Din două motive. Pentru că ar fi putut să fie ucisă sau să ucidă.

Când avea să pună mâna pe ea, dacă nu o omora Laborde, ar fi putut s-o facă el, în caz că nu gândise şi comisese o greşeală.

Luă un prosop pe care şi-l înfăşură în jurul mijlocului. Testiculele încă îl mai dureau şi el era zdruncinat. Velmun fusese cât pe ce să-l transforme în eunuc.

Se duse şchiopătând şi îşi luă portofelul, de unde scoase bucăţica de hârtie murdară. Lupta lui cu ideea de a fi erou se terminase, în sfârşit, şi fusese nevoie ca o femeie să hotărască asta pentru el. Totuşi, încă nu ştia dacă ieşise învingător sau înfrânt. Problema cu eroismul era încă neclară. Nu la fel era, însă, bucăţica aceea de hârtie.

Căutase prin hainele lui Velmun pentru a se convinge că nu era înarmat, găsise hârtia aceea pe care erau scrise numele şi adresa lui Laborde şi, de asemenea, numele şi adresa lui Claire. Era

elementul de care avea nevoie pentru a pune grupul Zoe sub acuzare.

Pentru a o pune pe Clare sub acuzare.

Dumnezeule, trebuia să se fi îndrăgostit zdravăn, îşi spuse el ducându-se la baie. Al naibii de zdravăn, îşi spuse el furios rupând hârtia în bucăţele mici pe care le aruncă în W.C.

Dovada se duse asemeni hârtiei igienice. Uitându-se la apa care le înghiţea, se gândi serios la Claire şi la viaţa şi onoarea lui. Se părea că, foarte multă vreme, rătăcise drumul, dar vedea că se învârtise în cerc. Nu le putea avea pe toate trei – viaţa, onoarea şi pe Claire. Trebuia să aleagă. Şi o alese pe Claire. Mai presus de toate, o voia pe Claire.

Chiar şi când fusese mic avusese dreptate. Chestia cu eroii era complicată. Uneori făceai ce era bine şi nimeni nu observa. Alteori făceai un lucru greşit şi salvai lumea.

Cineva care să ucidă balauri.

Râse trist. Omorâse balaurul, era adevărat, dar balaurul era el însuşi.

Capitolul 38

Se uitau unul la altul. Animalul de pradă la vânat. O tăfcere îndelungată plină de răutate şi înţelegere.

— Claire, spuse el încet, fără să se mişte din prag. Trebuie să-mi amintesc mereu că numele tău e Claire.

— Nu poţi să mă confuzi cu Zoe. Eu nu sunt Zoe.

El îi zâmbi.

— Văd foarte bine asta, murmură el şi ea îl crezu.

În clipa aceea, ea observă că era îmbrăcat în smoching. Arătatjine, chiar impresionant. Ultima petrecere de la 555 trebuia să fi început când el plecase spre casă.

— Mă mir să te văd aici, zise ea. Credeam că va trebui să aştept. În definitiv, e Lundi Gras, nu?

— Da.

— Am venit pentru o mărturisire.

El se uită la pistolul din mâna ei.

— Cum aşa?

— Ştiu despre petrecerea dumitale de la 555. Ai plănuit crima şi apoi ai comis-o sau invers. Bănuiesc că n-are importanţă ordinea, de fapt, ci faptul că pentru fiecare petrecere dată de asociaţie, a existat o victimă reală. Şi dumneata eşti numitoruâcomun.

— Nu vrei să vii în salon?

Îi spuse păianjenul muştei.

Ea trase piedica.

— Îmi convine şi aici. M-am gândit mult la asta. Poate că o să merite să intru la puşcărie numai pentru senzaţia de plăcere pe care o s-o am când o să te împuşc, domnule Laborde.

— Everard. Te rog. În definitiv, o să fim intimi.

Tupeul lui era extraordinar. Îşi dădea seama

de ce îl plăceau femeile. Era un bărbat mai în vârstă, atrăgător şi, când se uita la o femeie, ea avea senzaţia că era singura femeie din lume. Atenţia lui era deosebită, pentru că era totală. Bărbaţii nu mai dădeau dovadă de aşa ceva în epoca telecomenzii.

— Sora mea ar fi fost o secretară bună, Everad. Ţi-ar fi fost complet devotată.

— Interviul a fost foarte bun, Claire. Poate ca asta o să te liniştească.

— Toate s-au întâmplat pentru că era evreică, nu-i aşa?

Deodată, simţi că îi vine să plângă, dar emoţia respectivă părea în afara ei. Lumea continua să existe, însă centrul universului ei era arma pe care o ţinea în mână.

— Mărturisesc că am citit „Mein Kampf, spuse el zâmbind din nou. Până şi tu trebuie să recunoşti, Claire, Hitler a fost… sincer, nu? zise el capturându-i privirea iarăşi. Lucrurile nu s-au întâmplat pentru că era evreică, ci pentru că era atât de extraordinar de frumoasă, ca şi tine.

— Deci dumneata ai omorât-o. Recunoaşte în faţa mea că ai omorât-o.

El îşi coborî privirea asupra pistolului.

— O mărturisire smulsă sub ameninţarea pistolului n-ar fi valabilă, oricum. Cine n-ar fi de acord cu o femeie care ţine un pistol cu piedică trasă şi tremură din tot corpul?

— Nu tremur, ticălosule… şuieră ea printre

dinţi.

— Vai, draga mea, ce vocabular. S-a dus orice şansă de a fi primită ta, Atlanteans”.

— Vreau să aud din gura ta de ce ai făcut-o. Totul s-a terminat pentru tine, Everard. Până miercuri, Williams o să obţină un mandat de arestare pentru tine. Dar aş vrea să aud înainte să fii dus la puşcărie, înainte ca avocaţii tăi să-ţi închidă gura. Pentru propria mea satisfacţie, vreau să aud de ce ai omorât-o pe Zoe şi… şi…

Deodată, făcu o grimasă. Reţinându-şi lacrimile, zise:

— Şi vreau să-mi povesteşti şi despre ultimele ei clipe de viaţă.

— Te chinui singură, zise el.

— De ce, şopti ea printre lacrimi. De ce a trebuit s-o faci? Ce fel de monstru eşti?

— Nu vrei să intri? o întrebă el aruncând o privire în spatele ei, în întunericul parcului. Să nu-mi spui că ai venit singură, Claire. De fapt, este ciasic. O manevră demnă de o blondă proastă şi, totuşi… spuse el privind-o, după care îşi calculă cu atenţie dezamăgirea din glas; şi, totuşi, am auzit că eşti evreică.

— E adevărat.

— Intră, Claire. Se pare că ţi-e frig. Instinctul meu de gazdă nu mă lasă să port conversaţii în prag, zise el, după care se dădu în spate şi deschise uşa larg.

Ea avea armă, dar el avea camera ororilor.

Poate că erau chit.

Urcă treptele şi intră în casă. Era o prostie să intre în casa lui, dar o făcea numai pentru că avea pistolul în mână.

Îl ţinea îndreptat spre pieptul lui.

— Nu e un joc, să ştii. O să-l folosesc…

— Dacă va fi nevoie”. Nu-i aşa replica?

Ea scutură din cap.

— Nu. Mi-am cercetat sufletul şi am ajuns la concluzia că aş putea să te omor. Poate că sunt doar un alt fel de monstru, dar cred că pot s-o fac şi n-am nevoie de nimeni să o facă în locul, meu.

— Bei un sherry?

Intră în încăperea în care se ajungea din hol şi în care era aprinsă singura lumină din casă. Abia atunci ea îi observă bastonul şi şchiopătatul uşor. Era Phyllis, dar invers şi, totuşi, nu simţea niciun pic de milă pentru el.

Ea îşi dădu seama că se aflau în living-room. Focul ardea în cămin. Volumele legate în piele care se înşirau de-a lungul pereţilor sclipeau datorită titlurilor tipărite cu auriu. Nu suporta să se gândească la faptul că o asemenea creatură îşi hrănea spiritul într-un loc atât de splendid…

Îşi umplu paharul dintr-o carafă care se afla lângă cele două fotolii din piele. Era o privelişte arhetipală: gentlemanul rafinat care bea un sherry lângă foc.

— Văd că eşti o admiratoare a cărţilor, zise el urmărindu-i privirea. Cărţile astea au fost ale

tatălui meu. Eu am pus să fie mutate aici. Volumele astea sunt pline de fotografii care înfăţişează părţi ale corpului omenesc multilate, modificate chirurgical şi rănite. De asemenea, avea şi o colecţie teribilă de pornografie sadică din secolul al nouăsprezecelea. Vrei să-ţi citesc câteva fragmente?

Ea simţi că îi vine să verse. Ţinând pistolul bine, spuse:

— Am venit aici pentru o mărturisire. Autorităţile au nevoie de una şi eu o să le-o ofer.

— Şi cine sunt aceste autorităţi? Acel agent Jameson înalt şi răpitor? spuse «I studiind-o. Ah, el, deci. E un bărbat grozav, nu-i aşa, Claire? Dar bănuiesc că nici n-ai observat asta din cauza preocupării de a mă linşa.

— Asta nu e linşare, ci o încercare de a afla adevărul.

— Credeam că pentru asta există tribunale, spuse el sorbind din paharul de sherry. Dar, bineînţeles, draga mea, am uitat că eşti avocată.

— Ce-ar fi să începi. Spune-mi mie şi apoi îl chem pe Jameson. O să te aresteze, apoi tu îţi vei suna avocatul şi, aşa, va începe tărăgănarea. În momentul ăsta nu vreau decât adevărul, după care, poate, o să las arma

jos şi o să-i las pe alţii să se ocupe de un gunoi ca tine.

— Nu vrei să-mi vezi dormitorul?

Inima ei îi îngheţă în piept.

— Dormitorul tău?

— Acolo a murit. N-am pus-o în şanţul ăla în viaţă.

— Cum a ajuns aici de la interviu? întrebă ea aproape în şoaptă.

— Am oprit-o în holul de la intrare al asociaţiei. Nu era nimeni în preajmă, aşa că am întrebat-o dacă n-ar vrea să mergem să bem ceva împreună. Şi am băut. Chiar aici în biblioteca mea. Abia când arh ihvitat-o în dormtor a început să bănuiască că lucrurile nu erau în regulă.

— S-a spus că aveai un alibi pentru momentul în care a fost ucisă.

— Chiar am. Scumpii mei colegi au garantat pentru mine.

— Ei ştiu despre tine?

— Hockney şi Fred? Doamne, nu! Asta chiar ar fi culmea, nu crezi?

ea nu mai ştia ce să creadă. Toată acea discuţie părea să facă parte dintr-un coşmar.

— O să vin să văd dormitorul, spuse ea, dar nu se simţea deloc în apele ei.

— Vrei să-ţi spun povestea în timp ce tu îmi ţii tot timpul pistolul la tâmplă? Dacă ţi-l iau?

— Te omor, spuse ea îngheţând. Nu trebuie să spun decât că ai încercat să mă omori. Dacă spui că ai fost în legitimă apărare, toată lumea te crede când e vorba de un criminal în serie.

— Ai vorbit exact ca o femeie inteligentă. Vino, spuse el lăsând jos paharul de sherry, vino să vezi

unde şi-a petrecut sora ta ultimele clipe de viaţă.

Ea îl urmă, ieşind pe o uşă laterală. Se aflau într-un fel de apartament. Încăperea era până de piese de mobilier franţuzeşti specifice anilor ’50.

— Asta a fost a mamei, spuse el observând că ea privea în jur cu atenţie. A pus să fie îmbrăcate în satin albastru. Petele de sânge se şterg foarte greu de pe aşa ceva. Tata a lovit-o chiar pe canapeaua aceea şi îmi amintesc că i-a sângerat nasul. Şi surorii tale i-a sângerat nasul.

Claire tremura acum. Începu să şovăie. Era prea aproape. Era prea dureros să audă acele lucruri despre Zoe. Poate că era mai bine dacă nu ştia.

— Se pare că ţi-e rău, Claire.

Ea îl privi, dar nu mai vedea omul, ci doar criminalul.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Poate că, totuşi, n-ar fi trebuit să vin aici. Nici chiar toate explicaţiile tale n-or să mă facă să pricep.

— Dar e foarte limpede. Scuză-mi vulgaritatea, dar mă excit ucigând tinere femei. Mai ales pe cele cu care n-ar fi fost de acord tatăl meu. E chiar aşa de greu de înţeles?

— Şi rujul? întrebă ea, deşi nu ştia cât avea să mai suporte.

— Ah, da rujul. Vino să ţi-l arăt.

Îl urmă într-un dormitor, unde un pat imens cu baldachin caracteriste vechiului Sud era lipit de un perete.

Văzuse asemenea paturi în muzee, niciodată în locuinţa cuiva.

intră apoi într-o baie îmbrăcată în faianţă roz. Trebuia să fi fost fantastiică la vremea ei. Era una din băile acelea rare în care puteai să cazi şi nu te loveai cu capul de nimic, în afară de podea.

El căută într-un sertar şi, în cele din urmă, găsi obiectul respectiv. Era un tub de ruj pe care i-l dădu ei.

— A fost al mamei. O marcă ieftină din anii ’40. Hazel Bishop Nr. 46. Uită-te la culoare, Claire. M-ai întrebat ce înseamnă RIO. E ceva festiv nu vezi? Şi acolo au un Carnaval.

Ea ţinutubul în mână strâns. Mintea îi părea amorţită de furie.

— Deci, nu eşti decât un clişeu, nu? Ai un fel de complex oedipal pentru mama ta, aşa că te-ai apucat să omori femei.

— Nu. Sora ta mi-a plăcut foarte mult. Aspiraţiile ei sociale patetice m-au mişcat. Numai că n-o să simt aşa pentru o evreică mizerabilă. Am folosit rujul ca s-o fac să pară de două parale. Îmi plac aşa. Mă excită.

Dacă exista un moment în care ea ar fi putut să ucidă, acesta venise. Nu era nebun, cel puţin potrivit standardelor acceptate de lege. Gândurile lui treceau foarte limpezi de la A la B şi la C. Singura problemă era faptul că A era o fată din rândul minorităţii, B era un tub de ruj şi C era faptul că acel individ avea un apetit sexual pentru

moarte. Pe Claire o umplu groaza şi, deodată, voia tare mult să iasă de acolo. Locul acela o făcea să aibă impresia că nu mai avea aer. Voia să se întoarcă în lume fără să cunoască amănunte legate de ultimele clipe trăite de Zoe.

— Mi-am supraestimat puterea de a suporta adevărul, zise ea privindu-l cu ură. Acum o să chem poliţia.

— Bine. Bine. O să mă bucur că n-o să mai am un pistol la tâmplă, spuse el zâmbind.

Ea se menţinu tare pe poziţii.

— În acest caz, domnii mai întâi, zise ea arătând spre uşă.

El încuviinţă. Ea se dădu înapoi pentru a lăsa să treacă. Bănuia că, în mintea ei, exista ideea că avea o armă, chiar dacă el ar fi încercat să o atace. Gloanţele se mişcau mai repede decât oamenii. Se gândea chiar la pistol în clipa în care el se repezi la ea şi o apucă de gât. Ar fi ţipat, ar fi tras, dar se întâmplă cel mai uluitor lucru.

El nici măcar nu o sugruma şi, totuşi, spre surprinderea ei, în jurul ei se făcu întuneric subit.

— El nu e la 555 şi nu răspunde la uşă, spuse Williams trântind receptorul.

Se aflau la sediul poliţieii de pe South Broad. Era cu mult trecut de miezul nopţii şi clădirea era atât de plină de persoane arestate, încât semăna cu magazinul „Macy” într-o zi cu reduceri de preţuri.

— Eu mă duc acolo, spuse Jameson Jmpingând

scaunul în spate brusc. Fă rost de un mandat dacă poţi, dar eu mă duc aşa.

— O să arate urât în dosarul tău.

— La dracu’ cu dosarul. Unde naiba e ea? zise Liam trecându-şi mâna prin păr.

Arăta ca un nebun.

Williams clătină din cap…

— Ce noapte! N-aş fi crezut vreodată că o să apuc ziua în care o să pătrundem cu forţa în toiul unei petreceri a Asociaţiei 555. Cel puţin acum ştim ce se întâmplă. Dacă acel Harry Weil n-ar fi sunat, n-am fi pus niciodată totul cap la cap…

— Dar aveau de gând să omoare o evreică. El făcuse planuri pentru o evreică şi ea a dispărut, spuse Liam luându-şi geaca.

— Stai puţin. Ce faci? Chiar ai de gând să dai buzna în casa omului? Dacă nu-i acolo? O să te acuze de pătrundere prin efracţie, dacă n-ai mandat, spuse Williams. Te-a dat gata, aşa e? Hei, ascultă, ai trecut prin nişte emoţii puternice. Probabil că o să apară în orice clipă şi o să spună că s-a plimbat cu maşina. Lucruri din astea se întâmplă tot timpul.

— Nu, zise Liam frecându-şi maxilarul. Nu aici. l-a intrat în cap să afle adevărul. E acolo. Dumnezeule! Am plecat.

— Trebuie să aştepţi mandatul.

— Dă-l dracu’ de mandat. Mă duc acolo chiar dacă o fi să-l fac pe nenorocit să se dea jos din pat şi să vină la uşa pe care o s-o dărâm eu, spuse

Jameson ieşind din birou ca o vijelie.

Williams puse mâna pe telefon imediat.

— Unde dracu’ e mandatul ăla?

Pensula era moale. Se mişca, mângia. Întindea rujul portocaliu de Carnaval. RIO. Fu primul ei gând când deschise ochii.

— Acum o să-ţi spun şi ţie ce i-am spus surorii tale, Claire. Dormitorul e izolat fonic. Mi-am dat seama că servitorii dorm mai bine dacă nu aud ce se petrece aici, spuse el privind-o şi admirându-şi opera.

Încă puţin ruj, trebuie să-şi fi spus el, căci cufundă din nou pensula în tub.

Ea încercă să se târască, dar el o legase. De fapt, avea un lanţ în jurul piciorului, care era prins de stâlpul patului. Ea bănui că, atunci când nu era folosit, era ascuns sub cuvertura superbă.

— Ştii, am ucis două femei aşa. Asta înseamnă că am aruncat două saltele şi, poţi să crezi aşa ceva? Cei care au luat gunoiul s-au uitat la ele, s-au mirat când au văzut petele, după care le-au aruncat în camion şi au plecat mai departe fără să spună absolut nimic.

— Ce mi-ai făcut?

Dezmeticindu-se din ce în ce, ea se examină. Încă era îmbrăcată, dar nu putea să ignore gândul că putuse să o pipăie în voie, probabil.

El îi mângâie gâtul cu degetul.

— Tatăl meu era doctor. Şi-a închipuit că era o dovadă de bărbăţie să-şi ducă fiul la o autopsie şi

să-l forţeze să nu se uite în altă parte. Carotidele sunt foarte sensibile. Ele transportă sângele spre creier, iar dacă blochezi una cu degetul-mare, poţi să faci persoana respectivă să-şi piardă cunoştinţa imediat.

Îi aruncă zâmbetul lui elegant. Calmul lui era uluitor.

— Rădăcina cuvântului „carotidă” este „karos”, adică leşin.

Ea îl împinse la o parte şi încercă să-şi şteargă rujul de pe buze. Deodată, el o lovi. Încheietura unui deget îi izbi tâmpla.

— Te-ai mânjit, spuse el privind-o, vădit furios din cauza felului cum arătau buzele ei. Va trebui s-o iau de la capăt.

— Nu, gemu ea, încercând cu disperare să pună mâna pe pistol, dar scânci uşor când observă că acesta se afla pe birou, în partşa cealaltă a camerei.

Se uită şi el la pistol.

— Şi aşa, deci, erai hotărâtă să mă omori. Ţi-am stricat plăcerea.

Ea clocotea de furie şi groază.

— Tot te voi omorî.

— Ah, aşa spun toate. Nu uita, draga mea, că sunteţi sexul slab. Mama mea a dovedit-o cu siguranţă.

Îi şterse buzele cu un şerveţel. Ea se uită fix la baldachin şi simţi iarăşi atingerea pensulei de buze.

— Văd că-mi admiri comoara, spuse el amabil. Patul acesta e un Prudent Mallard şi datează din 1854.

— Comoara ta şi, totuşi, ucizi în el, spuse ea întrebându-se dacă ar fi trebuit să plângă în clipa aceea, poate chiar să-l implore să o lase în viaţă.

Îi trecu prin minte că, probabil, Zoe făcuse acelaşi lucru şi durerea îi sfâşie inima.

— Nu ai un-asemenea pat doar ca să dormi în ei. Nu, patul ăsta e o operă de artă, o antichitate nepreţuită care provine dintr-o eră a frumseţii ce nu va mai reveni niciodată. Gândeşte-te. Patul ăsta are aproape două secole vechime. În ei s-au născut şi au murit oameni, zise el atingându-i faţa şi ţinându-i-o cu o mână. Patul acesta nu e celebru datorită mărimii lui sau eleganţei lemnului, ci pentru ceea ce a fost creat şi distrus între stâlpii săi, spuse el sărutând-o uşor pe buze.

Ea stătea încremenită. Nu se putea mişca. El se trase înapoi şi avea gura mânjită de ruj portocaliu.

— Ah, ce frumuseţe nepreţuită!

— Te rog…

El o ignoră, însă. Se ridică de pe marginea patului şi se privi în oglinda biroului. Gura lui îl fascina. Culoarea era erotică pentru el. Ea se cutremură.

Apoi se întoarse lângă ea, cu vechiul licăr de amuzament în ochi.

— Ce lucruri am făcut în patul ăsta.

Ea îl privi implorator.

— Dar jocul s-a-sfârşit, Everard. Chiar dacă mă omori, totul s-a terminat pentru tine. Jameson o să te prindă. Eu mi-am dat seama care 6 treaba cu crima misterioasă şi, până la urmă, o s-o facă şi el. Aşa că n-are niciun rost să mă omori acum. Rezultatul nu va fi altul. Voi deveni doar încă o treaptă spre injecţia mortală.

— Faci apel la mintea mea sau la emoţiile mele, Claire?

— Chiar poţi să omori pe cineva aşa? întrebă ea şi se enervă pentru că se arătase prea surprinsă. Chiar poţi să omori o femeie căreia îi spui pe nume? Credeam că fiinţele de genul tău au nevoie de anonimat. Victima fără chip. Dar eu am un chip. Priveşte-l, Everard. Priveşte-l.

— „Nu are ochi de evreică?” spuse el atingându-i tâmpla umflată. Asta încerci să spui? întrebă apoi şi începu să râdă. Dar eu n-am un penis de anglo-saxon? Dumnezeule, am putea s-o ţinem toată noaptea.

— Nu face asta, zise ea depărtându-se de el puţin şi trăgând şi lanţul din jurul gleznei cu ea.

— Tocmai pentru că ai un chip şi un nume. Claire. E frumos. Are o semnificaţie pentru mine care va persista la fel de mult ca numele lui Zoe.

— Or să te prindă, Everard. Nu te mai împovăra cu încă o crimă.

El îngenunche pe saltea şi îi luă faţa în mâini. Avea să o sărute şi pe ea o cuprinse tin nou val de

groază. Îl lovi, îl zgârie, dar el îi răsuci braţele la spate cu uşurinţă. Gâfâiind, ea privi în sus la baldachin şi simţi cum cădea pradă isteriei. El era mai solid decât ea, mai puternic, astfel că ea avea să piardă lupta fizică.

În clipa aceea, îşi aminti, însă, ce îi spusese Jameson. Încă mai era lucidă. Dacă ar fi putut ignora groaza, dacă ar fi putut să lase teama deoparte pentru un moment şi să se gândească, ar fi reuşit să supravieţuiască.

El îşi apropie degetele de bluza ei şi chipul i se schimonosi de dorinţa trupească. Deodată, în mâna lui se văzu licărirea lamei unui cuţit.

Avea să o taie. Avea să-i facă lucruri obscene pe sâni, pe sânii cu care ea dorea să-şi bucure iubiţii şi să-şi hrănească bebeluşii.

Se chinui să scape. Încet-încet, izbuti să ajungă în capătul celălalt al patului. Atunci, el apucă lanţul şi o trase înapoi în mijlocul patului. Unde se afla el. Aşteptând.

Măcar dacă ar fi putut să gândească.

Măcar dacă ar fi putut să lase deoparte groaza şi să gândească.

— Am un microfon, Laborde. Or să te audă cum mă omori. Probabil că or să fie aici înainte să apuci s-o faci.

Trupul îi tremura atât de tare, încât abia se putea concentra asupra lui.

Expresia de pe chipul lui se schimbase de la încredere în sine, la îndoială.

— Unde? M-am uitat doar.

— În chiloţi. Au zis că era ultimul loc unde ai fi căutat. Şi au avut dreptate, spuse ea cutremurându-se.

Anticiparea o ucidea.

El se uită la şoldurile ei. Era singura ei şansă. Nu trebuia să o rateze. Ridică glezna în jurul căreia era lanţul şi, făcând un arc, trase lanţul peste capul lui, căci el se aplecase spre şoldurile ei. Apoi strânse genunchiul la piept, luând şi lanţul cu ea, astfel încât gâtul lui Laborde era prins acum între verigi.

Mâna în care ţinea cuţitul lovea, dar ea primi loviturile în genunchi, în fluierul piciorului, în braţ. Tot nu slăbi strânsoarea. Ba dimpotrivă strânse şi mai tare, până când ştiu că dădea rezultate. Încet, el începu să înfigă cuţitul în saltea iar şi iar. Horcăia şi scotea ghemotoace din umplutra saltelei.

— Oi fi eu sexul slab… zise ea când el încercă pentru ultima oară să scape de lanţ.

Glezna o durea îngrozitor. Simţi cum pielea delicată îi era tăiată de lanţ, dar nici măcar loviturile de cuţit nu o făcuseră să cedeze. Avea să învingă. Continua să tragă de lanţ; nu îndrăznea să-l slăbească nici atunci când el se învineţi la faţă. Nici atunci când el se prăbuşi pe pat, cu limba atârnându-i afară din gură.

— …dar deosebirea dintre noi doi n-are nicio legătură cu gonadele, spuse ea gâfâind şi uitându-

se la trupul lui lipsit de viaţă. Vezi tu, Everard, eu nu vreau să te omor. Nu vreau să te omor, asta e deosebirea.

Chinuită de o durere cumplită, se târî până când putu să se sprijine de tăblia patului. Nu îşi mai simţea piciorul deloc. Glezna îi era ruptă. J. Everard Laborde zăcea inert la picioarele patului”. Tăcut şi nemişcat, era acum la fel de legat de victima lui cum crezuse că erau victimele de el.

Se uită minute în şir la cel care o omorâse pe Zoe. Balaurul ei ucis zăcea grămadă în smoching, iar bastonul său din lemn de abanos era rezemat de unul din stâlpii patului. În clipa în care văzu bastonul începu să plângă. Aşa o găsi Jameson.

Epilog

„Jocul ei cu sabia mişcă lumea.

Cei care o priveau, numeroşi ca dealurile, erau fascinaţi.

Cerul şi Pământul se clătinau sub vibraţii…

Iute ca arcaşul ce trage în nouă sori.

Era perfectă, ca un zeu al cerului în spatele unor dragoni, înălţându-se”.

Tu Fu (712 – 770)

Din „Privind o elevă a lui Lady Kung-sun cum dansează cu sabia”.

— Cazierul lui Velum ar putea să acopere Monumentul lui Washington. E singura legătură pe care o avem cu Zoe. Ştim că Phyllis

Zuckermann l-a chemat. Ştim că a venit aici în misiune, spuse Gunnarson uitându-se la Jameson. Acum, dacă e mort, ne-am izbit de un zid din cărămidă.

— N-am vrut să-l omor, domnule, spuse Liam privind drept înainte.

Gunnarson îl privi.

— Bineînţeles că nu i se va aduce nicio acuzaţie lui Claire Green. Am verificat probele şi relatarea ei despre seara aceea. E un caz clar de legitimă apărare, spuse el oftând obosit. Uite ce e, o să-ţi fac o favoare, Jameson. O să te ţin aici, în New Orleans, ca şef al Forţelor pentru Misiuni Speciale. J. Everard Laborde a comis cel puţin zece crime, potrivit probelor. Deocamdată, nu avem decât opt cadavre, însă.

Pe buzele lui Liam apăru un zâmbet sarcastic.

— Vă mulţumesc pentru tratamentul special, domnule. Abia aştept să mă pun pe treabă…

Stătea pe un scaun în biroul lui WIH iams, care fusese solicitat imediat pentru Gunnarson după sosirea acestuia.

— Acum, în legătură cu Zoe.

Liam trase adânc aer în piept.

— Nu avem absolut nimic. S-au dat la fund complet. Mărturisesc că nu ştiu dacă o să descoperim vreodată ceva.

— După plecarea din ţară a lui Phyllis Zuckermann, se «pare că grupul s-a izolat. Habar n-avem unde e acum, spuse Gunnarson, după care

făcu o pauză şi se uită la Liam.

Acesta se mişcă uşor pe scaun.

— Agent Jameson, dacă vei găsi vreo dovadă care să ne aducă din nou pe urmele lor, ştiu că îi vei aduce la cunoştinţă lui Winn imediat.

— Ea continuă să fie o suspectă?

Gunnarson se încruntă.

— Mi-a şoptit o păsărică despre faptul că Claire Green ar fi însărcinată cu tine, agent Jameson.

— Suntem căsătoriţi de o lună. Ce vreţi să fac?

— Vreau să botezaţi copilul Vilhelmer Gunnarson, dacă o să fie băiat.

— Vilhelmer?

— Aşa se numea tatăl meu.

— Am înţeles, domnule.

— Vom fi nevoiţi să clasăm dosarul despre Zoe.

Jameson, zise el aruncându-i o privire de avertisment. Să sperăm că n-o să se întâmple nimic care să mă facă să-l redeschid.

— Da, domnule, spuse Jameson şi se ridică.

Luă plicul voluminos de pe birou şi îi strânse mâna şefului său, după care ieşi pe culoar.

Claire îl întâmpină cu un zâmbet, Purta deja o rochie de gravidă. Lui nu i se păruse niciodată mai frumoasă.

— Să îndrăznesc să întreb? S-a terminat, în sfârşit? spuse ea aproape în şoaptă.

— Totul e legat frumos cu o fundă, cum îţi-

place ţie să spui, dar eu trebuie să rămân aici să conduc Misiunile Speciale.

— Tocmai am sunat la „Fassbinder”. O să fie o căsnicie la mare distanţă, cel puţin pentru o vreme. Vor să mă întorc imediat.

El îi puse mâna pe burtă şi o privi adânc în ochi.

— O să fie o căsnicie lungă.

Ea îl sărută.

Ştii, înainte să mă găseşti, stăteam în patul lui şi mă gândeam la ce ţi-am spus.

— Ce anume?

— Că simţeai nevoia să fii erou şi eu să cred în ei.

— Şi?

— Şi nu puteam să mă gândesc decât la cât de uşoară era atingerea ta şi la cât de mult voiam să o simt din nou.

El o sărută şi apoi îi dădu plicul.

— Am uitat să-ţi dau asta. Era în camera cu trofee. Din moment ce încheiem partea asta a cazului şi nu va fi niciun proces i-am convins să mi-i dea.

Ea deschise plicul şi ochii i se întunecară subit.

— Oh, Doamne! Pantofii ei.

— I-au găsit într-un raft de cărţi în bibliotecă. Se potriveau descrierii pantofilor pe care îi purta ea în ziua dispariţiei.

Claire se uită la ei, uimită de cât de inocenţi

păreau.

— Pantofi Ferragamo roşii. Erau, într-un fel, caracteristici pentru ea. De fiecare dată când îi încălţa, tata îi spunea Dorothy.

— Acum sunt ai tăi.

— Cred că o să li-i dau alor mei. Aşa or să-i pună în camera ei şi or să ştie, în sfârşit, că n-o să se mai întoarcă niciodată. Eu nu port pantofi roşii fără toc, spuse ea zâmbind trist.

— Or să claseze şi dosarul legat de Zoe, spuse el privind-o pătrunzător. Dar numai temporar. Ştii, am văzut ilustrata pe care ai primit-o ieri de la Paris. Am tot vrut să te-ntreb, cine e Patty Zimmerman?

Ea îl privi repede şi, în ochii ei se văzu expresia aceea îndepărtată pe care el o înţelegea prea bine.

— Este doar o veche prietenă, Liam, spuse ea întunecându-se la faţă. Poţi să-i spui Frenkenstein-ul meu personal.

El se aplecă şi o sărută. Uitându-se la ea ca şi cum s-ar fi temut că avea să dispară, dacă se uita în altă parte, îi şopti:

— Nu pot să-ţi mai spun ce e bine şi ce e rău. Ai întors cu susul în jos tot ce ştiam, spuse el, şi îi atinse burta din nou. Nu ştiu decât că te iubesc.

Încet şi tandru, îi mângâie cu gura tâmpla care mai era încă învineţită.

— Vreau să-mi promiţi un singur lucru, da?

— Ce anume?

— Promite-mi că, data viitoare, o să mă laşi să omor eu balaurul. Eşti de acord?

Ea zâmbi şi îl înconjură cu braţele.

— Te iubesc, eroule, spuse apoi şi îşi lipi buzele de ale lui, buzele pe care le mânjise Laborde. În sfârşit, ai ajutat-o pe Zoe să se odihnească.

Sfârşit